

Phi thường quân cơ
NỮ ĐẶC CÔNG

Hoàng phi tuyệt sắc

Hài
Yêu
Phiêu
Lượng

Edit: Vệ Tử Y
Beta: tieudinhmao
kitty

diễn đàn
LE QUÝ ĐON
COM

Truyện được đăng tại www.diendanlequydon.com [0]Tich

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thi Hành Nhiệm Vụ (1)

Vùng ngoại ô thành phố XX nước Z.

Nằm cặp sát song song với xa lộ cao tốc là một tòa biệt thự nghỉ mát nguy nga lộng lẫy. Nhìn từ ngoài vào, tuy tòa biệt thự nghỉ mát này nằm ở ven đường cao tốc, nhưng được thiên nhiên ưu đãi cho hoàn cảnh tự nhiên nên cũng không có ảnh hưởng gì đến nó.

Sát núi gần sông, đồng cỏ xanh biếc một màu, rừng cây xanh tươi mơn mớn, có thể nói là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi thư giãn và giải tỏa áp lực. Điểm làm người ta vừa ý nhất chính là, tại cổng chính của biệt thự này có một rừng cây nhỏ, khiến cho người ta không thể thấy rõ được kiến trúc và cảnh sắc bên trong.

Đừng tưởng rằng đây là nơi vui chơi của một gia đình giàu có nào đó, nếu bạn thật sự nghĩ như vậy thì bạn đã lầm to rồi. Trừ người có chức vụ cao nhất trong quân đội của chính phủ nước Z, nhưng không một ai biết được, tòa biệt thự thoạt nhìn như một địa phương dành để nghỉ mát này thật ra chính là nơi bí mật tập hợp các ban ngành khủng bố nhất, lợi hại nhất của quốc gia.

Bộ Quân Cơ.

Đây là nơi xử lý tất cả các tình huống của quốc gia như: Quốc phòng, tình báo, tin tức, quân sự, thậm chí là tình huống quân sự của các nước khác, toàn bộ đều được tập trung về nơi này.

Bộ Quân Cơ nổi tiếng đứng đầu trên thế giới về vũ khí, đạn dược, trang thiết bị, thậm chí là thông tin từ vệ tinh, tất cả không có thứ nào mà không sử dụng thiết bị tân tiến nhất. Bộ Quân Cơ phân làm hai khu vực trên mặt đất và dưới lòng đất, trên mặt đất là một số ban ngành và cơ gấu không quan trọng, dưới lòng đất là kho máy móc, xử lý tin tình báo, phòng ứng biến đối phó với mọi tình huống khẩn cấp, phòng mật đàm của các cán bộ cấp cao, trung tâm thiết bị, trung tâm tiếp nhận những tin tức quan trọng.

Lộc cộc, lộc cộc. . . .

Nhịp điệu di chuyển lanh lảnh vui tai của tiếng giày cao gót đã phá tan sự yên tĩnh trong đội 9 Bộ Quân Cơ, tiếng giày cao gót đó đi tới cửa rồi dừng lại.

Năm người đang có mặt trong đội 9 đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn tới lối cửa ra vào. Trông thấy tại nơi đó xuất hiện một mỹ nữ tóc đen có khuôn mặt như thiên sứ cùng với dáng người thon thả mê hồn, đang lạnh lùng nhìn tới năm người trong phòng làm việc.

"Tương Phi, rất cuộc cô cũng tới rồi, thật tốt quá." Tiểu Cương trưởng ban đội 9 vừa nhìn thấy cô lập tức tươi cười niềm nở bước lên đón tiếp, thật giống như đang đón tiếp quân chủ của một nước khác.

"Ít khi thấy anh thể hiện thế này, cút sang một bên đi." Cô gái tên Tương Phi xinh đẹp tuyệt sắc không những không cảm kích, ngược lại còn quát mắng hằn, tính khí thật không tốt, hơn nữa sắc mặt còn vô cùng khó coi.

Kỳ quái nhất là hành động của vị trưởng ban, Tiểu Cương không chỉ không nổi giận, ngược lại còn trở nên thận trọng biểu lộ vẻ mặt tươi cười. Quanh quần bám theo sát bên cạnh cô.

"Tương Phi, đừng giận mà, lần này gọi cô về cũng do bất tắc dĩ thôi. Ái chà, về kỳ nghỉ của cô sau này tôi sẽ bồi thường gấp đôi có được không?" Với cái danh một thượng cấp hãnh quá thật quá thất bại, cứ phải ăn nói khép nép cầu xin thuộc hạ của mình. Nhưng mà trước mắt hãnh hiện giờ không còn biện pháp nào khác, không thể làm gì khác hơn đành phải gọi con cọp cái khùng bố này về.

Tương Phi, à không, thật ra thì tên đầy đủ là Tiêu Tương Phi, Dù Tiểu Cương có dùng lời đường mật thế nào đi nữa cô vẫn rất khó chịu còn tỏ ra hết sức khinh thường hãnh.

"Lại muốn tôi chấp hành nhiệm vụ gì?" Cô tức giận hỏi, một chút sắc mặt hòa nhã cũng không thể hiện ra với hãnh.

Tiểu Cương cũng có nỗi khổ không thể nói, hãnh biết mình cắt mất ngày nghỉ quý báu của người ta cũng không phải chuyện tốt lành gì, giống như hãnh và vợ hãnh đang XXOO đến cực đỉnh, đột nhiên bị một cú điện thoại hoặc một tiếng gõ cửa cắt ngang, nỗi thống khổ đó quả thực cực kỳ tàn ác. Nếu không phải trong đội 9 của hãnh không có một đặc công nào lợi hại hơn cô thì hãnh cũng không muốn gọi cô về làm gì.

"Kiều Mộc buôn bán vũ khí chợ đen ở nước Y, cô hãnh cũng biết người này chứ!" Hãnh vội vã mời cô vào phòng làm việc của mình, đóng cửa lại rồi mới từ tốn nói với sắc mặt vô cùng nặng nề.

Tiêu Tương Phi liếc nhìn hãnh, tức giận đáp: "Có hóa thành tro tôi cũng nhận ra hãnh, trên người hãnh có mấy cọng lông tôi đều rõ mòn một." Vấn đề này là trưởng ban cố tình thử cô hay là dò xét cô? Quá mức khoa trương rồi.

Hãnh không cần quan sát cũng biết trong lòng cô đang suy nghĩ gì, cho nên hãnh mới vội đi vào việc chính, nếu không một lát nữa bị giết mà vẫn chưa biết việc gì đang xảy ra.

"Hiện tại người đó đã đến thành phố rồi." Hãnh nhìn cô trịnh trọng nói.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thi Hành Nhiệm Vụ (2)

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tiêu Tương Phi lập tức nhảy lên, hai tay chống ở trên bàn rống lên: "Cái gì? Hẳn đến chỗ chúng ta làm gì? Mua đi bán lại quân hỏa? Cho ai? Bà ngoại ta đây một phát bắn chết hẳn." Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt đẹp của cô trợn to, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự tức giận không chịu nổi.

"Tương Phi, đừng giận đừng giận, không phải đã vì việc này mới gọi cô về sao." Tiểu Cương vội vàng trấn an cô, chỉ sợ với bản tính xung động của cô chưa kịp chuẩn bị làm cách nào để tiêu diệt người ta thì ngược lại khiến mình bị tiêu diệt trước rồi.

Đừng tức giận? Đây là chuyện bất kể như thế nào cũng không có khả năng, Tiêu Tương Phi cả đời này cũng không cách nào bình tĩnh được. Suốt đời cô vẫn mãi nhớ mối thù này, chỉ cần có cơ hội là cô sẽ báo thù.

Tiểu Cương biết rất rõ suy nghĩ của cô, nhưng chỉ có thể nặng nề thở dài một hơi, hẳn cũng rất khổ tâm, nhưng mà không còn cách nào.

"Tên súc sinh đó." Cô cắn răng nghiêng lợi rít lên những lời này, vành mắt đột nhiên ửng đỏ.

Lần này Tiểu Cương không trả lời, mặt hần không tỏ thái độ gì chỉ dựa vào chiếc ghế sofa rộng lớn, ánh mắt rối loạn nhìn chăm chú vào mặt bàn, chỉ có ở trong phòng làm việc này hần mới có thể lộ ra vẻ mặt như thế, mới có thể bày tỏ sự mềm yếu của mình.

Bọn họ vĩnh viễn cũng sẽ không quên, Kiều Mộc buôn bán vũ khí chợ đen ở nước Y trong một lần giao dịch buôn bán vũ khí chợ đen với nước Z thì bị Lam Linh một đặc công mới đến đội 9 Bộ Quân Cơ được giao kiểm soát tình thế nhưng cô lại thất thủ. Mà kẻ giáo hoạt Kiều Mộc không chỉ khéo léo thoát thân, còn cùng với thuộc hạ đã thương Lam Linh rồi bắt cô đi.

Mãi đến khi bọn họ tìm được Lam Linh, tình cảnh cực kỳ bi thảm lúc đó đều khiến cho mọi người trong đội 9 Bộ Quân Cơ suốt đời khó quên nổi. Lam Linh nằm lạnh lẽo giữa bụi cỏ trong rừng, trên người không một mảnh vải, hai mắt trũng lớn, vú bị cắn đứt rời nhầy nhựa, khắp cơ thể đầm đìa máu tươi. Trên cơ thể trắng như tuyết thương tích đầy mình, những vết thương mới cũ xanh tím đan xen lẫn lộn, đầu tóc còn đốt cháy trụi lụi.

Cô chỉ nhớ được khi mình nhìn thấy cảnh tượng lúc đó của Lam Linh đã thảm thiết gào to lên, những ngày đó cô giống như một cái xác không hồn. Vừa nhắm lại hình ảnh thể thảm của Lam Linh lại hiện lên, không thể ngủ yên được.

"Tôi thề, sẽ báo thù cho cô ấy." Hồi lâu, cô mới ổn định lại sự đau đớn trong lòng, nói chuyện nhưng mặt không hề có chút biểu cảm nào, giống người vừa mất đi không chế lúc này không phải là cô.

Tiểu Cương gật gật đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp tài liệu đưa cho cô, "Trong này có địa chỉ khách sạn và số phòng Kiều Mộc ngủ lại, cùng với đầy đủ tư liệu cận kề từng chi tiết, cô hãy cẩn thận nghiêm túc xem chúng. Trở về sắp đặt ổn thỏa mọi thứ, nhất định không được khinh suất, an toàn luôn phải đặt lên hàng đầu, thù báo sau cũng không muộn."

Mặc dù mấy năm nay cô đã trở thành một trong những đặc công ưu tú nhất của đội 9 Bộ Quân Cơ, thế nhưng cho đến hôm nay hấn vẫn không quên căn dặn cô cẩn thận là trên hết.

"Đã biết." Cô thản nhiên nói, hoàn toàn không còn sự ác liệt và khí thế hùng hổ dọa người như lúc mới đến, lúc này trông thật nhu hòa.

"Ra ngoài đi." Tiểu Cương ra lệnh.

Cô lập tức đứng thẳng người, kính cẩn hành lễ với hấn: "Dạ rõ, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ." Nói xong, cũng không quay đầu lại đẩy cửa bước đi rời khỏi phòng làm việc của hấn.

"Haizz." Khi còn lại một mình trong phòng làm việc, Tiểu Cương chợt thở nhẹ một hơi thật dài, đột nhiên hấn cảm thấy có chút bất an, loại cảm giác này trước đến nay chưa bao giờ có, nhưng không giải thích được.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kiều Mộc Buôn Bán Vũ Khí Phần 1

Tiêu Tương Phi nhìn tài liệu trong tay, tài liệu này là cặn kẽ nhất, Kiều Mộc là người đứng đầu lớn nhất trong quân hỏa của nước Z, dùng từ trẻ tuổi bản lĩnh để hình dung tuyệt đối không quá mức. Hắn không phải là người đàn ông dữ tợn hung thần át sát như mọi người thường nghĩ, hoàn toàn ngược lại, hắn cực kì đẹp trai so với minh tinh điện ảnh còn hơn mấy phần. Vóc dáng ước chừng 1m8, thân thể cường tráng, có bối cảnh giáo dục tốt, xem hắn căn bản không giống như người buôn bán vũ khí mà như một văn nhân.

Tiêu Tương Phi biết, nhìn người không thể nhìn bên ngoài, biến không thể lấy đầu mà đong. Đây là kinh nghiệm sâu sắc được cô rút ra được trong những lần thực hành nhiệm vụ. Xem thường một người, đủ để làm cho mình mất mạng. Họ vĩnh viễn là sát thủ giấu ở nơi bóng tối, tùy thời có thể giết chết con mồi cũng đồng thời có thể bị con mồi giết chết.

Bất kì một cơ hội nào, cho dù là một giây đồng hồ, một cm, thậm chí một cái nháy mắt, ngay cả khi mình thất thủ như thế nào, chết như thế nào cũng không thể nào biết được. Cho nên mình không dám kinh thường, khinh thường chính là muốn lấy mạng mình ra bồi làm như vậy thật không đáng giá.

Cô, Tiêu Tương Phi, đội 9 Bộ Quân Cơ là nơi ưu tú nhất, nữ đặc công lợi hại nhất đã không còn là cô gái nhỏ suy sụp khi mới gia nhập ngưỡng cửa đặc công, trong mấy năm nay cô thi hành nhiệm vụ, đã trải qua vô số trận chiến nguy hiểm, luyện thành một thân tuyệt kỹ, tung người đã trở thành một ngôi sao mới, một đặc công chói mắt nhất.

“Lam Linh, tôi nhất định sẽ báo thù cho cô.” Cô lầm bầm tự nói, một hạt nước trong suốt lóng lánh rơi xuống từ khóe mắt. Vĩnh viễn cô cũng không quên được thảm trạng lúc Lam Linh chết, cặp mắt kia chết mà không thể nhắm lại, không một tiếng động lên án tội ngạt trời của những người đó.

Chính bởi vì Lam Linh chết rất thảm mới làm cho cô như biến thành một người khác, lúc đang thi hành nhiệm vụ lòng dạ trở nên độc ác, lạnh lẽo băng sương, thậm chí có thể nói không có nửa điểm nhân tính. Đây chính là đánh giá của các công sự đặc công trong Quân Cơ dành cho cô.

Cô chờ cơ hội báo thù cho Lam Linh quá lâu, lâu đến mức thù hận đã ăn nhập vào trong máu đến tận xương tủy, giống như một cái bóng, luôn cùng với cô như hình với bóng.

Lam Linh là bằng hữu tốt nhất của cô ở trường quân đội, họ giúp đỡ lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau, xem đối phương như bằng hữu tốt nhất cũng đối đãi như người thân. Mà nay, cô ấy lại rời đi.

Tiêu Tương Phi mở ra laptop, sau khi nhập một chuỗi mật mã cuối cùng kết nối vào Bộ Quân Cơ, lợi dụng hệ thống tối cao của quốc gia xâm nhập chỗ ngủ của Kiều Mộc trong khách sạn Long Tường.

Long Tường, là khách sạn năm sao lớn nhất, sang trọng, đắt tiền nhất của thành phố XX, là nơi đón tiếp đặc biệt cho các nhân vật tinh trưởng hoặc cấp lãnh đạo trung ương tối cao. Lại không cần nói đến sự tráng lệ, trình độ xa hoa, chỉ cần nói đến khách sạn này có nhiều biện pháp bảo vệ kinh khủng cũng đủ dọa người.

Tất cả các cửa sổ của khách sạn Long Tường đều là chống đạn, dĩ nhiên là áp dụng kỹ thuật tân tiến nhất trên thế giới, đạn cũng không thể xuyên thủng được. Còn có các hệ thống phòng ngự trên lối vào, các góc của đại sảnh đều có con mắt điện tử(chẳng biết là cái gì...ta mù công nghệ), tia hồng ngoại chứ đừng nói gì đến các lực lượng bảo vệ an ninh, tất cả đều là quân nhân về hưu ưu tú nhất trong nước, hơn nữa tất cả đều là lính đặc biệt, đều là các phần tử tinh anh.

Không ít các danh nhân, minh tinh, chính khách cũng thích ở nơi này, các biện pháp giữ bí mật cũng rất tốt, các biện pháp an toàn cũng là hạng nhất, cũng vì vậy mà Kiều Mộc chọn khách sạn này ngủ lại.

“Tao mặc kệ mày đang ở đâu? Cho dù là tường đồng vách sắt, cho dù dưới đất sâu 3000 thước, tao cũng nhất định sẽ đưa mày ra công lý, tao nhất định sẽ tự thân kết thúc tánh mạng của mày.” Cô âm thầm thề nói, bộ dáng căng thẳng nghiêng lợi làm cho người ta cảm thấy rét lạnh.

Vô số lần lật xem tư liệu về Kiều Mộc, sau khi nắm giữ nhất cử nhất động của hắn, cô bắt đầu đưa ra bước hành động kế tiếp.

Cô nhất định phải bảo đảm nhiệm vụ này trăm ngàn lần không được phép thất bại, hơn nữa phải giết chết người đàn ông độc ác thành tính đó.

Kiều Mộc, bọn tao đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kiều Mộc Buôn Bán Vũ Khí Phần 2

Kiều Mộc, giới tính nam, 35 tuổi là tổng giám đốc của tập đoàn Phi Long ở nước Y, mặt ngoài là thương nhân hợp pháp, trong bóng tối hẳn dựa vào buôn bán hỏa dược trong quân mà phát tài, chính là dựa vào tập đoàn Phi Long để rửa tiền. Người này rất giao hoạt, thông minh cũng có thừa. Mặt dù bị chú ý rất nhiều nhưng hẳn vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Kiều Mộc biết rất nhiều người muốn lấy tính mạng hẳn, cho nên hẳn rất khôn khéo, hộ vệ bên cạnh hẳn đã hơn cả trăm người, bước ra cửa là tiền hô hậu ủng, võ trang đầy đủ. Những hộ vệ này tất nhiên là cũng không ăn cơm không, tất cả đều là quân nhân ưu tú đã thoát ly khỏi bộ đội tinh nhuệ nhất của tất cả các quốc gia, mọi người đều bản lĩnh cao siêu.

Ở trụ sở của hẳn, các bức tường vây quanh đều cao ngất, trên tường đã được gắn hơn một vạn Vôn điện cao thế, còn có tia hồng ngoại, máy theo dõi. Bên trong biệt thự, kính thủy tinh chống đạn, cửa tự động, hệ thống phòng vệ, lầu cao nhất có trang bị bốn súng máy chia ra bốn phía, ở những khúc cua queo đều có trang bị điểm súng. Thật sự không khoa trương chút nào mà nói, biệt thự của Kiều Mộc không thua gì Nhà Trắng nước Mỹ hay Điện Buckingham của Anh.

Rất nhiều người muốn giết Kiều Mộc, trong nước cũng có, ngoài nước cũng có, cho dù là lính đánh thuê, hay đặc công, nhân viên tình báo cũng không một chút thành công, thậm chí rất nhiều người chết không thấy xác, sống không thấy người. Tất cả mọi người đều đã hết cách với hãn, giết hãn là tương đương với việc tự đi tìm đường chết. Cho nên, Kiều Mộc vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, sống tốt hơn bất kì ai.

Người như vậy cơ hồ là không có nhược điểm, khi hãn đi cũng là có một đám người theo, không đơn độc hành động bao giờ, ngay cả khi ngủ ngoài cửa cũng đứng vài người bảo vệ.

“Miyamoto, tìm cho ta một cô gái.” Bên trong khách sạn Long Tường, Kiều Mộc nghiêng chân, cầm trong tay ly rượu đỏ Burgundy, uống một miếng nhỏ.

Cận vệ Miyamoto đứng ở một bên, nghe vậy lập tức cung kính nói “Dạ, Thưa ngài.” Sau đó xoay người mở cửa ra khỏi phòng. Miyamoto là trợ thủ đắc lực của Kiều Mộc, tự mình chuẩn bị tất cả các vụ việc cho hãn, rất được Kiều Mộc tin tưởng.

Kiều Mộc đang có dự định, mỗi ngày hãn đều thay đổi phụ nữ khác nhau, dĩ nhiên đây là lúc ở bên ngoài. Thật ra bên trong biệt thự của hãn, hãn có mười tình nhân, hàng đêm chờ phục vụ, thay phiên nhau một vòng, có lúc còn chưa tới an bài (Ngựa đực là đây...kinh khủng). Mười tình nhân này, thân phận được điều tra rõ ràng, muốn lẫn lộn vào cũng không được. Quan trọng nhất là, mười tình nhân này mọi người đều khác nhau về phong tình, trung niên có, trẻ tuổi có. Hình tượng thiếu nữ, hình tượng thiếu phụ, hình tượng thực nữ, hình tượng nghề nghiệp, hình tượng cởi mở, hình tượng u buồn. Trong đó có minh tinh, người mẫu, giáo sư, nhân viên công ty, học sinh, vận động viên. Cơ hồ là đều bao gồm tất cả phụ nữ cực phẩm. Cho nên, Kiều Mộc muốn phụ nữ gì là có phụ nữ như thế. (ta thay đổi chủ ý không phải là ngựa đực mà là heo giống...cái gì cũng ăn được.)

Miyamoto sau khi đi khỏi, cũng không đi tới khu Hồng Đăng, cũng không tùy tiện tìm một người trên đường cái mà là tới tìm tổng quản lý của khách sạn.

“Ngài Miyamoto, không biết ngài có gì sai bảo.” Thái độ của tổng quản lý khách sạn rất cung kính, khách như vậy hẳn không đặc tội nổi, bởi vì nhóm người này đã bao ba tầng lầu cao nhất rồi, ra tay thật xa xỉ, hào phóng.

Miyamoto quan sát người đàn ông trung niên này thật kĩ, đeo một bộ mắt kiếng gọng vàng, thái độ thật khiêm nhường, đây là hình tượng điển hình của thương nhân “Xin chào, ngài tổng quản lý, tôi có một yêu cầu hơi quá đáng, muốn ngài giúp một chuyện.” thái độ của Miyamoto cũng rất cung kính, hẳn là người Nhật Bản.

Tổng quản lý khách sạn được cung kính mà thấy lo sợ, vội vàng nói “Xin cứ nói, xin cứ nói, chỉ cần trong khả năng của khách sạn, chúng tôi làm hết sức.”

“Tôi muốn nhờ tổng quản lý tìm giúp tôi một cô gái phục vụ cho tổng giám đốc của chúng tôi, tôi hi vọng cô gái này là nhân viên của khách sạn, thù lao là mười vạn.” Miyamoto nói thẳng, nói ra ngay điều mình muốn.

“A, cái này...” Tổng quản lý ngạc nhiên, sau lại sợ tới mức đầu đầy mồ hôi, thật đúng là làm khó hẳn, hẳn làm sao có thể đẩy cô gái nhỏ vào hố lửa, hẳn câm lạng mà không nói lời nào.

Miyamoto đương nhiên là hiểu nội tâm hẳn nghĩ gì, đột nhiên cười lên, hẳn vỗ vỗ bả vai của tổng quản lý, cười nói “Ngài nên đi hỏi trước thử xem, tôi tin rằng nhất định sẽ có người đồng ý.”

Thấy hẳn đã tính trước như thế, tổng quản lý cũng coi như tinh thần bình ổn một chút, gật đầu liên tục nói “Được, được, ngài Miyamoto, ta sẽ đi xuống hỏi thử. Chốc lát tôi liên lạc trả lời với ngài.”

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tuyên Mỹ Nữ

Tổng quản Lý cau mặt trở về phòng làm việc, lại còn bắt hăn tìm một cô gái với thân thể trong sạch đang phục vụ tại khách sạn hoàng làm loại chuyện đó, hăn có cảm giác mình giống như đang cố tình đẩy người ta vào hố lửa làm việc bại hoại.

Nhưng hăn không dám đắc tội khách, những khách đến khách sạn phần lớn đều là người có thân phận rất cao, hăn không phải ăn gan báo.

Nghĩ tới nghĩ lui, sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt, hăn rốt cuộc nhắc điện thoại bàn làm việc lên ra lệnh cho bên ngoài: "Trợ lý Lâu, cô vào đây một chút." Nói xong liền cúp điện thoại, rồi cứ thế nhìn chăm chăm vào nó.

Chỉ chốc lát sau, có tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Hăn nói như hết hơi, nếu là bình thường hăn nói chuyện rất có khí thế.

Trợ lý Lâu nghe nói thế đẩy cửa bước vào, cô đi thẳng đến bàn của hăn nói với vẻ kính trọng: "Tổng quản Lý, ngài tìm tôi có chuyện gì không?" Dáng vẻ nghiệp vụ vô cùng chuyên nghiệp.

"À, Trợ lý Lôu, trong vòng nửa tiếng cô đi chọn năm mười cô gái xinh đẹp đến phòng họp lầu 20, tôi có chuyện muốn nói." Hãn suy nghĩ, cuối cùng quyết định nói.

"Dạ, tổng quản Lý." Trợ lý Lôu rất chuyên nghiệp lên tiếng, nói xong, lập tức xoay người rời đi.

Cô vừa ra khỏi phòng, hãn liền vô lực ngã ngồi trên ghế da, loại việc không có lương tâm này cứ để hãn làm đi, thế nhưng hãn trong lòng hãn vẫn có cảm giác bất an.

Nửa giờ sau, tại phòng họp của khách sạn năm mười nữ phục vụ xinh đẹp đã có mặt, các cô là nhân viên phục vụ của tất cả các dãy lầu, tất cả đều là những cô gái vừa trẻ vừa đẹp, căng tràn sức sống của thiếu nữ.

Tổng quản lý đứng ở vị trí chủ trì nơi phòng họp, đứng bên cạnh là trợ lý Lôu. Hãn liếc qua một loạt những cô gái đang đứng trong yên lặng, trong lòng dù cảm thấy khổ sở nhưng vẫn cố trấn định lại tỏ ra không có gì.

"Tôi tìm các vị là có một chuyện, nói như thế nào đây, tôi sẽ nói vắn tắt, sẽ không giải thích tỷ mỉ cụ thể với tất cả mọi người. Kiều tiên sinh vừa đến ở khách sạn chúng ta muốn tìm một cô bạn gái, đả ra giá mười vạn tệ. Bởi vì Kiều tiên sinh có chủ ý muốn đó là người của khách sạn thế nên tôi mới tìm đến mọi người, tìm ra một người tình nguyện." Đầu hãn toát mồ hôi hột nói đến lúc này hãn bỗng nhiên cảm thấy sợ.

Lời của hãn tựa như Bom Nguyên Tử ném vào Hiroshima, nổ oanh oanh, năm mười thiếu nữ 50 cùng đồng thời lập tức há mồm, mỗi người mỗi một biểu hiện thảo luận hết sức nhiệt tình.

"Vị Kiều Tiên sinh đó, rất đẹp trai, rất thành thực." Một loại si mê.

"Người có tiền đó, rất nhiều tiền." Loại khác ham giàu.

"Là một người hết sức to cao." Lại một loại lý trí.

Trợ lý Lâu rất bình tĩnh, khi tổng quản lý tuyên bố tin tức này thì trong lòng cô chỉ cảm thấy khiếp sợ, nhưng vẫn không để lộ ra, chỉ rất bình tĩnh nhìn những cô gái ở phía dưới.

Một lát sau, thảo luận vẫn chưa kết thúc, thế nhưng có một số cô gái trẻ nhộn nhạo muốn thử đưa mắt nhìn về phía tổng quản lý.

"Các vị, nếu như có ý, một lát nữa hãy đến phòng làm việc của tôi. Cho các vị thời gian là nửa tiếng, qua thời gian đó sẽ không đợi nữa. Tan họp." Hãn biết da mặt của những cô gái trẻ tương đối mỏng, vì vậy cố ý an bài như vậy nói xong lập tức đi ra ngoài

Vừa nghe đến tan họp, nhiều cô gái trẻ lập tức đứng lên, đi theo sát ngay phía sau tổng quản lý, hai phần ba những cô gái trẻ còn lại trở về công việc của mình.

Nửa giờ sau, hãn nhanh chóng chọn được cho Kiều Mộc ba cô gái trẻ, loại đi hai người trong số đó còn lại một người được đưa đến.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Âm Sát

Nội tâm của cô đang run rẩy, không biết làm như thế nào, chuyện xảy ra cho đến bây giờ cô cũng chỉ cắn chặt hàm răng, yên lặng tiếp nhận tất cả sự việc sắp tới, bất kể như thế nào đây cũng là lựa chọn của cô không oán không hối hận.

“Đừng sợ, ta sẽ cho cô một đêm vui vẻ.” Kiều Mộc nhìn thấu cô khẩn trương, mỉm cười nói, tay lay bả vai cô, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô, chậm chậm xoa đi sự khẩn trương của cô.

Bởi vì phong độ thân sĩ của hắn, hơn nữa còn có tài nghệ xoa bóp thuần thục, bên ngoài lại một thân mê người, tâm tình khẩn trương của cô gái từ từ được hóa giải.

Thân thể cô không còn cương cứng chặt chẽ như vậy nữa, chân mày cũng từ từ giãn ra, ánh mắt nhìn hắn không sợ hãi như trước nữa, ngược lại có chút mong đợi.

Đầu hắn bắt đầu tiến đến gần mặt cô, ngay sau đó là một nụ hôn tiêu chuẩn.

Cô thấy động tác của hắn, trong lòng nhất thời khẩn trương biết giờ khắc quan trọng nhất khẩn trương nhất đang tới, tâm tình cô thật phức tạp, cô

ngĩ lùi bước, ngĩ hối hận nhưng cô không thể, không thể làm như thế.

A, đau. Nước mắt của cô từ đôi mắt chảy ra ngoài, hàm răng cắn chặt, kiên cường chịu đựng.

Cô phải nhịn, nhất định phải nhịn. Kiên cường, kiên cường, phải kiên cường hơn nữa.

Đau đớn làm cô suýt nhất xiu, chỉ là cô không thể để mình ngất đi, hít vào một hơi thật sâu, thừa dịp người đàn ông không chú ý, đưa tay lướt qua chỗ nào đó trên y phục của mình, sau đó lặng yên không tiếng động bỏ vào miệng.

Kiều Mộc căn bản không phát hiện hành động mờ ám này của nàng.

Cô gái đột nhiên làm một cử động to gan, ôm lấy đầu Kiều Mộc sau đó tự nhiên hôn hẳn.

Kiều Mộc không nghi ngờ gì cả, thoải mái cùng cô hôn một cách tiêu chuẩn, hôn cô càng lâu để thúc dục tình dục, càng kích thích lực lượng của hẳn.

Nhưng dần dần hẳn cảm thấy mất hết sức lực, mồ hôi đầm đìa, sau đó cô gái trước mắt từ từ bắt đầu trở nên mờ hồ. Cuối cùng trước mắt hẳn tối sầm, gục lên trên người cô.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thành Công

Cô gái vừa sợ vừa hận người đàn ông đang nằm trên người mình, người đàn ông đã hôn mê nhờ kiệt tác của cô. Chỉ là hiện tại cô cũng không còn một chút khí lực nào, loại thuốc này cô đút cho Kiều Mộc chính cô cũng trúng.

Cô nhanh chóng nhìn ra ngoài cửa sổ, thừa dịp mình còn sót lại một chút ý thức, cô bất an lo lắng nhìn ngoài cửa sổ, giống như cửa sổ kia rơi xuống đất sẽ mang lại cho cô một chút sức lực hoặc an ủi.

Đúng lúc này kì tích xảy ra, ngoài cửa sổ to như vậy xuất hiện một bóng dáng, bóng dáng kia đường cong lả lướt được bao phủ bên trong hắc ám.

Chỉ thấy bóng dáng kia đang ở bên ngoài thuần thực cạy ra cánh cửa sổ sát phía dưới, không cần tốn nhiều sức bò vào trong. Quang minh chính đại đứng tại phòng “dành cho tổng thống” tốt nhất, lớn nhất, sang trọng nhất của khách sạn, cô cảnh giác nhìn quanh bốn phía, sau khi phát hiện không có nguy hiểm, lúc này mới đưa mắt nhìn lên ghế sofa to lớn.

Xem ra thời điểm Kiều Mộc đang hoan ái, đóng tất cả máy thu hình trong phòng, hẳn cũng không muốn ở trước mặt người khác trình diễn xuân cung đồ sống, đồng thời cũng tự tin các biện pháp phòng vệ rất tốt. Thường là người quá tự tin càng dễ dàng chết hơn.

“Chị, em ở đây.” Cô gái yếu đuối nhìn về phía cô nhỏ giọng kêu, cô đã hoàn toàn không còn hơi sức.

Tiêu Tương Phi vội vàng chạy qua, nhìn người đàn ông xích lữa đang nằm trên người cô gái cơn giận nhanh chóng lan ra hận không thể đực vài lỗ trên người Kiều Mộc.

“Chị...” Ánh mắt cô gái trống rỗng, cô vừa suy yếu, vừa không biết làm sao.

Cô vội lật người Kiều Mộc ở phía trên đẩy ra để cho người đàn ông tà ác này cách xa cô gái thuần khiết. Sau đó cô lại nhìn cô gái thương tích đầy mình cùng với vết máu chưa khô một cách đầy phức tạp.

“Em.” Tiêu Tương Phi không nén được vẻ mặt khổ sở, nhẹ nhàng ôm cô gái, nhặt y phục từ trên thảm trải sàn nhà mặc vào cho cô.

“Chị, giết hẳn đi, em muốn báo thù cho chị em.” Cô gái cắn chặt môi dưới, qua một lúc lâu mới cắn giận nói, tim của cô tràn đầy thù hận, hận không thể giết chết tên đoạt thân thể cô lại là hung thủ giết hại chị của cô.

Tiêu Tương Phi sờ đầu cô gái, gật đầu, dịu dàng nói “Lam Lan, nhắm mắt lại.”

Lam Lan chính là tên của cô gái kia, nghe lời gật đầu, cô biết chị đang chuẩn bị giết người. Vì vậy ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, thật ra thì là cô đã không tiếp tục chống đỡ được nữa, thuốc này rất mạnh.

Thấy cô nhắm hai mắt lại cũng biết cô không có gì đáng lo, Tiêu Tương Phi đứng lên đi tới chỗ Kiều Mộc.

Cô đến gần người Kiều Mộc, nhìn thân thể trần truồng của hẳn cô không hề có chút ngưng ngừng nào, ngược lại hết sức chán ghét. Không một chút

ngũng, cô rút từ trong giày ra một cây súng lục rồi nhắm ngay vị trí trên ngực Kiều Mộc bắn liên tiếp năm phát.

Năm phát súng đủ tiền hẵn đi Tây Thiên được rồi, thế nhưng năm phát súng bắn ra cũng không làm cho cô vơi cơn hận lại làm cho cô khó chịu hơn. Trước mắt cô như đang xem lại một đoạn phim thoáng qua cái chết thảm trạng của Lam Linh.

Ôm hận rất sâu, cô móc ra dao găm Thụy Sĩ, đâm về phía hạ thân của Kiều Mộc, đâm xuống hai, ba cái...

Cho đến khi máu thịt không còn phân biệt được, cho đến khi thân thể của người đàn ông lạnh như băng. Nước mắt của cô mới từng giọt từng giọt rơi xuống, cuối cùng cô đã báo được thù cho Linh Lam, cuối cùng cô đã tự tay kết liễu hẵn.

Linh Lam, cô hãy yên nghỉ đi. Trong lòng nàng âm thầm nói, sau đó không một chút do dự đứng lên. Từ trong túi màu đen đang đeo sau lưng lấy ra bom hẹn giờ đã chuẩn bị từ sớm, đặt vào phía dưới ghế salon, cửa phòng và bên dưới Kiều Mộc. Sau khi chuẩn bị xong cô đi tới chỗ Lam Lan.

Cuối người ôm lấy cô gái, cho cô dựa vào trong ngực mình, Tiêu Tương Phi triều mẫn nhìn Lam Lan trong ngực, thật làm ức uất nàng. Lúc biết Kiều Mộc sẽ đến thành phố này, Lam Lan đã tìm cô, khẩn cầu cô giết chết Kiều Mộc báo thù cho chị bất kể trả giá cao như thế nào. Đến gần Kiều Mộc là một việc vô cùng khó khăn, nhưng mà vì Lam Lan cầu khẩn, cô mới suy nghĩ ra biện pháp như vậy, an bài nàng vào quán rượu, mới có một màn như vừa rồi.

Từ cửa sổ dễ dàng bò ra ngoài, một tay cô ôm Lam Lan, một tay nắm sợi dây treo giữa không trung thật chặt, sau đó dùng giày ở một nơi nào đó đụng nhẹ vào tường, mũi giày xuất hiện một con dao.

Cô ôm Lam Lan cứ như vậy mà thuận tiện rơi từ trên khách sạn xuống đất, đến một chỗ không có đèn điện gì chiếu sáng.

Họ vừa rơi xuống, trong phòng tổng thống vang lên tiếng nổ mạnh, âm thanh rất lớn, khiến cả phòng tổng thống đều bị sụp đổ.

Tiêu Tương Phi yên lặng liếc nhìn tầng lầu đang cháy mạnh, bỏ Lam Lan vào chiếc xe BMW đang dừng ở một bên, lên xe không sợ mà từ từ lái ra khỏi khách sạn Long Tường.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đảo Bali

Sang ngày thứ hai, trên tit đầu của tất cả báo chí trên thế giới đều là tin tức Kiều Mộc buôn bán vũ khí chết oan chết uổng, tin tức này làm cho giới buôn bán vũ khí xôn xao, một nửa mừng một nửa lo.

Đội 5 Bộ Quân Cơ.

“Tương Phi, làm giỏi lắm.” Tiểu Cương cười híp mắt nói, cười đến thấy răng không thấy mắt.

“Hắn đáng chết.” Tiêu Tương Phi đứng trước bàn làm việc của hắn, mặt lạnh nói, nếu như hắn không giết hại Lam Linh thì cô cũng không tàn nhẫn như vậy.

Tiểu Cương nghe như vậy, thu hồi nụ cười, hắn cũng nhớ tới Lam Linh tâm tình trở nên rất khó chịu, “Hôm nay sau khi tan làm, chúng ta đi viếng cô ấy, thuận tiện nói cho cô ấy biết tin tức tốt này.” Hắn đề nghị.

Cô gật đầu, không nói hai lời liền xoay người đi ra ngoài, hoàn thành xong nhiệm vụ cô cũng không thấy nhẹ nhõm gì. Cô còn phải thu xếp cho Lam Lan, em gái duy nhất của Lam Linh.

“Lan Lan một lát nữa chị tan việc sẽ tới đón em, chúng ta cùng đi viếng mộ Lam Linh.” Cô trở lại phòng làm việc của mình, cầm lấy điện thoại gọi cho Lam Lan đang nghỉ ngơi ở nhà.

“Được, chị.” Lam Lan vội vàng nói.

Từ sau khi Lam Linh chết, cô đã nhận trách nhiệm chăm sóc cho Lam Lan, cho Lam Lan đi học, bây giờ Lam Lan đã lên đại học, nếu không phải vì giết Kiều Mộc, cô cũng không muốn để một người thiếu nữ phải trả giá đắt như vậy. Trình tiết của người phụ nữ, cả đời chỉ có một lần, mười thành trì cũng không đổi được.

Cô sợ tâm tình của Lam Lan không tốt, vì vậy xin nghỉ phép cho Lam Lan rồi dẫn Lam Lan về nhà. Cô phải từ từ khuyên bảo Lam Lan hoặc là cho cô bé đi chơi.

Sau khi tan làm, cô và Tiểu Cương lái xe về chỗ ở của cô đi đón Lam Lan sau đó mua một bó hoa cúc đi ra ngoài ô thành phố chạy về hướng nghĩa trang.

Nghĩa trang trong trẻo nhưng lạnh lùng, từng dãy từng dãy chình tề, nhìn vào tất cả đều là bia mộ làm cho lòng người cảm thấy chua xót khổ sở.

Bọn họ ba người một hàng chậm rãi đi tới trước mộ Lam Linh, nhẹ nhàng đặt bó hoa cúc xuống trước mộ cô, mới đưa mắt nhìn tấm hình thanh xuân xinh đẹp của cô.

“Chị, mọi người đến thăm chị, nói cho chị biết một tin tức tốt, Kiều Mộc đã bị chúng ta giết chết, rốt cuộc chúng ta đã báo được thù cho chị, chị yên nghỉ đi.” Lam Lan vừa nói vừa khóc thút thít.

Hai mắt Tiêu Tương Phi cũng đẫm nước, sững sờ nơi đó không nói được một lời.

Tiểu Cương nhìn vào người đã từng là thủ hạ của mình, tuy cô chỉ là người mới vào nhưng cũng rất ưu tú, tương lai có thể trở thành ngôi sao mới trong thế giới đặc công, nếu như không phải do Kiều Mộc cô cũng không phải chết trẻ như vậy.

“Được rồi, được rồi, nhìn bộ dáng này của mấy người tôi tin Lam Linh cũng biết mấy người đã báo thù cho cô ấy được rồi, nhất định sẽ rất cao hứng, ở dưới cửa tuyến cũng được nhắm mắt.” Tiểu Cương hùng hồn nói cố đem không khí bi thương hóa giải.

Tiêu Tương Phi đồng ý gật đầu một cái, ôm chầm thân thể Lam Lan dịu dàng nói “Chị của em đã biết, cô ấy sẽ hi vọng Lan Lan có một cuộc sống mới, không nên làm cô ấy thất vọng”

Lam Lan nghe lời, gật đầu lau khô nước mắt.

Ba người đứng thêm một lát sau đó yên lặng rời đi.

Ba ngày sau, được phê chuẩn cho nghỉ phép, cô dẫn theo Lam Lan cùng đi nghỉ phép ở thánh địa đảo Bali.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Một Thân Vũ Khí Xuyên Qua

Lam Lan được nghỉ phép đi chơi quá vui thích nên mấy chuyện xảy ra cách mấy ngày trước cô bé quên sạch. Điều này làm cho tâm cô được buông xuống.

Sau khi đến khách sạn ở đảo Bali, Lam Lan không để ý tới việc nghỉ ngơi, lập tức bon bon chạy ra ngoài.

Tiêu Tương Phi cũng không để ý đến cô bé, để cô bé tự do chơi đùa cũng không muốn tạo cho cô bé quá nhiều áp lực. Sau khi cất hành lí xong, cô cẩn thận kiểm tra vũ khí trên người một lượt. Thật không có biện pháp, kể từ sau khi làm đặc công cô đã có thói quen mang theo vũ khí, cũng may những vũ khí này hết sức nhẹ nhàng linh hoạt, hơn nữa còn có thể tránh được các máy kiểm tra vũ khí, nếu không lúc cô lên phi cơ đã bị đuổi xuống rồi.

Vì lo lắng cho tình huống của Lam Lan, cô cũng không nghỉ ngơi chạy vội đi tìm cô bé, nhưng chỉ đi theo cô bé từ xa không cho cô bé phát hiện ra cô đang đi theo.

Một lát sau, cô thấy mình lo lắng thật dư thừa, nữa điểm cảm giác âm u Lam Lan cũng không có, cô bé ở trên bờ cát chơi rất vui vẻ.

Thấy một màn như vậy, cô biết mình không cần lo lắng nữa. Cô tách ra một mình đi tìm thú vui, cô vừa đi vừa tản bộ trên bờ cát, lắng nghe gió biển thổi, nghe tiếng nói cười vây quanh bốn phía.

Đi tới đi lui, cô chợt thấy một bà lão bần thiêu lưng đã còng đang ngồi trên đất mặt bi thương nhìn biển rộng.

Tính nhạy cảm của đặc công lại phát huy, cô cảm thấy bà lão trước mắt rất khả nghi nhưng vẫn đi tới phía bà lão “Xin chào, bà làm sao vậy?” Cô dùng tiếng Anh lưu loát hỏi thăm.

Thật lâu bà lão mới nghe được cô nói, từ từ chuyển khuôn mặt đầy nếp nhăn tang thương về phía cô “Cô gái, cháu gái của ta bị rớt xuống biển.” Nói xong một sự mãnh liệt bi thương lan tràn xung quanh cô.

Hả? Có người rơi xuống biển? “Ở đâu? Ở đâu? Cháu lập tức cứu lên giúp bà?” Cô nóng nảy nói, nhưng không phát hiện được tính cảnh giác của mình không biết sao lại đột nhiên biến mất, thậm chí không quan sát đã vội đáp ứng. Nàng không biết, thật ra là bà lão đã thi triển pháp lực trên người cô.

“Ở đằng kia?” Bà lão cũng không mừng rỡ khi nghe cô trả lời, ngược lại chỉ nhàn nhạt chỉ vào mặt biển cách đó không xa nói.

Tiêu Tương Phi nhìn lại cảm thấy rất kì quái, chẳng có cái gì trên mặt biển, cô nghi hoặc nhìn bà lão.

“Mau đi cứu người, nhanh đi.” Ai ngờ bà lão kêu lên, không ngừng thúc dục cô.

Thấy bà lão như thế, cô cũng không cảm thấy có gì nguy hiểm, không thể làm gì khác hơn đành phải nghe lời đi về hướng biển lớn, cô đi vài bước, vốn tính toán cứ làm bộ đi như vậy.

Không ngờ cô mới đi tới mặt biển vài bước, lúc chuẩn bị bày ra dáng vẻ chuẩn bị đi trở về bờ, đột nhiên một cột nước thật cao xuất hiện phía sau cô đổ ập xuống cuốn cô đi.

A, không đợi cô phát ra câu thét chói tai, sóng lớn hoàn toàn đổ ập tới cô. Chỉ trong chốc lát, đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ mấy giây lại gió yên sóng lặng.

Lúc này, bà lão trên bờ cát đứng lên cười híp mắt, lưng còng nhìn mặt biển gió yên sóng lặng, thì thào nói, “Cuối cùng cũng đưa được cô đi rồi, ây da, thật không dễ dàng à.” Nói xong tập tễnh đi tới hướng bờ cát, chốc lát sau liền biến mất.

Mấy giờ sau, Lam Lan lo lắng xuất hiện trên bờ cát, cô bé lão đảo nghiêng ngã vừa chạy đi vừa tìm kiếm khắp nơi, “Chị, chị ơi, chị ở đâu? Chị ơi.”

Thật kì quái cô đi ra ngoài dạo chơi có mấy giờ, hào hứng bưng bưng vội vàng chạy về khách sạn tìm Tiêu Tương Phi. Không nghĩ đến là không tìm thấy cô trong phòng khách sạn của họ, nhưng đồ đạc vẫn còn. Cô cho là chị cũng ra ngoài tản bộ vì vậy muốn vừa đi vừa tìm người, nhưng cô đi hơn nửa bờ cát vẫn không thấy bóng dáng của chị đâu. Lần này thật sự cô bị dọa sợ, không quan tâm cuộc gọi đường dài cước phí rất cao lập tức lấy điện thoại ra gọi vào điện thoại cho Tiêu Tương Phi, gọi không ngừng nhưng cũng không thể nào liên lạc được.

Khi trời vào đêm, cô biết mình không cách nào tìm được chị nữa, vì vậy báo cảnh sát tìm người của khách sạn giúp một tay, lại vội vàng gọi điện thoại cho Tiểu Cương.

“Cái gì? Tương Phi mất tích?” Tiểu Cương thất kinh, vội gọi điện thoại cho Đại Sứ Quán tại đảo Bali nhờ giúp đỡ, bản thân cũng lập tức đặt vé máy bay đi đảo Bali.

Qua mấy ngày, cuối cùng Tiểu Cương xác định, Tiêu Tương Phi thật đã mất tích, mất tích không rõ nguyên nhân, tựa như chưa từng tồn tại trên nhân gian.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Từ Trên Trời Rơi Xuống

Editor: Akinomi

Tiêu Tương phi hai mắt tối sầm, không thể biết thêm gì nữa.

Không biết qua bao lâu, cô chỉ cảm bản thân trở nên vô tri, vô giác, ý thức cũng dần dần khôi phục lại từng chút một. Cô chỉ cảm giác cả người mình nhẹ nhàng bay bổng như được hòa tan, phía dưới cơ thể giống như lâng lâng.

Vì vậy, cô tò mò mở mắt, nhìn xung quanh một vòng. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi khiến cô bị dọa sợ suýt nữa thét chói tai.

Đây là là đâu? Bên cạnh đều là mây trắng lượn lờ, nhìn lên phía trên là một bầu trời xanh, yên bình tĩnh lặng.

Cô không dám động, thật ra thì sợ động đây sẽ té xuống, trong lòng thầm nghĩ mặc kệ là đặc công ưu tú thế nào, nhưng đột nhiên phát hiện mình ở ngay giữa bầu trời cũng không thể nhịn được mà giật mình chứ. Chỉ là, cô rất nhanh liền định thần lại, nhớ lại việc mình gặp phải.

Nhưng mà, cô vẫn nghĩ không thông, cũng không hiểu, tại sao mình vừa gặp bà lão kia thì đột nhiên xuất hiện ở đây.

Nhưng, lúc này cũng không cho phép cô phán đoán phân tích, bởi vì cô chỉ có cảm giác thân thể mình giống như đang chậm rãi rơi xuống dưới. Vì vậy, cô to gan ngoái đầu lại nhìn xuống dưới nhìn.

Vừa nhìn, cô chỉ có một ý nghĩ, xong đời. Dưới thân thể của cô, trên mặt đất có rất nhiều cây cùng những nhà gỗ giống như những cái cây nhỏ là một loại nhà nhỏ, Cô dường như mù mờ không thể nhìn rõ mặt đất.

Hiên Viên vương triều. Rừng rậm nguyên thủy.

"Hoàng thượng, phát hiện mãnh hổ rồi." Mặt Viên Quân tỏ ra rất vui vẻ nói với Hiên Viên Vũ.

Hiên Viên Vũ hồ hững gật đầu một cái, ánh mắt lại bén nhọn nhìn chăm chăm rừng cây rậm rạp không thể nhìn thấu trước mặt. Sau đó lạnh lùng nói: "Trẫm nhất định sẽ đem nó săn được, trở thành vật trong túi trẫm." Trong giọng nói là tự tin và khí thế phải có được.

Viên Quân lập tức gật đầu giống như như gà con mổ thóc, bởi vì hãn đối với tự tin của hoàng thượng luôn sùng bái nhất. Lần này, hãn đi theo Hiên Viên Vũ ra ngoài săn thú, cũng là nói hãn đã có được lòng tin của Hiên Viên Vũ là Đại Hồng Nhân bên cạnh Hiên Viên Vũ.

Ngay khi, bọn họ nhẹ giọng nói chuyện thì, một tiếng rống gào của Hồ kinh thiên động địa đột nhiên vang tận mây xanh, một con Hồ lớn sặc sỡ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, một đôi hồ to lớn cùng mắt chằm chằm nhìn bọn họ.

Hồng hét, trong lòng hai người không hện mà gặp cùng bật thốt lên, bọn họ bị con cọp phát hiện, không nghĩ tới vốn dĩ cẩn thận đến vậy, vẫn bị vua của núi rừng này phát giác.

"Trẫm." Hiên Viên không hổ là vua một nước, đối mặt với con hồ khổng lồ như vậy không chút kinh hãi thản nhiên nói.

Viên Quân nghe vậy, vốn là ngăn trở ở trước mặt của hắn, lần này không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn thối lui đến phía sau hắn, nhưng là vẫn hết sức cảnh giác chú ý tình huống chung quanh. Hai người bọn họ đi vào trong này, để Ngự Lâm quân của hoàng gia ở bên ngoài, bọn họ chỉ có thể dựa vào chính mình.

Có lẽ do tâm tình khẩn trương của bọn họ lây sang con cọp núi kia, nó hướng bọn họ rống lên nhiều lần, hai con chân sau khễ cong, lập tức biến thành tư thế công kích, hơn nữa có thể lập tức công kích bọn họ bất cứ lúc nào.

Chỉ thấy, Hiên Viên không hoảng hốt không vội vàng lấy bao đựng tên sau lưng ra, cầm lấy cây cung, đặt tên vào cung, kéo một thật căng, đầu cung nhắm vào đầu con cọp kia.

Con cọp cũng biết hắn đang muốn đối phó mình, tất nhiên tính khí không tốt, liên tiếp rống dữ dội, đoán chừng muốn không muốn mất nhiều sức lực hù sợ bọn họ, một bữa thịnh soạn ăn chán chê. Đáng tiếc, nó tính toán lầm rồi, hai người trước mắt kia không những không bị hù ngất, còn không sợ chết muốn đối phó mình.

Hai bên không khí đang khẩn trương thì có một tiếng thét, âm thanh này là từ trên trời rơi xuống, chỉ thấy hết sức hoa mắt, không biết là thứ gì từ trên trời rơi xuống, bất ngờ nện trúng con cọp núi kia.

Một khoảng lặng yên, đến cả tiếng gió thổi qua lá cây cũng nghe rất rõ ràng, cả một vùng đột nhiên yên lặng đến khiến người ta sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, một tiếng rên rỉ phá vỡ không khí yên tĩnh này, khiến bọn họ sức tỉnh.

"Ây da, đau quá trời luôn !!, đại nạn không chết, tất có phúc. Ấy da. . . ."
." Chỉ thấy vật từ trên trời giáng xuống đập vào trên người con cọp phát ra thanh âm như vậy.

Hiên Viên Vũ và Viên Quân luôn luôn cảnh giác, bọn họ kinh ngạc với vật lạ từ trên trời rơi xuống này còn lợi hại như thế đập đầu chết một con cọp lớn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Người Là Ai?

Editor: Akinomi

Cả người Tiêu Tương Phi đau muốn chết, cũng may lần này rơi xuống tốc độ không nhanh lắm, chính là tốc độ gần cuối khi rơi xuống có hơi nhanh. Chỉ là, hình như nàng rơi vào một nơi vô cùng ấm áp vô cùng mềm mại .

"Ái chà, xui xẻo quá đi, thật là kỳ lạ." cô động dậy thân thể, tay chân, phát hiện không có gì không ổn, chỉ là thân thể có chút đau bên ngoài, hình như không đáng lo ngại.

Nữ nhân? Nữ nhân từ trên trời giáng xuống. Hiên Viên Vũ cùng Viên Quân hai mặt nhìn nhau, bọn họ ngàn tính vạn tính cũng không có ngờ tới đập chết con cọp chúa sơn lâm lại là nữ nhân.

Cô ở trước mắt hai người đàn ông, từ trên thân con cọp cho tới chết cũng không còn hiểu mình là chết thế nào, từ từ leo xuống, cô là một nữ đặc công hoàn hảo, thân thể này cũng là trải qua trăm nghìn khổ luyện, cho nên không thể yếu ớt.

Sau khi cô leo xuống, lúc này mới phát hiện ra, mình đập trúng một con con cọp. Đập đến mức thân thể con cọp này chỉ còn lại có một nửa, một nửa

kia lẫn lộn trong máu.

Mẹ nó, mình cũng thật là lợi hại. Đập phải cái gì không đập, cứ nhiên đập trúng một con động vật do quốc gia bảo vệ, lần này xong rồi, chọc phải phiền toái, cô còn phải xin xử trưởng Tiểu Cương vì cô giải quyết chuyện này. Quá thần kỳ, quá kỳ quái. Cô vừa nghĩ thật nhanh trong đầu vừa nhìn bốn phía xem xét địa hình ở đây.

Không nhìn sẽ không thấy quan trọng, vừa nhìn thì cho dù là cô một nhân viên đặc công cao cấp, trải qua trăm ngàn trận chiến, cũng khó giấu nổi kinh ngạc của của mình, không ngừng dâng lên nỗi sợ hãi

Đây là đâu? Từng cây rậm rạp, cô chưa từng gặp cây cỏ hoa lá đẹp đến vậy, lại còn rất nhiều cây cỏ, cô mới thấy lần đầu.

Chỉ là, cô sao lại xuất hiện ở đây? Cô rõ ràng ở đảo Bali nghỉ phép, trên bờ cát, trên biển rộng mênh mông mới đúng.

Không phải, không phải, tất cả đều không phải, cô rõ ràng giúp một bà lão rơi xuống biển , cô phải ở trên biển mới đúng, làm thế nào mà lúc này lại ở trên trời, sau đó rơi xuống. Quả là không đúng rồi, có quá nhiều thứ không đúng . Trở thành một đặc công, tâm trạng và đầu óc của cô luôn linh động không ngừng thiên biến vạn hóa.

Lúc này, cô cảm giác hai ánh mắt sắc bén đang nhìn về phía mình, cô kinh sợ lẫn trên đất một vòng, lập tức trốn phí sau thân con cạp còn tỏa ra hơi ấm .

Đàn ông? Hai người này là đàn ông? Tiêu Tương Phi cảm thấy rất kỳ quái sau khi cô nhạy bén thấy rõ ràng quần áo trên người của bọn họ cùng vật trong tay, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng trở nên rét lạnh.

"Người là ai?" Khi nàng đã phát hiện bọn họ, Hiên Viên Vũ mới lạnh mặt quát lên một câu.

"Các người là ai?" Cô cũng lạnh lùng hỏi.

Viên Quân thấy thái độ ác liệt của nàng, thấy hoàng thượng không những không quỳ xuống hơn nữa còn nói năng lỗ mãng, trong lòng hết sức bực bội. "To gan, càn rỡ, thấy hoàng thượng vì sao không quỳ?" Thật ra thì, hẳn cũng là tốt bụng nhắc nhở nàng, chỉ sợ nàng sẽ đắc tội cùng hoàng thượng.

Hiên Viên Vũ không nói gì, hẳn đã sớm buông lỏng cung tên, không nói gì nhìn nàng, cũng không để người khác nhận ra hẳn đang nghĩ gì.

"Hoàng thượng? Ai cơ? Thời đại nào rồi còn có hoàng thượng? Diễn kịch à? Nhưng đây không phải Trung Quốc hả ?." Tiêu Tương Phi cảm thấy cần phải biết rõ việc gì đang xảy ra, vì thế liên tiếp đặt ra câu hỏi.

Lời nói của nàng vừa ra khỏi miệng, hai người đàn ông này liền giật mình, tại sao lời của nàng bọn họ một câu nghe cũng không hiểu, Trung Quốc? Diễn kịch? Tất cả là ý gì?

"Đây là Hiên Viên vương triều, ngươi là ai? Sao lại xông vào nơi săn bắn của hoàng gia, còn đập chết con mồi của trẫm." Thật là ngoài dự liệu của mọi người, Hiên Viên Vũ không những không tức giận còn giải thích.

Hiên Viên vương triều? Khu vực săn bắn hoàng gia? Trẫm? Trời ạ, liên tục tiếp nhận những ngôn từ này khiến cho trong đầu cô có một chút ý thức xẹt qua, khiến cô trợn mắt há hốc mồm.

"Không đúng, đây rõ ràng là Trung Quốc, không đúng, là đảo Bali." Nói xong, cô lại lưu loát tuôn ra một chuỗi dài tiếng Anh.

Hiên Viên Vũ mặt không vẻ gì nhìn nàng, mặc dù không có hiểu rõ nàng đang nói gì. Chỉ là, gương mặt nàng tinh xảo, thân thể tuyệt vời, bộ ngực cao vút, chân tay thon dài, thậm chí là tóc dài phiêu dật kia, tuyệt đối là một nữ nhân tuyệt sắc. Mà hẳn, đối với nữ nhân luôn hứng thú nhất.

"Nơi này là Hiên Viên vương triều, mà trẫm lại là hoàng đế vương triều này." Hãn uy nghiêm nói, toàn thân toát lên vẻ vương giả không thể nghi ngờ.

Lúc này, Tiêu Tương Phi mới thời gian tỉ mỉ quan sát hai người đàn ông trước mắt này, đặc biệt kẻ tự xưng trẫm là hoàng đế. Khí thế bức người, khí chất cao quý, lông mi rất đậm, mũi thẳng tắp, môi thật mỏng xung quanh là những đường cong hoàn mỹ, tựa như nhìn khắp trong thiên hạ một loại vương giả, cường đại, tự cho mình siêu phàm.

Trong lòng của cô không nhịn được sợ hãi than, đã gặp qua hàng vạn người đàn ông, duy chỉ có hãn cho mình cảm giác bất đồng sâu sắc mãnh liệt nhất, người đàn ông như thế hãn là nhiều phụ nữ thích.

Một người khác giống như một thư sinh văn ngược, sắc mặt hơi hơi hồng nhuận, ngọc thụ lâm phong, tướng mạo như Phan An, cùng người đàn ông kia đứng cùng một chỗ vô cùng dễ nhìn.

Hiên Viên Vũ biết nàng đang quan sát mình, thế nhưng khi hãn phát hiện nàng cũng ở gần thận dò xét Viên Quân bên cạnh hãn thì hãn không biết tức giận ở đâu ra, không vui nhìn nàng.

Hãn không vui, lập tức bị Viên Quân cùng Tiêu Tương Phi phát hiện, hai người không hiểu hãn tại sao lại không vui.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bồi Thường

“Nói, nàng tính toán bồi thường tổn thất cho trầm như thế nào?” Hiên Viên Vũ nhìn nàng với ánh mắt sáng ngời, lãnh khốc hỏi.

Cái gì? Bồi thường tổn thất cho hãn? Tiêu Tương Phi cảm thấy chẳng hiểu mô tê gì, hãn bị tổn thất cái gì? Nàng kì quái, bất mãn hỏi “Ta không hiểu” Nói xong nhú mày theo thói quen.

Viên Quân đứng ở một bên liền hiểu ý tứ của Hiên Viên Vũ tiến lên giải thích “ý của Hoàng Thượng là tiểu thư đập chết con mồi của Hoàng Thượng chúng ta, tiểu thư phải bồi thường tổn thất” Nói xong hãn cũng cảm thấy Hoàng Thượng không giống như ngày thường, vì một con mồi nho nhỏ lại gây khó khăn cho một nữ tử, việc này thật không tầm thường, quá không tầm thường.

Thời điểm hãn còn đang trầm tư, biểu tình của Hiên Viên Vũ còn khó coi hơn, hãn đột nhiên phát hiện mình không thích nhiều nam nhân đi theo bên cạnh, đặc biệt là ở thời điểm như thế này (ý anh Vũ nhà ta là nhiều người theo khó tán gái...anh Vũ nhà ta không thích cạnh tranh lành mạnh)

Mà Tiêu Tương Phi sau khi nghe mấy lời nói này lập tức trợn to hai mắt, hãn có bị làm hay không? Nàng đập chết con cọp hung mãnh giúp hãn,

không những không được cảm kích ngược lại còn muốn nàng bồi thường? Này, cái này có còn thiên lý hay không.

“Không bồi thường, việc gì mà ta phải bồi thường?” giọng nàng kiên định nói, ánh mắt sát ý nhìn chăm chăm Hiên Vũ. Tên Hoàng đế hẹp hòi, quá tính toán chi li rồi, nàng đúng là lần đầu tiên nhận thức được nam nhân hẹp hòi đến trình độ này.

Hiên Viên Vũ tâm tình trở nên rãnh rỗi, làm như chuyện đương nhiên mà nói “Bởi vì đây là con cọp của trẫm, nhưng nàng lại đập chết nó cho nên nàng phải bồi thường” Nói đạo lí rõ ràng xong, lời lẽ thẳng thắn khí thế hùng dũng.

“Có bệnh, người nên cảm tạ ta giúp người giết chết con cọp, người không phải rơi vào miệng cọp. Người không cảm kích thì thôi, ngược lại còn đòi ta bồi thường cho người. Không có cửa đâu, người cứ mơ đi” Nàng dễ khi dễ lắm sao? Khi dễ ai cũng có thể lại dám khi dễ một đặc công, ngọc cũng vừa thôi.

“Lớn mật, càn rỡ, đây là quốc gia của trẫm, đất đai của trẫm, con cọp của trẫm, người đập chết của trẫm cái gì thì tự nhiên là phải bồi thường” Hiên Viên Vũ uy nghiêm nói, kì thực hẳn căn bản không quan tâm những thứ này, chỉ là một con cọp không cần phải làm hành động lớn như vậy, nhưng hẳn là đang cố tình.

Viên Quân rất nhanh đã phát hiện Hiên Viên Vũ khác thường thì ra là Hiên Viên Vũ vừa mắt nữ nhân mặc đồ kì quái không rõ lai lịch trước mắt.

“Không sai, nơi này là quốc thổ của Hiên Viên vương triều, trên đất nước này tất cả mọi thứ đều thuộc về hoàng thượng. Cô nương đập chết con cọp của hoàng thượng, nói thế nào cũng phải bồi thường” Viên Quân đứng bên Hiên Viên Vũ, trong lòng rõ ràng liền nói theo chủ tử của mình.

Tiêu Tương Phi giận đến nói không ra lời, nàng đường đường là một đặc công cư nhiên bị người ta dồn đến bước đường này, giọng điệu này nàng thật sự là nuốt không trôi được.

“Nói đi, người muốn cái gì? Tiền ta không có, mạng thì có một cái” Nàng lạnh lùng nói, trong lòng âm thầm thề nếu bọn họ dám động nàng một cọng lông, nàng sẽ cho họ biết một chút cái gì gọi là đặc công.

Hiên Viên Vũ chờ chính là câu này, hắc hắc mỉm cười, hào phóng nói “Trẫm không cần, tiền trẫm có nhiều, khắp thiên hạ đều là của trẫm. Trẫm chỉ muốn người” Rốt cuộc cũng nói đến vấn đề chính, đem mục đích của hắc nói toạc ra.

Muốn nàng? Cái này cũng làm cho Tiêu Tương Phi quá kinh ngạc đi, chỉ là rất nhanh từ ánh mắt nóng bỏng của hắc nàng đã nhìn ra ý tứ.

Sắc lang, hơn nữa là một sắc lang cổ đại. Nàng mẫn cảm nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra, nàng đã sớm luyện thành bản lãnh không biến sắc.

Viên Quân cũng không cảm thấy kinh ngạc, hoàng thượng muốn cái gì không ai dám phản đối bao gồm cả hắc. Nhìn cô gái tuyệt sắc đứng bên cạnh con cạp chết, hắc thật cảm thấy lo lắng thay cho nàng.

Cảm thấy ánh mắt có ý tốt của hắc, nàng hơi hơi gật đầu với hắc, coi như là cảm tạ hắc.

Động tác nhỏ này lại bị Hiên Viên Vũ nhạy bén thấy được, cảnh này làm cho hắc cảm thấy hết sức không vui. Bởi vì thân tín bên cạnh hắc và nữ nhân hắc coi trọng mắt đi mà lại, hơn nữa nữ nhân kia đối với nam nhân khác ôn hòa mà đối với hắc lại trợn mắt nhìn.

Hiên Viên Vũ khó chịu, cực độ khó chịu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Bản Tiểu Thư Là Đặc Công

“Nghĩ xong chưa? Muốn bồi thường cho trăm thế nào” Hiên Viên nhin không được cắt đứt hai người đang trao đổi không tiếng động.

Tên khốn kiếp này, rõ ràng là một quân chủ đứng đầu một nước, vàng bạc châu báu nữ nhân không có gì là không có, tại sao còn cố tình vì một con cọp chết mà làm khó nàng?

Tâm tình hiện tại của Tiêu Tương Phi thật không tốt, chẳng biết gì đã phải xuyên qua vậy mà vẫn còn bị chuyện như vậy quấy rầy, tâm tình nàng sự tức giận đang tăng lên từ từ.

“Ta thường” Nàng cắn răng nghiêng lợi nói, sờ soạn trên thân. Rất tốt mọi thứ đều còn, một thứ cũng không bị mất đi, lúc này mới yên lòng lại.

Cởi vòng ngọc trên tay xuống, nàng âm thầm đưa tới “Vòng tay ngọc này thường cho người, thật tiện nghi cho người rồi” Nàng vừa nói vừa lưu luyến liếc mắt nhìn, đây là đồ nàng mang tới từ hiện đại, mặc dù không đáng giá gì, nhưng tại cái nơi cổ đại không có vật phẩm hiện đại này cũng là một đồ vật nàng cực kì coi trọng nó tượng trưng cho cuộc sống hiện đại của nàng đấy.

Hiên Viên Vũ cầm lấy cái vòng ngọc kia, mới vừa cầm lên tay liền thấy cái vòng ngọc này so với những cái khác không giống nhau, hình dáng, độ sáng, thủ công cũng có thể coi là vật phẩm tốt nhất, hơn nữa ngọc trong hoàng gia cũng không tinh xảo và xinh đẹp như vậy. Hắn có thể kết luận, vòng tay này đừng bảo là một con cạp, hơn trăm con cạp cũng đủ.

“Không được, con cạp của trăm không phải con cạp bình thường, một cái vòng tay này không thể đổi được” Dĩ nhiên là HIên Viên Vũ có dụng ý khác, cố tình không muốn bỏ qua cho nàng.

Tiêu Tương Phi cũng biết là một vòng tay không thể đổi được một con cạp, vòng tay này thật ra rất rẻ, nàng mua không đến 1000 đồng. Mà một con cạp cũng phải vài chục hoặc trăm vạn, tự nhiên không phải một vòng tay bình thường mà đổi được. Chỉ là nàng ghét thái độ của hắn, quả thật là bức người quá đáng rồi.

“Người...” Phải nói là nàng tức giận đến mức không thốt nên lời, toàn thân cao thấp của nàng trừ vũ khí trên người chỉ còn chiếc nhẫn và dây chuyền, những thứ này vạn vạn nàng không thể cho, bởi vì tất cả đều dùng làm vũ khí.

Hiên Viên Vũ dĩ nhiên là đã hiểu được nàng, lập tức thêm uy hiếp và dụ hoặc nói “Nếu người không có đồ thích hợp bồi thường, như vậy người chỉ có thể lấy thân bồi thường thôi” Đây là mục đích cuối cùng của hắn.

Lời vừa nói xong, Tiêu Tương Phi tức giận cực kì, hắn thật là ép điên người khác rồi. Nàng xanh mặt nhìn hắn chăm chăm, thật là một con cạp cũng có thể bức chết người.

Viên Quân cảm thấy không ổn, thật lớn không ổn, hoàng thượng quá kì quái, còn cô nương đang đối mắt kia cũng cực kì kì quái. Hắn không tự chủ được lui ra phía sau, rút ra phía sau lưng Hiên Viên Vũ.

“Người thật sự muốn ta bồi thường?” Nàng lạnh lùng hỏi, thu hồi tất cả nụ cười, gương mặt xinh đẹp căng thẳng, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Hiên Viên Vũ.

Hiên Viên Vũ nghĩ cô gái trước mặt sẽ không có bao nhiêu bản lĩnh, cũng không thể làm gì một nhất quốc chi quân như hãn vì vậy gặt đầu mà không đề phòng gì.

Tốt, rất tốt. Tong lòng Tiêu Tương Phi lạnh lùng nói, từng bước từng bước đi đến gần hãn, nếu hãn không buông tha người, không muốn bỏ qua cho nàng, như vậy nàng không thể làm gì khác là cho hãn biết một chút cái gì là nhân viên đặc công đứng đầu hiện đại.

“Được rồi, ta đi với người” Nàng bày ra bộ dạng thỏa hiệp, cực kì quyến rũ, lại đẹp đẽ động lòng người, tất cả phong tình lại lộ ra một chút mùi vị đáng thương làm cho người ta mềm lòng lại yêu thương.

Tự nhiên Hiên Viên Vũ cũng không ngoại lệ, vốn không có lòng đề phòng lần này là thể hiện ra tất cả sự yêu thích đối với nàng.

Phong thái Tiêu Tương Phi chân thành đi đến gần hãn, cười một tiếng quyến rũ với hãn, cười đến trời đất thay đổi (convert là phong vân biến ảo nhưng tiếng Việt dịch ra là gió mây thay đổi nó suôn sẽ gì hết), làm cho người ta hoa cả mắt, tất cả tâm trí đều tan rã trong một khắc này.

Nụ cười của Hiên Viên Vũ đã hiện lên trên mặt, đó là một nụ cười chiến thắng.

Vậy mà chỉ thấy Tiêu Tương Phi đi tới trước mặt hãn cái gì cũng không làm, một cái hoa mắt không biết từ nơi nào trên cơ thể nàng mọc ra một con dao găm Thụy Sĩ, gác lên số hãn.

“A, Hoàng thượng” lúc con dao đặt trên cổ Hoàng thượng xong Viên Quân mới nhìn rõ, dưới tình thế cấp bách hãn vội vàng la hoảng lên.

“Sắc lang, dám uy hiếp ta, dù gì bản tiểu thư cũng là đặc công, có thể đập chết một con cọp thì tất nhiên phải có bản lĩnh” Nàng hung tợn nói. Bị người uy hiếp, ép buộc tư vị này thật không dễ chịu, nàng tuyệt đối không thích.

Hiên Viên Vũ ngạc nhiên, hần vạn vạn thật không ngờ tiểu nữ nhân nhu nhược trước mắt hần, hần muốn đoạt lấy bảo vệ cư nhiên thân thủ lợi hại như thế, nhanh như tia chớp đã đem đao gác lên cổ mình.

“Người là ai?” Hần tỉnh táo hỏi, không chút nào để ý con dao trên cổ.

Nghe hần hỏi mình là ai, Tiêu Tương Phi có một chút dương dương đắc ý, nàng rớt cuộc cười nói “Bản tiểu thư là đặc công, đặc biệt là chuyên đối phó với loại sắc lang gieo họa cho nhân gian như người” Nàng cũng không muốn nói quá rõ ràng, công việc của đặc công là rất cơ mật, giữ bí mật là thói quen của nàng.

Đặc công? Đó là cái gì? Hiên Viên Vũ không hiểu, Viên Quân ở phía sau cũng không hiểu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Chỉ là, đang lúc ấy thì, lâu không thấy bọn họ trở về, Ngự Lâm quân hoàng gia là không kèm chế được chạy vào tìm người rồi, tính mạng hoàng thượng tuy lớn mà nhỏ, một cái không tốt bọn họ rơi đầu tập thể.

Ngay tại thời điểm tâm thần bọn họ bất an không yên, rốt cuộc lại để cho bọn họ phát hiện Hiên Viên bọn họ, còn có chuyện để cho bọn họ rơi đầu, làm sợ tới mức những người ngự quân lâm này là những cao thủ không dám thử mệnh rồi.

"Lớn mật, mau buông hoàng thượng ra." Thủ lĩnh Lâm Vân dẫn đầu Ngự Lâm quân nổi trận lôi đình hướng Tiêu Tương Phi quát, kiếm trong tay đã sớm rút ra ngoài cửa về phía nàng.

Tiêu Tương Phi tỉnh táo nhìn xem những người này, cô lớn mật? Nếu như không phải là sắc lang hoàng đế này ở cô mới tới chột nói, còn chưa có làm rõ ràng tình huống như thế đối đãi cô, cô còn lười phải động thủ đấy.

"Để vũ khí của các người xuống, ách, không đúng, là đao, kiếm. Nếu không, cẩn thận sắc hoàng đế của các người khó giữ được tánh mạng." Cô sẽ bị người uy hiếp? Chuyện cười, đối mặt với mưa bom bão đạn, so với bọn hăn mạnh hơn mấy trăm lần, cô cho tới bây giờ mặt không đổi sắc.

Nhóm Ngự Lâm quân xem thế này có chút luống cuống, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng ánh mắt nhất trí nhìn về đầu của bọn hắn, Lâm Vân còn có hoàng đế.

Lâm Vân là cao thủ số một số hai Hiên Viên vương triều rồi, Lâm gia gia tộc vẫn là thần tử Hiên Viên vương triều, cho nên sau khi Lâm Vân trở thành một đỉnh cao thủ, một cách tự nhiên liền vào hoàng gia, thành một đội vệ trưởng đội Ngự Lâm.

"Cần rờ, ép buộc hoàng thượng đã là một tử tội, nếu là đả thương hoàng thượng, người chết một ngàn lần một vạn lần cũng chết không có gì đáng tiếc, nhưng người không phải muốn liên lụy người nhà của người, đây chính là muốn chu di cửu tộc ." Lâm Vân thấy cô một thân vết máu cũng khó giấu một bông hoa ánh trăng, lại cảm thấy cô như một cô gái nhu nhược, còn là khuyên cho thỏa đáng, đỡ phải lỡ tay làm bị thương cô.

Nhưng, Tiêu Tương Phi cố tình không ghi nhớ lời hắn, phải nói là khinh thường với cầm lấy giấy nợ của hắn. Tại sao muốn cô hướng sắc lang cúi đầu, cũng khi dễ đến trên đầu cô.

"Không được, trừ phi hắn nói sắc lang này hướng tới ta chịu nhận lỗi, nếu không, không thể làm gì khác hơn là thấy máu." Cô mới không ngốc, cô lại càng không đần, cô trước muốn hắn nói xin lỗi, sau đó mới mượn cơ hội chạy trốn. Cô bỏ qua cho bọn họ, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho mình, trong lòng cô như gương sáng loại biết rất rõ.

Khiến hoàng thượng nhận lỗi với cô? Lâm Vân cùng Viên Quân cũng cảm thấy việc này đơn giản hay là tại nằm mơ, hoặc là đầm rồng hang hổ, mặt trời mọc từ phía tây.

Sắc mặt Hiên Viên Vũ càng thêm khó coi, hắn cũng không phải quan tâm một cây đao nhỏ nhoi này, mà là hắn rất muốn xem một chút, cô gái kỳ quái vừa đẹp này còn có hoa chiêu gì không có xuất ra.

Hắn đối cô hứng thú càng ngày càng sâu, càng ngày càng đậm. Cô gái này, hẳn tình thế bắt buộc rồi.

"Không được, như vậy sao được, uy nghiêm hoàng gia lại để bọn tiểu nhân vật như người nhòm ngó, nếu như người không phải lập tức thả hoàng thượng ra, như vậy cũng chỉ có thể nhận lấy cái chết." Lâm Vân lạnh lùng nói, tựa hồ cùng cô nói không thông, không thể động thủ là không được.

"Xin cứ tự nhiên." Tiêu Tương Phi rất không sao cả trả lời một câu, chỉ là mặt ngoài cô không sao cả, kì thực thân thể đã sớm căng như trên dây tên, gắt gao xiết chặt, tùy thời công kích cùng ứng phó nguy hiểm sắp tới.

Đang ở hai người ở trên lời nói người tới ta đi hết sức, Hiên Viên Vũ ngoẹo đầu, vươn cánh tay một cái lại khom, vốn là chống đỡ đao ở cổ liền rời đi phạm vi, chuyển bại thành thắng. Cánh tay vươn một cái rồi khẽ cong ở bên trong, hẳn đã sớm đem eo thon nhỏ của cô kéo vào trong ngực của mình, đao trên tay cô lại nham hiểm chống đỡ ở chính cổ của cô.

"Người." Sắc mặt Tiêu Tương Phi lập tức đại biến, quá nhanh, quá lăm rồi, thật không thể tưởng tượng nổi, lấy thân thủ của cô, cư nhiên bù không được một chiêu này của hắn, phản ứng của cô đã tương đối nhanh, một đặc công cấp cao, cư nhiên ở nơi này ngăn ngừa trong nửa giây đã thua trong tay bởi một người đàn ông mới vừa rồi còn bị cô ép buộc.

"Hoàng thượng." Mọi người vừa sợ lẫn mừng, không khí khẩn trương lập tức liền thư giãn xuống, nguy hiểm giải trừ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Ép buộc người khác bị ép buộc, đây đại khái là lần đầu tiên kiếp sống đặc công giữa tối không sáng của cô, hơn nữa còn là bị một cổ nhân ép buộc, nàng phần nộ được nổi trận lôi đình.

"Buông ta ra, sắc lang." Cô không khách khí quát lên đối với người phía sau, chỉ vì người đàn ông phía sau đang gặt gao dán vào thân thể đường cong lá lướt của cô. Để xuất hành dễ dàng, cô mặc rất giản tiện, tùy ý, trừ những nơi có thể giấu vũ khí, thân thể của cô tự nhiên cùng giống một cô gái thời thượng, những nơi nên lộ nhất định sẽ lộ.

Từ góc độ của hãn nhìn xuống dưới, tuyệt đối có thể thấy rãnh giữa hai vú của cô, còn có trắng hai vú như tuyết, cùng với trên đỉnh núi tuyết rõ ràng rành rành.

Hiên Viên Vũ sẽ buông cô ra? Như vậy hãn chính là một người ngu ngốc, thân là một người thống trị vương triều cao nhất, hãn không ngu ngốc, hãn không ngu, nếu không tại sao có thể thống trị một quốc gia, cũng khiến cho quốc gia này tươi tốt phồn thịnh?

"Không thả." Hãn lại gần lỗ tai xinh đẹp khéo léo của cô, vừa ở bên tai của cô vừa lặng lẽ nói, vừa cố ý thổi hàm ý.

Không biết vì sao a, Tiêu Tương Phi chỉ cảm thấy thân thể của cô kỳ dị thoáng qua một đạo mạc minh kỳ diệu dòng điện nóng bỏng, lập tức liền để cho cô cảm giác sợ hãi hoang mang.

Người đàn ông này rất nguy hiểm, so với cô xử lý bất cứ người đàn ông nào cũng đều nguy hiểm. Đây là cảm giác đầu tiên của cô, nếu như cô sẽ không đánh lại được, sợ rằng cô sẽ có nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, cô hướng người đàn ông phía sau dựa vào, dán thật chặt hẳn, kiều mỹ mà nói: "Người không phải buông ta ra, mà tay ta đau." Âm thanh làm nũng kia, bất kỳ một người đàn ông nào nghe, xương cũng yếu mềm rồi.

Hiên Viên Vũ giữ tay cô, còn có tay trong tay cô, không khỏi cười không ra tiếng. Dao trong tay mình chống đỡ cổ của mình quả thật không dễ chịu, nếu là hẳn, hẳn cũng không chịu nổi.

"Muốn ta thả người ra sao?" Hẳn đang bên tai của cô thổi hơi, môi mỏng đã đánh úp tới khuyên tai cô, đầu lưỡi ấm nóng đã lạng lẽ đưa ra ngoài.

Cô gật đầu một cái, thân thể lại không chế được mình lại run rẩy một cái, bị người như thế đối đãi, cô cho tới bây giờ chưa từng thử qua, đừng nói xâm phạm, đụng còn không người chạm qua đấy.

Hiên Viên Vũ rất hưởng thụ, ôm thân thể nhu nhược không xương của cô, một loạt mùi thơm của nữ nhân từ trong cơ thể cô tản mát ra, hẳn không nghĩ thấy lãng phí huyết khí.

Tay, hạnh kiểm xấu trên dưới di động, vốn là ôm hông của cô, vào lúc này đã đi tới cao vút của cô, đang không an phận xoa nắn xoa nắn .

Một cỗ cảm giác lạ lẫm xuất hiện ở trong thân thể của cô, hơi thở của cô đột nhiên phải gấp gấp thở gấp rút rồi, cô vừa nóng vừa giận, chỗ kia chưa bao giờ có người chạm qua, càng không có bị người như thế đối đãi qua.

"Người, buông ta ra." Cô vừa chống lại nguồn nhiệt lưu xa lạ cuộn cuộn mà đến, vừa cắn răng nghiêng lợi nói, hai gò má đỏ ửng dính vào cô, tăng thêm phong tình.

Buông cô ra? Hiên Viên Vũ không tiếng động cười, tình trường lão thủ chính hãn đã sớm cảm thấy cô phản ứng không lưu loát, đoán chừng hãn lại thêm sức lực, cô gái trong ngực rất nhanh liền thần phục phía dưới hãn rồi.

Tiêu Tương Phi không phải khuê tú đại gia sâu trong khuê phòng, ở hiện đại, cô đã sớm biết có nam nữ hoan ái này nọ, mình thân là một đặc công, tự nhiên xem qua không ít phim như vậy, thi hành nhiệm vụ lúc thấy xuân cung sống càng thêm không ít. Cô biết chuyện này từ nhỏ, chỉ là cư nhiên bây giờ rơi đến trên đầu của mình, cô thế nào không nổi giận.

Không chút nghĩ ngợi, nàng liền tại lúc người đàn ông đặc ý quen hình, ý thức đã đặt ở thân thể cô, đầu đột nhiên tông mạnh về sau, thân thể giao hoạt ngắt một cái, liền tránh thoát giam cầm của hãn, nhanh chóng vọt đến phía trước. Khom lưng làm động tác rút súng liền một mạch.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Uy Lực Của Súng

“Hoàng thượng...” thấy nàng bỏ chạy, đám người Lâm Vân kinh ngạc, vốn nghĩ là hoàng thượng đã khống chế được nàng mà bọn họ không nghe thấy hoàng thượng ra lệnh, cho nên một mực ở sau lưng chờ hoàng thượng phát lệnh. Không nghĩ tới tình thế lại thay đổi.

Mặt Hiên Viên Vũ cũng đầy kinh ngạc, nhưng rất nhanh hẳn có thể trấn định tự nhiên, nhưng trong lòng đối với thân thủ nhanh nhẹn của Tiêu Tương Phi cảm thấy thật kinh ngạc. Một cô gái nhỏ, từ trên trời giáng xuống cho đến bây giờ nàng đem lại cho hắn bao nhiêu kinh ngạc mà không thể tưởng tượng nổi, làm cho hắn sinh ra lòng cướp đoạt.

“Hừ, dám vô lễ với ta, chán sống rồi phải không?” Nàng hừ lạnh nói, thề muốn trả lại nhục nhã cho hắn.

“Lớn mật, dám nói với hoàng thượng như thế” Lâm Vân phẫn nộ quát, hắn rất đồng tình với nàng, nhưng nàng lại nhiều lần bất kính với hoàng thượng, làm cho từng điểm đồng tình của hắn biến mất.

Lời của hắn thật khiến cho Tiêu Tương Phi tức giận, nổi giận nói “Người thì biết cái gì, hắn vô lễ với ta, động thủ động cước với ta, còn có ta đập chết một con cạp nhất định cứ bắt ta bồi thường, ta đập chết cạp để cứu hắn, tri ân không báo coi như xong đi lại còn dám đuổi nhìn ta. Người nói,

người có thể nhìn được không? Nếu như muội muội người bị đối đãi như thế, có khi người cũng không nói ra như vậy đi”

Lâm Vân nghe một hồi á khẩu không trả lời được, nếu đúng như nàng nói thì đúng là không cách nào nhìn được. Nhưng là nàng nói sai rồi, nếu muội muội hẳn được đối đãi như vậy nhất định mừng rỡ như điên, hận hoàng thượng không thể ngày ngày ở lại chỗ nàng ấy. Muội muội của hẳn chính là Lâm phi, hoàng thượng muốn đối đãi với nàng như thế nào hẳn không quản được.

Viên Quân giao hoạt giống như hồ li, đứng sau lưng Hiên Viên Vũ, gì cũng không làm như người đứng xem kịch hay. Thật ra thì hẳn cũng sinh ra hứng thú với cô gái trước mắt, thân thủ rất nhanh nhẹn, không giống như biết võ công nhưng thủ pháp rất kì lạ, có thể chạy thoát khỏi tay hoàng thượng cũng coi như là có thực lực. Còn nữa...hẳn rất tò mò cái gì đó trên tay nàng, hình như rất có tính uy hiếp.

Hiên Viên Vũ nghe nàng trách mình cũng không tức giận, tính tình hẳn chưa bao giờ tốt như hôm nay, hẳn vẫn hào phóng bừa bừa với nàng như cũ. Không biết nàng còn xiếc cái gì nữa, nghĩ đến đây hẳn đi tới gần nàng.

“Này, sắc lang, người không được đi qua đây, bước tới nữa ta sẽ nổ súng” Thấy hẳn đột nhiên đi tới gần nàng, hơn nữa động tác rất nhanh, đảo mắt cách nàng càng ngày càng gần.

Một phát đạn bắn dưới chân Hiên Viên Vũ, Tiêu Tương Phi đánh chính xác tới trước mặt hẳn, đạn bắn xuống làm nổi lên một loạt đá vụn cũng đánh thẳng vào.

Mọi người giật mình, há mồm đờ đờ nhìn nàng đồng thời cũng sinh ra sợ hãi đối với đồ đen đen trong tay nàng.

Hiên Viên Vũ ngừng bước chân, nhìn một viên vàng vàng đen đen tròn trịa gì đó xuất hiện bên chân hẳn, vật này hẳn là đồ trong tay nàng bắn ra,

hắn thấy rõ ràng.

Tiêu Tương Phi rất hài lòng, rốt cuộc nàng thành công ngăn cản bước chân hắn. Nàng biết chỉ là tạm thời, bởi vì nàng không làm cho bọn sợ hãi một chút, nam nhân trước mắt này sẽ bắt được nàng.

Đúng lúc này một con sói đi đến, nhìn thấy một nhóm người bọn họ, đầu tiên là cảnh giác, sau đó đứng lại chỗ cũ không biết nghĩ cái gì.

Tiêu Tương Phi vừa thấy sói liền nhú hai mắt, rốt cuộc nàng có mấu để thử nghiệm để cho bọn họ biết súng lợi hại. Vừa nghĩ như thế, không đợi bọn họ ngăn cản, nàng lấy súng trong tay nhắm ngay con sói kia, làm một động tác cơ bản. Một tiếng thật nhỏ vang lên, con sói ngã xuống đất, vết thương trúng đạn chảy máu không ngừng.

Không có tiếng động nào ngoài âm thanh gió thổi, không ai nói chuyện, mọi người bị hấp dẫn bởi cái chết không tiếng động của con sói. Trừ Tiêu Tương Phi không ai hiểu được con sói này sao lại chết bởi một cái lỗ đen đen nho nhỏ, hơn nữa còn cách khoảng xa như vậy.

Đầu của bọn họ một lần nữa cảm thấy, đồ trên tay của nữ nhân kia cực kì kinh khủng, đó là cái gì mà có thể giết người vô hình mà bọn họ không biết.

Tiêu Tương Phi rất đặc ý, rất hài lòng, nàng cảm thấy cực kì không tệ với hiệu quả như vậy. Cho nên hiện tại nàng dương dương đắc ý nhìn hắn, sắc hoàng đế.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bầy Sói

Sắc mặt Hiên Viên Vũ đại biến.

Sắc mặt Viên Quân cũng lớn dần.

Sắc mặt Lâm Vân càng thêm đẹp mắt, từ đen chuyển xanh rồi lại chuyển trắng.

Còn lại những người khác là gương mặt hoảng sợ, hơn nữa còn vô cùng chinh tề thống nhất nhìn về phía nàng.

Hài lòng, cực kì hài lòng. Tiêu Tương Phi vô cùng cao hứng, khi nhìn đến thần sắc trên mặt bọn họ thì so với được trúng thưởng năm trăm vạn còn cao hứng hơn. Nàng dương dương đắc ý nghĩ, lần này thì biết sự lợi hại của nàng chưa, xem bọn hăn có còn dám khi dễ người đường đường là đặc công như nàng không.

Vậy mà cái cao hứng của nàng không được kéo dài bao lâu, một loại cảm giác khác thường làm cho nàng cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, thân thể theo bản năng thích ứng chiến đấu.

Hiên Viên Vũ nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng, không khỏi lắc đầu cười khổ, nữ nhân này không phải gốc làm sao lại làm ra chuyện ngu ngốc thế này.

Có cái gì đó không đúng, cái gì đó vô cùng không đúng, Tiêu Tương Phi nhạy cảm phát hiện, giác quan thứ sáu cho nàng biết, hiện tại có nguy hiểm, hơn nữa theo kinh nghiệm của nàng mà nói cái này là đặt biệt nguy hiểm.

Bọn họ không phải sợ nàng, càng không phải sợ súng trong tay của nàng, mà là... Nàng nhanh chóng chuyển về lui phía sau, xoay mặt nhìn về phía sau, sắc mặt của nàng cũng không thể nhịn được mà thay đổi.

Là một đặc công ưu tú nhất, lâm vào mưa đạn còn chưa thay đổi sắc mặt, trừ lúc đối mặt với cái chết của Lam Linh hoặc chính là trước mặt người quen của mình thì nàng mới có vẻ mặt muôn màu muôn vẻ. Lúc này nét mặt của nàng dần dần trở nên nặng nề, nhìn phía trước không chuyển mắt.

Bầy sói. Không sai, chẳng biết từ lúc nào, trên cả trăm con sói đang nhìn chăm chăm nàng cách nàng không ngoài mười mét, dùng ánh mắt tích mịch một loại ánh mắt nhìn con mồi mà nhìn nàng chăm chăm.

Rợn cả tóc gáy, nàng chỉ cảm thấy toàn thân lông tóc đều dựng lên, trực giác nói cho nàng biết nàng đã gây họa, hơn nữa còn lại đại họa. Điều này là không giống nàng cẩn thận thường ngày, ở nơi dị thế này nàng cư nhiên lại mất tính tiêu chuẩn của đặc công, dẫn tới phiền toái lớn hơn nữa, đó chính là sai lầm bắn chết một con sói, mà con sói kia chết đi lại dẫn mùi tới đồng bọn nó, ước chừng khoảng trăm con sói.

Nàng bất động, không dám động đậy, tựa hồ như trải qua một thời gian rất lâu, nàng từ từ tỉnh táo lại, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ giải quyết nguy cơ trước mắt như thế nào.

Một đám người cứ giăng co như thế với một đám sói, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không có ai lập tức phát động tiến công, giống như đang đợi cái gì.

Tất cả mọi người đều biết, không khí như vậy chỉ là tạm thời, trí khôn của sói cũng không thấp hơn người, thậm chí bọn nó còn thông minh hơn.

“Nữ nhân, đến đây” Ở lúc nguy cấp khẩn trương, Hiên Viên Vũ đột nhiên nói với nàng, mặt mũi lạnh lùng ánh mắt âm lãnh, tựa hồ so với bộ dáng vừa gặp bầy sói khi nãy khác xa vạn dặm.

Âm thanh của hắc kinh động bầy sói, có mấy con sói bất an bắt đầu nao động đi về phía trước mấy bước, cảnh giác nhìn nhất cử nhất động của bọn hắc.

Ngự lâm quân lại thay đổi sắc mặt lần nữa, mỗi người không nhịn được nuốt nước miếng một cái, đề cao tính cảnh giác, đề phòng nhìn chăm chăm bầy sói, hơn nữa làm ra động tác chuẩn bị tùy thời chiến đấu.

Lâm Vân và Viên Quân lặng lẽ để tay lên vũ khí trên người để có thể tùy lúc rút ra nhanh chóng, đối phó với những tình huống thay đổi đột ngột.

Tiêu Tương Phi ngó hắc nhanh một cái, lắc đầu bởi vì nàng biết chỉ cần nàng vừa động bầy sói lập tức như biết bay nhào tới công kích. Bọn họ không ít người nhưng muốn đem thương vong giảm xuống thấp nhất trước hết lấy tĩnh chế động.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Gió, thổi không tiếng động.

Lá cây, theo gió nhẹ nhàng lay động, thỉnh thoảng có là khô vàng rụng đáp xuống, du du nhiên nhiên rơi trên mặt đất, cuối cùng trần trọc thành bùn, tư vị cả vùng đất.

Thỉnh thoảng có âm thanh của chim hót, bọn họ là loài chim bay, không cảm thấy giờ phút này đang xảy ra nguy cơ, như cũ khoan khoái ca xướng.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua lá cây, rải rác nho nhỏ rơi vào trên đất, thỉnh thoảng mơ hồ. Ngẩng đầu nhìn lại, ánh mặt trời tản mát ra như bảo thạch hoa lệ ánh sáng.

Đây vốn là thời điểm ấm áp, bọn họ lại cảm thấy lạnh, không khí bốn phía cùng nhiệt độ rõ ràng rất cao, nhưng mồ hôi lạnh còn là hiện đầy thân thể của bọn họ.

Lạnh, là phát ra từ nội tâm, cái loại rừng mình này, sợ rằng, đều là do sinh lòng, cũng không do bọn họ khống chế. Vào giờ phút này, bọn họ sợ, trong lòng run sợ, nhưng không thể không đối mặt.

Bầy sói, mắt nhìn chăm chăm, cấp bách chăm chăm người. Trong mắt của bọn nó, trừ thù hận, chính là món ăn ngon trước mắt, món ăn thượng đẳng, bọn nó đã thật lâu không có hưởng qua rồi.

Đám người Hiên Viên Vũ thật ra thì năng lực tự vệ vẫn phải có, nhưng là, Hiên Viên Vũ vì Tiêu Tương Phi lo lắng, bởi vì nàng cách bầy sói gần nhất, mà bị ăn sạch đầu tiên có khả năng là nàng.

"Nữ nhân, đến nơi này của ta." Hiên Viên Vũ lần nữa lạnh giọng nói, hẳn không hiểu nữ nhân này tại sao không sợ hãi, nàng chỉ là sắc mặt biến đổi một chút, nhưng là rất nhanh, nàng liền trấn định lại.

Thanh âm của hẳn lần nữa khiến bầy sói xôn xao bất an, nhiều con sói đã kiềm chế không được, bọn nó gắt gao theo dõi hẳn, còn có nàng.

Tiêu Tương Phi hiểu, người đàn ông phía sau rất có thực lực, ít nhất cũng không yếu, như vậy nếu bọn họ cùng nhau lao ra giết bầy sói cơ hội sẽ rất lớn. Nhưng, lại phải đánh quần công, phân tán đối với bọn họ không có lợi.

Thời gian không nhiều lắm, không thể nữa suy tư, không thể do dự nữa, cô nhanh chóng quyết định phương án, dựa vào vũ khí trên người, cô tự vệ không có vấn đề, vấn đề là như thế nào khiến đám người kia toàn bộ bình yên vô sự, còn sống rời đi cánh rừng rậm này.

"Chúng ta không cách nào chạy trốn, chỉ có thể cùng bọn nó chiến đấu, chúng ta không thể phân tán, phân tán bị ăn thịt khả năng lớn nhất, cùng nhau trợ giúp lẫn nhau giết nó cơ hội lớn hơn, thương vong thấp nhất. Chỉ cần bắt bọn nó đánh lui, chúng ta là có thể nhanh chóng an toàn rời đi. Vừa rời đi, lập tức ra khỏi rừng rậm." Cô nhanh chóng phân tích nói, đem ý tưởng của mình truyền đạt cho bọn họ, chính là để cho bọn họ hiểu sách lược của cô. Thời điểm động thủ, không đến nỗi mù quáng.

Lời của cô mới vừa nói xong, Hiên Viên Vũ liền kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới vào thời điểm này, cô lại có thể như thế tỉnh táo, còn đem tình thế trước mắt phân tích được đạo lý rõ ràng.

Bầy sói đại khái cũng hiểu bọn họ muốn cùng mình quyết tử chiến rồi, rốt cuộc không còn nguyện ý chờ đợi nữa, bọn nó từng bước một đến gần, tùy thời chờ đợi một cơ hội nhào tới.

"Động thủ." Khi bầy sói không có cử động lớn là lúc cô hét to lên một tiếng, súng lục Glock trong tay liền trong một giây đánh chết một con sói phía trước đang rục rịch chộn rộn.

Lần này tựa như nổ oanh một dạng, bầy sói nổi giận, Tiêu Tương Phi lập tức giết chết hai con đồng bạn của bọn nó, bọn nó dưới cơn nóng giận, hướng cô nhào tới.

Hiên Viên Vũ đã hành động rồi, hấn hướng phương hướng của cô phóng tới.

Đám người Viên Quân Lâm Vân vừa thấy, sợ tới mức cũng liền vội vọt công hướng tới phương hướng bọn họ chạy như bay, trong lòng kinh ngạc, hoàng thượng lại vì một nữ nhân, tính mạng cũng không cần. Bọn họ là lần đầu hiểu biết.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Sói là động vật sống thành đàn, sói cùng sói ở giữa phối hợp ăn ý, trở thành nhân tố có tính quyết định thành công. Bất kể làm bất cứ chuyện gì, bọn nó luôn có thể dựa vào lực lượng đoàn thể đi hoàn thành. Sức quan sát nhạy bén, mục tiêu chuyên nhất, ăn ý phối hợp, lòng hiếu kỳ, chú ý chi tiết cùng với kiên nhẫn khiến cho sói luôn có thể đạt được thành công.

Thái độ của sói rất đơn thuần, đó chính là việc thành công cứ định vị phía hang. Sinh mệnh ở bên trong, không có gì có thể thay thế tinh thần bm riết không tha, chính là bởi vì nó phải ly thin tn vạn khổ còn sng, sói có năng lực khống chế biến hóa làm chúng nó trở thành một trong những động vật trên địa cầu có sức sống ngoan cường nhất.

Sói là một loại động vật trung làm tương đối thành công, ngàn vạn năm nay chưa từng diệt chủng, cũng không bị thuần phục. Sói nổi bật kiểu cuộc sống vô cùng phong phú có mùi vị triết học. Chúng một lòng, biểu hiện ở sói nếu như không được đối mặt với động vật cường đại hơn mình, cần phải hợp nhau tấn công. Đồng tiến đồng lui, soid mặc dù có lúc một mình hoạt động, nhưng là động vật đoàn kết nhất, bạn sẽ không thể phát hiện ở sói khi có đồng bạn bị thương lại một mình chạy trốn.

Biết người biết ta, sói tôn trọng mỗi đối thủ, sói ở mỗi lần công kích trước cũng sẽ đi hiểu đối thủ, mà không sẽ khinh thị nó, cho nên sói cả đời rất ít công kích sai lầm, sói là một trong những động vật giới trung cực kỳ có trật tự cùng kỷ luật. Ra vẻ cực mạnh, tinh thần đoàn đội. Loài sói nguyên nhân là vì đánh vỡ tất cả cấp bậc giới hạn thời gian cung cấp, trường hợp cùng cơ hội, sói ở chung một chỗ gào thét thì tất cả cấp bậc giới hạn đều biến mất.

Ở hiện đại, cơ hồ mỗi người cũng biết tập tính của sói, bọn nó có tinh thần đoàn đội, cơ hồ trở thành mỗi công ty văn hóa bắt buộc.

Mà Tiêu Tương Phi càng thêm quen thuộc tất cả, trong đầu cô đem tập tính của sói nhớ lại một lần, cô biết hôm nay là khó thoát một trận đánh, chỉ là sói không dễ đối phó.

Đang ở thời điểm cô nghĩ như vậy, Hiên Viên Vũ thần tốc đi tới bên người cô, chặn cô ở phía sau. Động tác này làm liền một mạch, như nước chảy mây trôi loại tự nhiên, khiến cho cô có chốc lát mất hồn.

Có vài phần không biết đã bao lâu, từ khi cô có trí nhớ lên, bắt đầu hiểu chuyện, tới giờ chưa từng có bất cứ người nào, đứng ở trước mặt của cô, vì cô che gió che mưa, bảo vệ cô, mền yêu cô. Cho đến khi thành một đặc công, có năng lực tự vệ, cô càng thêm không cần người đàn ông nào bảo vệ, thói quen của cô.

"Người một hồi đi theo đám bọn hăn chạy đi, nhất định phải chạy ra rừng cây, biết không?" Hiên Viên Vũ dặn dò, chỉ sợ một lát chú ý cô không kịp, cho nên vội vàng giao phó.

"Ta không chạy, ta có thể đối phó." cô lạnh lùng nói, không chút nào nhận tình của hăn. Đối diện nguy cơ, thủ đoạn xử lý của cô thiên thiên vạn vạn. Sói, cô còn sẽ không sợ.

Hiên Viên Vũ có chút nổi cáu, cả giận nói: "Một nữ nhân có thể trở tài cái gì." Hẳn lại hướng sau lưng Viên Quân nói: "Viên Quân, người một hồi dẫn nàng đi, mang tới chỗ an toàn."

"Dạ, hoàng thượng." Viên Quân có chút ngạc nhiên, nhưng là mệnh lệnh là muốn hẳn phục tùng .

Tiêu Tương Phi cũng có chút cảm tức, người đàn ông này thế nào nghe không hiểu..., mình nói là quốc ngữ, cùng người đàn ông này nói là giống nhau, không phải điệu ngữ.

Cô nghĩ nổi giận, nhưng cô lại không được phép phản bác nữa. Bầy sói, lúc này đã không kèm chế được rục rịch chộn rộn, bọn nó đợi được quá lâu, rốt cuộc ở một tiếng của con sói thủ lĩnh, nhanh chóng hướng bọn họ nhào tới.

"Cẩn thận." Không biết là người nào hô một tiếng, đao và kiếm cũng đồng loạt rút ra ngoài, cũng hướng nhào tới tới bọn sói chạy đi.

Cùng sói đấu tranh, rốt cuộc bắt đầu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 20

(Edit: Nguyễn Thị Quyên)

“Grao.....”

Âm thanh của sói đầu đàn chính là âm thanh bắt đầu cuộc chiến.

Chỉ thấy mười con sói xếp hàng đứng phía trước đồng loạt chia ra các phương hướng khác nhau tấn công, những phương hướng kia là phương hướng gần người bao gồm Hiên Viên Vũ và đám người Ngự Lâm quân.

Hiên Viên Vũ tránh được con sói đang lao tới hấn, tay không đỡ sức với sói. Con sói như có tinh tính khéo léo tấn công những chỗ yếu hại của hấn, lợi dụng móng vuốt sắc bén tiến hành công kích vào trọng điểm. Sau khi tập kích không thành công xoay người lại bổ nhào đến động tác liền mạch, nhanh chóng cảm bản không có dừng lại hay do dự làm cho người ta ngay cả thở cũng không có cơ hội.

Mà Hiên Viên Vũ cũng không rút kiếm ra chỉ lấy tay không vật nhau với sói, thân thủ linh hoạt nhanh nhẹn tránh tập kích của đối phương, đánh qua đánh lại sói cũng không chiếm được tiện nghi, càng không thể nào giết được hấn.

Thật ra thì Hiên Viên Vũ đã phân tán một phần lực chú ý, hẳn sợ còn có con sói khác công kích Tiêu Tương Phi nên hẳn cũng không ứng phó toàn lực.

Tiêu Tương Phi nhanh chóng thu hồi súng trong tay, nàng không muốn lãng phí quá nhiều đạn, độ sức ở khoảng cách gần lấy đao làm chủ vẫn hay hơn, dao găm Thụy Sĩ của nàng được đặc chế trừ đặc công có thể được năm giữ người bình thường sử dụng chỉ là loại dao găm Thụy Sĩ bình thường, độ sắc bén, cứng rắn đương nhiên không thể so sánh với con dao Thụy Sĩ trong tay nàng.

Một con sói nhanh chóng lao về phía nàng, nàng đang phân thần phút chốc liền tỉnh táo lại, quay đầu tránh được đợt tập kích của con sói. Nàng nhanh chóng xoay người giao chiến với con sói đang nhào tới tấn công lần nữa, móng vuốt chân trước của con sói hướng về phía bộ ngực của nàng. Nàng nghiêng thân sang bên phải tránh thoát đợt tập kích thứ hai của con sói, Quân đao trong tay không chút do dự nhanh chóng đâm tới trên lưng phía sau của con sói.

Máu tươi vẩy ra, con sói bị một đao tuyệt mệnh, tựa hồ không nghĩ tới đối phương nhanh chóng như thế, chỉ ở đợt phản kích đầu tiên đã tổn thương đến mình.

Graoooooooo...

Nghe tiếng sói hét thảm, ngay khi tiếp đất chỉ thấy một cái lộn vòng, nhưng rất nhanh đã đứng dậy cả thân thể quay về phía trước mặt nàng trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh.

Nó bị nữ nhân trước mắt đả thương, nó có cảm giác không tin được, ngay sau đó nó phần nộ chưa từng có, bất chấp cả máu tươi trên mình nó đang chảy không ngừng, nó nhìn nàng chăm chăm như cũ, trong mắt là không cam lòng tức giận bắn tới nàng.

Tiêu Tương Phi làm như không thấy ánh mắt thù hận đó, trong lòng nàng đang hối tiếc, một đao lại không giết chết được con sói, rất tổn hại danh hào đặc công của nàng, lời này truyền đi thật không dễ nghe.

Đao tiếp theo, đao tiếp theo phải thủ tính mạng của nó, Tiêu Tương phi âm thầm thề.

Quả nhiên không để nàng thất vọng, con sói kia lần nữa tấn công, sói công kích không chết không dừng lại cho nên chịu đựng vết thương trên lưng, máu chảy không ngừng nó cũng muốn quyết chiến sinh tử với kẻ địch.

Lần này con sói đã có kinh nghiệm, nó không công kích phía trên của nàng mà là từ bên hông, bên trái, bên phải chỉ cần có chỗ cho nó công kích nó không chút do dự.

Qua vài đợt nàng tức giận, công việc của nàng luôn luôn được dạy đánh nhanh thắng nhanh. Nhưng bây giờ sói không ngừng trì hoãn thời gian của nàng, mài mòn lực chiến đấu của nàng, gia tăng gánh nặng cho tư tưởng của nàng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 21

(edit: Nguyễn Thị Quyên)

Nàng không muốn trì hoãn nữa, đang ở thời điểm sói tấn công lần nữa nàng cắn chặt hàm răng lúc sói bay lên nàng hụp người xuống liền chui xuống phía dưới bụng sói nhanh như thiểm điện thời điểm ngàn cân treo sợi tóc dao găm trong tay nàng giống như có linh tính găm vào bụng sói một vết thương trực tiếp mổ bụng con sói ra.

Graoooo...

Sau một tiếng thê lương tuyệt vọng của con sói, con sói tập kích nàng ruốt cuộc ngã xuống đất co quắp mấy cái tuyệt khí bỏ mình.

Một màn này bị Hiên Viên Vũ thấy được, hẳn một bên đang đọ sức với sói một bên còn phải quan tâm nàng, nhưng sau khi thấy nàng lưu loát giết chết một con sói hẳn biết mình lo lắng là dư thừa. Nữ nhân này căn bản không cần hẳn lo lắng.

Con sói này chết nhanh chóng có một con khác lao lên công kích nàng. Cũng may nàng tỉnh táo lại, ứng phó tự nhiên nếu không tay chân cũng loạn.

Lâm Vân đang đọ sức với một con sói, hẳn có nhiều chiêu yếu hại đao quang kiếm ảnh một lát cũng giết chết một con sói nhanh chóng có một con khác lao lên.

Viên Quân cũng dùng kiếm giết sói , võ công của hẳn cũng không yếu, hai ba chiêu là giết xong một con sói, lại có một con khác tiến lên.

Những đội vệ Ngự Lâm quân đều như vậy, dũng mãnh giết sói, giết con này lại bị bầy sói vây công. Sói giết được càng ngày càng nhiều, cũng có một vài người bị thương.

Lúc nàng giết chết một con sói, mấy con sói không đọ đấu với nàng nữa mà cùng nhau tấn công nàng, lần này nàng có cảm giác cố hết sức.

Bất đắc dĩ nàng mới sử dụng súng, bên trái là súng bên phải là đao, thời khắc nguy cấp một súng một dao găm cùng nhau bay múa lập tức có hai ba con sói chết dưới súng và dao găm của nàng.

Gió tanh mưa máu, động vật nhỏ cũng thoát đi vô ảnh vô tung, ngay cả chim chóc đậu trên cành cũng bay đi bốn phía chỉ nghe thấy tiếng sói gào thét.

Máu chảy thành sông, thống khổ rên rỉ, sói hợp lại tạo ra một trường hợp kinh khủng mà Lâm Vân, Viên Quân và Hiên Viên Vũ cũng bị thương một chút.

Đang ở lúc bọn họ sợ hãi và cố hết sức, bầy sói chết quá nhiều, rốt cuộc không thể không cam lòng mà rút lui. Giống như lúc đến, rời đi cũng đột nhiên.

Sói đầu đàn hú một tiếng, những con sói còn sót lại chạy như bay vào bầy sói sau đó rút đi như thủy triều.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 22

(editor: Akinomi)

Tiêu Tương Phi nắm thật chặt súng cùng đao trong tay, trên người của cô có một vết máu khô, chẳng qua đầu tóc có chút rối, trên mặt một ít cỏ vụn và đất, có vẻ chật vật vì có cả đất trên mặt.

Tiếng rên rĩ thay phiên nhau vang lên, nàng lạnh lùng liếc mắt một cái đó là tiếng của Ngự lâm quân, trên người bọn họ nhiễm máu đỏ tươi.

Hiên Viên Vũ quay người nhìn cô, trong lòng dâng lên một cảm giác tò mò mãnh liệt. Đây tột cùng một nữ tử như thế nào, đối mặt với bày sói không những không đổi sắc mặt còn trấn định, công kích đối phó lại với bày sói, hơn nữa thân thủ cô rất linh hoạt không có bất cứ động tác thừa nào, lưu loát tránh được công kích của kẻ địch.

Nàng đến tột cùng là người như thế nào?

Viên Quân cùng Lâm Vân không rảnh chiếu cố đám thị vệ đang rên rĩ thống khổ, ngược lại chạy đến bên cạnh hẳn, cúi đầu hết sức lo sợ nói: "Hoàng thượng, thuộc hạ cứu giá bất lực, xin hoàng thượng trách phạt." Nếu hoàng thượng có sơ xuất gì, bọn họ có chết vạn lần cũng không đủ.

"Trẫm không sao, các người đi xem những người bị thương, băng bó sơ lại, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Hiên Viên Vũ lãnh đạm nói, nói xong, bước lại gần Tiêu Tương Phi.

"Dạ, hoàng thượng." Hai người thở phào nhẹ nhõm, vội vàng theo như phân phó mà làm.

Trực tiếp đến bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ mờ mịt của cô, tim của hãn không hiểu lại có chút nhói đau. "Nàng làm sao rồi ? Có bị thương không?" Nhìn cô một thân máu chảy đầm đìa, tim của hãn căng thẳng, lại không nhìn ra cô có bị thương không.

Cô lắc đầu một cái, mệt mỏi không muốn nói chuyện, mới vừa thoát tình trạng nguy hiểm, thân thể cô dường như muốn thư giãn, vừa thả lỏng đã thấy bản thân rất mệt mỏi, đã đạt đến giới hạn. Hơn nữa từ trên trời rơi xuống, còn một đầu đập chết một con con cọp, tất cả tinh thần cùng hơi sức hầu như cạn kiệt, không có hơi sức mở lời.

Hiên Viên Vũ cũng không để ý thái độ của cô, lo lắng cô sẽ bị thương đặt lên trên hết, lập tức không để ý nam nữ thụ thụ bất thân, kéo cô vào trong ngực mình, sau đó ấm lên bước đi.

"Hoàng thượng, chờ chúng thần với." Viên Quân luôn để ý nhất cử nhất động của bọn họ, đột nhiên thấy Hiên Viên Vũ ôm lấy Tiêu Tương Phi, hoảng sợ mà oang oang kêu lớn đuổi theo.

Lâm Vân cùng Ngự Lâm quân hộ vệ vội vàng đuổi theo, Hộ vệ bị thương còn lại được người khác đỡ, ta đỡ người, lão đảo nghiêng ngã đi ra khỏi rừng cây.

Tiêu Tương Phi cũng không giãy giụa, cô không còn hơi sức giãy giụa, chỉ có thể mặc cho hãn ôm mình, tham lam nghỉ ngơi dưỡng sức trong thời gian ngắn.

Hiên Viên Vũ ngược lại rất là tò mò thái độ yên lặng của cô, cô vẫn luôn giương nanh múa vuốt, thậm chí không hiểu lễ nghĩa, nhưng vào lúc này lại đột nhiên yên ổn như vậy. Vì vậy, hẳn dám đoán chắc, cô nhất định là bị thương.

Rừng rậm rất rộng lớn khiến bọn họ đi thật lâu, thật vất vả mới ra khỏi đ, mà bên ngoài cánh rừng có rất nhiều người chờ sẵn ở đó, quan viên địa phương, Triều thần và cả quân đội hoàng gia cùng chờ

"Hoàng thượng, hoàng thượng giá lâm." Không biết là kẻ nào vừa nhìn thấy bóng dáng hẳn từ xa vội vàng hô lên.

Một tiếng này lập tức kinh động toàn bộ tâm tư của các triều thần, vây quanh hô lớn, chuẩn bị rất nhiều lời tâng bốc xu nịnh. Thế nhưng khi bọn họ thấy rõ tình trạng trước mắt thì không khỏi cứng lưỡi, ngây dại, ngay sau đó toát hết mồ hôi lạnh.

"Hoàng thượng bị thương, mau, ngự y, ngự y." Không biết là vị quan viên nào, cuối cùng từ kinh sợ hồi phục lại tinh thần, thất thanh hét lớn.

Ngự y nghe được gọi hẳn, vội vàng hấp ta hấp tấp chạy đến trước mặt, không thể không sợ hãi.

Hiên Viên Vũ không lên tiếng. Bọn họ tự động tránh sang hai bên để hẳn đi, lạnh giọng nói: "Ngự y, xem thương thế của nàng thế nào cho trầm?" Nói xong, bước vào bên trong lều trưởng được dựng ngoài bìa rừng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 23

(editor: Akinomi)

Cô ấy bị thương. Đây chính là cảm nhận khi hấn ôm lấy cô, vì vậy mà hoảng loạn trước nay chưa từng có khiến hấn bỏ mặc hộ vệ của mình, chỉ vội vàng tìm người chữa trị cho cô.

Khi đặt cô xuống chỉ thấy cô chau mày, nhưng cố họng lại không hề thốt lên một câu nào dù hấn có đặt cô trên giường êm trong lều trưởng.

Tiêu Tương Phi biết mình tạm thời không thể hành động tùy tiện, nơi này không phải hiện đại, cô không phải đang thi hành nhiệm vụ, cho nên cô không cự tuyệt sự giúp đỡ của anh ta.

Hiên Viên Vũ phái hai ba cung nữ ở ngoài vào, thay y phục dính máu trên người cô, còn bản thân và ngự y ra ngoài đợi.

Ba cung nữ cầm y phục sạch sẽ vừa vào, vội vàng cung kính hướng cô thi lễ, thận trọng nói: "Tiểu thư, nô tỳ giúp người thay quần áo."

Tiêu Tương Phi không nói lời nào, chỉ nhìn họ gật đầu một cái.

Nhận được phép, ba cung nữ mới rón rén thận trọng thay đi y phục trên người cô. Chỉ là trừ giúp nàng thay quần áo bên ngoài, đồng hồ ở trên tay cô cùng những vật kỳ quái, họ cũng không dám đụng.

Đổi y phục xong, Hiên Viên Vũ cùng ngự y mới bước nhanh vào, ngự y trước khi hẳn ra lệnh đã chạy đến xem xét vết thương của cô.

Miệng vết thương đều ở những chỗ có thể thấy được, tất cả đều ở tay và chân, ngự y lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng rửa sạch vết thương và rắc thuốc lên cho cô.

Cô chỉ cảm thấy mệt mỏi, nhất thời rơi xuống một nơi xa lạ, còn mặc danh kỳ diệu gặp người đàn ông như vậy, sau đó còn cùng bầy sói chiến đấu quyết liệt, hao phí tất cả toàn của bộ thể lực cô, khiến cô lập tức rơi vào thời kỳ trống rỗng.

"Hoàng thượng, vị tiểu thư này không có gì đáng ngại, chỉ có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút, điều dưỡng cho tốt, xin hoàng thượng yên tâm." Ngự y một mực cung kính nói, liền đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Tốt, ra ngoài đi." Hẳn sai bảo, không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt.

Hiên Viên Vũ cần lấy ly trà cung nữ đặt sẵn trên bàn, rót một chén nước, bước chân vững vàng đi về phía cô. "Uống trước một ngụm nước." Đưa ly trà đến môi cô.

Tiêu Tương Phi cũng không hề làm bộ, uống một hơi cạn sạch ly trà, lúc này mới cảm thấy thoải mái một chút. "Nơi này thật sự là Hiên Viên vương triều sao?" Cô đột nhiên nhìn về phía hẳn hỏi, giống như vẫn không thể tin tưởng sự thật này.

"Đúng, nơi này là Hiên Viên vương triều, Hiên Viên Hạ Chí năm thứ chín." Hẳn mặt ôn hòa nói, đây là vương triều hẳn, thời kỳ phồn vinh,

cường thịnh nhất .

Cô sự thật đến nơi dị thể, cô rút cuộc đã tin, nhắm mắt lại, chấp nhận sự việc, sau đó khách khí nói với hần: "Cám ơn anh, tôi nghỉ ngơi một chút đã." Cô không muốn thiếu nợ anh ta, nhưng cô vẫn nhận được sự giúp đỡ của anh ta.

Đi? Cô phải đi? Hiên Viên Vũ kinh ngạc, sau khi biết rõ hần là Nhất Quốc Chi Chủ, cô ấy vẫn như cũ đối với hần chẳng thêm ngó tới. Thân phận của hần tôn quý nhường nào, ai không nịnh bợ? Cô gái nào không muốn bay lên cành cao làm Phượng Hoàng? Chỉ cần được hần coi trọng, hoặc là khiến cho hần cảm thấy hứng thú. Mọi cô gái không phải nghĩ luôn nghĩ mọi biện pháp chỉ với một mục đích? Leo lên long sàng của hần?(aki: anh này tự kỷ thấy ớn hông?)

"Nàng muốn đi đâu?" Hần phải hỏi cho rõ không lẽ nàng chưa từng có ý muốn ở lại sao?

Đi đâu? Vấn đề này ngược lại có vẻ làm khó cô mất rồi, cô không biết mình có thể đi đâu được ? Nhưng là ít nhất là cô không bị chết đói, không phải sao?

"Tôi không cần thiết nói cho anh biết." Cô khôi phục lạnh lùng, không muốn nói cho hần biết.

"Người." Hiên Viên Vũ cảm thấy không vui, thấy cô hồi phục sắc mặt lạnh lùng, nhất thời tâm tình trầm xuống cảm thấy không vui.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Tiêu Tương phi không để ý tới anh ta, nhưng cảm giác uế oải càng ngày càng mạnh, cô rất muốn nghỉ ngơi cho khỏe lại, sau đó mới có tinh lực tính toán đi bước kế tiếp làm gì.

"Anh, có thể đi ra ngoài." Cô buồn ngủ, muốn ngủ một lúc thật tốt, ngủ được trời đất mù mịt cũng tốt, tỉnh ngủ sẽ phải đối mặt với hiện thực rồi.

Hiên Viên Vũ vốn còn đang tức giận, nghe nàng vừa nói như thế, tức giận chuyển thành kinh ngạc, nàng nói gì? Nàng muốn đuổi mình đi ra ngoài? Đây là lều của hắn, nơi ở của hắn a.

"Này, có nghe hay không, tôi muốn đi ngủ rồi, anh đi ra ngoài." Cô thấy hắn ngơ ngác nhìn mình, giống như không có nghe được lời của mình, vì vậy mất hứng lại nói một lần nữa.

Hiên Viên Vũ nghĩ nổi giận, nhưng nhìn đến vẻ mặt nàng mệt mỏi rã rời thì tâm tư vẫn lãnh khốc vô tình cứ nhiên mềm nhũn ra, hắn cứ nhiên lắng nghe nàng..., hơn nữa coi như nàng đối với mình không giả màu, cứ nhiên mình tính khí mình cũng rất tốt, không so đo.

"Người ngủ đi, ta ở bên cạnh nhìn người." Hắn không muốn rời đi, nhưng là vẫn rất săn sóc, để cho nàng yên tâm ngủ, có hắn ở đây, nàng

chính là an toàn.

Tiêu Tương Phi vốn định nói thêm gì nữa, nghĩ đuổi hăn đi, cô không có thói quen ngủ ở trước mặt người lạ, lại càng không thói quen giao mình cho một người đàn ông xa lạ. Nhưng, cô không còn nhiều sức lực nữa, cô chỉ muốn chìm vào trong bóng tối, cái gì cũng không muốn nhớ tới. Cô suy nghĩ cũng làm đến, cô rất nhanh liền bị bóng tối bao vây.

Hiên Viên Vũ an tĩnh nhìn nàng trầm trầm ngủ, hăn lần đầu tiên Vô Dục Vô Cầu coi chừng một nữ nhân, thậm chí không có bất kỳ lý do yêu cầu một nữ nhân lưu lại, mà hăn càng muốn nàng lưu lại.

Bên ngoài lều, người đến người đi, rất nhiều quan viên cũng chờ ở bên ngoài, phơi nắng, nhưng không dám rời đi, chỉ sợ Hiên Viên Vũ sẽ kêu lên, cho nên một nhóm người chia vào ánh mặt trời chói chang ở bên ngoài chờ.

Lâm Vân cùng Viên Quân mang theo thị vệ bị thương được chăm sóc ở trong lều khác nghỉ ngơi, đám người ngự y đang khẩn trương trị thương cho bọn hăn. Lâm Vân đi ra ngoài một lần, hăn an bài rất nhiều thị vệ canh giữ ở bên ngoài lều của Hiên Viên Vũ, bảo vệ hăn. Sau khi làm xong những chuyện này, hăn mới trở lại lều nơi thị vệ bị thương, hiệp trợ ngự y vì bọn họ cứu trị.

"Thật may là, chúng ta cơ hồ cũng toàn thân mà lui rồi, sói thật sự rất đáng sợ." Một người trong đám thị vệ lòng vẫn còn sợ hãi nói, mặc dù võ công của hăn không kém, nhưng là có thể từ miệng sói thoát chết, hăn còn là rất may mắn.

"Đúng vậy, đúng vậy." Các thị vệ khác bị thương nhẹ cũng tán đồng phụ họa nói, mọi người suy nghĩ một chút cũng sợ.

Lâm Vân cũng gật đầu đồng ý, nhưng mà hăn kỳ quái nhất cũng là:
"Viên đại nhân, người biết vị cô nương kia trong tay coa cái đồ đen thui gì

không? Tựa hồ rất lợi hại, lập tức liền đem sói giết chết rồi, hơn nữa còn là lập tức bị mất mạng, thật là lợi hại a." Hãn đối với súng trong tay Tiêu Tương Phi rất cảm thấy hứng thú, bởi vì hãn còn chưa thấy qua loại vũ khí nào, âm thầm, khoảng cách xa liền lập tức muốn mạng người. Trừ phi là Tuyệt Thế Cao Thủ, nếu không có thể không làm được điểm này.

Viên Quân lắc đầu một cái, hãn càng không biết rồi, nếu biết là tốt. Đầu tiên là từ trên trời giáng xuống, sau đó đập chết con cọp, cuối cùng còn đưa tới bầy sói, trải qua ngày hôm nay, có chừng hãn sống 25 năm cũng không trải qua chuyện nhiều như vậy.

Thấy Viên Quân cũng không biết, Lâm Vân sẽ không nói cái gì nữa, bởi vì lúc hãn mang binh vọt vào rừng, nàng đã ở tại đó rồi, chỉ là thấy được phía sau, trước mặt nàng làm sao sẽ xuất hiện, hãn cũng cảm thấy kỳ quái, rừng cây đã thú ẩn hiện, người bình thường căn bản không dám đến gần, chớ nói chi là cô gái.

Không nghĩ ra hãn cũng không suy nghĩ, lại tiếp tục bận rộn. Còn dư lại Viên Quân một người ở đâu ngăn người, hãn còn đang suy nghĩ về Tiêu Tương Phi, một đề cho hãn một nữ nhân kỳ quái.

Không biết mình ngủ bao lâu, cho đến mình rất thoải mái tỉnh lại, từ từ nhắm mắt lại, hơn nữa đuổi một cái lưng mồi, cô mới không tình không cam lòng mở mắt.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Mở mắt lần thứ nhất, bóng dáng cư nhiên chính là khuôn mặt khí xuất không thể đẹp hơn nữa, nam nhân thành thực, thậm chí còn mang theo một loại cảm giác tà hoặc.

"Người đã tỉnh? Khát không, có đói bụng không?" Hiên Viên Vũ khẩn trương hỏi, luôn luôn là người khác phục vụ hần, phải nói bây giờ là hần hầu hạ nàng.

Tiêu Tương Phi mờ mịt nhìn hần, không biết mình đang ở cái thời không nào, có một khắc đầu óc bị vây trống rỗng bên trong. Nhưng, cô lại rất mau khôi phục.

‘Anh luôn luôn nhìn tôi ngủ.' Đây không phải là câu nghi vấn, mà là câu khẳng định, cô biết người đàn ông này nhất định không có đi ra, vương giả là không có thói quen nghe theo mệnh lệnh của người khác mà làm.

"Đến, uống trà thôi." Hiên Viên Vũ không đáp ngược lại đem nước trà đưa tới trước mặt cô, nhìn cô, sau đó săn sóc tỉ mỉ mà nói.

Tiêu Tương Phi muốn nói gì, cuối cùng cũng không nói gì ra, cô không có thói quen cự tuyệt người khác, nhưng tựa hồ người đàn ông ở trước mắt không hiểu được cự tuyệt là vật gì.

Cô quả thật khát, tứ chi còn là mõi nhừ, cứng ngắc từ trên giường bò dậy, mới chậm rãi nhận lấy ly trà trong tay hấn, một hơi uống cạn sạch, cô quá khát.

Hiên Viên Vũ âm thầm theo trong tay cô nhận lấy ly trà, lại rót một chén nữa cho cô, đưa tới trong tay cô.

Cô cũng không lên tiếng, nhận lấy liền uống một hơi cạn sạch.

Cho đến khi hai người tái diễn động tác này ba bốn lần, cô mới hòa hoãn đói khát trong cơ thể mình.

"Đến, đói bụng không." Đưa lên một đĩa Quế Hoa Cao, hấn chỉ nhàn nhạt nói một câu thế này.

Cô thật đói bụng, cũng không tự nhiên tính toán khách khí, dù sao cô cảm thấy nơi này không có nguy hiểm, ít nhất tạm thời không để cho cô cảm thấy có chuyện nguy hiểm. Mà người đàn ông ở trước mắt, cô cũng không cảm thấy hấn có thể khống chế mình.

Ba cái năm trừ, cô rất nhanh liền một đĩa Quế Hoa Cao quét sạch rồi, trong tay mùi hoa quế, miệng răng cũng lưu hương. Ăn ngon, ăn giỏi vô cùng, không biết có phải hay không là đói bụng, cô cảm thấy Quế Hoa Cao này chính là thức ăn cô ăn ngon nhất rồi.

Hấn lại đưa lên cây kê cao, bánh ngọc mễ, Nước nho, rất nhanh lại bị cô ăn như hổ đói, ăn sạch sẽ, cho đến mình ăn không vô nữa mới thôi.

"Cám ơn anh." Ăn xong rồi, còn phải hướng tới anh ta nói cám ơn, đây là cô tu dưỡng, không cách hồi báo, liền chỉ có những lời cám ơn này thôi.

Hiên Viên Vũ phát hiện, nhìn nàng ăn cái gì cũng là một loại hưởng thụ tốt đẹp, hấn tại không chú ý nữ nhân nào ăn cái gì, nhưng là duy chỉ có nàng, để cho hấn có chút mê muội.

Thấy anh ta không có đáp lời, cô rất kỳ quái nhìn về anh ta, lúc này mới phát hiện ra anh ta vẫn trực câu câu nhìn mình, lộ ra ** ý tưởng.

Cô có chút mất hứng, nếu như là người khác, cô đã sớm cho một cái tát qua, hoặc là hung tợn cảnh cáo, nhưng anh ta đã cho mình ăn uống..., không thể làm gì khác hơn là nhịn một chút rồi.

"Cám ơn anh, tôi nghĩ, tôi muốn cáo từ." Cô ăn đồ có hơi sức rồi, từ trên giường đứng lên, khách khí mà lạnh nhạt mà nói.

Hiên Viên Vũ phản ứng đầu tiên chính là: "Không được, người không thể đi, người bắt đầu từ bây giờ chính là một người thuộc về trẫm, người cũng là không thể đi, theo trẫm trở về hoàng cung." Mặt của hắn kéo xuống, rất bá đạo tuyên bố.

Tiêu Tương Phi nghe vậy, thu hồi khách khí mỉm cười, sắc mặt từng điểm từng điểm nặng nề, anh ta thật đúng là không biết điều, đối với anh ta khách khí một chút, anh ta phải tiến thêm thước rồi.

"Tôi, Tiêu Tương phi, không thuộc về bất luận kẻ nào, chỉ thuộc về bản thân tôi." Cô trịnh trọng nói, cô mới bắt kể người là cố nhân, còn là hoàng đế, cô đường đường một người hiện đại, đường đường một cao thủ đặc công hiện đại, còn sợ người không phải thành. Cô có vũ khí, có là biện pháp.

"Này, Hiên Viên vương triều từ trên xuống dưới, bên nào không phải thuộc về Hiên Viên Vũ ta, người cũng giống vậy." Hắn như cũ bá đạo, chân thật đáng tin.

Cô lạnh lùng cười, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười phản bác: "Chuyện cười, tôi không phải người của Hiên Viên vương triều của anh, chẳng qua là không cẩn thận rơi đến cái chỗ này thôi, làm sao có thể nói là của người?"

"Bất kể là ai, rơi đến cũng tốt, đi tới cũng tốt, đều là thuộc về Hiên Viên vương triều ta, thuộc về trẫm ." Hiên Viên Vũ trả lời để cho cô phát điên, thiếu chút nữa nghĩ rút súng bắn anh ta.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chịu Nhục

Tiêu Tương Phi không hổ là đẳng cấp đặc công, chỉ tức giận thoáng qua rất nhanh nàng đã trấn định lại. Nàng cố gắng khống chế lửa giận của mình, đặc công là tinh táo vô tình không có quá nhiều thất tình lục dục.

“Nếu như ta không đi theo người” Nàng mỉm cười, nhẹ giọng nói, đáng tiếc nụ cười chưa tới đáy mắt.

Hiên Viên Vũ không không bị hù dọa, thấy biểu tình của nàng như vậy cũng biết là nàng đang dò xét mình nhưng hẳn là hoàng đế có thể nào để cho người khác nói chuyện đạo lí? “Không có nếu như, nàng phải đi với trẫm” Hẳn cuồng vọng nói khí thế vương giả không biểu hiện nhưng tự lộ ra.

Nàng lạnh lùng nhìn hẳn, khí thế cao ngạo cũng tản mát ra nàng cũng không chịu người khác khống chế quyết định của nàng cũng không sửa đổi vì ai.

“Muốn ta đi theo người? Có thể, nhưng người có thể cho ta cái gì? Vàng bạc châu báu? Hậu vị của phi tần? Hay là...?” Nàng có ý lấy gương mặt khinh miệt mà nói.

Hiên Viên Vũ cau mày nhìn nàng, rõ ràng cảm giác nàng không phải người như thế, không phải cô gái xem trọng quyền thế ái mộ hư vinh. Như thế nào lại một khắc sau lại yêu cầu như thế? Hãn biết nàng không muốn đi theo hãn, có lẽ nói như vậy chỉ để thoát khỏi hãn mà thôi, hãn làm sao dễ dàng buông tay cho được.

“Chỉ cần người muốn trăm đều làm được, vàng bạc châu báu, vinh hoa phú quý đều trong tầm tay” Hãn cam kết theo ý của nàng chỉ cần nàng đi theo hãn.

Tiêu Tương Phi đã hết ý kiến nàng thế nào lại đụng phải loại vô lại thế này? Thật sự là tận cùng xui xẻo trong lòng âm thầm buồn bã nàng cũng trầm mặc không nói lời nào.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm trong trẻo của Viên Quân
“Hoàng thượng, vi thần có chuyện quan trọng cần bẩm báo”

Hiên Viên Vũ nhìn nàng một cái, trầm giọng nói “Vào đi” Nói xong hãn đả đả chính chính ngồi trên bàn nhìn ra ngoài.

Viên Quân được cho phép đẩy cửa bước vào thấy Tiêu Tương Phi đang ngồi trên giường gật đầu với nàng một cái.

“Hoàng thượng, chúng ta nên quay về triều” Hãn cung kính nói, kí thực là sau khi trải qua sự kiện về bầy sói, hãn lại càng 2hi vọng Hiên Viên Vũ ở lại trong cung, ít nhất cũng an toàn hơn so với bên ngoài.

“Trẫm biết, buổi chiều hồi cung” Hiên Viên Vũ đồng ý nói thật ra hãn cũng muốn nhanh chóng hồi cung, thu xếp tốt cho Tiêu Tương Phi.

Viên Quân mừng rỡ lập tức nói “Dạ, thần đi chuẩn bị” Nói xong lui ra khỏi trường vọng vàng về chuẩn bị hồi cung.

Tiêu Tương Phi mắt lạnh nhìn, đột nhiên thấy quyền thế là thứ tốt có thể làm cho tất cả mọi người phục tùng, có thể làm tất cả những chuyện người muốn làm.

“Trước tiên nàng nghĩ ngơi một chút rồi chúng ta hồi cung” Hiên Viên Vũ hòa ái nói với nàng, với nàng vẻ mặt của hãn vẫn ôn hòa sủng ái có thừa.

Nàng không đáp ngời đầy không biết đang nghĩ gì.

Qua một lúc lâu cuối cùng nàng quyết định, nàng muốn theo hãn đi về hoàng cung. Nàng ở nơi dị thế này sinh tồn đi theo hãn cũng là một cách, một mình cũng là một cách. Nhưng nàng không biết gì về thế giới này hơn nữa cái gì nàng cũng không có mà hoàng đế này cũng không dám đối với nàng như thế nào.

Tại sao lại ngược đãi bản thân? Có thức ăn có đồ uống lại có người phục vụ dù sao nàng cũng không phải thi hành nhiệm vụ gì coi như là kì nghỉ phép. Sống ở đâu thì hòa nhập ở đấy hưởng thụ thật tốt cuộc hành trình ở nơi dị thế này đi, nói không chừng nàng có thể tìm được đường về nhà.

Sau khi nàng quyết định, lại cảm thấy dễ chịu hơn nhân nhả tự tại chờ đợi. Cuộc sống mới đang chờ đợi nàng. Nàng không biết hậu cung của hoàng đế như thế nào? Có thể không khác biệt gì như tivi hay trình chiếu? Nàng cũng có chút mong đợi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hiên Viên Vương Triều

Hoàng ngời trên xe ngựa hào hao thoải mái mà hồi cung còn có bốn cung nữ hầu hạ, thật thoải mái hưởng thụ tựa như một cái nường nường cao cao tại thượng.

“Tiểu thư, người khác nước không?” Hỉ nhi một trong bốn cung nữ nhẹ nhàng cười hỏi, rất tò mò về nàng.

Tiêu Tương Phi thật không có hình tượng tặc vào gối mềm, cầm quả nho bỏ vào miệng rảnh rảnh nói “Không khát, ta ăn xong nhiều hoa quả còn có trà nói không chừng lát nữa phải đi nhà xí nữa” Nàng thiếu chút nữa đem nhà xí nói thành nhà cầu, thật may là thu hồi kịp.

Bổ nhào, bốn cung nữ bị nàng chọc cười nhịn không được nhếch miệng lên cười không ngừng, chỉ là động tác của bọn họ đều dùng khăn tay che, hiển nhiên biểu lộ ra cung nữ được giáo dưỡng tốt.

“Chúng ta còn bao lâu nữa thì tới hoàng cung?” Nàng vén rèm xe ngựa lên ngắm nhìn bên ngoài chỉ thấy bọn họ đang đi trên đường lớn từ xa nhìn lại tựa hồ cách mấy dặm phía trước là một cái tường thành cao lớn.

Hỉ nhi và những người khác che miệng cười, một cung nữ khác tên Hoàn nhi nói “Tiểu thư, sắp đến rồi, vào đường lớn rất nhanh sẽ thấy kinh

thành. Tiểu thư, người nhìn thấy chưa?”

Để rèm cửa xuống nàng lười biếng nói “Thấy rồi, rất hùng vĩ, thật đáng tiếc không cho ta cưỡi ngựa không thì sẽ nhìn được rõ hơn”

Lúc đó nàng nói muốn cưỡi ngựa, ai ngờ Hiên Viên Vũ sống chết cũng không chịu, đơn giản là muốn nhét nàng vào trong xe ngựa này cho nàng ngủ thoải mái.

“Tiểu thư, các tiểu thư đều không dễ dàng xuất đầu lộ diện, cưỡi ngựa sao? Cho nên người vẫn nên chết tâm đi thôi” Dận nhi lá gan rất lớn bởi vì thấy nàng dễ gần nên dễ dàng nói chuyện.

“Cũng có thể như vậy thôi” Mặt Tiêu Tương Phi đầy bất đắc dĩ mà đồng ý với ý kiến của nàng, vừa như không có xương tủy như té trên gối mềm một dáng vẻ như sắp chết.

Hỉ nhi nhìn thấy nàng có cẻ mặt không thú vị, cảm thấy không đành lòng vì vậy dụ dỗ nói “Tiểu thư, người là người kinh thành phải không? Ta chưa từng thấy qua cô gái nào như vậy?”

Bởi vì khi nàng mới xuyên qua là một thân y phục kì lạ làm cho trí nhớ của các nàng khắc sâu cho nên bọn họ đối với thân phận của nàng tràn ngập tò mò và thần bí.

“Các người nói cho ta nghe một chút về Hiên Viên vương triều đi, lần đầu tiên ta đến đây cái gì cũng không hiểu” Vừa nhắc tới cái này, nàng lại lên tinh thần, bắt đầu có hứng thú cái này gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Bốn cung nữ thấy tinh thần nàng tốt lên, lập tức nghĩa bất dung từ nói cho nàng biết mọi chuyện về Hiên Viên Vương triều.

Thì ra là, Hiên Viên vương triều này được đặt tên là Hiên Viên tộc cũng chính là hoàng tộc. Nghe nói Hiên Viên vương triều này là Hiên Viên hoàng tộc đánh chiếm từ một kẻ khác liên miên mấy trăm năm mới sáng lập ra vương triều cường thịnh vinh phú cường, trăm năm qua xuất hiện tầng tầng lớp lớp nhân tài, cường đại cường thịnh đến cực hạn, người người an cư lạc nghiệp.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Nơi có nữ nhân nhiều nhất trong thiên hạ chính là hậu cung của hoàng đế, nghe nói ba ngàn mỹ nữ chỉ là con số đại khái, chỉ sợ trên vạn cái tên ở trong này rồi.

Tiêu Tương Phi tự nhiên biết, cô cũng rất muốn thấy nữ nhân trong truyền thuyết của Hoàng đế, rất muốn xem các nàng tranh thủ tình cảm thế nào, thậm chí là thủ đoạn rất cao minh.

“Tiểu thư, trong hoàng cung có tâm cung lục viện, 72 phi tần, các Tiệp dư lấy ra người dễ coi, đợi chút. Vô số. Tiểu thư, người cũng phải cẩn thận, ngàn vạn đừng đắc tội những chủ tử như vậy a.” Hỉ nhi có lòng tốt nói, tiểu thư này là người hòa khí lại bình dị, là người nàng rất thích.

“Đúng vậy, đúng vậy, người cũng cẩn thận đó.” Ba cung nữ kia cũng vội gật đầu nói phụ họa, giống như cô hiện giờ đã gặp phải bị khi dễ rồi ấy.

Tiêu Tương phi che miệng cười không ngừng, dám bắt nạt cô? Cô đến Hoàng đế cũng dám uy hiếp, cũng dám đánh, đường đường là một đặc công còn sợ những ng phụ nữ này sao?

“Đúng rồi, tôi quên ko nói cho các cô, tôi gọi là Tiêu Tương Phi, các cô cứ gọi tôi là Tương Phi đi.” Cô đột nhiên nghĩ đến mình luôn ko có nhắc

đến tên mình cho các cô ấy, vội vàng nói. Kỳ thực là vì thói quen nghề nghiệp, cô luôn luôn ko nói tên thật cho ng khác biết, vì bản thân lấy danh hiệu là 007.

Khi cô vừa nói xong, bốn cung nữ kia đều quá sợ hãi, đều nhìn cô, cùng kêu lên thất thanh: “Tương Phi?”

Cô không rõ chân tướng gật đầu, cảm giác các cô ấy đang cố gắng diễn đạt, vừa nói xong đã kêu tên của cô rồi. “Đúng, về sau cứ gọi tôi như vậy đi.” Cô dương dương đắc ý nói.

Hỉ nhi bốn người liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt một mảnh thấp thòm lo âu, lại có chút do dự. Cuối cùng Hỉ nhi cũng khó xử nói: “Tiểu thư, bọn nô tì không thể gọi ngài là Tương phi.”

“Vì sao?” vừa nhàn nhã tự tại nằm xuống, cô vội trừng mắt, cảm thấy chẳng có việc gì, cả tên của mình cũng không thể gọi, là đạo lý gì?

“Tiểu thư, bớt giận.” Hỉ Nhi kịp thời nói, sợ hãi bất an nhìn cô.

Thảo nhi luôn luôn không nói lời nào giành nói: “Tiểu thư, trong hậu cung đã có một Tương phi, hơn nữa Tương phi rất lợi hại, nàng luôn luôn được Hoàng thượng sủng ái, cho nên...” nàng không dám nói tiếp nữa, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Thì ra là thế. Cô bưng tỉnh hiểu ra, nguyên lai bởi vì trong cung có người tên Tương phi, cho nên nếu lại có một tên Tương phi nữa chẳng phải là phạm vào tối kỵ của vị Tương phi nương nương kia, khó trách các cô ấy có sợ hãi.

“Tên của tôi kêu Tiêu Tương Phi, cô kêu Tương phi có thể không có quan hệ với tôi, trùng tên trùng họ, thiên hạ đầy. Tôi ngồi không thay đổi tên, đi không sửa họ.” Cô mới mặc kệ nhiều như vậy đâu, nhìn ra được vị Tương phi kia rất lợi hại.

“Tiểu thư, tha cho nhóm nô tì đi.” Hỉ nhi, Nộ nhi, Thảo nhi, Hoàn nhi lập tức trưng vẻ mặt cầu xin nói, sợ hai đầu không phải người, bản thân sợ là hí sức lại không có kết quả tốt.

Cô ra sức cười, nhìn đến bộ dạng bốn tiểu nha đầu kia sần mi khổ kiếm, cô liền cảm thấy trời muốn sập xuống, khiến cô dở khóc dở cười.

“Tốt lắm, tốt lắm. Chọc các cô, không gọi Tương phi sẽ không gọi Tương phi nữa. Vậy thì gọi Phi tử, Tiêu phi, phi phi, thế nào?” Cô như còn chơi chưa đã, đùa nói.

Kết quả, lại làm bốn vị cung nữ hai mặt nhìn nhau, càng thêm dở khóc dở cười, không biết trả lời thế nào. Sau, phát hiện ra bộ dạng gian kế của cô đã thành công.

“Tiểu thư, người hư a.” Bốn người cúng kêu lên, ngây thơ nói.

Nữa, càng khiến Tiêu Tương Phi càng cười lớn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Năm cô gái nói chuyện phiếm bên trong, kinh thành Hiên Viên v triều
rốt cục cũng đến, hoàng gia chính là hoàng gia, chậm rãi, hơn nữa khoa
chiêng gõ trống, phái ra trọng binh canh giữ ở hai bên ngã tư đường, hộ về
đoàn ng bọn họ thẳng đến hoàng cung.

“Soạt, thành phó của các cô ko tệ.” Vừa nghe đến động tĩnh bên ngoài
nhiều như vậy, Tiêu Tương phi biết bọn họ đã vào trong thành, vội vàng xốc
lên rèm cửa sổ nhìn ra ngoài.

Hành động của cô làm các cung nữ sợ tới mức kéo cô lại, hành vi cử chỉ
mất thể diện như vậy, cũng ko phải là hành vi của một tiểu thư khuê các hay
phi tần trong cung.

“Tiểu thư, ko thể để ng bên ngoài nhìn thấy ngài.” Hỉ nhi vội vàng dấn
dò, sợ tới mức sắc mặt tái nhợt.

Tiêu Tương Phi bị các n lôi kéo, hơn nữa lại nói như vậy, nhất thời ko có
hứng thú, hiện tại xem cùng tối nay xem ko khác nhau nhiều lắm, vì thế
nghe theo lời nói của các n, lại lười nhác nằm lại ổ cũ.

Bốn cn thấy cô như thế, ngược lại cảm thấy hành vi đứng lên của mình
ko tốt, đều đỏ mặt, vì bản thân ko có đem quy củ nói cho cô mà áy náy.

“Tiểu thư, đừng trách bọn nô tì, đây là quy củ.” Thật lâu sau, Nộ nhi đầu tiên thì thào mở miệng nói, ko biết vì sao, đối mặt với nữ tử vô dục vô cầu như vậy, n sẽ cảm thấy ko đành lòng.

“Ko có việc gì, tôi ko được làm cái gì, các cô cứ nói với tôi là được rồi.” Cô ko để ý, hướng các n cười cười: “Còn có bao lâu có thể vào cung?”

Nghe nói, đường vào cửa cung sâu như biển, tường thành hoàng cung cao cao hùng vĩ, còn có tầng tầng mái hiên lầu các đỏ thắm, hoa viên như là mê cung, cung điện ko đếm được.

Nhưng, rất nhiều ng tiến cung, tập trung suy nghĩ, muốn tất cả các biện pháp, dốc hết vật sở hữu, cũng muốn mãi nguyện, cũng muốn vọng tưởng bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Nói đến, mỹ nữ trong thiên hạ đều tụ tập đầy đủ ở hậu cung, lời này hẳn là ko giả. Tuyển tú hàng năm, tiến cống, hơn nữa các tiểu quốc phụ thuộc đưa tới mỹ nữ, có thể nói là muôn hình muôn vẻ, thiên hình vạn trạng, ganh đua sắc đẹp, giống như trăm hoa đua nở, vạn gia đua tiếng. Muốn có dạng gì sẽ có dạng đó, thanh tú, xinh đẹp, lạnh lùng, nhiệt tình như lửa, xinh xắn lanh lợi, cao lớn cường tráng.

“Tiểu thư, cũng sắp đến, hiện tại nơi này hình như là Đường cái phía Nam, tận cùng đó là hoàng cung, Tuyên Đức môn.” Hỉ nhi tựa như bốn phía đều rất quen thuộc, vội vàng bẩm báo cho cô.

Cô gật gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi, cô yên tĩnh lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy, sau này vào cửa cung, khẳng định sẽ rất náo nhiệt, sẽ có rất nhiều chuyện phải làm rồi.

Cô có chút chờ mong, cảm thấy có chút dễ dàng, lại có chút ko thú vị.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Vào Cung (Canh Hai)

Hoàng cung trải dài cả trăm dặm xung quanh đều là kỳ hoa dị thảo, tuyệt sắc giai nhân, chim thú hiếm lạ của nội cung. Kiến trúc trang nghiêm, trên cửa là Chu Tước, Dao Trì, Phi Long, Phượng Vũ, hiện lên phong phạm của hoàng gia.

"Hoàng thượng hồi cung." Một giọng nam cao với trung khí mười phần, vang dội trải dài trước đại điện hoàng cung vang lên.

"Hoàng thượng, vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế." Ngay sau đó là tiếng lễ bái đông đảo vang tận mây xanh, kinh động đến lũ chim .

Xe ngựa đang đi đột nhiên dừng lại, bốn cung nữ sắc mặt mừng rỡ, cùng kêu lên với nàng: "Tiểu thư, đến hoàng cung."

Tiêu Tương phi miễn cưỡng ngồi dậy, âm thầm nghĩ, cũng đã đến. Dù sao hiện tại sẽ không gọi nàng xuống ngay, chắc phải đợi một lúc mới gọi đến nàng.

Đáng tiếc, ngược lại nàng nghĩ lầm rồi. Sau khi đợi mọi người hô to xong, Hiên Viên Vũ chỉ là nhàn nhạt lướt nhìn mọi người, lại ngoài dự liệu của mọi người xoay người lại dừng sát ở phía sau chiếc xe ngựa thứ hai.

Màn xe đột nhiên bị kéo lên, năm nữ tử phía trong cùng nhìn thấy người đang đến phía bên ngoài.

"Xuống đây đi." Hãn đưa cánh tay với những ngón tay thon dài ra, ánh mắt lại chuyên chú nhìn nàng.

Trên người của nàng đã sớm thay y phục khi đến đây, một bộ la quần lụa mỏng màu trắng, phía trên Đóa Đóa hoa mai, cài trên búi tóc được vắn theo kiểu Phi Thiên, hợp với trâm hoa mai, nghiêm nhiên như một vị hoa mai tiên tử.

Nàng yên lặng, sửa sang lại trang phục trên người mình, sau đó mới đem tay mình đặt vào tay của hãn, ưu nhã đứng dậy đi từ xe ngựa ra ngoài, đứng ở ngoài xe ngựa là phu xe.

Rốt cuộc hợp một ngưng khí khi nhìn thấy tình cảnh bên ngoài. Chỉ thấy nàng đưa một tay đặt ở trong tay Hiên Viên Vũ, một cái tay khác đặt ở trước eo, nhìn cả đám người tới trước tiếp giá trợn mắt hà hốc mồm.

Chỉ thấy đại thần, cung Tân phi, hộ Vệ, cung nữ, không một chút kinh ngạc nhìn nàng. Trên mặt mọi người nhiều biểu cảm khác nhau, kinh ngạc, khó có thể tin, hiểu rõ, kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn mỗi người một vẻ chông chất.

Hiên Viên Vũ bị tư thái của nàng hấp dẫn, chưa bao giờ có một nữ nhân, lấy này loại tư thái ngạo nghễ nhìn chúng sanh, khí chất cao quý thanh nhã xuất hiện qua trong sinh mệnh của hãn.

Nàng một là một điều bí ẩn, nàng là một tiên nữ hạ phàm, nàng là một người tựa hồ có thể nắm giữ vận mạng chúng sanh.

Không chỉ là Hiên Viên Vũ sớm đã biết Lâm Vân cùng Viên Quân hôm nay cũng bị nàng thoáng chốc đoạt mất hồn, thiếu chút nữa thất thần.

Thật ra thì Tiêu Tương phi chỉ tò mò, nàng muốn nhìn một chút hoàng cung này là thế nào chính là, có hay không sự hùng vĩ của Bắc Kinh Tử Cấm thành, có hay không mang cho nàng cảm giác quê nhà.

Mọi người lại vì sự xuất hiện của nàng mà trông đến buồn cười, trên người của nàng tản ra hơi thở là khí chất đặc biệt, có lẽ là bởi vì thân là một đặc công phải sẵn sàng với mọi tình huống, học thức, thủ nghệ, vũ khí, thêm nữa phải thông hiểu ngôn ngữ, phong tục tập quán củ nhiều quốc gia, quan trọng nhất chính là tu dưỡng khí chất, cho nên khi thay y phục cung trang của Thiên Viên Hiên Triều khiến nàng mang phong phạm của một bậc mẫu nghi thiên hạ.

Nàng là là ai? Nghi vấn này nhanh chóng dâng lên trong lòng mọi người, lại không nhìn được ngược nhìn về chói mắt như nhật nguyệt của nàng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Ghen Tức

Chiêu ghen

Hoàng cung này Thật sự rất lớn, lớn đến lớn đến mức nàng phải ngồi trên kiệu bốn người khiêng mới không khiến đôi chân ngọc của mình chịu tội. Giờ phút này nàng đang nhìn nhả tự tại ngồi trên đó, thưởng thức cảnh đẹp trong hoàng cung .

Mà sau lưng dĩ nhiên là mười mấy cung nữ hộ vệ đi theo, đoàn người trùng trùng điệp điệp, thanh thế thật lớn, đi đến nơi được an bài cho nàng Hường Dương cung. Mà mười mấy cung nữ hộ vệ kia, dĩ nhiên phải đến để phục vụ nàng, để nàng sai bảo và trở thành người của nàng.

Ngang qua một cung, mà mỗi lần ngang qua một cung lại có rất nhiều cung nữ và hộ vệ tò mò ngắm chỉ có điều không thấy chủ nhân của họ.

Nàng cảm thấy không có gì thú vị, có cái gì hay mà nhìn, cứ làm như nàng là đại minh tinh, mà những người vây quanh ngắm nhìn giống như những fan cuồng ái mộ .

"Nhìn xem, nàng thật là xinh đẹp." Một cung một cung nữ mặt hâm mộ nói, thanh âm cực nhỏ, nhưng vẫn bị mọi người nghe được.

"Trời ạ, giống như tiên nữ hạ phàm đấy." Một hộ vệ gương mặt say mê, trợn thật to con mắt lớn của hăn.

"Ta chưa từng thấy qua cô nương nào có khí chất như thế." Một cung nữ cũng nói, chỉ là lời của nàng lập tức bị ngăn lại: "Nhỏ giọng một chút, đừng để cho nương nương nghe, nếu không lại có thứ ngon để ăn." Nghe họ nói vội vàng khuyên can.

"Nghe nói nàng vào Hướng Dương cung ở, là cung điện tốt nhất Hoàng Thành." Một người khác nhanh miệng như các cung nữ Bát Quái hăm mộ nói.

Hướng Dương cung? Tốt nhất? Trong lòng nàng có chút giật mình, chẳng qua mình có thể ở nơi tốt nhất, cũng không có gì không tốt. Công việc kiếp trước cực khổ phải liều mạng như vậy. Chỉ sau khi nàng thực thi xong nhiệm vụ mới có thể xa xỉ một bữa. Điều tốt đẹp nhất đầu tiên chính là ngủ một giấc thật ngon, hoặc nghỉ phép, đi du lịch.

Hướng Dương cung? Nàng hết sức mong chờ sẽ mang lại cho niềm vui ngoài sức tưởng tượng, thậm chí có chút không chờ nổi.

Cung nữ cùng hộ vệ của Tiêu Tương phi bên này nghe được, mọi người cũng dương dương đắc ý, cười vui đến mức không thể ngậm được miệng lại. Có phúc khí phục vụ một vị phi tử tuyệt sắc như vậy, hơn nữa có thể thấy được hoàng thượng sủng ái chủ nhân nhà họ. Chỉ cần nhìn một nhóm người ngựa này, còn có Hướng Dương cung kia, đủ để thấy hoàng thượng sủng ái nàng đến cỡ nào.

Những lời này dĩ nhiên cũng lọt vào tai nàng, để cho nàng cảm thấy thật buồn cười, bộ dáng cũng không phải có nhiều người mơ ước. Hướng chi ở hiện đại nàng chỉ có thể coi là loại trung bình, là loại phụ nữ đặc biệt, nhưng không phải Quốc Sắc Thiên Hương, nghiêng nước nghiêng thành. Hiện đại kỹ thuật sửa sắc đẹp rất phát triển, muốn thành thế nào đều được

??, Muốn thành tiên, không thành vấn đề, muốn trở thành khủng long càng dễ dàng hơn.

Cả đoạn đường người của các đại cung nghị luận âm ỉ, âm mưu, đổ kỵ, khinh thường, bất bình, tức giận, cao hứng, vui vẻ, giống như một một loại thực cảm, tất cả hiện rõ trong mắt nàng, nàng chưa bao giờ có kiến thức về hi, nộ, ái, ố nhiều như vậy trong cuộc đời nàng.

"Nhìn nữ nhân kia, cái loại thanh cao hãnh có số bạc mệnh, khẳng định không có kết quả tốt." Không biết là ai, lẩn trong đám đông, nói ra một câu như vậy, từng chữ từng chữ đập vào tai nàng.

Thanh cao bạc mệnh? Nàng cười không ra tiếng, giống như nàng vừa chết qua một lần, nhưng lại thành xuyên qua. Bạc mệnh? Nàng cũng muốn xem một chút, đến tột cùng là mệnh của ai mỏng hơn?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cung Hương Dương

Cả vườn Mẫu Đơn, hương khí hút hồn người mà trong cung màu sắc xanh vàng chen nhau rực rỡ, sắc ngói lưu ly, ngoài cửa cung đặt hai khóa dạ minh châu cực lớn, đường đi lát đá ngọc, rèm cửa trong cung bay tung bay tán loạn, ánh sáng chiếu rực rỡ từ Bắc sang Nam tản mát ra khí thế đắt tiền, xa hoa khiến mọi người nhìn không rời mắt. Ba chữ Hương Dương cung dùng các loại bảo thạch làm thành càng tăng thêm độ hòa hoa.

Hương Dương...Hương Dương, không trách được lại gọi là Hương Dương, ở dưới ánh nắng mặt trời thật tráng lệ khác biệt một cách độc đáo. Nếu về đêm cũng không thua sút gì ban ngày càng có thêm một phong tình khác.

Hương Dương cung là cung điện ca hoa đẹp nhất trong hoàng cung không trách được một đường đi tới lại được mọi người đổ kị, hâm mộ cũng có oán giận. Hương Dương cung này là nơi nữ nhân không có thể ở rồi, quả thật là như một tòa cung điện trên trời chỉ có tiên nữ mới có tư cách sống ở đây thôi.

“Tiểu thư, đến Hương Dương cung rồi” Hỉ nhi vui mừng nói, thần thái thật kiêu ngạo.

Các cung nữ khác nhìn thấy Hướng Dương cung lại càng thêm vui mừng kiêu ngạo, chủ tử của mình có thể ở một nơi xinh đẹp như thế, địa vị thật cao lại có vẻ rất được hoàng thượng sủng ái. Ban đầu xây xong Hướng Dương cung tất cả phi tần hậu cung bất kể lai lịch thế nào, xuất ra bản lĩnh gì cũng không thể làm cho Hiên Viên Vũ gật đầu vào ở, mà nay chủ tử của mình vừa vào cung lại được an bài ở Hướng Dương cung, thân phận địa vị không nói cũng biết.

“Hoàng cung của người không tệ, rất lớn rất đẹp. Đẹp thì có đẹp nhưng mấy người tuyệt sắc giai nhân kia vẫn đẹp hơn” Nàng vẫn còn đứng trên xe ngựa giống như quân vương trông coi thiên hạ tán dương hoàng cung và các phi tử tới trước tiếp giá.

Hiên Viên Vũ thiếu chút nữa rớt con người xuống, nàng lại thấy hậu cung của hẳn đẹp hơn hoàng cung, làm hẳn trong khoảng thời gian ngắn không biết trả lời như thế nào.

“Đúng rồi, hiện tại ta phải ngủ chỗ nào?” Nàng nhớ tới vấn đề chỗ ở của mình vì vậy nhàn nhạt hỏi sau đó vui vẻ xuống xe ngựa.

“Tối nay nàng ở Hướng Dương cung” Hiên Viên Vũ đáp lời không chút nghĩ ngợi, thần sắc tự nhiên cũng không có nửa điểm do dự giống như đang nói chuyện tự nhiên.

Này, vừa nói ra Hướng Dương cung dẫn tới mọi người một trận xôn xao đặc biệt là hậu cung phi tần, phóng tới nàng là ánh mắt đổ kị hâm mộ. Lúc ấy nàng cho Hướng Dương cung là nơi ở của hoàng hậu, lập tức lơ đãng, bởi vì theo tính tình của nàng ở đâu là không phải ở chỉ cần có nơi ăn tốt uống tốt nàng cũng không để ý.

Hiện tại khi nàng đứng trước cửa Hướng Dương cung mới hiểu tại sao những phi tử kia lại hâm mộ đổ kị, nơi này không phải là nơi cho người ở

mà là nơi dành cho tiên trên trời ở. Còn nữa, giá trị của Hưởng Dương cung trừ địa vị bên ngoài chỉ sợ nơi đây là một tòa bảo khố.

“Tiểu thư, chúng ta đi vào thôi” Cung nữ phía sau đồng loạt nói, ý tưởng mọi người lại giống nhau.

Nàng không sao cả. “Được, chúng ta vào đi” Sống ở đâu thì yên ở đấy, nàng cũng chẳng sợ ai huống gì chỉ là tòa Hưởng Dương cung.

Một nhóm người vui sướng vô cùng đi vào cung giống như là người hưu trí đi thăm đại quan viên.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phượng Hoàng

Lát bạch ngọc đã làm cho người ta kinh ngạc, nhưng nhìn thấy kì trân dị bảo trong cung càng làm cho người ta cứng lưỡi. Chỉ bàn về chiếc ghế phượng hoàng đang đặt tại đại sảnh cũng là do hoàng kim chế tạo, bốn phía có mười viên dạ minh châu chiếu rọi tựa như phượng hoàng đang bay múa, câu hồn đoạt phách của người ta.

“Oa... thật là xinh đẹp” Các cung nữ phát ra tiếng kêu sợ hãi, trong lòng ngẫm khăng định đây là cung điện chỉ có hoàng hậu mới đủ tư cách ở. Phượng hoàng là tượng trưng cho hoàng phi, trong lòng các nàng không hèn mà cùng cảm thấy Tiêu Tương Phi chính là hoàng phi của Hiên Viên vương triều.

Nàng đứng trước mặt chim phượng hoàng tinh tế thưởng thức, lúc ở hiện tại các loại trang sức đồ châu báu đều đã gặp qua quả thật chưa từng thấy Phượng hoàng xinh đẹp tinh xảo như vậy, hơn nữa là do hoàng kim chế tạo giá trị liên thành.

“Chúc mừng tiểu thư” Hỉ nhi bên cạnh nàng nói chúc mừng đầu tiên những người khác cũng rớt rít phụ họa theo.

Nàng nhìn Hỉ nhi mà không hiểu gì, chẳng lẽ là lấy được một phượng hoàng giá trị liên thành như vậy? Mà còn là tòa Hường Dương cung, tựa hồ

tất cả đều không đem theo được chỉ có thể để ngắm thôi.

“Tiểu thư, có muốn vào bên trong tẩm cung xem một chút không?” Nộ nhi không thể chờ đợi nhìn sảnh cung bài biện xa hoa như thế, không biết bên trong còn có gì kinh hỉ nữa.

“Được” Nàng cũng quan tâm chỗ ngủ của mình, ngủ ngon mới có thể ăn ngon, có hoàn cảnh thoải mái người mới thoải mái.

Chúng cung nữ vây quanh nàng như sao vây quanh trăng sáng cùng đi tới hướng tẩm cung, trong lòng mọi người cũng rất tò mò, bên trong đến tột cùng là trong như thế nào đây.

Nàng cũng rất tò mò, nói tóm lại cung Hường Dương này thật xinh đẹp, là nơi mà tất cả các cô gái đều ao ước quả thật là nơi trong mộng của các thiếu nữ ở trong cung.

Họ đi vào bên trong rồi dừng bước. Đây là nơi cho người ở sao? Không, nếu là nơi cho tiên nữ cũng thấy quá mộng ảo. Chỉ thấy trong phòng ngủ sa màn màu trắng tuyết phát phối, gian phòng chính giữa đặt giường gỗ thượng hạng khổng lồ, đầu giường là hai con phượng hoàng được chế tạo bằng hoàng kim đang giương cánh, trong mắt phượng hoàng là hai khóa bảo thạch màu đen, lông vũ được tạo thành từ các loại bảo thạch khác, bốn viên dạ minh châu được trang trí ở bốn góc mà trên bàn là Mẫu Đơn nở rộ.

Miệng mọi người vẫn chưa khép lại, coi như cung nữ vào cung nhiều năm cũng chưa chắc có thể gặp nhiều kì trân dị bảo như thế đều được điêu khắc tinh tế.

Ngay cả nàng cũng thật sự bị rung động, lúc ở bên ngoài nàng cũng chỉ thấy thật kinh ngạc, thế nhưng có thể có số lượng lớn như thế nàng không thể không vì sự giàu có của vương triều này mà rung động.

Giống như đang nằm mơ, nàng nhẹ nhàng tới trước giường, hai con phượng hoàng kia so với con phượng hoàng bên ngoài làm bằng hoàng kim càng để cho nàng thêm kinh ngạc. khắp nơi là hoàng kim, bảo thạch thật không dễ dàng gì thấy được. Hai con phượng hoàng giống nhau như đúc, bảo thạch đếm cũng không hết, cái này cần có bao nhiêu bảo thạch a, cần bao nhiêu tay nghề a. Thật lợi hại.

“Tiểu thư, Tương phi nương nương tới bái phỏng, nương nương đang chờ bên ngoài cung” Đang lúc mọi người quên hết tất cả, cung nữ canh giữ sảnh cung chạy vào báo.

Tương phi? Cái tên này khiến nàng thanh tỉnh, tên cũng giống nàng chỉ là nàng không biết nàng ta đến làm gì, muốn gặp mình? Hay đến dò xét? Hay nịnh bợ lôi kéo?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 34

"Tiểu thư, Tương phi tới, ngài mau đi ra nghênh đón thôi." Hoàn nhi thấy cô vẫn còn sững sờ, vẻ mặt nóng nảy thúc giục, những người khác thấy thế cũng liền vội vàng đi theo thúc giục.

"Các người sợ cái gì nha, nhìn các người một chút đi, nếu người tới là khách, tôi sao lại không hề thấy đạo lý, trừ phi tôi không thoả mái, hoặc là người nọ là tôi không muốn gặp." Cô cười híp mắt nói, cảm thấy những người bên cạnh mình này chơi rất tốt.

Nhưng, mọi người cũng không cho cô thoái thác, đặc biệt là Hi nhi, càng thêm một bộ khăn trương được gần chết, vội vàng nói: "Tiểu thư, bất kể ngài thoả mái hay không thoả mái, có muốn hay không gặp, ngài có thể không thấy bất luận kẻ nào, nhưng ngài nhất định phải gặp nàng ta."

Những người khác cũng liền vội phụ họa gật đầu, sắc mặt mọi người không tốt, tựa hồ tất cả ngọn nguồn đều là bởi vì Tương phi trong miệng các cô ấy, hiện tại người muốn gặp cô.

"Tốt, tôi đi gặp cô ta một chút." Nhìn thần sắc họ bất an, cô quyết định gặp qua cái Tương phi này, đến tột cùng là cái dạng phụ nữ gì.

Dẫn cả đám cung nữ, toàn bộ không có tâm tình thương thức quan tâm tăng vọt, chạy về phía tiền sảnh, đối với cái này kẻ tới chơi, Tương phi này dò xét đến cùng đi.

Cô vừa tới tiền sảnh, đã nhanh chóng đem người ở trong phòng quét một lần, dựa vào bản lĩnh huấn luyện đã gặp qua là không quên được, cô lập tức phát hiện trong cung Hường Dương nhiều ra ba khách không mời mà đến, dĩ nhiên chính là Tương phi cùng cung nữ.

Chỉ thấy một nữ tử mặc bộ cung trang bằng lụa màu hồng nâu thêu hoa cúc, chải búi tóc song hoàn vọng tiên, trên tóc cắm hai cây trâm vàng khảm hồng bảo thạch, một đôi khuyên tai phi thúy đỏ, duyên dáng sang trọng đang dò xét cẩn thận bài biện xa hoa trong cung Hường Dương. Trên mặt và trong đôi mắt thỉnh thoảng thoáng qua đổ kỵ, khiến Tiêu Tương Phi mắt tinh, nhạy cảm và tâm tư cẩn mật bắt được.

"Tham kiến Tương phi nương nương." Sau lưng cô, cung nữ vừa thấy được nữ nhân này, liền chỉnh tề hướng phía nữ nhân đẹp đẽ quý giá kia hành lễ, quả nhiên không có đoán sai, cô ta chính là đại danh鼎鼎 Tương phi.

Vị Tương phi kia chậm rãi xoay người, cao ngạo nhìn cả đám xuất hiện ở trước cung sảnh, mà vị dẫn đầu kia là một cô gái thanh nhã, chính là người hôm nay nàng đang nghênh tiếp để giá trở về lúc nhìn thấy.

Thanh lệ cao nhã, hào phóng có thừa, giở tay nhắc chân trong ngọn gió kia khuôn cách cũng là khí thế hào hùng, làm người ta không dám khinh thường, khuôn mặt bình tĩnh phía dưới, không biết là một cô gái như thế nào, thế nhưng làm đế giá che chở yêu thích như thế, thậm chí cho tòa hậu cung phi tần tha thiết ước mơ Hường Dương cung.

"Tiểu thư, mau bái kiến tương phi nương nương a." Hỉ nhi cùng Hận nhi, Hoàn nhi, bốn cung nữ bởi vì vẫn làm bạn cô lâu nhất, cũng thích cái

cô thiếu thư bình dị gần gũi này, lúc này thấy cô không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, gấp đến độ vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở cô.

Bái kiến tương phi? Cái cô gái này? Cô cũng không phải là người của cái vương triều này, tại sao phải hành lễ với một người phụ nữ? "Phi Phi lần đầu tiên thấy nương nương, nương nương tốt lành." Vì không để phải các cung nữ làm khó, cô bình tĩnh thông dong nói, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn.

Phi Phi? Tương phi nghe có chút không nghĩ ra được, chỉ là nàng ta cũng rất biết giả bộ ngu, cũng cao quý nói: "Muội muội không cần đa lễ, tỷ tỷ thấy muội muội lần đầu tiên vào cung, sợ muội muội tịch mịch nhớ nhà, liền vội vàng đến muội muội, xem một chút có gì cần giúp một tay chuẩn bị."

"Cám ơn nhiều, nơi này tất cả đều tốt, không có gì cần rồi." Cô chỉ muốn ăn ngon ngủ tốt, cái gì cũng tốt, cái khác không cần, tốt nhất cũng đừng tới quấy rầy mình. Trong lòng cô nghĩ thầm, mặt ngoài cũng là gương mặt bình thản khí, trong miệng cũng rất là khách khí.

Thân là đặc công nhất định phải, không biến sắc, không lộ sơ hở, nhịn đến cuối cùng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tiêu Tương Uyên

"Tỷ tỷ." Đang lúc hai người người tới ta đi, câu nói có hàm ý khác hết sức, một âm thanh rất đột ngột nửa mừng nửa ở trong cung Hường Dương vang lên.

Mọi người rối rít hướng nơi phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy là Tương phi mang tới hai người cung nữ, phát ra từ một trong cô gái mặc áo màu xanh lá, nhưng thấy gương mặt cô ta nửa mừng nửa lo, lại là gương mặt với bộ dạng muốn khóc.

Tương phi bực tức xoay người cảm tức nhìn cô ta, vừa muốn mở miệng mắng lên, không ngờ lại thấy mắt cô ta ngoắc ngoắc nhìn Tiêu Tương Phi trước mặt mình, lập tức lập tức thay đổi chủ ý.

"Nô tài lớn mật, người kêu ai tỷ tỷ?" Mặc dù hăn không mắng chửi người, nhưng là tự nhiên cũng không có gì tức giận, không tin cô ta sẽ tốt mạng thế này.

Tỷ tỷ? Tiêu Tương Phi càng thêm ngạc nhiên, cô xuyên qua mà đến, từ đâu tới muội muội? Sợ rằng tiểu cung nữ trước mắt là nhận lầm người đi, nếu không đây cũng quá đúng dịp.

"Tỷ tỷ, không, nương nương, nô tỳ gọi là nàng, tỷ tỷ nô tì." Cung nữ mặc áo xanh lá kia liền vội vàng tiến lên, chỉ vào Tiêu Tương Phi nói.

Lần này, tất cả mọi người trong cung tập thể ngạc nhiên, tiểu thư là trước mắt mới vừa vào cung này là tỷ tỷ cung nữ mặc áo xanh? Đây cũng quá đúng dịp. Vẫn là cung nữ này nhận lầm người? Hay là mượn cơ hội thấy ng sang bắt quàng làm họ? Còn là cho mình một lần nữa tìm chủ?

"Cô gái này, tôi không biết cô, tôi ở nơi này vương triều không có người thân, nhà tôi chỉ có một mình tôi. Tôi nghĩ, cô nhất định là nhận lầm người thôi." Tiêu Tương Phi ngạc nhiên chỉ là một lát, cô lập tức khôi phục thái độ bình thường, buồn cười nói, cô cảm thấy cung nữ trước mắt nhất định là nghĩ nhận người thân tới mượn cơ hội lên cao.

"Đúng vậy a, người nghĩ có một hoàng thân muốn điên rồi đi, muốn làm tiểu thư muốn điên rồi đi, chủ tử là người có thể loạn nhận thức hay sao? Tỷ tỷ của người cũng đúng quy cách làm tiểu thư? Làm chủ tử cung Hường Dương?" Tương phi câu nói có hàm ý châm chọc khác nói, trách cứ cung nữ này một phen.

Cung nữ mặc áo xanh kia nóng nảy, nước mắt đã tạt trong hốc mắt trực chảy ra, sẽ phải rớt xuống. "Nương nương, nàng ta thật đúng là tỷ tỷ, là người của Tiêu gia ta, là chị của ta a." Nàng vội vàng biện hộ, hết sức gấp gáp.

Tiêu gia? Cái này Tiêu chữ khiến Tiêu Tương phi lại lần nữa kinh ngạc, nàng họ Tiêu, bốn cung nữ cũng biết, người khác còn không người nào biết đâu, cô ta làm sao biết mình họ Tiêu. Vì vậy, ánh mắt hoài nghi của cô không khỏi nhìn về phía sau lưng Hỉ nhi chờ bốn cung nữ, nhưng đám người Hỉ nhi đều đối với cô lắc đầu một cái, bày tỏ họ chưa nói cũng không biết cô ta tại sao phải biết cô họ Tiêu.

"Cô tên là gì?" Cô lạnh nhạt cười nói.

Cung nữ mặc áo xanh kia đại khái là không nghĩ tới cô sẽ có câu hỏi như thế, nhú mày một cái, nhưng rất nhanh liền nói: "Tỷ tỷ, tỷ không phải nhớ tên tuổi của Uyển Nhi rồi sao? Tiêu Tương Uyển, ta là muội muội người, Tiêu Tương Uyển a." Cô ta rất nóng lòng, bộ dạng cũng rất khổ sở.

Tiêu Tương uyển? Đó không phải là cùng tên tuổi Tiêu Tương Phi của cô khác một chữ sao? Quả thật tình nghi có một nhà tỷ muội, ở hiện đại, thật nhiều người có tên tuổi đều là tên gia tộc phổ trong sắp xếp bài vị .

"Tôi tên là Tiêu Tương Phi." Cô mỉm cười trả lời, nhưng. "Nhưng tôi thật sự không có muội muội, tôi ở nơi Hiên Viên viên vương triều này không có bất kỳ người thân nào."

"Không, không thể nào, tỷ tỷ, người không phải nhận được Uyển Nhi rồi sao? Cha mẹ, người cũng không nhớ rồi sao? Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Tiêu Tương Uyển khổ sở hỏi tới, nước mắt tựa như chuỗi ngọc bị đứt, không ngừng rơi xuống.

Tương phi thờ ơ lạnh nhạt, cô ta hoài nghi nhìn Tiêu Tương Phi cùng Tiêu Tương Uyển trước mặt, càng xem càng cảm thấy họ rất giống hai tỷ muội.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chiêu Đánh 1

“Người nhận nhầm người rồi, ta thật sự không phải tỉ tỉ của người”
Nàng cười phủ nhận, ở hiện đại nàng cũng không có huynh đệ tỉ muội cha mẹ đã chết sớm, Tiêu gia chỉ còn một mình nàng, làm sao có thể xuyên qua lại mọc ra thêm một muội muội?

Tiêu Tương Uyển lệ rơi không ngừng nhìn nàng không nói gì, lòng của nàng thật đau vì tỉ tỉ không nhận thức nàng, tỉ tỉ thật không cần nàng.

Lúc này Tương Phi nương nương cũng cười nói “Đúng là, một tiện tì lại dám nhận thức một chủ tử là tỉ tỉ, tin này truyền ra ngoài không phải làm tổn hại danh dự của muội muội sao?”

“Tổn thương hay không ta cũng chẳng sao, mấu chốt là ta không có muội muội, nhà ta chỉ có một nữ nhi là ta” Nàng lạnh nhạt nói, không để ý tới các nàng nữa xoay người đi tới chủ vị trong phòng khách.

Tiêu Tương Uyển thấy thế thối lui ra phía sau không dám nói nữa lời nhưng nàng vẫn nhìn chăm chăm bóng dáng quen thuộc, nàng không nhìn nhầm người kia đích thực là tỉ tỉ của nàng.

“Điều này chỉ là một vài nô tài thấy người sang bắt quàng làm họ thôi, muội cũng không cần để ý, tỉ tỉ về nhất định quản giáo lại bọn hạ nhân”

Tương phi ngoài cười trong không cười nói.

Nàng cười cười với Tương phi nường nường, tất cả những việc này cũng không liên quan gì đến nàng, dù sao không phải người của nàng không để ý nàng sẽ không đau lòng.

Tương phi thấy nàng không tỏ vẻ gì trong lòng càng thêm tức giận, chiếm Hường Dương cung lại được hoàng thượng cưng chiều vậy mà nàng còn không biết thu liễm lại ngược lại bảo trì không sợ hãi thật quá ghê tởm.

“Muội thật tốt số, mới vào cung đã được hoàng thượng sủng ái như thế, tí tí chúc mừng muội” Tương phi gặp người nói tiếng người, gặp quý giả tiếng quý.

“Cám ơn” Nàng lãnh đạm như cũ, không muốn giải thích cái gì, nàng đã hơi mệt hơn nữa cũng không phải đang thi hành nhiệm vụ không cần trưng bày vẻ mặt ôn hòa, tìm mọi cách nhân nhượng.

“Nếu không có việc gì khác ta muốn nghỉ ngơi” Nàng hạ lệnh đuổi khách không chút nghỉ ngơi, không muốn giả dối nữa cũng không muốn mang mặt nạ sống qua ngày.

Tương phi thật không ngờ nàng cũng không thèm ứng phó với nàng ta, trong lòng ghen một bụng hỏa, sắc mặt thật không được đẹp mắt “Vậy tí không quấy rầy muội nữa” Nàng ta vội vã nói.

“Tốt, còn một việc nữa, người không cần cứ gọi ta muội muội, muội muội như thế, ta nói nhà ta chỉ có một mình ta là nữ nhi, không có muội muội cũng không có tí tí, người cũng không phải là tí tí ta về sau cứ gọi tên của ta Tiêu Tương Phi. Nhớ cho kĩ chớ gọi ta là muội muội, ta không thích” Nàng nghe hai chữ muội muội này liền nôn mửa, khi nàng ta vừa muốn đi nàng nhin không được nói.

Lần này sắc mặt Tương phi lập tức thay đổi, rốt cuộc nàng không che giấu nữa tức giận lườm nàng một cái, nổi giận đùng đùng dẫn người rời đi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chiêu Đánh 2

Nàng ta chân trước vừa đi, chân sau Hỉ nhi và bốn cung nữ vây quanh nàng la lên “Tiểu thư, sao người lại đắc tội với Tương phi, trời ơi, nàng không phải dễ chọc đâu” Họ có thể tưởng tượng cuộc sống khó khăn sau này của nàng.

“Ta mặc kệ nàng” Nàng tức giận tại sao cứ nhất định là nàng phải đối trá, không có làm nhiệm vụ nàng không làm chuyện uất ức chính mình.

Chúng cung nữ hai mặt nhìn nhau, không ai đoán ra tâm tư của nàng, không thể làm gì khác ngoài cầu nguyện cho chuyện này không dẫn đến hậu quả kinh khủng nào.

Tương phi muốn tức giận là có bao nhiêu tức giận, có bao giờ nàng phải chịu như vậy? Nàng có bao giờ bị người ta nói như vậy? Lúc nào nàng chẳng được mọi người cung kính, ai thấy nàng lại không nịnh bợ? Nhưng hôm nay nàng vào cung của Tiêu Tương Phi lại chịu nhục nhã như vậy, trước nay thật chưa từng có.

Càng làm cho nàng nổi trận lôi đình là nữ nhân kia tên cũng là Tương Phi, điều này thật sự làm nàng bối rối. Nàng ta gọi là Tương Phi, nàng cũng là Tương phi thật làm cho nàng mất mặt rồi.

Trở lại Vân Cảnh cung của mình, nàng ngồi trên chủ vị uống nước trà vừa tức vừa nghĩ sau đó ánh mắt lướt tới Tiêu Tương Uyển đang phục vụ.

“Đều là do cầu nô tài này, không có việc gì lại nhận thức tử tử loạn lên, muốn nịnh bợ người ta đúng không, muốn hầu hạ nàng ta đúng không? Bản nương nương đây sẽ không tha cho người, người muốn phất lên coa làm phượng hoàng? Tiện nhân” Tương phi càng nói càng giận, càng nói càng nổi giận.

“Nương nương, nô tài không dám, nô tài không có” Tiêu Tương Uyển bị dọa sợ, lúc nàng nhìn thấy Tiêu Tương Phi quá kích động, khi nhận thức Tiêu Tương Phi là tử tử đã quên mất Tương phi là người âm độc tàn nhẫn.

Tương phi có thể nào để cho nàng nói chuyện, nàng ra lệnh cho một cung nữ khác “Người đâu, đưa ra cho bản cung, nhìn xem nàng còn cãi lại không”

Cung nữ nhận lệnh, đi lấy một cây roi đầy rai, một mực tôn kính đưa cho Tương phi đang tức giận.

Tương phi cầm trong tay, liếc mắt nhìn roi, lúc này mới lạnh lẽo cầm roi đứng lên từng bước từng bước đi tới chỗ Tiêu Tương Uyển đang run rẩy.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 38

"A." Tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong miệng Tiêu Tương Uyển bật ra, vang dội cả Cảnh Vân cung, khiến mỗi người cũng sợ hết hồn hết vía, trong lòng run sợ.

"Tiện nhân, không nhìn Bốn cung, nghĩ bảm con tiện nhân kia đúng không, xem người hoàn triều tam chiều cuối tứ không." Tương phi vung roi vung uy vũ Sinh Phong, đánh vào trên người Tiêu Tương Uyển trên đất phách phách bá bá vang lên.

Tiêu Tương Uyển chỉ cảm thấy trên người nóng rát , đau đớn tựa như ôn dịch, nhanh chóng tại thân thể tứ chi khắp nơi chạy, để cho nàng muốn chết rồi lại không chết được, nghĩ bất tỉnh lại tạm thời bất tỉnh không qua.

"Nương nương, tha mạng, nô tài không dám rồi, nô tỳ sai lầm rồi." Nàng không còn hơi sức cầu xin tha thứ, hai con mắt đầy nước mắt, rớt rít rơi xuống.

Tương phi há có thể dễ dàng mấy câu cầu xin tha thứ là có thể bỏ qua hay sao? Nàng muốn là như vậy bỏ qua tốt, nàng thì không phải là Tương phi, nàng cũng sẽ không ở trong cung nữ còn có tiếng xấu rồi.

"Tiện tỳ, Bốn cung hôm nay nếu không phải giáo huấn người cho tốt, ngày sau để cho các người những thứ này cười đến trên đầu bản cung rồi." Nàng vừa nói, vừa ra sức giơ roi hung hăng quất vào trên người của Tiêu Tương Uyển.

"Nương nương, nô tỳ sai lầm rồi." Tiêu Tương Uyển bị đánh đến trầy da sứt thịt, đau đến quần áo trên người bị máu tươi của nàng nhiễm đỏ, đau đến nàng liền hấp khí cũng cảm thấy buồn ngủ quá khó khăn.

Một bên cung nữ thấy phải rất là sợ, nhưng họ không có cách nào, ai cũng không dám cầu cạnh, bởi vì kẻ cầu tình sẽ phải chịu trọng phạt, họ không muốn bị đánh cho nửa chết nửa sống, bán thân bất toại.

Tương phi càng đánh càng thuận tay, càng đánh càng có hăng hái, roi cũng càng rung động càng nhanh, thanh âm quật xuống cũng hết sức êm tai dễ nghe. Thậm chí mang theo cỗ cỗ tiếng gió.

Tiêu Tương Uyển - ý thức càng ngày càng yếu, đầu đầy mồ hôi đầm đìa, trên mặt không có nửa điểm huyết sắc, đôi môi càng bị nàng cắn đầy huyết nhục.

Không biết nàng khổ khổ chống giữ bao lâu, cho đến cuối cùng cầm cự không nổi, mặc cho bóng đen giấu không có mình. Nàng, muốn đi thấy cha mẹ, muốn đi thấy tỷ tỷ, còn có người thân trong tộc.

"A, nương nương, nàng ta ngất rồi." Không biết là người nào phát hiện nàng bất tỉnh, thân thể cũng không nhúc nhích, không còn trạng thái sức sống, âm thanh kinh sợ thét chói tai.

"Tiểu thư, Tiêu Tương Uyển thật không phải là muội muội ngài sao?" Liền Hỉ nhi cũng cảm thấy tên tương tự như vậy, lại tăng thêm gương mặt nàng ta khẳng định cùng nghiêm túc, thật làm cho họ rất là nghi ngờ.

Tiêu Tương Phi cảm thấy rất buồn cười, tên không sai biệt lắm chính là tử muội? Như vậy tên giống nhau như đúc, vậy là cái quan hệ gì? Còn có những người kia sinh cùng năm cùng tháng vậy là cái gì quan hệ?

"Ta đã nói rồi, ta thật sự không có bất kỳ thân nhân, nhà ta chỉ có một mình ta, nếu là ta có muội muội ta làm sao có thể không nhận đây? Các người cảm thấy ta là hạng người như vậy sao?" Nàng hỏi ngược lại, vẫn không thay đổi, lạnh nhạt bình tĩnh.

Hỉ nhi, Nộ nhi, Hoàn nhi, Thảo nhi, Tứ cung nữ liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy kể từ lúc họ tiếp xúc tiểu thư tới nay, không nhìn ra tiểu thư sẽ là cái loại đó, không nói đạo lý không nói tình người. Cho nên, bốn người họ nhất trí lung lay cũng không có.

Tiêu Tương Phi đối với các nàng nhún nhún vai, bày tỏ này là không phải rồi. Sau đó liền ngồi vào chủ vị, tới một câu như vậy: "Ta đói bụng, có gì ăn hay không?"

Đám người Hỉ nhi vừa nghe, luống cuống, thăm đi thăm Hường Dương cung rồi, quên mất tiểu thư mấy ngày nay cũng không có ăn được cái gì tốt. "Tiểu thư, nô tỳ lập tức phân phó người đi làm." Hỉ nhi lập tức nói, mang theo mấy người cung nữ vội vàng đã chạy ra Hường Dương cung.

Hỉ nhi họ vừa đi, còn dư lại Thảo nhi, Hoàn nhi, Nộ nhi liếc nhìn nhau, Thảo nhi do dự một chút, đột nhiên vái chào một cái, một mực cung kính nói: "Tiểu thư, có câu, nô tỳ không biết không biết có nên nói hay không."

"Có lời gì người nói tốt rồi đi, đừng có dông dài, muốn nói lại thôi, ở chỗ này của ta có thể nói thoải mái." Nàng rảnh rang nói, hết sức thoải mái dựa vào ghế chờ đồ trở lại.

Thảo nhi nghe, mừng rỡ, vội vàng nói: "Tiểu thư, mới vừa rồi ngài không nên như vậy đối với Tương phi, nàng ta là người có thù oán phải trả,

huống chi tiểu thư tiến vào Hường Dương cung, đã để cho nàng coi là cái đinh trong mắt, trong lòng kích động."

Nàng gật đầu một cái, nàng biết, nhưng nàng cảm thấy không sao cả, nếu những thứ nha đầu này là vì tốt cho nàng, nàng nghe một chút cũng không sao, nàng lại ý bảo nàng tiếp tục nói đi.

"Tiểu thư bởi vì cự tuyệt Tương phi, nàng ta nhất định sẽ thẹn quá thành giận, mới vừa rồi cung nữ kia nhận thức ngài là tỷ tỷ, khẳng định dữ nhiều lành ít. Tương phi nương nương tiếng xấu bên ngoài, nàng nhất định sẽ đem toàn bộ tức phát tiết ở trên người cung nữ đó. Tiểu thư, ngài mới vừa rồi nên cứu nàng, hoặc là." Thảo nhi to gan nói, trong lòng cũng là tâm thần bất định bất an, chỉ sợ cũng sợ nàng chọc giận.

Nộ nhi cùng Hoàn nhi nghe cũng là thẳng thắn gật đầu, liên tiếp phụ họa nói: "Đúng vậy a, Đúng vậy a, tiểu thư, Thảo nhi nói đúng."

Tiêu Tương phi nghe xong, cảm thấy Thảo nhi nói xong cũng không còn lỗi, nhưng nàng không biết mình tại sao muốn vô duyên vô cớ nhận thức một cung nữ không phải là muội muội mình, nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy, càng sẽ không cho là vì vậy mà cung nữ kia phải bị trừng phạt.

Nhìn gương mặt Tiêu Tương Phi hờ hững, họ cũng cảm thấy mình nói tựa hồ dư thừa, Thảo nhi cũng không lên tiếng nữa.

"Nếu như, cung nữ kia thật bởi vì ta mà bị phạt, ta sẽ hỏi tới." Nàng phát hiện mấy cung nữ bên người đột nhiên không tiếng động rồi, lập tức hiểu suy nghĩ trong nội tâm các nàng, liền mỉm cười nói.

Nộ nhi chờ cung nữ lập tức lộ ra nụ cười, cười gật đầu một cái.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đau là cảm giác duy nhất của nàng, từ lúc vào cung tới nay, nàng đã hưởng qua nhiều lần, đặc biệt là đi theo phía sau người Tương phi, bị đánh thành chuyện thường như cơm bữa, nhẹ thì bàn tay, nặng thì roi phục vụ.

Trên thân thể tất cả vết thương lớn nhỏ, biến mất không đi, dờn dờn theo thời gian cũng không có đậm hóa, như cũ nhìn thấy mà ghê, dữ tợn đáng sợ.

Tiêu Tương Uyển nửa quán nằm lỳ ở trên giường, thật ra thì, nàng cả người cũng đau, nằm sấp cũng không phải là, không nằm sấp cũng không phải sau lưng so trước mặt muốn đả thương phải nghiêm trọng.

"Tương Uyển, đáng đời người xem ra hay ho a, quên người muốn thận trọng từ lời nói đến việc làm, hiện tại bị nương nương đánh đi, cũng may chỉ là bị nổi khổ da thịt, nếu là nàng đánh người chết rồi, người cũng chỉ là một cái tiện mệnh." Phương Tri Thư vừa bôi thuốc cho nàng, vừa thấp thòm nói, loại chuyện xui xẻo thường này, mọi người thấy cũng nhiều, cũng tập mãi thành thói quen rồi.

"Ta gặp được tỷ tỷ quá kích động, không muốn nhiều như vậy." Tiêu Tương Uyển vừa đau đến hấp khí, vừa bất đắc dĩ nói. Chỉ là, nàng đối với tỷ tỷ rất là thất vọng, tỷ tỷ làm sao sẽ không nhận biết nàng đâu rồi, tỷ tỷ vẫn thương yêu nhất mình a.

Phượng Tri Thư thấy nàng nhắc tới chuyện này, có chút vui sướng khi người gặp họa mà nói: "Tương Uyển, người nghĩ tở tở muốn điên rồi chứ? Vậy thì người nghĩ phất lên làm Phượng Hoàng, nghĩ trèo cây to Hường Dương cung này?"

"Nàng ta thật đúng là tở tở, ta không nhìn lầm, nàng rõ ràng chính là tở tở ta, Tương Uyển không có nói láo." Tiêu Tương Uyển nóng nảy, vội vàng giùng giăng cải cọ.

"Coi như là thật, người ta không nhận người, người cũng không còn biện pháp. Huống chi người ta bây giờ là chủ tử rồi, hơn nữa còn là chủ tử Hường Dương cung, đâu có thể nào còn có thể nhận thức cái người muội muội này?" Tri Thư một bộ quen biết nhân tình thế sự, xem thấu cái thế tục này.

Tiêu Tương Uyển không phục, nàng tức giận phình mà nói: "Tở tở mới sẽ không là người như vậy đâu, nhất định là có nguyên nhân, nhất định là tở tở có một số việc không thể cùng Tương Uyển quen biết nhau." Nàng tình nguyện là như thế này, cũng không nguyện ý tin tưởng, Tiêu Tương Phi là quên mất mình, không để ý tình tở muội.

Phượng Tri Thư cũng không giống như cô ấy sao mà ngây thơ, nàng vào cung so nàng sớm hơn, cung đình người lừa ta gạt, hãm hại chỗ nào cũng có, người trong cung coi mạng người như cỏ rác, còn có cái gì là làm không ra được.

"Tốt, tốt, tở tở của người sẽ không như vậy." Nàng biết nói có chút vô dụng, nhất định phải chính thân thể nàng nghiệm, nàng mới có thể tỉnh ngộ.

Tiêu Tương Uyển mới bắt kể nàng nói cái gì đó, nàng toàn tâm toàn ý nghĩ tới Tiêu Tương Phi trong Hường Dương cung. Nàng còn nhớ tới, trước kia ở Giang Nam, Tiêu gia thì tở muội các nàng hai là cha mẹ trong lòng

bàn tay dạy bảo, họ cùng nhau ở Giang Nam vượt qua vô số vui vẻ trong cuộc sống, cho đến.

Hương Dương cung.

"Tiểu thư, tiểu thư, không xong, không xong." Hỉ nhi vội vàng hấp tấp xông tới, đối với Tiêu Tương Phi đang nằm nghỉ ngơi hô to gọi nhỏ nói.

Tiêu Tương phi nghe được thanh âm của nàng, vội vàng mở mắt, không tiếng động nhìn nàng.

Một bên Thảo nhi cùng Nộ nhi, vội vàng thay nàng nói: "Hỉ nhi, người làm sao vậy? Như vậy hốt hoảng, đã xảy ra chuyện gì? Người quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi."

Hỉ nhi nghe vậy, thế mới biết mình luống cuống, vội vàng rất cung kính hành lễ nói: "Tiểu thư, thật xin lỗi, là nô tỳ không có quy củ, xin tiểu thư trách phạt."

"Nói đi, chuyện gì?" Nàng chậm rãi mà nói, biết mấy cái nha đầu này cũng chỉ là làm dáng một chút cho nàng nhìn.

Thảo nhi, Nộ nhi, Hỉ nhi liếc mắt nhìn nhau, còn là Thảo nhi thúc giục: "Nói mau, tiểu thư chờ nghe đấy."

"Tiểu thư, ngài còn nhớ hay không phải cái cung nữ nhận thức ngài là tử tỳ, cũng chính là cùng tên của ngài chệnh lệch một chữ Tiêu Tương Uyển, nàng bị Tương phi nương nương đánh cho nửa chết nửa sống rồi." Hỉ nhi tựa như con chim sẻ, kỹ kỹ tra tra nói.

Tiêu Tương Phi nghe, chân mày không tự chủ nhíu lại, người nơi này cũng quá dã man không hiểu chuyện đi, động một chút là đánh liền phạt. "Tiểu cung nữ kia hiện tại như thế nào?" Nàng nhớ mình từng nói qua, nếu như bé gái kia bị đánh, nàng nhất định sẽ hỏi tới.

"Đánh cho không nhẹ, trầy da sứt thịt, vết thương chồng chất." Hỉ nhi đơn giản nói, hơi hột trung mang theo một chút tức giận.

Nộ nhi cùng Thảo nhi chờ cung nữ nghe nhú mày, nhưng không có nói gì.

Thật đáng thương, trong lòng nàng thầm nghĩ, trong lòng cũng có chút tức giận bùng bùng hỏa. "Chúng ta đi thôi." Nàng từ trên ghế nằm bò dậy, xỏ vào giày thêu hoa, đi ra ngoài.

Chúng cung nữ hai mặt nhìn nhau, không biết nàng đây là đi nơi nào, vừa đuổi theo, vừa nói: "Tiểu thư, chúng ta đi đâu?"

"Đi nhìn một chút tiểu cô nương kia." Đầu nàng cũng không quay lại ném xuống một câu nói như vậy, chuyện này nàng cũng có phần nhỏ trách nhiệm, về tình về lý xem một chút cũng không sao.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 40: 48 Không Biến Sắc (Sửa Đổi Thiên Càn Phải Nhìn)

Hỉ nhi theo cung nữ dẫn nàng queo rẽ bảy tám lần, từ Hương Dương cung đi thẳng, ngang qua Vị Ương Cung, Đức Khánh cung, lúc này mới tới Cảnh Vân cung của Tương Phi .

Cảnh Vân cung là một trong những cung điện của phi tử, trình độ hào hoa cùng tinh xảo kia không bì kịp Hương Dương cung một phần vạn, phương vị cũng chỉ có thể coi như bình thường. Vì vậy cảnh sắc bên trong cung lấy hoa thực được làm chủ đạo.

Hỉ nhi bước lên trước một bước nói với hộ vệ cùng cung nữ Cảnh Vân cung : "Ta là cung nữ Hỉ nhi Hương Dương cung, tiểu thư nhà ta cầu kiến Tương phi nương nương, xin phiền truyền lại."

Cung nữ kia nghe, liếc mắt nhìn thân phận cao quý của mọi người, dĩ nhiên không có can đảm làm khó, vội vàng chạy vào trong Cảnh Vân cung thông báo.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ kia lại vội vàng vàng chạy đến, một mực cung kính đối với trong Tiêu Tương phi nói: "Nương nương nhà ta cho mời tiểu thư vào bên trong."

Tiêu Tương phi gật đầu một cái, đi theo phía sau nàng vào trong Cảnh Vân cung. Trên đường cung nữ và hộ vệ không nhiều bằng Hương Dương cung, Hương Dương Cung vốn đã có không ít hộ vệ và cung nữ, hơn nữa còn ban thêm Hỉ nhi và những người đó cho nàng, chừng gần trăm người nữa, phô trương kia quả là hoàng đế bức người.

Tương phi lúc này đã sớm ngồi ngay ngắn trong cung nội, khi nàng biết được Tiêu Tương phi cầu kiến thì trong lòng đầu tiên có chút kinh ngạc, sau lại lập tức biết, nàng nhất định vì Tiêu Tương uyển mà đến. Luôn miệng nói tiện tỳ kia không phải muội muội nàng, hiện tại nhất định là vì nàng mà đến.

"Tiểu thư giá lâm." Đang lúc ấy thì, một tiếng thông báo vang dội vang dội cả Cảnh Vân cung.

Ngay sau đó Tiêu Tương phi xuất hiện, sau lưng còn đi theo Hỉ nhi cùng bốn cung nữ, giống như bốn hộ vệ, bảo vệ nàng.

"Xin chào, Tương phi nương nương." Tiêu Tương phi nhìn thấy nàng, nhàn nhạt nâng lên nụ cười, lễ phép thăm hỏi.

Tương phi cũng từ ghế chủ vị đứng lên thay đổi sắc mặt tươi cười, thân nhiên tiêu sái đi tới trước mặt nàng, thân thiết lôi kéo tay nàng, mỉm cười nói: "Muội muội không cần đa lễ, muội muội sao lại rảnh rỗi tới Cảnh Vân cung?"

Nàng biết nàng ta làm như không biết, còn hỏi cố hỏi rõ, nữ nhân hậu cung bản lĩnh thật cao, thiên phú diễn trò quá lợi hại."Hôm nay muội muội đến trả lễ, hôm qua tỷ tỷ đến Hương Dương cung thăm muội muội, hôm nay muội muội qua để trả lễ." Nàng cảm thấy ghê tởm bản thân mình khi nói như vậy, gì mà tỷ tỷ, muội muội, nghe thôi cũng khiến nàng buồn nôn.

"Muội muội thật là tri thư đạt lễ, mau ngồi đi." Tương phi cười rất vui vẻ, trong lòng nàng rất rõ ràng ý đồ nàng ta đến làm gì, chắc là vì ả cung nữ

họ Tiêu mà đến thôi.

Tiêu Tương phi hướng nàng cười một tiếng, ngồi vào bên cạnh chủ vị tiếp nhận trà dâng lên uống ..., lạnh nhạt hờ hững ngồi thưởng trà.

"Muội muội , tỷ tỷ rất vui." Tương phi thấy nàng bình thản ung dung, không biến sắc làm cho người ta khó suy đoán, có chút kiềm chế không được.

"Phải, huống chi muội không biết tỷ muội nào trong cung, mà tỷ tỷ vừa hay là người duy nhất muội biết, dĩ nhiên muốn đi lại nhiều hơn, thân thiết hơn một chút." Nàng đặt ly trà xuống, cười nói.

Tương phi nghe, nửa tin nửa ngờ, trong hậu cung người lừa, ta gạt. Ai này đều kết bè kết phái riêng, rất khó có thể thật tâm tin tưởng người khác. Họ Tiêu này đoán chừng là vì cung nữ đã chịu đòn mà đến, giả mù sa mưa , nàng sao có thể không nhìn ra.

"Muội muội nói vậy thật tốt, tỷ tỷ thật sự rất vui." Tương phi che miệng cười nói, ánh mắt lại nhanh như chớp thay đổi. Sau đó thản nhiên khiến người ta khó đoán được, lại nói: "Hôm qua tiện tỳ trong cung tỷ tỷ lại dám mạo phạm muội muội, tỷ tỷ đã xử trí nàng, vì muội muội mà trách phạt nàng ta, nàng ta cứ nhiên dám nhận là tỷ tỷ của muội, có ý định bay cao làm Phụng Hoàng đến mức muốn điên rồi."

Tiêu Tương phi nghe, trong lòng trầm xuống, quả nhiên giống như lời Hỉ nhi và bốn cung nữ, nữ nhân này tâm tính thật nhỏ nhen, ngay cả một cung nữ nhỏ cũng không tha cho. Đồng thời trong lòng cảm thấy thương cho cung nữ kia, lại có chủ tử như vậy, thường ngày thực chắc không dễ chịu gì.

"Tỷ tỷ dạy cực kỳ đúng, muội cảm ơn trước." Nàng mỉm cười lên tiếng, không cho tương phi nhìn ra một tia sơ hở .

Tương phi vẫn cẩn thận xem chừng sắc mặt nàng, thấy nàng không có một động thái nào, nghe nghe được việc kia cũng không tỏ ra đau lòng, vẻ mặt một chút cũng không đổi, điều này làm cho nàng cảm thấy thất vọng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 41: 49 Tiêu Gia (Sửa Đổi Thiên Càn Phải Nhìn)

Hỉ nhi và bốn cung nữ an tĩnh đứng phía sau nàng, xem hai nữ nhân kẻ đến ta đi, lục đục đấu đá, không khỏi âm thầm chắc lưỡi hít sâu. Bội phục hơn chính là tiểu thư nhà mình cư nhiên thành thạo công phu không đổi sắc mặt.

Nhưng mà, tiểu thư còn phải đấu cùng Tương phi tới khi nào, Tương phi nổi danh cổ quái khó dây dưa, cứu người từ tay nàng ta hẳn là rất khó.

Đang lúc thời điểm trong lòng Tứ cung nữ âm thầm gấp rút lo lắng, Tiêu Tương phi lần nữa lên tiếng, lần này nàng không còn che giấu mà nói thẳng ra ý định: "Tỷ tỷ giúp mọi người dạy dỗ cung nữ kia, thật ra thì chẳng thể thống khoái bằng chính tay mọi người dạy dỗ nàng. Mọi người có một thỉnh cầu." Nàng nhìn tương phi, lạnh nhạt mỉm cười.

Tương phi không biết trong hồ lô của nàng bán thuốc gì, không thể làm gì khác hơn là thuận thế hỏi: "Mọi người cứ nói, tỷ mà làm được nhất định sẽ làm, nhất định sẽ thành toàn cho mọi người." Nói xong, nàng có chút bất an trong lòng.

Tiêu Tương phi nhìn nàng, cười hết sức vui vẻ, " Yêu cầu của mọi người rất nhỏ, chính là muốn tỷ đem cung nữ kia giao cho mọi người, tự mình dạy dỗ. Không biết tỷ tỷ có đồng ý hay không? Chỉ là, mọi người nghĩ tỷ tỷ nhất

định sẽ đồng ý, có đúng hay không?" Nàng trước tiên dùng lui làm tiến, lần này nàng ta hẳn không thể không đồng ý.

"Này, này, sợ rằng không tốt cho lắm, nếu để hoàng thượng biết, không biết nàng ta đã đối đãi cùng muội như thế nào, sợ là muội muội tự mình dạy dỗ sẽ tổn hại danh tiếng của muội muội." Tương phi cũng không phải là kẻ non tay, sống ở hậu cung năm năm, trải qua cả trăm ngàn chận chiến, chuyện người lừa ta gạt, làm sao sẽ dễ dàng mắc bẫy của nàng.

"Không sao, muội sẽ bẩm rõ với hoàng thượng, tử tử yên tâm đi. Muội cũng đa tạ tử tử quan tâm, đã đem nàng giao cho muội." Nàng cười, cười đến rạng rỡ, đầu thì đầu tới cùng chứ sao.

Tương phi không nói gì, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nuốt hận nói: "Được rồi, thật là thua muội, tử sẽ giao nàng cho muội, ngàn vạn đừng để nàng xảy ra chuyện, nếu không muội cũng khó gia phó với hoàng thượng."

"Vậy muội đa tạ tử trước." Nàng thành công, cứu người ra trước rồi hãy nói.

Sau lưng Hỉ nhi và bốn cung nữ cũng cực kỳ cao hứng, không ngờ được tiểu thư vừa xuất mã, Tương phi ngay lập tức thả người, thật tốt quá, thật khiến người ta vui vẻ.

Ngự Thư Phòng trong Hoàng cung.

"Hoàng thượng, nàng là đại nữ nhi Tiêu gia, Tiêu Tương phi, là một kẻ lòng dạ ác độc như thế, sao lại để nàng vào cung, thậm chí còn ban cho ở Hướng Dương cung?" Tế tướng Hiên Viên vương triều một mực cung kính nói, hẳn tại không tới thích người của Tiêu gia, Tiêu gia là cây đón gió lớn, Tài của cực lớn, chính là thiên hạ đệ nhất cự phú của Hiên Viên vương triều.

"Đúng vậy, hoàng thượng. Nữ tử này vạn vạn không thể vào cung, thậm chí làm chủ phi tần." Đại tướng quân Hiên Viên vương triều Lâm Chấn cũng nói, với bộ dạng chau mày ủ rũ

Hiên Viên Vũ cau mày, nhìn bọn họ, cùng với chúng đại thần phía sau bọn họ, bọn họ đã làm phiền rất lâu, Sau trở về từ hôm qua, bọn họ liền dây dưa mình, muốn mình thay đổi chủ ý, phế Tiêu Tương phi, nguyên nhân chỉ có một, vì nàng là người của Tiêu gia, đại tiểu thư Tiêu gia.

Vốn muốn đi thăm giai nhân, lại đang bị bọn họ cản trở, còn phải nghe bọn họ khuyên can, cứ như Tiêu Tương phi chính là hồng nhan họa thủy, chỉ cần một khắc có thể khiến Hiên Viên vương triều sụp đổ.

"Nàng không phải người của Tiêu gia, không phải là người Tiêu gia trong miệng các người. Trẫm rất rõ ràng lai lịch của nàng, nhưng nếu các vị đại thần không tin, có thể hỏi thăm Viên Đại Học Sĩ và hộ vệ trưởng Lâm." Hãn uy nghiêm nói, trong lòng rất giận, nhưng vẫn ẩn nhẫn không bạo phát

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thân Phận

Các đại thần hai mặt nhìn nhau hoàng đế của bọn họ luôn anh minh thần võ, quả quyết công minh, hôm nay vì một tí muội tiêu gia lần đầu làm ra quyết định khiến cho người ta kinh ngạc.

“Hoàng thượng, người không thay đổi chủ ý sao?” Tế tướng chưa từ bỏ ý định hỏi lại lần nữa, lá gan run run, hi vọng hẳn có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.

Hiên Viên Vũ thấy bọn họ thật cố hủ, mặc dù hẳn không được xem như là hoàng đế tốt nhất nhưng dù gì cũng là một minh quân, chuyện này không phải là hẳn tùy tiện. Hẳn tinh táo, vô cùng tinh táo.

“Trẫm đã quyết định rồi, các người không cần nói nữa” Hẳn chán ghét phất tay với bọn họ ý bảo bọn họ có thể lui xuống. Hẳn bị phiền nhiễu hai ngày rồi, không có thời gian đi thăm nàng.

Còn đại thần còn có điều muốn nói, lúc này có người thông báo Viên Quân vào Ngự thư phòng “Viên đại nhân đến, Viên đại nhân mau khuyên nhủ hoàng thượng” Mọi người thấy hẳn như thấy cứu tinh rồi rít nói.

Viên Quân nhìn Hiên Viên Vũ đang ngồi trên Long vị, thấy sắc mặt hẳn có vẻ không nhin được đã biết các đại thần phiền hẳn lâu rồi “Các đại nhân,

Tiêu tiểu thư vừa vào cung quả thật không phải người Tiêu gia, ta lúc ấy và hoàng thượng cùng săn bắn chung một chỗ thì Tiêu tiểu thư xuất hiện. Cho nên ta và hoàng thượng cũng rất rõ lai lịch của Tiêu tiểu thư, nàng xác thực không phải người của Tiêu gia chẳng qua là trùng tên họ với đại tiểu thư Tiêu gia mà thôi. Dưới gầm trời này trùng tên họ rất nhiều, cái này cũng không lạ lắm” Hãn nhìn mọi người mỉm cười nói.

Chúng đại thần thấy hãn nói có lý, á khẩu không trả lời được, không biết làm thế nào mới tốt “Cái này, chúng thần cũng là lo lắng cho hoàng thượng, sợ có yêu tinh hại nước hại vua thôi” Tế tướng vội vàng nói.

“Được rồi, được rồi. Mọi chuyện Viên đại nhân đã giải thích rõ, các người lui ra đi, trăm mệt mỏi muốn nghỉ ngơi” Hãn ra lệnh sau đó dẫn đầu đi ra Ngự thư phòng, hãn bị cửa này phiền chết rồi.

“Chúng thần cung tiễn hoàng thượng” Đám người tế tướng thấy sắc mặt hãn không vui, trong lòng biết không thể chọc hãn mất hứng nữa, không thể làm gì khác hơn là nhìn hãn rời đi.

Viên Quân liếc mắt nhìn chúng đại thần, cảm thấy bọn họ thật buồn cười, một cô gái trùng họ trùng tên cũng làm cho bọn họ suy đoán nhiều như vậy. Nếu mà bọn họ biết Tiêu Tương Phi là từ trên trời rơi xuống, bọn họ có cho rằng nàng là tiên nữ hạ phàm, đem nàng cung phụng hay không?

Lòng Hiên Viên Vũ như lửa đốt bước nhanh đến Hương Dương cung, hãn tính tối nay đi qua chỗ nàng cùng dùng bữa với nàng nhưng lại bị những người này quấy rầy. Hôm nay cuối cùng được rảnh rồi muốn xem nàng thích nghi ở đây như thế nào.

“Hoàng thượng giá lâm” Một tiếng thông truyền vang lên, chỉ nghe bước chân hấp tấp, tay áo bay toán loạn, từ Hương Dương cung có vài bóng người chạy như bay ra ngoài.

“Nô tì ra mắt hoàng thượng” Cung nữ quỳ rạp hai bên cuối đầu hành lễ với hần.

Hiên Viên Vũ uy nghiêm nhìn lướt qua người không nhìn thấy người hần ngày nhớ đêm mong “Tiêu tiểu thư đâu?” Hần lãnh nhược băng sương cất tiếng hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tiêu tiểu thư dẫn theo đám người Hỉ nhi đi Cảnh Vân cung chưa có trở lại” Cung nữ Vân như một mực cung kính đáp.

Cảnh Vân cung? Nàng đi Cảnh Vân cung làm gì? “Sao nàng lại đi Cảnh Vân cung?” Nghi ngờ hiện lên trên đôi mắt hần.

“Hôm qua Tương phi nương nương tới bái phỏng, hôm nay tiểu thư đi đáp trả lại lễ” Vân Như vội vàng đáp.

Hần bưng tỉnh hiểu ra, hóa ra là như vậy. Vừa nghĩ vừa đi vào trong, phân phó nói “Đi thông báo với tiểu thư, để nàng về gặp trẫm”

“Dạ, hoàng thượng” Vân Như vội vàng đáp mang theo một cung nữ khác chạy ra ngoài.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đưa Người

“Tiểu thư, hoàng thượng tới” Vân Như vừa đi ra Hường Dương cung không có mấy bước đã gặp đám người Tiêu Tương Phi đang đi về phía này lập tức nóng nảy xông lên nói.

Hiên Viên Vũ? Hắn tới làm gì? Tiêu Tương Phi cảm thấy chẳng hiểu gì cả, ngày hôm qua nàng mới vào hắn không đến hôm nay lại đến. Chỉ là đến cũng tốt nàng cũng đang có chuyện muốn nói “Hắn ở đâu?” xem sau lưng Vân Như không có nửa bóng dáng, vì vậy buồn bực hỏi.

“Hoàng thượng ở Hường Dương cung chờ tiểu thư” Vân Như biết nàng nghĩ cái gì vội vàng bẩm báo.

Nàng nghe xong, dẫn theo bọn họ hùng dũng tiến tới Hường Dương cung.

Quả nhiên, ở Hường Dương cung có rất nhiều binh lính thấy nàng rồi rít hành lễ.

“Tiêu tiểu thư” Viên Quân vừa chạy tới cửa gặp ngay nàng, vội vàng kêu lên.

Tiêu Tương Phi quay đầu nhìn lại, lập tức nhận ra nam tử tuấn dật đi cùng với Hiên Viên Vũ ngày đó “Là người à, Viên đại nhân” Hãn cũng tới làm gì?

Viên Quân nhìn nàng một thân cung trang, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không giống với trang phục cổ quái đơn giản. Hôm nay so với ngày hôm qua càng xinh đẹp động lòng người, phong tình vạn chủng, lung linh sinh động, tựa như tiên tử đi ra từ trong tranh.

“Viên đại nhân, người đang nhìn gì?” thấy mắt hãn lom lom nhìn mình, nàng tò mò hỏi, nàng nhất định không mặc cung trang bị lỗi bởi vì bộ quần áo này là Hỉ nhi tự mình loay hoay, nàng cũng không giả.

Bị thanh âm của nàng thức tỉnh, hãn hồi phục tinh thần lại sắc mặt không tự chủ đỏ lên, vội dờn tầm mắt xin lỗi nói “Tại hạ cảm thấy tiểu thư so với lần gặp đầu tiên biến hóa quá lớn, nhất thời nhìn không ra” Hãn thành thật nói ra suy nghĩ của bản thân chỉ sợ đường đột giai nhân.

Ha..ha.. tiếng cười truyền đến từ mấy cung nữ sau lưng Hỉ nhi, chỉ là tất cả mọi người không dám cười lớn tiếng chỉ sợ kinh động hoàng thượng bên trong nội cung.

Tiêu Tương Phi vừa đi vừa làm như không có chuyện gì xảy ra “Người này hay người kia đều vậy, chỉ là người dựa vào y trang phật dựa vào kim trang thôi. Chẳng lẽ Viên đại nhân cũng có tật xấu kính người dựa vào quần áo?”

Viên Quân theo phía sau, cười nhạt không nói, nàng cũng một bộ dạng như ngày đó, luôn làm cho người ta cảm thấy thật ngoài ý muốn.

Hiên Viên Vũ nhìn thấy bọn họ một trước một sau đi vào, nhưng trong mắt hãn chỉ có bóng dáng của nàng, chân thành mà sinh động, phiêu miểu xuất trần, trang phục trên người nàng siêu phàm thoát tục không khỏi làm cho lòng người lay động.

“Người về rồi?” Hãn bước một bước dài tiến lên, nghênh đón nàng vui sướng nói.

Tiêu Tương Phi thấy bộ dạng vui mừng của hãn vội hỏi “Người tìm ta có chuyện gì không?” Đúng lúc nàng cũng muốn tìm hãn có việc đây.

“Hôm qua người vào cung, trẫm chưa tới thăm người, sợ người ở trong cung khôn quen” Hãn đem việc mình lo lắng nói ra tỉ mỉ quan sát nét mặt của nàng.

Thì ra là vì chuyện này, nàng cũng không phải là thiên kim đại tiểu thư, kim chi ngọc diệp gì, đi chỗ khác thì không thể sống “Ta rất khỏe ở đây có ăn có ở, ăn xong thì lại uống, còn có người phục vụ, tốt vô cùng, ta rất hài lòng. Cám ơn người” Nàng mỉm cười đáp ta hãn, nàng cũng không phải không là người không có lòng dạ đương nhiên cũng là người rất dễ dàng thỏa mãn.

“Vậy thì tốt rồi” Hãn lặng lẽ thở phào, đang muốn nói gì thì lúc này một cung nữ ngoài cửa tiến vào.

“Nô tì gặp qua hoàng thượng” Cung nữ kia nhìn thấy hãn cuống quýt hành lễ nói, bất an đứng một bên, mắt liếc nhìn Tiêu Tương Phi.

“Có chuyện gì nói nhanh” Hãn thấy nàng giấu giấu diêm diêm trong lòng biết là có chuyện tìm Tiêu Tương Phi liền quát lên.

Cung nữ kia nghe sợ tới mức bùm một cái quỳ xuống cúi thấp đầu nhỏ giọng nói “Nô tì tới tìm tiểu thư, người nàng muốn đã ở bên ngoài”

Muốn người “Người nào?” Hãn vội vã hỏi trước, nàng vừa đến chẳng lẽ quen biết ai? Hoặc người nàng muốn là ai?

“là Tiêu Tương Uyên à?” Tiêu Tương Phi không đợi cung nữ kia trả lời tiến lên hỏi.

Cung nữ kia vội vàng gập đầu. một mực cung kính nói “Tiểu thư, là Tương phi nương nương phái người đưa người tới” Tốt như vậy lại gặp hoàng thượng, thật hù chết nàng.

“Để nàng vào đi” Nàng mỉm cười nói, Tương phi kia nói cũng giữ lời.

Viên Quân và Hiên Viên vũ hai mặt nhìn nhau, nàng làm sao biết Tiêu Tương Uyển? Sao lại muốn nàng đến đây? Chẳng lẽ bọn họ có quan hệ, nàng thật sự là người Tiêu gia?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Tiêu Tương Uyển là được Phương Tri Thư dìu vào tới, nàng dè dặt cẩn trọng đỡ Tiêu Tương Uyển bị thương đi vào, liếc mắt một cái vội vàng hốt hoảng phát hiện, hoàng thượng cũng ở trong Hương Dương cung này.

"Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng." Nàng vội vã không để ý tới Tiêu Tương Uyển bị thương, cứng rắn lôi kéo nàng cùng nhau hành lễ thỉnh an.

Tiêu Tương Uyển nhú thật chặt chân mày, nhịn đau hướng Hiên Viên Vũ hành lễ thỉnh an nói: "Nô tỳ khấu kiến hoàng thượng." Thân thể của nàng hiện tại rất đau, chỉ là, khi nàng nghe nói Tiêu Tương Phi đến Cảnh Vân cung đến đòi nàng thì nàng cao hứng được không nhịn được, nàng biết tỷ tỷ nhất định sẽ tới cứu nàng.

Hiên Viên Vũ hướng họ gật đầu, nhìn về phía động tác cứng ngắc của Tiêu Tương Uyển, chỉ vì nàng quả thật cùng Tiêu Tương Phi có mấy phần giống, hần tỉ mỉ xem xét mới phát hiện.

"Tỷ tỷ." Sau khi Tiêu Tương Uyển đứng thẳng người, thấy đứng ở bên cạnh là Tiêu Tương phi, liền vui mừng gọi, mới vừa gọi xong liền lệ rơi nước mắt vui mừng, không thể nói.

Tiêu Tương Phi tự nhiên cũng nhìn thấu nàng ta hành động bất tiện, lại nghe đến nàng ta gọi mình tỷ tỷ, trong bụng không ngừng thở dài, cô bé này nghĩ tỷ tỷ muốn điên rồi, nhớ người nhà cũng ngây dại thôi. Chỉ là cũng không trách nàng ta, ở loại địa phương này nếu có thể gặp gỡ một người cùng tỷ tỷ mình bộ dáng giống nhau, chỉ sợ cũng coi như là mình, nàng cũng sẽ ngộ nhận .

"Người mới vừa bị thương, cũng không cần đi lại rồi. Hỉ nhi, Thảo nhi, các người đỡ nàng đi vào nghỉ ngơi, thuận tiện đi tìm chút thuốc dán xoa, sau đó mời đại phu cho nàng, chịu đựng nẫu chút thuốc. Mặt khác đừng nữa đi loạn động, vết thương lại nứt ra sẽ không tốt, lây vi khuẩn thì càng thành chuyện xấu rồi." Nàng dặn dò nàng ta nói, rồi hướng Hỉ nhi, Thảo phân phó nói.

Tiêu Tương Uyên nghe được nước mắt rơi như mưa, nàng thật sự là tỷ tỷ, tỷ tỷ trước kia chính là quan tâm nàng như vậy, tỷ tỷ trở lại, nàng sẽ không nữa cô đơn rồi.

"Tỷ tỷ." Nàng lần nữa thì thào nói, nhìn cô gái trước mắt vui buồn lẫn lộn, ngàn vạn ngôn ngữ ngẹn ngào ở trong cổ họng.

Hỉ nhi cùng Thảo nhi theo nàng phân phó, vội vàng đỡ nàng ta vào gian phòng họ ở trong Hưởng Dương cung, Hỉ nhi càng thêm vội vàng đi tìm ngự y, vội trên vội dưới.

Đợi họ sau khi rời đi, Tiêu Tương Phi lúc này mới đi nhìn thẳng vào hai đạo ánh mắt phóng tại bên trên thân chính mình như có điều suy nghĩ. Xoay người, trực diện, mỉm cười: "Thế nào? Ta có làm gì không thỏa đáng sao?" Nghiêng đầu, cười nhẹ nhàng.

Động tác này tự nhiên không miễn cưỡng, lại có một cỗ mị lực vô cùng, nàng bướng bỉnh cười tươi nhẹ nhàng ở bên trong, phong tình vạn chủng, lần nữa đã phá vỡ hình tượng dĩ vãng. Hiên Viên Vũ cùng Viên Quân nhìn

choáng váng, hai người nhìn chăm chăm nàng, không trả lời vấn đề của nàng.

Ở lại trong cung phục vụ, Nộ nhi cùng Hoàn nhi chờ cung nữ len lén ngẩng đầu thấy bộ dáng này, không khỏi thầm giật mình, càng phát ra cảm thấy Tiêu Tương Phi mị lực vô cùng, họ chưa từng gặp qua hoàng thượng có bộ dáng này.

Lệch ra đầu, nàng buồn cười phát hiện, người đàn ông ở trước mắt đang choáng váng: "Hỏi ngài nói đâu?" Nàng nũng nịu nói, tiến lên trước mắt hấn dùng đầu ngón tay bạch ngọc giơ giơ.

Hiên Viên Vũ lúc này mới tỉnh ngộ lại, ngay sau đó lại bị tay ngọc của nàng hấp dẫn, cùng với nàng làm sao ngăn ngại cái khoảng khắc này, hấn cũng đã phát hiện nàng vô số tốt đẹp, coi như nàng thật là người Tiêu gia, lại muốn hấn buông tay, sợ rằng đã là tuyệt đối không thể rồi.

"Nàng ta là muội muội của người?" Hấn vội vã hỏi, mượn câu này che giấu mới vừa rồi mình thất thố.

Tiêu Tương Phi lắc đầu một cái, thở dài: "Không phải, ta ở chỗ này nào có người nhà a, chớ nói chi là muội muội. Hôm qua nàng ta theo Tương phi tới đây, nhìn thấy ta liền thẳng kêu tỷ tỷ, có thể là bởi vì cùng tên cùng họ, tên lại không kém bao nhiêu thôi. Nhớ lại tỷ tỷ của nàng, cho nên muốn thuận tiện gọi ta là tỷ tỷ."

Hiên Viên Vũ vừa nghe liền hiểu, cung nữ Tiêu gia này cho là mình gặp được thân nhân, cho nên xung động dưới kêu Tiêu Tương Phi là tỷ tỷ.

"Người đem nàng muốn tới rồi hả?" Hấn to gan suy đoán nói, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy khẳng định.

Nàng gật đầu một cái, chỉ là khi nhìn về phía hấn, nhiều hơn một chút tức giận: "Nếu không phải người kia là Tương phi nương nương, ta cũng

vậy sẽ không chạy đi đòi người rồi."

Tương phi? Hãn chỉ là mê hoặc một chút, lập tức hiểu ý tứ của nàng, hậu cung hãn mặc dù cũng không hỏi tới, nhưng cũng không đại biểu hãn cái gì cũng không biết. Phi tần người lừa ta gạt, tranh giành tình nhân, ganh đua sắc đẹp, tâm kế thủ đoạn, sinh trưởng ở hậu cung chính hãn đã sớm hiểu biết rồi.

"Nếu muốn trở về rồi, coi như xong." Hãn an ủi, biết nàng chỉ là phát tiết một chút, ý tứ cũng không muốn hãn ra tay dạy dỗ Tương phi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nàng gật đầu một cái, trên mặt khôi phục yên tĩnh. "Thật may là người không có sao, cuối cùng là tốt." Đây coi như là chuyện vui mừng đi, chỉ là nếu về sau các cung nữ thấy nàng đều gọi tỷ tỷ, nàng xong đời, có phải hay không đều đem họ năm vào dưới trướng mình? Vấn đề này lớn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Hiên Viên Vũ ngồi một lát, cùng nàng nói một hồi, một lát sau khi cùng nàng ăn xong, liền vội vội vàng vàng đi, ban ngày hăn không có rảnh đến chỗ các phi tần đâu, chỉ có đến vào buổi tối, hăn mới chọn ở cung điện của phi tần.

Hăn vừa đi, Viên Quân cũng liền vội cáo từ cùng nhau mà rời khỏi, hăn cũng không dám lưu lại làm cho người ta bắt được đầu đề câu chuyện, càng sợ đưa tới hoài nghi của Hiên Viên Vũ, cho nên hăn đi theo Hiên Viên Vũ cùng nhau mà rời khỏi Hương Dương cung.

Chờ hai người bọn hăn vừa đi, Tiêu Tương Phi liền vội vàng đi xem Tiêu Tương Uyển đang bị thương, nàng cứu nàng ta trở lại, nhưng phải xen vào đến cùng, nếu không lãng phí một cách vô ích.

"Tiểu thư tới." Hỉ nhi tinh mắt phát hiện bóng dáng của nàng, vội vàng vui vẻ cười nói.

Nằm ở trên giường Tiêu Tương Uyển vội vàng giãy giụa muốn đứng lên, nhưng rất nhanh liền bị Hỉ nhi, Nộ nhi đè xuống, tự nhiên Tiêu Tương Phi cũng đi tới trước mặt.

"Người cảm thấy như thế nào? Nơi nào không thoải mái?" Nàng thân thiết nhìn nàng ta, hỏi. Sau đó lại hướng đăm người Hỉ nhi hỏi: "Tìm người đến xem qua chưa? Nói như thế nào?"

Hỉ nhi vội vàng trả lời: "Tiểu thư, ngự y đến xem qua, nói là bị thương ngoài da, thật may là không có thương tổn đến gân cốt, nhưng bị thương không nhẹ, tất cả đều là thịt nhão a, thật là đáng sợ." Nàng vừa nói, cùng nhau một mặt sợ hãi, sắc mặt không biết thay đổi mấy lần.

Nộ nhi ở một bên cũng liên gật đầu liên tục đồng ý, nàng cũng thấy thương thế như vậy, làm sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, lòng vẫn còn sợ hãi, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đáng sợ.

Nghe đến mấy lời này, Tiêu Tương Phi không nhịn được nhíu mày, nhìn về phía sắc mặt tái nhợt không có chút huyết sắc nào của Tiêu Tương Uyển, nắm tay của nàng ta.

"Tỷ tỷ, Uyển Nhi không có gì đáng ngại, tỷ tỷ không cần vì Uyển Nhi lo lắng." Thấy nàng lo lắng bất an như thế, Tiêu Tương Uyển cảm động không thôi, vội vàng lên tinh thần để an ủi nàng nói.

Tiêu Tương Phi nâng lên nụ cười mỉm với nàng: "Người dưỡng thương cho tốt, chuyện sau này không cần lo lắng, có ta ở đây." Nàng dịu dàng nói, đối với vị này luôn miệng gọi nàng tỷ tỷ, là một cô gái nhỏ liền sinh ra đồng tình cùng thương hại.

"Tỷ tỷ, Uyển Nhi cũng biết, chỉ cần có tỷ tỷ, Uyển Nhi cũng sẽ không có chuyện." Tiêu Tương Uyển kích động nói, không để ý thương thế trên người, nhào vào trong ngực của nàng.

Nàng đành phải ôm nàng ta, cẩn thận không để cho mình làm vết thương nàng ta đau thêm. Nàng mới nhào vào trong ngực của mình trong chốc lát, nàng có thể cảm thấy y phục của mình một mảnh ướt át, điều này làm cho nàng sửng sốt, trong lòng dần dần dâng lên tất cả nhu tình, nàng ở hiện đại

không có em gái, chỉ có Lam Lan như một người em gái vậy, ở trên người của Tiêu Tương Uyển, nàng tựa hồ thấy được bong dáng Lam Lan, Lam Lan cũng vẫn luôn gọi mình, chị gái.

Tiêu Tương Uyển ở trong ngực khóc thút thít trong chốc lát, lúc này mới xin lỗi từ trong ngực của nàng đứng dậy, nhận lấy khăn tay nàng đưa cho mình, cúi đầu: "Thật xin lỗi, tỷ tỷ, Uyển Nhi không nhận được."

"Không có sao." Nàng cười nói, đột nhiên đối với cô gái kiên cường lại bất khuất Tiêu Tương Uyển này sinh ra hứng thú, nàng đột nhiên rất muốn hiểu rõ, tại sao nàng lại gọi mình tỷ tỷ, tại sao cô ấy lại khẳng định mình chính là người của Tiêu gia, Tiêu gia đến tột cùng là gia tộc như thế nào?

Tiêu Tương Uyển nhìn thấy nàng lộ ra nụ cười, cũng hướng nàng nở nụ cười, có tỷ tỷ cảm giác thật tốt, tỷ tỷ ở cạnh mình, nàng cái gì cũng không sợ rồi.

"Uyển Nhi, ta có thể cứ gọi người như vậy sao?" Nàng đỡ bả vai của nàng ta ấn nàng ta về trên giường nghỉ ngơi, sau đó mới ngồi ở bên giường vỗ vỗ tay của nàng ta, hỏi.

"Tỷ tỷ, người trước kia luôn luôn gọi ta là Uyển Nhi như vậy." Tiêu Tương Uyển vội vàng nói.

Tiêu Tương Phi cười, lại lặng lẽ hỏi: "Uyển Nhi, ta muốn biết, tỷ tỷ của người thật đúng là ta sao? Tiêu gia là một gia tộc như thế nào? Người nhà người đâu? Bọn họ ở nơi nào?"

Theo nàng hỏi tới, sắc mặt của Tiêu Tương Uyển càng ngày càng bất an, còn có kích động, sắc mặt thay đổi bất thường, ngay cả ánh mắt cũng là thần sắc chán nản.

"Tỷ tỷ, người không nhớ rõ sao? Quên mất Uyển Nhi? Quên cha mẹ? Quên Huyết Hải Thâm Cừu Tiêu gia chúng ta rồi sao?" Tiêu Tương Uyển

vô cùng kích động, lại chống mạnh lên thân thể, nhìn nàng hỏi tới.

Tiêu Tương Phi á khẩu không trả lời được, bởi vì nàng không phải Tiêu gia Tiêu Tương Phi, không phải là tỷ tỷ của nàng ta, muốn nàng nhớ cái gì? Nàng cái gì cũng không biết. Tất cả, cũng chỉ là Uyên Nhi một bên tình nguyện.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 46

“Tỉ tỉ, người thân của chúng ta đã chết hết. Cha mẹ cũng đã chết chỉ còn lại tỉ và muội nhưng lúc lẩn trốn lại bị thất lạc” Tiêu Tương Uyển vừa nói vừa lau nước mắt, khóc không thành tiếng.

Tiêu Tương Phi im lặng nhìn nàng không biết nên an ủi thế nào.

Hỉ nhi và cung nữ Thảo nhi hai mặt nhìn nhau, chuyện về Tiêu gia bọn họ ở trong cung cũng có nghe được một ít, cho nên cũng coi như có chút hiểu rõ.

“Vậy sao người lại vào cung?” Nàng rất kì quái sau khi thất lạc Tiêu Tương Uyển vào cung như thế nào.

Tiêu Tương Uyển lau nước mắt nói “Uyển nhi không tìm được tỉ tỉ, sau đó thấy hoàng cung tuyển cung nữ, vì mạng sống Uyển nhi không thể làm gì khác hơn là tham dự. May mắn là Uyển nhi vào được nếu không mạng Uyển nhi thật sự cũng không còn nữa” Mặc dù cuộc sống trong cung không dễ chịu nhưng nếu so với việc rơi vào tay người xấu còn tốt hơn nhiều.

Hóa ra là như vậy, nàng âm thầm thở dài, thật làm khó nàng ta, nàng hiểu cuộc sống như thế không dễ dàng gì, hận thù thâm sâu từ nhỏ đã trở thành cung nữ còn bị người đuổi giết, vào cung lại phải chịu đựng tính khí

của chủ tử, chỉ cần hơi phật ý là bị phạt đánh phạt mắng xảy ra như cơm bữa, chuyện bị đánh chết cũng chẳng có gì lạ.

“Tiêu gia các người tốt cùng là phạm phải việc gì? Làm sao mà bị diệt toàn tộc như thế?” Nàng thật tò mò cũng biết đây là mấu chốt của chuyện này.

Vừa nhắc tới Tiêu gia, nước mắt Tiêu Tương Uyển lại càng không dừng lại khuôn mặt bị thương xen lẫn tức giận.

Thì ra là Tiêu gia là gia tộc lớn nhất ở phía Nam, xưng bá ở phía Nam mấy chục năm, vô cùng giàu có. Có câu nói cây to thì đón gió lớn, quá giàu có khí thế là bị người dòm ngó, kết quả bị người âm thầm kết cấu với sơn tặc, diệt cả nhà, may mắn vợ chồng Tiêu gia mang theo hai đứa con gái yêu thương lẫn trốn tưởng rằng có thể sống sót. Không ngờ những sơn tặc kia không biết nhận được tin tức từ đâu, một đường đuổi giết tới cửa, thề phải nhổ cỏ tận gốc. Phu phụ Tiêu gia vì bảo vệ con gái yêu dẫn dụ kẻ địch, kết quả là chịu chết, mà hai nữ nhi vẫn còn sống.

“Hóa ra là như vậy, lòng người thật khó dò” Nghe xong Tiêu Tương Phi không khỏi cảm thán, cổ đại như thế, hiện đại không phải cũng như thế sao?

“Tỉ tỉ, nhất định chúng ta phải báo thù, vì Tiêu gia vì cha mẹ mà báo thù” Tiêu Tương Uyển đầy hận ý nói, món nợ máu này nàng phải báo.

Nàng tán đồng gật đầu một cái, vô duyên vô cớ bị người diệt môn nếu là nàng, nàng cũng sẽ báo thù “Được rồi, người nên đi nghỉ ngơi đừng suy nghĩ nhiều nữa, dưỡng cho thân thể thật tốt mới có sức lực được” Nàng an ủi nàng ta, đỡ nàng nằm lại giường, đắp chăn cho nàng vỗ vỗ tay nàng.

“Tỉ, Uyển nhi nghe lời tỉ” Tiêu Tương Uyển hoàn toàn tin tưởng nàng, gật đầu nghe lời nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nàng lắc đầu, âm thầm thở dài, đứng lên đi ra ngoài, Hỉ nhi và mấy cung nữ đang chờ đợi cùng nhau đi ra ngoài trở lại chánh điện.

“Tiểu thư, nô tì có vài lời không biết nên nói hay không” Đám người Hỉ nhi liếc mắt nhìn nhau chần chừ mở miệng.

“Nói đi, đừng dông dài, ở chỗ của ta không có bí mật gì hết” Nàng ngồi xuống cầm tách trà Thảo nhi đưa tới lơ đãng nói.

Đám người Hỉ nhi nghe vậy lúc này mới có can đảm, Hỉ nhi nhìn xung quanh nhỏ giọng nói “Tiểu thư, Tiêu Tương Uyển nói không đúng. Heo nô tì biết, Tiêu gia là vì tội ác tà trời, làm rất nhiều chuyện xấu, làm cho người oán trời giận mới khiến cho hoàng thượng phái binh diệt cả nhà”

Nàng nghe nhất thời kinh ngạc đây là thật sao? Tại sao một Tiêu gia lại có chuyện xưa như thế mà còn có nhiều phiên bản như thế? Tội cùng thì ai nói thật, ai là giả dối?

Tiêu gia tội cùng là dạng gia tộc gì? Mà nếu như Hiên Viên Vũ tiêu diệt Tiêu gia vì sao lại giữ lại Tiêu Tương Uyển trong hoàng cung? Hẳn không sợ bị báo thù sao? Hay Hiên Viên Vũ có âm mưu quỷ kế gì?

Lòng nàng đầy nghi ngờ giống như rơi vào sương mù, nghi vấn trong lòng nàng trùng trùng điệp điệp. Tất cả những thứ này có quan hệ gì với nàng?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thị Tâm

Cuối cùng thương thế của Tiêu Tương Uyển cũng tốt lên có thể xuống đất làm vài động tác đơn giản. Vốn là đờn thương thế nàng hoàn toàn khỏi hẳn nhưng nàng không chịu, Tiêu Tương Phi cũng không có biện pháp.

“Tiểu thư, hoàng thượng sao vẫn chưa đến” Hôm nay rốt cuộc không chịu được Hỉ nhi đem những buồn bực trong nhiều ngày nay nói ra, nàng ta cẩn thận canh chừng sắc mặt nàng.

Tiêu Tương Phi im lặng, nàng nằm trên ghế dựa đang xem sách trong tay, thật không có việc gì để làm những hài tử này không thể để cho nàng bình an, cứ nhất định phải tìm nam nhân mới được sao?

“Hắn không đến không phải tốt hơn sao?” Nàng tức giận nhìn về phía bọn họ con người cười như không cười.

Nét mặt của nàng loam cho một nhóm cung nữ trắng xanh rồi chuyển hồng. Mặc dù họ cảm thấy chuyện kia rất ngại ngùng, nhưng chủ tử nhà mình không được sủng ái sớm muộn gì cũng bị người đạp dưới chân. Có nhiều hào quang vinh dự hơn nữa vẫn kem hơn là được hoàng đế ân sủng.

“Tiểu thư, người còn có tâm tình nói những lời này, người nên nghĩ biện pháp để hoàng thượng đến Hương Dương cung ở lại đêm, như vậy mới có

thể bảo đảm địa vị của người” Thảo nhi cũng gấp, hoàn toàn từ bỏ gương ngùn, vội góp lời cho nàng.

“Đúng..đúng..tiểu thư” Nộ nhi và Hoàn nhi cũng gật đầu đồng ý, ý kiến này họ cực kì nhất trí.

“Tỉ, ta cảm thấy Hi nhi các tỉ ấy nói đúng” Tiêu Tương Uyển cũng gật đầu, nàng vào cung đã lâu đương nhiên cũng hiểu những đạo lí này, cho nên nàng cũng gia nhập hàng ngũ thuyết phục, thật ra thì có một nguyên nhân khác, đúng là nếu như Tiêu Tương Phi thành Quý phi, có lẽ việc báo thù của bọn họ có hi vọng.

Nàng cảm thấy những người này hết cứu được rồi, cứ nhiên là đẩy nàng vào hố lửa, cứ nhiên là để nàng đi câu dẫn đàn ông, trời ạ, đây là chuyện nàng biết làm hay sao?

“Nước vào não các người rồi à? Muốn ta phục vụ nam nhân? Các người nghĩ gì vậy? Bị bệnh sao? Đi tìm ngự y tập thể hết đi” Nàng tức giận mà dạy dỗ, nhưng trong lòng biết các nàng là vì muốn tốt cho nàng, nhưng nàng cũng không phải là phi tần hậu cung, phải đặc biệt chờ đợi một nam nhân.

Chúng cung nữ hai mặt nhìn nhau, tư tưởng của tiểu thư thật không bình thường, lại càng không theo cách thông thường mà lý giải. Các chủ tử khác một lòng muốn lấy lòng hoàng thượng để được ân sủng nhiều hơn, còn nàng đâu? Thật tốt thoái thác.

“Tiểu thư...” Chúng cung nữ nổi giận, một bộ dạng hận mài sắt không thành thép, tuy nhiên cũng không có cách nào.

Tiêu Tương Uyển càng gấp hơn nữa, trong lòng cảm thấy tỉ tỉ sao lại không thông suốt, tỉ muội các nàng đều là nữ tử mềm yếu, muốn báo thù nói còn dễ hơn làm. Sao lại không mượn hoàng thượng, nếu không mỗi thù sẽ không bao giờ được báo.

“Tỉ tỉ...” Nàng gấp đến độ vội vàng hô.

Tiêu Tương Phi nhìn nàng, thật không hiểu tại sao nàng ta lại đẩy nàng về phía đế vương mà nghi ngờ, nhưng nàng ngẫm nghĩ một lúc liền hiểu ra, nhưng nàng cũng không thể trách nàng ta, không thể làm gì khác hơn là cười với nàng ta.

Thị tẩm? Chịu đựng ân sủng? Nàng tuyệt đối không làm chuyện như vậy, báo thù có hàng trăm hàng ngàn biện pháp không cần thiết hi sinh đi thân thể của mình.

Nàng đang suy nghĩ lung tung, một âm thanh vang lên tận trời ở Hướng Dương cung “Hoàng thượng giá lâm” Âm cuối còn kéo dài thật lâu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Hiên Viên Vũ đến đây?

Mọi người một trở tay cũng không kịp, làm cho người ngã ngựa đổ, thất kinh. "Hoàng thượng, hoàng thượng, tới." Chúng cung nữ phát ra những tiếng kêu như vậy, vội vàng xếp thành một đội, đứng ngay ngăn chuẩn bị nghênh đón.

Tiêu Tương Phi cũng không thể không đứng lên, nàng ở trên địa bàn của người ta, cũng phải tôn trọng người ta một chút.

Vừa đúng lúc này, Hiên Viên Vũ cũng đi vào, thẳng tắp hướng nàng đi tới.

"Tham kiến hoàng thượng." Chúng cung nữ chỉnh tề hành lễ quỳ lạy.

Hiên Viên Vũ hướng họ khoát khoát tay, đi tới trước mặt nàng, cười nói: "Phi Phi, trăm tới thăm nàng, nàng có buồn bực hay không." Gần đây quá bận rộn quốc sự, lại thêm nhóm đại thần còn có chút oán hận, cho nên hẳn tạm thời không thể tới nhìn nàng, không thể làm gì khác hơn là đem mưa móc phân cho phi tần hậu cung khác.

Phi Phi? Da gà của nàng nổi lên một thân, nàng chưa từng có cảm giác tên của mình khó nghe quá, hôm nay từ trong miệng của hắn gọi ra, nàng làm sao lại giống như run lên đấy.

"Cám ơn người bạn rộng như vậy còn tới nhìn ta." Nàng đem hắn nghênh đón hướng chủ vị, cùng nhau ngồi xuống.

"Trẫm nên tới sớm." Hiên Viên Vũ nhìn nàng đối với mình khách khí như vậy, chân mày không tự chủ nhíu lại, chẳng lẽ nàng vào ở lâu như vậy, còn không có chuẩn bị tâm tư muốn làm nữ nhân của hắn? Hắn cho là hắn sẽ cảm động nàng, hơn nữa ở trong hậu cung này, tất cả phi tần ở đây đều không nhận thức được ảnh hưởng của nàng, nàng sẽ phải đối với mình sinh ra cảm giác mới đúng.

Tiêu Tương Phi trong lời nói của hắn nghe ra manh mối, trong lòng âm thầm kêu khổ, đám người Hỉ nhi, Uyển Nhi lúc này mới thúc giục nàng mau leo lên long sàng, vào lúc này người liền giết tới nơi này, nàng như thế nào cho phải.

Hiên Viên Vũ thấy nàng trầm mặc không nói, trong lòng không biết đang nghĩ cái gì, trong lòng biết nàng là không tình nguyện, nhưng không tình nguyện cũng phải tình nguyện, hắn nhất định sẽ bẻ cánh của nàng, để cho nàng vĩnh viễn ở lại trong cung, vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn.

"Tối nay, trẫm ở chỗ này qua đêm." Hắn không ép nàng không được, hắn cho thời gian quá nhiều, tối nay hắn là không bao giờ nữa nguyện ý chờ, không bao giờ đợi nữa.

Một tiếng qua đêm, ở tại bên trong long của tất cả mọi người vang lên. Tất cả các cung nữ mừng rỡ như điên, mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng đi chuẩn bị. Ngay cả Tiêu Tương Uyển cũng thế, nàng mừng rỡ nhìn vẻ mặt như cha mẹ chết của Tiêu Tương Phi, trong lòng có chút không hiểu nàng vì sao có hình dạng biểu tình này.

Trời ạ. Trong lòng Tiêu Tương Phi thẳng gào khóc, nàng làm đặc công lâu như vậy, cái gì cũng có thể ứng phó tự nhiên, duy chỉ có muốn nàng cùng đàn ông lên giường, điểm này nàng vụn vụn không làm được. Không có tình yêu, nàng sẽ không cùng một người đàn ông có bất kỳ quan hệ. Mà bây giờ, nàng liền gặp phải một cái vấn đề như vậy, nàng thật muốn cùng người đàn ông này lên giường?

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tư của nàng thay đổi liên hồi, thật nhanh chuyển động đầu óc nghĩ đối sách, thật không có chú ý tới sắc mặt của người đàn ông ở trước mắt càng ngày càng không tốt.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Chẳng lẽ làm nữ nhân của hã, cũng cần nghĩ lâu như vậy, cũng cần khó xử như vậy sao? Nữ nhân nào vì lấy được súng hạnh của hã, không tranh được bể đầu chảy máu, hao tổn tâm cơ, dùng hết thủ đoạn? Mà nàng, cố tình bất đồng, nàng chính là như vậy bất đồng, tính tình lười biếng, đối với bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì cũng để không nổi hăng hái. Nàng là bí mật, để cho hã vẫn muốn tìm hiểu.

Thời gian từng điểm từng điểm trôi qua, trong cung đã đốt lên hương nhang, mà các cung nữ cũng lùi được thất thất bát bát. Hai người còn ngồi ở chủ vị, không biết ở tại đây nghĩ cái gì.

"Hoàng thượng, tiểu thư, đêm đã khuya, xin hoàng thượng tiểu thư đi ngủ thôi." Hỉ nhi đứng ở một bên, thận trọng nhìn sắc mặt của hai người sắc, rốt cuộc dè nén không được mở miệng nói.

Tiêu Tương Uyển cũng liền vội nói: "Đúng vậy a, hoàng thượng, long thể quan trọng, hoàng thượng nên sớm nghỉ ngơi một chút." Nàng rất là mong đợi nhìn bọn họ.

Tiêu Tương Phi tức giận nhìn các nàng một cái, hai người này thật là nhiều chuyện, nhất định đưa nàng vào miệng cọp? Nhất định muốn nàng phục vụ người đàn ông này?

Hiên Viên Vũ nhìn thần sắc của nàng âm tình bất định, tự nhiên biết nàng đang suy nghĩ gì. Nhưng, "Thời gian không sớm rồi, trẫm muốn cùng tiểu thư nghỉ ngơi, không cần các người hầu hạ, các người đi ra ngoài trước đi." Hãn nhìn nàng nói.

Đám người Hỉ nhi đám liếc mắt nhìn nhau, sau đó liền vội vàng hành lễ nói: "Dạ, hoàng thượng, nô tỳ cáo lui." Nói xong, vội vàng lui ra ngoài, trong điện to như vậy chỉ còn sót hai người bọn họ.

"Phi nhi, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi." Hãn đứng lên, đi tới trước mặt nàng, duỗi tay về phía nàng .

Tiêu Tương Phi đứng lên, chăm chú nhìn hãn: "Người biết, ta không phải nữ nhân của người, cũng không phải là nữ nhân trong cung, ta không có khả năng cùng người ở đây chung sống, người cũng đừng suy nghĩ."

"Nơi này là lãnh thổ quốc gia của trẫm, trẫm là chủ nhân cái vương triều này, không có gì là trẫm không có được, không có gì là trẫm không thể nhận ." Hãn nhìn nàng, cũng nói thật.

"Vậy người thử một chút." Vừa nói như thế, nàng cả giận, hãn lại muốn cưỡng đoạt, Bá Vương ngạnh thượng cung, như vậy nhìn hãn có bản lĩnh này hay không, thử xem đi.

Hiên Viên Vũ biết nàng tới thật, nhưng hãn cũng không phải là dễ dàng bị đẩy đi chỗ khác như vậy, không chiếm được nàng, hãn vĩnh viễn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Chỉ thấy Hiên Viên Vũ ngoài ý muốn bắt được tay của nàng, lại lấy động tác sét đánh không kịp bưng tai ôm ngang nàng, thật nhanh chạy tới nội thất.

Tiêu Tương Phi khi thời điểm hãn ra tay, cũng đã có điều phát hiện, mặc dù hãn nhanh nhẹn, nhưng võ công vẫn so ra kém hơn hãn, cho nên nhất

thời lần này liền bị hấn đắc thủ.

"Buông ta xuống." Nàng tinh táo nói, mặc cho hấn ôm mình đi về phía giường lớn.

Hiên Viên Vũ cho là nàng sẽ quyền đấm cước đá, sẽ phản kháng, lại vạn vạn không ngờ được nàng cư nhiên tinh táo như thế, chỉ nói một câu như vậy.

"Không thả." Hấn là người sẽ dễ dàng thỏa hiệp như vậy sao?

Nàng trừng mắt nhìn hấn, sau khi được đặt nằm ở trên giường, nàng xoay mặt lại quay lưng lại phía hấn, không kịp nhìn hấn trừng mắt.

Hấn đứng ở bên giường coi từng cái từng cái y phục trên người mình, tựa như một cô nàng thoát y, bày ra trước người khách vốc người của mình.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Vóc người cường tráng, làn da màu Cổ Đồng, cánh tay cứng như thép, cơ bắp như là nham thạch bắp, tất cả vị trí các bắp thịt cũng hiện ra, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác chèn ép.

Coi như Tiêu Tương Phi bình tĩnh, thấy một người đàn ông như vậy, có một người đàn ông phong phạm vương giả như vậy, làm cho mình cảm thấy rung động mãnh liệt như cũ, nàng thậm chí có một khoảng khắc hoa mắt chóng mặt.

"Không cho đến gần ta." Nàng hung dữ ra lệnh, mắt lộ ra hung quang, lặng yên không tiếng động xê dịch lui về phía sau.

Hiên Viên Vũ không nghe nàng, hắn đã cởi bỏ áo, lộ ra nửa người trên rắn chắc cường tráng, hơn nữa nửa người dưới gặp một chục quần rỗng, mà hắn đang chuẩn bị rút ra khỏi quần.

Thấy hắn không chút cử động, nàng tức giận, lặng yên không tiếng động để tay tại trên đầu chính mình, một cái tay khác là đặt ở phần eo của mình, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn rất cuộc vì mình cởi bỏ chướng ngại cuối cùng, không thấy một vật xuất hiện tại trước mặt nàng, hiện lên chính là vóc người một người đàn

ông tốt đẹp.

"Phi nhi, người liền theo trẫm thôi." Hãn trong lúc bất chợt tà khí cười nói, từng bước đến gần nàng. Mấy ngày nay, hãn đã muốn nàng đã lâu rồi, rốt cuộc không nhịn được rồi.

Nghe theo hãn? Nàng đột nhiên cũng cảm thấy rất buồn cười, làm cho giống như buôn bán vậy, nàng cũng không phải là tiền lời, càng không phải là đang câu dẫn người.

"Không được, người đi ra ngoài cho ta. Cái đó, đi đến chỗ phi tử của người, không bằng đến chỗ Tương phi đi, ta cảm thấy được nàng không tệ, giỏi vô cùng, nàng cũng rất ưa thích người. Người đi đi, nàng ở nơi nào, nếu không ta gọi người đưa người đi qua." Nàng đem tay đặt ở trên tóc lại duỗi thân trở về thắt lưng, dùng để chống đỡ thân thể của mình, còn hết sức tốt tâm đề nghị.

Hiên Viên Vũ sững sốt, lúc này, nàng lại còn đề nghị hãn đi tìm nữ nhân khác? Nàng là rất hào phóng, hay thật không thích hãn?

"Trẫm chỉ cần người, chỉ một mình người, người khác trẫm không muốn." Hãn bắt đầu bò lên giường, từ từ đến gần nàng.

Trong long Tiêu Tương Phi tựa như đang đánh trống, chuyện này chưa từng có trải qua, nàng là người hiện đại, thân thể của đàn ông nàng tự nhiên cũng đã gặp qua, nhưng thật đúng là không có giống như bây giờ, cho nàng cảm giác rung động cùng mãnh liệt như vậy.

Nàng nín thở ngưng thần nhìn hãn đang một chút xíu lấn đến gần mình, thân thể của hãn đã đặt ở trên thân thể mềm mại của nàng, cảm giác nóng rất truyền vào nàng.

Thấy nàng không có phản kháng, Hiên Viên Vũ cảm thấy rất kỳ quái, nhưng thấy nàng cũng không nhúc nhích, trong lòng thoáng qua một nghi

ngờ, chỉ có một ý niệm, nàng thế nào ngoan như vậy, nghe lời như vậy.

Nàng nâng lên nụ cười ngọt ngào, hướng hẳn quyển rũ cười một tiếng, nháy mắt một cái, lông mi xinh đẹp thật dài chợt lóe chợt lóe tựa như hai cây quạt khê mở khê gập, mê người cực kỳ.

"Phi nhi." Trong lòng hẳn một hồi kích động, cũng không kịp đợi nữa, không kịp chờ đợi muốn hôn nàng.

Vậy mà, môi của hẳn còn chưa đến được môi của nàng, liền bị một vật cứng màu đen chống lại, chỉ nghe Tiêu Tương Phi dương dương đắc ý cười nói: "Cách ta xa một chút, cẩn thận ta lau sung cướp cò, không cẩn thận liền đem người đánh cho thành con sói ngày đó."

Không sai, trong tay nàng cầm chính là một khẩu súng lục nhỏ bỏ túi, lớn nhỏ như một cái cặp tóc, vừa lúc bị nàng cài ở trên tóc, khiến bất luận kẻ nào cũng không có cách nào phân biệt, càng làm cho hẳn nhất thời khinh thường bị mắc lừa.

Hiên Viên Vũ vừa nghe nếu hẳn vừa động thì kết quả tựa như con sói, lập tức hiểu trong tay nàng gì đó là cái gì rồi, đây chính là ám khia rất kỳ quái, lặng yên không một tiếng động là có thể đánh gục một con sói, cũng không dám xem thường a.

"Phi nhi, người." Hẳn nhìn đôi môi đỏ mọng gần trong gang tấc, bất đắc dĩ nhục chí nói.

Nàng cười đến hết sức vui vẻ, rốt cuộc vắn ngã hẳn, nàng đẩy hẳn ra, mình sửa sang lại một chút y phục trên người, nhàn nhã tự tại nhìn sắc mặt xanh mét của hẳn.

"Muốn chạm vào ta? Không có cửa đâu." Nàng cầm súng trong tay, thân thể hướng tới hẳn nghiêng về, nhỏ giọng mà nói.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: Nguyễn Thị Quyên

Hiên Viên Vũ nhìn súng trong tay nàng không biết lấy ra từ đâu lại có thể tùy thời tùy chỗ lấy ra cái đồ vật này, hắn không biết trên người nàng còn cái gì là hắn chưa biết hắn chưa hiểu hay không.

“Trẫm cưng chiều nàng là chuyện mà vô số nữ nhân mơ ước, sao nàng không chịu ở cùng chung một chỗ với trẫm?” Hắn nghĩ không nhìn nàng thật sâu hỏi.

“Bởi vì ta không phải là những nữ nhân kia, ta sẽ không tranh đàn ông với một đám nữ nhân như vậy, chuyện này ta làm không được, ta muốn là một tình yêu chỉ là một đôi, một phu một thê mà người không thích hợp” Nàng không biết giải thích với hắn như thế nào, cái gì là tình yêu, cái gì là chế độ một vợ một chồng đều là quy tắc của nàng.

Quả nhiên, Hiên Viên Vũ nghe không hiểu ra sao, Hiên Viên vương triều sao có thể chỉ một phu một thê, đừng nói hắn làm không được trừ người nghèo ra ai không tam thê tứ thiếp.

“Nàng muốn trẫm không cho được nhưng trẫm có thể cấp nàng vinh hoa phú quý, thậm chí là hậu vị” Hắn trịnh trọng nói, phát hiện ra mình rất tò

mò đợi nàng trở thành hoàng hậu của mình, ý tưởng này đột nhiên nảy ra.

Tiêu Tương Phi im lặng, nàng không biết nói gì, tư tưởng bất đồng đương nhiên là không thể nói với nhau được, tóm lại nàng và hãn không có khả năng cùng chung một chỗ.

Thấy nàng không nói lời nào, Hiên Viên Vũ cũng biết nàng không có động lòng, càng không đáp ứng, điều này làm cho hãn cảm thấy thất bại không thôi. Nhưng cũng không muốn làm người khác khó chịu bởi vì hãn cũng không muốn dùng thủ đoạn để có được một nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này rất đặc biệt hãn không những muốn có được nàng mà còn lòng của nàng.

Nàng rất cảnh giác thấy hãn không nói lời nào chỉ là chăm chăm nhìn mình làm nàng thấy rất không yên lòng. Tay nắm chặt súng như cũ nàng cũng không nghĩ đến hậu quả bắn trúng hãn có thể bị đuổi giết vĩnh viễn hay không?

Một lúc lâu, không khí trầm xuống, yên tĩnh đến có thể nghe được tiếng hít thở của hai người, bên ngoài màn lụa phát ra ánh sáng hoàng hôn, khiến cho nội thất càng thêm khó phân biệt, có thêm mấy phần sắc thái ái muội.

“Ngủ đi” Cuối cùng hãn thỏa hiệp.

Nàng nháy mắt một cái, ý tứ của hãn chắc là sẽ không đụng nàng.

“Ngủ đi” Hãn nói lại một lần nữa, cảm y phục trên đất lên mặc vào, sau đó lên giường nằm.

“Người ngủ ở đây?” Nàng rất cuộc hiểu rõ ý tứ của hãn, không đụng mình nhưng vẫn muốn cùng chung chăn gối với nàng.

Mặt hãn không có gì nhìn nàng một cái “Ngủ” Lạnh giọng nói một câu, sau đó nhắm mắt lại không để ý đến nàng nữa.

Nàng thu hồi súng, sửa sang lại y phục trên người, ngủ thì ngủ, ai sợ ai. Nàng thuận theo bò qua thân thể hãn hướng về phía đầu giường ngoan ngoãn nằm xuống.

Nàng cũng không dám ngủ bên ngoài nếu không cẩn thận bị tên bất lương nào đó một cước đá xuống giường thật chơi không thú vị.

Một lát sau nàng liền ngủ, có hãn cam đoan, tất nhiên nàng sẽ không lo lắng nửa đêm bị xâm phạm nên không phòng bị mà ngủ thiếp đi.

Nàng vừa ngủ, Hiên Viên Vũ liền mở mắt, nghiêng đầu nhìn nàng, tinh tế thưởng thức dung nhan của nàng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Edit: Nguyễn Thị Quyên

“Tiểu thư, làm sao người...” Hỉ nhi hết ý kiến nhìn nàng không tin nổi, nói cũng nói không xong.

Tiêu Tương Phi biết nàng muốn nói gì nhưng nàng chỉ cười với nàng ta, nàng tự biết mình đang làm gì, nghĩ gì, đương nhiên cũng hiểu tâm tư của các nàng.

Hỉ nhi nói không ra lời, nhưng Thảo nhi không để ý đến, nàng tức giận phụng phịu “Tiểu thư, sao người gốc như vậy, cư nhiên...cư nhiên...” Nàng cũng giận đến nói không được nữa, trợn to cặp mắt, một bộ hận sắt không thành thép.

“Ta rất tốt, ta không ngu ngốc” Nàng cười hì hì nói, nhìn bọn họ từng người từng người giơ chân chơi thật tốt, lần đầu tiên phát hiện thì ra trêu đùa người khác rất vui.

“Tiểu thư không ngu ngốc, hẳn là chúng ta, tự nhiên tin tưởng tiểu thư sẽ ở chung một chỗ với hoàng thượng” Nộ nhi bĩu môi, căm giận bất bình nói.

Mấy người khác nghe cũng phụ họa “Đúng vậy, đúng vậy, tiểu thư hạt người” Họ bị nàng lừa thật khổ, vốn là bưng bưng vui mừng, cho là tiểu thư nhà nàng một buổi sáng được lên làm phượng hoàng, thật không nghĩ tới sự thật lại không chịu nổi như thế, làm nàng rất căm tức.

“Đừng tức giận, đừng tức giận, như vậy không phải rất tốt sao” Nàng như cũ cười hì hì nói một chút cũng không bị ảnh hưởng.

“Tiểu thư, người không nổi giận nhưng tức giận là chúng ta” Thảo nhi hết sức lực rồi, nàng tức giận không thèm nhìn Tiêu Tương Phi.

Tiêu Tương Phi cười, Nàng lúc này cười đến vui vẻ “Một nữ nhân dễ dàng có được như vậy, nam nhân sẽ không biết quý trọng. Càng là đồ không có được, càng nhớ thương, càng nhớ mãi không quên. Có câu rất hay, không có được vĩnh viễn là tốt nhất” Nàng cũng không phải mềm lạt buộc chặt, nàng là chưa chuẩn bị xong, tạm thời chưa nghĩ đến việc gì với nam nhân.

Bốn cung nữ nghe há to miệng, không dám tin nhìn nàng, sau đó trên mặt không hèn mà cùng lộ ra tia bưng hiểu, thì ra là tiểu thư đánh chủ ý này.

“Tiểu thư, người thật lợi hại”

“Tiểu thư cao minh”

“Tiểu thư, chúng ta không nghĩ tới”

“Tiểu thư, như vậy có được hay không?”

Hỉ nhi chờ bốn cung nữ thất thất bát bát nói xong, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, có cảm thấy nàng làm rất tốt, có cảm thấy không nên cầm giữ thời cơ, dù sao chuyện tới bây giờ chỉ có thể như thế.

“Tốt lắm, tốt lắm, chuyện này không nói nữa. Ta đói bụng, sao giờ cũng chưa đưa đồ ăn tới?” Nàng từ sáng rời giường đến giờ trừ uống nước bên ngoài cũng chưa ăn gì.

Hỉ nhi vừa nghe vội nói “Kì quái, Uyển nhi đã đi lấy, sao lại lâu như thế” Khi tiểu thư nói muốn ăn gì thì Tiêu Tương Uyển nhận việc đi lấy, nhưng kì quái đến ba6ygio72 cũng chưa về quá lâu thật kì quái.

“Đúng vậy, sao Uyển nhi lại đi lâu như vậy, đáng lý ra nên về sớm rồi” Thảo nhi, Nộ nhi, Hoàn nhi cũng vội nói “Chi bằng chúng ta đi xem một chút” Nói xong trừ Hỉ nhi, Nộ nhi ở lại, Thảo nhi và Hoàn nhi đi ra ngoài cung.

Không ngờ hai người chưa tới cửa cung liền chạm mặt một cung nữ hấp tấp chạy vào, nhìn thấy bọn họ, gấp đến nỗi nước mắt đều rơi xuống.

“Thảo nhi tỉ, Hoàn nhi tỉ, việc lớn không tốt, không xong rồi” Cung nữ này nhìn thấy nàng như gặp được cứu tinh, bổ nhào lên phía trước la to.

Mọi người đều cả kinh, đám người HỈ nhi nhận ra đó là cung nữ trong Hương Dương cung vội vàng hỏi “Đã xảy ra chuyện gì? Nói mau”

Cung nữ kia vẻ mặt đưa đám, khóc nức nở nói “Các vị tỉ tỉ, không xong. Uyển nhi, Uyển nhi bị Tương phi nương nương xử phạt”

Tương phi? Mọi người cả kinh, không ngờ tới Tương phi cư nhiên không bỏ qua còn tìm Tương Uyển gây phiền phức, lần này không xong rồi.

“Tiểu thư...” Chúng cung nữ hết sức ăn ý xoay người lại nhìn nàng.

Tiêu Tương Phi nhíu mày một cái, Uyển nhi sao lại bị Tương phi tới tìm phiền toái? Biết rõ Uyển nhi bây giờ là người của nàng “Chúng ta đi xem một chút”

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Rút Móng Tay

Edit: Nguyễn Thị Quyên

“A...” Tiếng gào thê thảm kinh hãi thể tục truyền ra từ trong cung Cảnh Vân., người người sắc mặt đều rất khó coi, mọi người đều cẩn thận tựa hồ sợ kinh động một người thì sẽ trở thành người thét chói tai đó.

Tương Phi ưu nhã uống trà mà dương dương đắc ý nhìn người quý trên mặt đất, tâm tình của nàng bây giờ thật tốt, nàng cảm thấy một chút vui sướng.

Quý trên mặt đất đương nhiên là Tiêu Tương Uyển đem điểm tâm đến cho Tiêu Tương Phi, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, đầu tóc rối bời, nước mắt loang lổ trên mặt, đôi môi không một chút huyết sắc mà khóe miệng nhiều máu thấy ghê rợn.

“a...nường nường...nường nường tha mạng...Uyển nhi không làm, không làm mà...” Nàng tức giận, hoảng sợ nói đứt quãng, đôi mắt vô hồn.

“Tha mạng, haha...nô tài thật lớn mật, còn dám ngụy biện, người đâu, kẹp ngón tay nàng cho bốn cung” Tương phi căn bản không cho nàng nói chuyện, chỉ cần nàng cầu xin tha sẽ càng cao hứng càng muốn hành hạ nàng.

Sắc mặt Tiêu Tương Uyển càng trắng hơn, trắng nhợt như tờ giấy, nàng rất đau, nàng thật sợ nàng cũng thật khó chịu nhưng nỗi đau không muốn sống này nàng đã chịu đựng thật lâu.

“Không...không...” Nàng muốn giãy giụa nhưng vẫn bị người ta gắt gao đè xuống, cuối cùng ngay cả hơi sức giãy giụa phản kháng cũng không có, còn lại chỉ có sự chấp nhận và tuyệt vọng.

Hai tay của nàng bị kéo ra, hơn nữa còn bị hai khối bàn gỗ cố định vững vàng để nàng không cách nào giãy giụa chạy trốn mà mười ngón tay của nàng đã đầm đìa máu tươi.

“Dạ, nương nương” Cung nữ thi hành lập tức cung kính nói, sau đó ánh mắt nhìn Tiêu Tương Uyển đầy đặc ý, cung nữ bên trái lấy ra một ngân châm màu bạc thật dài, bắt được tay trái của Tiêu Tương Uyển chọt vào đầu ngón tay của nàng.

“A...đau quá...đau quá...a...” Cả Cảnh Vân cung chỉ nghe tiếng kêu thảm thiết của Tiêu Tương Uyển, tay đứt ruột đau thống khổ trái tim không còn sức để thừa nhận, nàng như muốn ngất xỉu nhưng vì sao ý chí của nàng vẫn ương ngạnh như cũ, vì sao nàng còn không ngã xuống, nếu vậy thì cái gì cũng không cần chịu đựng cái gì cũng không cần nhẫn nhịn.

Đâm xong tay trái, ngân châm lại đổi đến tay phải, một cây châm một đầu ngón tay. Một châm đi xuống máu giống như cơn mưa bay trong mùa xuân, phía sau tiếp phía trước thoát ra, sau đó giống như nước chảy từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

“a...” Thống khổ, sợ hãi, hồi hộp thậm chí run rẩy, cùng nhau xông lên trái tim nàng, nàng cảm thấy mình không chịu nổi, cảm thấy mình sắp tắt thở ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Nàng thật sự sắp nhìn thấy phụ mẫu rồi sao? Nàng không cách nào báo thù cho phụ mẫu và người của Tiêu gia sao? Nàng vĩnh viễn cũng không

quên được bộ dáng Tiêu gia máu chảy thành sông, không cách nào quên được phụ mẫu trước mặt mình cách nhân thế mà đi, càng không cách nào quên tỉ tỉ...

Phụ thân, mẫu thân, tỉ tỉ...Uyển nhi rất vô dụng, Uyển nhi ngu ngốc, Uyển nhi...

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Rút Móng Tay (Tiếp Theo)

Edit: Nguyễn Thị Quyên

“Nương nương, nàng ngắt rồi” cung nữ hành hình thấy nàng mềm nhũn té xuống đất lập tức báo cáo.

Đang uống trà Tương phi vừa nghe khinh miệt nhìn Tiêu Tương Uyển té dưới đất bất tỉnh nhân sự, thông thả nói “Tiếp tục cho bốn cung, không được dừng lại” Nói xong ném tách trà trong tay ném về phía Tiêu Tương Uyển.

Bị đập trúng Tiêu Tương Uyển vô ý thức giật giật nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, khí tức vô lực hai tay đầm đãi máu tươi càng thêm thâm không nở nhìn, thấy thật ghê rợn.

“Dạ, nương nương” Cung nữ nghe, lập tức sai người đem chậu nước lạnh tưới vào đầu Tiêu Tương Uyển.

Tiêu Tương Uyển rên rỉ tỉnh lại, nàng cực kì thống khổ, khi mở mắt đầu còn choáng váng, hơn nữa cảm giác như Ngũ Lô trên đầu, hoa mắt chóng mặt.

“Tỉ tỉ, tỉ tỉ cứu Uyển nhi” Nàng lấm bắm trong lòng không tự chủ nhớ đến Tiêu Tương Phi, không biết nàng có biết mình đang bị cực hình hay không.

“Nương nương, nàng tỉnh” Cung nữ thấy nàng tỉnh vội báo cáo, sau đó đem người nằm trên đất kéo lên cho nàng tiếp tục quỳ.

Tương phi thỏa mãn gật gật đầu, nhận lấy tách trà cung nữ đưa qua, thong thả uống một hớp, tùy ý liếc nhìn người trên đất một cái.

“Tiếp tục đi” Nàng tùy ý nói, để tách trà trong tay xuống, dù bận vẫn ung dung ngồi ngay thẳng.

Cung nữ vội vàng gật đầu, nói xong, lập tức lấy ra một con dao sắc bén, cung nữ hai bên bắt được tay Tiêu Tương Uyển.

“Không...không...không cần...không cần...a...” Tiêu Tương Uyển bị dọa sợ, nàng biết bị châm kim chỉ mới bắt đầu, cũng không phải kinh khủng nhất, thống khổ nhất, cái này mới để cho nàng sợ hãi không dứt, Rút móng tay, chính là đem móng tay sờ sờ trên tay của mình rút ram, loại đau đớn này người thường không thể chịu đựng được.

Có thể nào nàng nói không muốn mà ngừng? Cung nữ cầm dao dưới sự giúp đỡ của hai cung nữ dao lạnh như băng đã để vào móng tay nàng, mặt nàng không liếc nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Tiêu Tương Uyển, nhẫn tâm từng chút từng chút nạy móng tay của nàng ra, đơn giản là không cho nàng một dao thống khoái.

“a..” Đau đớn làm cho nàng thét chói tai, ngay cả hô hấp thiếu chút nữa là không kịp, nước mắt từ trong mắt chảy ra.

Máu tươi chảy ròng, ngực nàng bị phần nhìn móng tay đầm đìa máu tươi, móng tay đã bị lấy ra hoàn toàn, còn mu móng tay cũng huyết nhục mơ hồ.

Tâm nàng đau thật là đau giống như mất đi một vật trân quý, giống như trong lòng thêm một đạo vết thương, vĩnh viễn không thể tiếp tục chữa trị nữa.

“Ô..ô..ô..” Nàng bị thống nức nở, cả người đều là mồ hôi, làm ướt cả y phục, cái loại dùng hết sức lực toàn thân càng làm tăng bi thương của nàng.

Ai tới cứu nàng, ai có thể đến giúp nàng một chút thôi.

Cung nữ cũng không ngừng lại, một cái móng tay được rút ra, nhìn Tiêu Tương Uyên hôn mê thêm lần nữa, lại phải đau đến tỉnh lại. Cuối cùng, cho đến khi sắc mặt của nàng hoàn toàn xanh trắng, giống như cua ngâm trong nước cực kì lâu đến trắng bệch. Máu tươi đã chảy đầy đất từ sớm, thậm chí đã khô khốc lại.

Môi đã bị nàng cắn huyết nhục chảy ra, nhìn như móng tay nàng mà bây giờ cũng là thê thảm không nỡ nhìn hoàn toàn không thấy được môi đỏ mọng mê người nữa.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Tiêu Tương Phi thật xa vẫn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết rộn cả tóc gầu, thanh âm kia tựa như gào khóc thảm thiết, tựa như người đang gặp chuyện cùng đường tuyệt vọng mới phát ra âm thanh khủng bố đó. Nàng coi như là đặc công thân kinh bách chiến, nghe kiểu thanh âm, trong lòng cũng hiểu, nhất định là gặp phải chuyện cực kỳ tàn nhẫn.

"Tiểu thư, thanh âm này." Đám người Hỉ nhi nghe được, sắc mặt đại biến, tái nhợt vô cùng, nói chuyện đều là run run, có thể thấy được họ cũng biết người phát ra tiếng kêu như vậy, đã trải qua cái dạng hành hạ gì a.

Tiêu Tương Phi không nói gì, nhưng nàng bước nhanh hơn, thậm chí là nhấc làn váy dài quét đất phía sau, hướng theo nơi phát ra âm thanh chạy tới.

Cảnh Vân cung, Cảnh Vân cung.

Nàng vừa chạy, phía sau bốn cung nữ cũng chạy theo, tựa như một tiểu đội nhân mã đang chạy về chiến trường một dạng.

Dọc theo đường đi, người nhìn thấy tình huống như vậy đều thất kinh, nhưng bọn hăn hiển nhiên cũng hiểu, bởi vì tất cả mọi người nghe được

tiếng kêu thảm thiết kinh khủng như thế, hiểu tại sao bọn họ đi vội vàng như thế.

"Tiểu thư, ngài không thể đi vào, chờ nô tỳ thông báo Tương phi nương nương." Bên ngoài Cảnh Vân cung, đám người Tiêu Tương phi chạy xông vào bên trong, lại bị cung nữ coi chừng Cảnh Vân cung cùng thị vệ cản lại.

"Tránh ra." Nàng lạnh lùng nhìn bọn họ, nàng không muốn cùng bọn họ nói nhảm nhiều như vậy, nếu như bọn họ dám cản nữa, nàng sẽ trực tiếp động thủ.

Cung nữ cùng thị vệ hai mặt nhìn nhau, chưa từng có người trong hoàng cung dám xông loạn không tuân quy củ, mặc dù trong lòng bọn họ hiểu nàng là vì sao mà đến, nhưng như vậy cũng không hợp quy củ.

"Này, này, tiểu thư, nô tài không dám." Cung nữ nói chuyện với gương mặt bất an, nàng ta cũng không có thể đắc tội người trước mắt, lại không dám khiến chủ tử bên trong tức giận, cho nên hẳn quyết định tình nguyện cản lại nàng, cũng không thể chọc Tương phi tức giận.

Tiêu Tương Phi không nói hai lời, vươn tay ra đẩy nàng ta ra, không chút do dự đi vào trong, mặc dù cung nữ bị đẩy ra, nhưng là thị vệ lại cùng nhau ngăn cản nàng.

"Tiểu thư, xin không cần làm khó chúng ta." Thị vệ không dám nhìn thẳng nàng, một mực cung kính nói.

Làm khó bọn hắn? Chẳng lẽ bọn họ không có nghe được tiếng cầu cứu thảm thiết này? Bọn họ có thể thờ ơ, nhưng nàng không thể. "Tránh ra, nếu không đừng trách ta động thủ." Nàng lạnh lùng nói.

Thị vệ canh cửa liếc nhìn nhau, vẫn không có tránh ra.

Tốt, rất tốt. Trong lòng nàng lạnh lùng kêu hai tiếng tốt, ánh mắt nhìn về phía bọn họ lạnh lẽo đáng sợ. Tay trái một quyền hướng bụng thị vệ bên trái đánh tới, tựa như tia chớp ra nhanh tay đến khiến người không thể phản ứng. Tay trái mới đánh trúng mục tiêu, chân phải cũng nhanh chóng nâng lên đá hướng chỗ hiểm ở hang của thị vệ bên phải.

"Ôi." Hai tiếng rên rỉ thống khổ đồng thời vang lên, hai thị vệ bị nàng đánh trúng cũng không kìm hãm được thân thể khom xuống, một ôm bụng của mình, một ôm dưới háng của mình, thống khổ gào khóc.

Đám người Hỉ nhi nhìn choáng váng, họ cũng không có thấy rõ ràng tiêu thư rat ay như thế nào, hai thị vệ kia cứ như vậy ngã xuống.

Người của Cảnh Vân cung cũng nhìn choáng váng.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng bắn càn quét bọn họ một cái, nhắc tới làn váy tiếp tục xông vào bên trong, thời gian không đợi người, người ở bên trong cũng không chờ được, nàng nhất định phải ngăn cản.

Đám người Hỉ nhi chỉ thấy nàng giống như bay xông vào Cảnh Vân cung, bốn cung nữ cũng liếc nhìn nhau, liền vội vàng đi theo.

Kinh hãi! Tức giận! Đau đớn! Hận! Tức giận! Hận không thể giết chết nữ nhân cao cao tại thượng khoan thai tự đắc kia, tâm tình phong phú cùng ý tưởng ở trong ngực của nàng lăn lộn, tựa như muốn tiến ra một con mãnh thú dũng mãnh, giùng giăng, gầm thét.

Nếu như không phải là nàng tận mắt nhìn thấy, nàng không nghĩ tới, chuyện tàn nhẫn trên cái thế giới này, lúc nào cũng có thể xảy ra. Nếu như nói Lam Linh chết đi để cho nàng đối với chuyện như vậy căm thù đến tận xương tuỷ, hoặc là tính tình đại biến. Như vậy, hôm nay nàng thấy một cảnh ở đây, tuyệt đối sẽ làm cho nàng muốn giết người.

"Tỷ tỷ." Bước chân của trầm trọng hỗn loạn khiến ý thức hoàn toàn lộn xộn lên, Tiêu Tương Uyển ngẩng đầu, con mắt không tiêu cự nhìn đến Tiêu Tương Phi đang chạy tới, cùng với trong mắt nàng là không dám tin cùng khiếp sợ.

Tỷ tỷ! Một tiếng tỷ tỷ này thật sâu rung động nàng, để cho nàng nhớ lại Lam Linh, cùng với Lam Lan. Nàng nhớ, Lam Lan cũng là gọi nàng bi thương như vậy, tỷ tỷ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tỷ Tỷ

Không biết có phải hay không là bị cái thanh âm này mê hoặc, phần nộ của nàng, tức giận của nàng tăng lên đến cực điểm, ánh mắt nàng tựa như ngọn lửa hướng Tương phi trên chủ vị thiêu đốt.

"Người lại dám hành hình đối với nàng ta!?" Nàng cắn răng nghiêng lợi nói, từng bước từng bước đi về phía Tương phi tội ác tà trời này.

Tương phi vừa giận vừa sợ nhìn nàng xông vào tầm cung của mình, hiện tại nàng lại từng bước ép hỏi, giận đến sắc mặt nàng ta xanh xao, cả người phát run, nàng ta không phải sợ, nàng ta là chọc tức.

"Lớn mật, người lại dám xông vào tầm cung của Bốn cung, người cũng đã biết Bốn cung có thể bầm báo hoàng thượng ở đâu, để cho người chịu phạt." Tương phi nổi cáu, nàng ta tức giận nguyên nhân khác, người phụ nữ trước mắt không danh không phận, nhưng nàng ta lại không trị tội được nàng, không thể đánh nàng, càng không thể động vào một sợi lông của nàng, khó chịu như vậy, để cho nàng như thế nào nhịn được xuống.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng nhìn nàng ta, từng bước một đi tới trước mặt nàng ta, nhìn thẳng ánh mắt của nàng ta, gằn từng chữ quát lên: "Người tại sao muốn tổn thương nàng ta? Nàng ta đến tội cùng đã làm sai điều gì? Nàng ta đến tội cùng phạm người cái gì?"

Tương phi bỗng chốc từ chủ vị đứng lên, không chút nào khiếp đảm, nhưng mặc dù trước khí thế, nhưng thua ở ánh mắt không dám nhìn thẳng nàng, trong miệng cương quyết mà nói: "Bốn cung là chủ tử, nàng ta chỉ cũng chỉ là tiện tỳ, hơn nữa còn là tiện nhân có tội. Bốn cung phải xử phạt nàng ta, muốn trị tội nàng ta, muốn thế nào thì được thế đó."

Cũng chỉ là cái tiện nhân nho nhỏ, cũng chỉ là cái không đáng giá tiền gì đó, nàng ta muốn bao nhiêu mạng phải chết cũng có thể, hôm nay lại bị cái người phụ nữ đoạt súng ai của Hoàng thượng dành cho nàng ta lớn tiếng chất vấn, trong khoảng thời gian ngắn nàng ta còn mặt mũi nào mà tồn tại, nàng ta địa vị cao cao tại thượng thì như thế nào giữ được.

Tiêu Tương Phi thấy dáng vẻ vô lại của nàng ta, càng nghe được lời của nàng ta sau đó nổi trận lôi đình. Tốt, rất tốt, nếu nàng ta coi mạng người như cặn bã, như vậy cũng đừng trách nàng không khách khí.

"Hi nhi, Thảo nhi, mấy người các người đem Uyển Nhi mang về, mời ngự y tới trị thật tốt, nếu như có ngự y nào không chữa trị, hoặc là chậm trễ, người liền nói cho ta biết, đợi lát nữa ta trở về từ từ dọn dẹp." Nàng không quay đầu lại, thanh âm lạnh không có nửa điểm độ ấm phân phó nói.

Đám người Hi nhi nhìn nhau một cái, liền vội vàng gật đầu, mấy người Thảo nhi, Nộ nhi đẩy ra đám cung nữ còn canh giữ ở một bên, vội vàng thận trọng đỡ Tiêu Tương Uyển đang xụi lơ trên đất dậy.

Mấy người cung nữ bị đẩy ra hết sức lo sợ nhìn Tương phi cũng đang tức giận, khiếp đảm lên tiếng nói: "Nương nương."

"Ai dám!?" Tương phi xanh cả mặt rống giận, đôi tay nắm chặt thành quyền, nhìn chăm chăm nhìn Tiêu Tương Uyển sau lưng Hi nhi cùng cung nữ.

Đám người Hi nhi nghe thế, căng thẳng trong lòng, trên mặt rất là bất an, họ cùng nhau nhìn về phía Tiêu Tương Phi đang đưa lưng về phía họ,

chờ nàng ra lệnh bước kế tiếp.

"Dẫn người đi, xảy ra chuyện gì bản tiểu thư chịu trách nhiệm." Tiêu Tương Phi chỉ là nhìn Tương phi trước mắt, trong miệng đối với các nàng phát hiệu lệnh. Nàng cũng không muốn sau chuyện này họ sẽ cảm thấy sợ hãi, cảm thấy sợ hãi, thậm chí là ba ngày ba đêm cũng ăn không vô không ngủ được.

"Dạ, tiểu thư." Nhận được mệnh lệnh, mấy người phụ nhân lập tức hưng phấn lớn tiếng nói, trừ Hỉ nhi bên ngoài, Thảo nhi, Hoàn nhi, Nộ nhi vội vàng mang Tiêu Tương Uyển đang bị thương không nhẹ, hành động bất tiện nên rời đi trước.

Hỉ nhi lại lưu lại theo Tiêu Tương Phi.

"Người, lớn mật." Tương phi trơ mắt nhìn họ đem Tiêu Tương Uyển mang đi, giận đến vỡ cái bàn bên cạnh, diên cuồng giận dữ hét.

Bộ dáng tức giận của nàng ta, hù ngã không ít người, tất cả mọi người âm thầm lo lắng, không biết Tiêu Tương Phi có đấu thắng Tương phi hay không.

Tiêu Tương Phi bất kể người khác trong lòng đang suy nghĩ gì, nàng bây giờ rất tức giận rất tức giận, nàng nhất định phải cho người đàn bà trước mắt này một chút dạy dỗ khắc sâu thậm chí là trọn đời không quên.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nữ Nhân Hư Tự Tim Chết

Edit: Nguyễn Thị Quyên

Rắc...rắc..rắc...

Tiếng sắt bén vang lên, nhanh đến nỗi người khác không phản ứng kịp càng không có ai nghĩ nàng hạ thủ với Tương phi.

“a..Cứu mạng...” Tiếng kêu khóc ở Cảnh Vân cung vang lên, âm thanh gào khóc thảm thiết làm cho người ta nghe mà sợ mất hồn vía.

Hỉ nhi trợn mắt há hốc mồm, nàng không biết Tiêu Tương Phi làm sao làm được, lúc ấy nàng chỉ thấy Tiêu Tương Phi lặng yên không tiếng động đến gần Tương phi, sau đó nghe tiếng kêu thảm thiết của Tương phi. Nàng thậm chí không thấy Tiêu Tương Phi động thủ như thế nào, bởi vì nàng đưa lưng về phía mình. Nhưng Hỉ nhi rất rõ ràng nghe thấy âm thanh bị bẽ gãy, rắc..rắc..

Tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa của Tương phi vang lên, giống như gào khóc thảm thiết, dọa không ít người sợ hãi, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngây dại, chỉ có Tương phi đau đớn phát ra tiếng kêu thảm thiết, cùng với vẻ mặt vụn vẹo đầy lệ.

Chuyện xảy ra như thế nào chỉ có Tương phi và Tiêu Tương Phi hai người rõ ràng nhất, thậm chí ngay cả Tương phi cũng không hiểu nàng động thủ như thế nào, chính xác không lầm là tay nàng đã muốn dấy lửa.

Ngay lúc Tương phi không có nửa điểm phòng bị nàng ta từng bước đến gần, sau đó đột nhiên nàng vươn tay ra chộp tới bắt được cánh tay của nàng, nàng cảm thấy cơn đau ùn ùn triệt tâm từ bả vai truyền đến, Nàng biết Tiêu Tương Phi sử dụng yêu thuật gì đó.

“a...đau chết mất..cứu mạng...” Nàng chỉ có thể gào thét theo bản năng, mê lương mà bi thương, hoảng sợ nhìn nữ nhân trước mặt. Khi nàng đè cánh tay mình xuống, nàng mới phát hiện tay mình đã bị gãy vô lực buông xuôi xuống dưới.

“Nương nương...” Các cung nữ hoang mang sợ hãi nhào lên, muốn chạm vào nàng mà không dám, ở một bên bó tay hết cách loạn thành một đoàn.

Trong lòng Hỉ nhi biết rõ là do tiểu thư nhà mình ra tay, nàng cũng rất kinh hoàng, ngàn vạn lần là không ngờ tiểu thư dám động tay, hơn nữa còn lợi hại như vậy, cứ như trong tích tắc nhanh đến mức làm cho người ta không chú ý cũng chẳng phát hiện được. Tương phi gào khóc thảm thiết muốn chết muốn sống.

“Tiểu thư, chúng ta đi nhanh lên” Hỉ nhi sợ Tiêu Tương Phi bị người bắt được, vội chạy đến bên người nàng lôi kéo nóng nảy nói.

Tiêu Tương Phi không nhúc nhích, cũng không nhìn động tác của Hỉ nhi, nàng như cũ lạnh lùng nhìn Tương phi thống khổ không chịu nổi sau đó một chữ, một chữ cảnh cáo nói “Giờ ngươi cũng biết đau đớn? Lúc ngươi đối đãi với Uyển nhi có nghĩ tới nàng đau hơn ngươi cả ngàn lần? Đừng cho rằng ta sợ ngươi, bản tiểu thư không sợ trời không sợ đất, hiện tại

chỉ là nho nhỏ giáo huấn. Nếu Uyển nhi có việc gì không hay xảy ra, sau một khắc ta sẽ cho đầu người nở hoa”

Hỉ nhi nghe được cả kinh sợ hãi, những người khác cũng bị dọa, ngay cả Tương phi đang bị đau đớn cũng nghe được, đặc biệt khi mọi người nghe được đầu nở hoa chỉ thấy trong lòng có dòng khí lạnh chạy dọc cơ thể, Tiêu Tương Phi quá kiêu ngạo, con mắt trừng to lên.

“Người...” Nàng ta đau đớn chỉ rống giận được một tiếng này.

“Người nhớ kỹ cho ta” Không chờ Tương phi nói xong, nàng cũng hung tợn nói.

Mọi người trợn tròn mắt, đả thương người thì thôi lại còn uy hiếp. Dưới gầm trời này có người dám như vậy chỉ sợ cũng chỉ là một người là Tiêu Tương Phi mà thôi.

Hỉ nhi không biết làm sao trơ mắt nhìn một màn này mà ngớ ngẩn.

“Hỉ nhi, chúng ta đi” Nói xong rồi, nàng phải quay về xem thương thế của Uyển nhi.

Hỉ nhi ngơ ngác đi theo nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại.

Những người khác cũng hồn vía đi đâu, trơ mắt nhìn Tiêu Tương Phi tiêu sái dẫn Hỉ nhi rời khỏi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Muốn Chạm Ta ? Không Có Cửa Đâu

Vóc người cường tráng, ánh mắt mạnh mẽ, cánh tay rắn chắc, cơ bắp khỏe mạnh, đến nỗi các bắp thịt của hắn cũng hiện ra, thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác bị chèn ép.

Dù Tiêu Tương Phi tinh táo, gặp một nam nhân mang phong thái vương giả như vậy cũng đều mãnh liệt rung động, nàng thậm chí thiếu chút nữa ngất xỉu.

"Không được đến gần ta." Nàng ngoan độc ra lệnh, ánh mắt lộ một tia hung ác, yên lặng không tiếng động lui về phía sau .

Hiên Viên Vũ không nghe nàng nói, hắn đã cởi bỏ áo, lộ ra nửa người trên cường tráng, vật hùng dũng của hắn ở nửa người dưới cũng đã lộ ra, mà hắn lại đang chuẩn bị cởi quần.

Thấy hắn không chút nghe theo, nàng tức giận, lặng yên không lên tiếng để một tay lên đỉnh đầu, tay kia đặt ở phần eo của mình, cảnh giác nhìn hắn.

Hắn rút cuộc tự mình cởi bỏ chướng ngại vật cuối cùng, vật của hắn đã hiện ra trước mặt nàng, hiện lên một vóc dáng đàn ông đẹp mê người.

"Phi nhi, nàng chiều ta đi." Hãn bắt chợt cười quyến rũ nói, bước từng bước đến gần nàng. Mấy ngày nay, hãn đã muốn nàng lâu rồi, rốt cuộc không nhịn được rồi.

Nghe theo hãn ư? Nàng đột nhiên cũng cảm thấy buồn cười, làm như nàng là một dạng hàng hóa chắc, nàng cũng không phải là kỹ nữ, càng không phải là đang quyến rũ người khác nha.

Nghe theo hãn ư? Nàng đột nhiên cũng cảm thấy buồn cười, làm như nàng là một dạng hàng hóa chắc, nàng cũng không phải kỹ nữ, càng không phải đang quyến rũ người khác nha.

"Không được, người đi ra ngoài cho ta. Việc này, người đi tìm Tiêu Tương Uyển đi, bằng không ta sẽ đi, ta cảm thấy nàng không tệ, vô cùng giỏi võ, nàng cũng rất thích người. Người đi đi, đến chỗ của nàng đi, nếu không ta sẽ cho người đưa người đi." Nàng đặt một tay ở trên tóc, tay còn lại buông xuôi xuống thắt lưng, để đỡ thân thể của mình, còn hết sức có lòng đề nghị.

Hiên Viên Vũ sững sốt, lúc này, nàng lại còn đề nghị hãn đi tìm nữ nhân khác? Nàng rất là hào phóng, hay là không thích hãn thật?

"Trẫm chỉ cần nàng, chỉ cần một mình nàng thôi, người khác trẫm không muốn." Hãn bắt đầu bò lên giường, từ từ đến gần nàng.

Trong lòng Tiêu Tương phi tựa như đánh một tiếng trống, nàng chưa từng trải qua chuyện này, bởi vì nàng là cô gái hiện đại, cơ thể của nam nhân nàng cũng đã tiếp xúc qua, nhưng thật không có mang lại cho nàng một cảm giác rung động và mãnh liệt giống như bây giờ.

Nàng nín thở nhìn hãn đang càng lúc càng tiến đến gần mình hơn, thân thể của hãn đã đặt ở trên thân thể mềm mại của nàng, một cảm giác nóng như lửa truyền vào trong cơ thể nàng.

Thấy nàng không có phản kháng, Hiên Viên Vũ cảm thấy kỳ lạ, thấy nàng không nhúc nhích, trong lòng nảy sinh một chút nghi ngờ, chỉ có một ý nghĩ, nàng thế nào lại ngoan như vậy, lại nghe lời như vậy.

Tiêu Tương Phi nở một nụ cười ngọt ngào, nháy mắt một cái cười quyến rũ với hắn, lông mi thật dài chọt lóe lên tựa như hai viên minh châu long lanh rạng ngời, cực kỳ mê người.

"Phi nhi." Trong lòng hắn kích động, không thể đợi được, trực tiếp muốn hôn nàng.

Thế nhưng, môi của hắn còn chưa chạm được đến môi của nàng, liền bị một vật màu đen cứng chặn lại, chỉ nghe Tiêu Tương Phi dương dương đắc ý cười nói: "Cách ta xa một chút, cẩn thận đây là súng lục đấy, nếu không cẩn thận ta sẽ bắn người giống con sói kia."

Không sai, trong tay nàng cầm một khẩu súng lục bỏ túi, nhỏ như một chiếc trâm cài đầu, nàng luôn bỏ trên đầu, khiến bất luận kẻ nào cũng không có cách phân biệt được, càng làm cho hắn nhất thời ngu ngốc bị mắc lừa.

Hiên Viên Vũ vừa nghe nếu hắn động đây sẽ có kết quả như con sói kia, hắn lập tức hiểu trong tay nàng là cái gì, đây chính là một loại ám khí kỳ lạ, yên lặng không một tiếng động là có thể đánh gục một con sói, càng không dám xem thường.

"Phi nhi, người." Hắn nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, bất đắc dĩ nhụt chí nói.

Nàng cười hết sức vui vẻ, rớt cuộc đảo mắt nhìn hắn, nàng đẩy hắn ra, bộ dáng vui vẻ nhìn sắc mặt tái mét của hắn.

"Muốn chạm ta? Không có cửa đâu." Nàng cầm súng trong tay, thân thể nghiêng về phía hắn, nhỏ giọng mà nói.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Cái Chết Của Uyển Nhi

Tiêu Tương Phi cảm thấy vừa rồi nàng xuống tay quá nhẹ, so với thương thế của Uyển Nhi cùng thủ đoạn của Tương Phi thì chẳng đáng kể. Lần đầu tiên, nàng cảm thấy mình quá nhân từ.

"Nộ nhi, người đi tiễn ngự y, thuận tiện lấy thuốc." Nàng lạnh nhạt phân phó nói, sau đó đi tới bên giường, cúi đầu nhìn Tiêu Tương Uyển trên giường.

Nộ nhi vội vàng nói: "Vâng, tiểu thư." Nói xong, liền cùng ngự y ra ngoài cửa, rời đi.

Đám người Hỉ Nhi đứng ở bên trong phòng, chờ đợi phân phó bất cứ lúc nào.

Trên giường, Tiêu Tương Uyển cũng không nhúc nhích, an tĩnh nằm, nếu như không phải là ngực còn có chút phập phồng, sẽ làm cho người ta lầm tưởng nàng đã chết.

Tiêu Tương Phi ngồi vào bên giường của nàng, cầm khăn trong tay lau mồ hôi cho nàng, mười đầu ngón tay được băng bó như cái lạt xường làm người ta cũng phải giật mình, như nhắc nhở nàng những gì nàng đã trải qua.

"Uyển Nhi, người hãy yên tâm đi, tỷ tỷ đã báo thù cho muội, nếu như muội có việc gì không hay xảy ra, ta sẽ không bỏ qua cho Tương Phi." Tiêu Tương Phi ở bên tai của nàng nói nhỏ, biết nàng sẽ nghe được những lời này, cố gắng mau bình phục.

Uyển Nhi cũng không nhúc nhích, nàng tựa hồ không có nghe được lời Tiêu Tương Phi nói, hoặc là bởi vì đã sớm hôn mê, cho nên cũng không có phản ứng gì.

Tiêu Tương Phi lau mồ hôi cho nàng, nhấp nước vào môi cho nàng, ở bên quan sát tình hình bệnh của nàng.

"Tiểu thư, ngài cả ngày hôm nay còn chưa có ăn chút gì, không bằng ăn chút gì đó rồi lại chăm sóc cho Uyển Nhi." Hỉ Nhi khuyên, họ không quên rằng nàng vẫn chưa ăn gì cả ngày nay.

Thảo Nhi đã sớm đặt thức ăn trong tâm cung, lúc này cũng vội vàng khuyên nhủ: "Tiểu thư, ở đây để cho chúng ta trông nom, ngài đi về nghỉ ngơi rồi ăn cái gì đó, đói bụng sẽ không tốt."

Nàng biết mình đói, thế nhưng khi nàng nhìn thấy Uyển Nhi nằm trên giường không có chút sức sống, nàng liền không có một chút khẩu vị. "Ta không muốn ăn." Nàng lắc đầu một cái, nói.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lại khuyên: "Tiểu thư, ngài không ăn gì làm sao có sức chăm sóc Uyển Nhi, không bằng ăn chút gì rồi lại chăm sóc cho Uyển Nhi."

"Được." Nàng suy nghĩ một chút, thấy cũng phải, vì vậy liền đồng ý. "Có điều đem thức ăn để ở bên ngoài, ta ở bên ngoài ăn xong lại vào."

Thảo Nhi vội vàng đồng ý, nhanh chóng mang đồ bưng đến ngoài phòng của Uyển Nhi.

Không có khẩu vị, Tiêu Tương Phi ăn vội vàng vài miếng xong, nàng lại trở về chăm sóc Uyển Nhi.

Sau giữa trưa không bao lâu, Uyển Nhi liền sốt cao, mọi người lo lắng, lại vội đi mời ngự y trở lại chẩn bệnh, bận rộn hồi lâu, Tiêu Tương Uyển sốt cao vẫn không lùi.

Tiêu Tương Phi biết, sốt cao rất nguy hiểm, sốt cao không lùi càng nguy hiểm hơn, cho nên nàng rất nóng lòng, nhưng nàng biết mình cũng không mang theo thuốc hạ sốt, nếu như có một ít thuốc hạ sốt của hiện đại thì tốt rồi. Dưới tình thế cấp bách, nàng nhớ tới vài cách hạ sốt thông thường, dùng khăn hoặc vải sạch, dùng nước ấm lau thân thể.

Hạ lệnh cho đám người Hỉ Nhi thay nhau thực hiện, giăng co cả đêm, ngày thứ hai, Uyển Nhi sốt cao như cũ không lùi, gấp đến độ mọi người trong Hưởng Dương cung không biết làm sao, mà ngự y cũng trắng đêm không dám rời đi, lại tìm mấy ngự y tới chẩn bệnh, vẫn không có khởi sắc, mọi người thần sắc hết sức nghiêm trọng.

"Uyển Nhi, người nhất định phải bình phục, người quên, Tiêu gia còn chờ người đi báo thù, người nói phải báo thù rửa hận vì Tiêu gia mà, cho nên người không thể chết, toàn bộ người trong nhà người đều ở đây, bọn họ hi vọng người còn sống vì bọn họ báo thù, Uyển Nhi, người nghe chưa? Nghe được cũng nhanh tỉnh lại, nhìn ta này, ta là Tiêu Tương Phi, người đã nói ta là tỷ tỷ của người, người tỉnh lại đi, người nói ta là tỷ tỷ của người mà." Nàng lại gần Uyển Nhi bên tai, lớn tiếng nói, hy vọng có thể đánh thức nàng, hy vọng có thể đẩy lên nàng sinh tồn ý thức cùng báo thù đấu chí.

Không biết là bởi vì nàng nói lớn tiếng, hay là do tên của nàng, hay là do lời nói của nàng, mà Tiêu Tương Uyển nằm trên giường sau một ngày một đêm rốt cuộc thân thể bỗng nhúc nhích.

Hỉ Nhi đám người thấy vậy, mừng rỡ như điên, nàng nghe được, nàng nghe được.

Động tác nho nhỏ này, Tiêu Tương Phi cũng nhìn thấy, nàng vừa đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Tiêu Tương Uyển vừa tiếp tục nói: "Uyển Nhi, người nói, ta là tỷ tỷ của người, ta và người phải cùng nhau báo thù, nhưng là rút cuộc ai là kẻ thù của Tiêu gia, Uyển Nhi người không có nói với tỷ tỷ, nếu như người chết, tỷ tỷ tìm ai báo thù? thù của Tiêu gia không phải thành đá chìm xuống biển sao? Uyển Nhi, người phải mau khỏe, nói cho tỷ tỷ, giải oan cho Tiêu gia với tỷ tỷ."

Tiêu Tương Uyển nghe được, cho nên nàng rất nỗ lực muốn mở mắt, nàng muốn nói cho Tiêu Tương Phi biết về huyết hải thâm cừu của Tiêu, chỉ là nàng mệt quá, thân thể của nàng nhẹ nhàng, nàng rất muốn ngủ, nàng không muốn tỉnh lại, nàng muốn gặp cha mẹ còn có tỷ tỷ, cùng với người nhà Tiêu gia.

"Tỷ, tỷ tỷ."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Cái Chết Của Uyển Nhi (Tiếp)

"Tỷ, tỷ tỷ." Uyển Nhi thật cố gắng, cuối cùng cũng từ trong cơn mê man tỉnh lại, người đầu tiên nàng nhìn thấy là Tiêu Tương Phi đang ngồi cạnh giường mình, không kìm nén được liền cất tiếng gọi.

Tiêu Tương Phi lại bị một tiếng tỷ tỷ này làm rung động, chưa từng có một câu nói nào từng khiến nàng cảm động như vậy, nhưng hôm nay một tiếng tỷ tỷ của Tiêu Tương Uyển lại làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

"Uyển Nhi." Nàng nhẹ nhàng vuốt đầu và mái tóc của Tiêu Tương Uyển, dịu dàng gọi tên của nàng ta.

Tiêu Tương Uyển nhìn nàng, nước mắt bỗng nhiên trào ra, thân thể nàng hiện tại rất khó chịu, nhưng nhìn thấy Tiêu Tương Phi, nàng cảm thấy thật vui, một tiếng tỷ tỷ đã làm cho nàng rất đau lòng.

"Tỷ tỷ, nhất định phải báo thù cho cha mẹ, báo thù cho Tiêu gia." Tiêu Tương Uyển nắm thật chặt tay của Tiêu Tương Phi, nói liền một hơi.

Tiêu Tương Phi không gật đầu, chỉ lo lắng nhìn nàng ta, bởi vì nàng thấy thân thể nàng ta hình như không có chuyển biến tốt, cảm giác như chỉ là một loại hồi quang phản chiếu (Tử Vũ: "hồi quang phản chiếu" là chỉ người bị bệnh nặng khó qua khỏi nhưng lại vì 1 việc gì đó khiến cơ thể

chống đỡ, tinh thần hết sức tình tảo), không biết liệu có phải cảm giác của nàng sai hay không.

"Tỷ tỷ! tỷ tỷ đừng cự tuyệt Uyển Nhi, tỷ tỷ nhất định phải báo thù vì Tiêu gia, vì mấy trăm mạng người của Tiêu gia, Uyển Nhi đã không thể vì bọn họ báo thù, chỉ có thể đặt hi vọng vào tỷ tỷ." Tiêu Tương Uyển nhìn nàng khẩn cầu, ánh mắt tràn ngập hy vọng.

Tiêu Tương Phi không biết phải nói như thế nào, nàng đã nói rất nhiều lần, nàng không phải người của Tiêu gia, nàng không phải là tỷ tỷ của Tiêu Tương Uyển, nhưng Tiêu Tương Uyển đến chết vẫn khẳng định nàng là tỷ tỷ của nàng ta. Có lúc nàng cũng hoài nghi, nàng với người cùng tên Tiêu Tương Phi kia thật sự giống nhau y đúc vậy sao?

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Tiêu Tương Uyển dường như đã hết sức, nói xong liền thở dồn dập, hô hấp cũng càng ngày càng nhanh, cảm giác như thở không ra hơi vậy.

"Uyển Nhi, Uyển Nhi, đừng nói nữa, muội hãy nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này sau này hãy nói, được không?" Nàng vội vàng an ủi Tiêu Tương Uyển,.

Tiêu Tương Uyển không yên lòng, mở to mắt nhìn nàng, tràn đầy khẩn cầu, nước mắt tràn ra hốc mắt ngày càng nhiều, nhưng lại không rơi xuống giọt nào.

"Uyển Nhi, đừng như vậy. Tỷ đã nói rồi, tỷ thật sự không phải là tỷ tỷ của muội, muội chắc chắn là nhận lầm người rồi, tỷ tỷ của muội nếu còn sống, nàng ấy nhất định sẽ báo thù giúp cha mẹ muội cùng Tiêu gia. Muội đừng lo lắng, được không?" Nàng vội khuyên nhủ Tiêu Tương Uyển, nhưng chuyện nàng không làm được, nàng sẽ không hứa hẹn gì cả, vậy nàng nàng không thể nhận lời của nàng ta được.

"Tỷ tỷ." Tiêu Tương Uyển ngơ ngác nhìn nàng, nước mắt từng hạt rớt xuống, sau đó liền im lặng nhìn Tiêu Tương Phi.

Bộ dáng này của nàng ta khiến Tiêu Tương Phi có chút luống cuống, trong thâm tâm cảm thấy thật bất lực, chẳng lẽ mọi người ai cũng coi nàng là thần thánh, không chuyện gì không làm được.

"Uyển Nhi, muội hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, dưỡng thương cho mau lành, có chuyện gì cũng phải chờ muội khỏe lại rồi mới nói." Nàng bắt buộc nàng ta phải nghỉ ngơi cho thật tốt, không muốn để nàng ta nói quá nhiều, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến thân thể của nàng ta.

Tiêu Tương Uyển vẫn im lặng nhìn Tiêu Tương Phi, Tiêu Tương Phi cũng dùng ánh mắt quyết tâm nhìn nàng ta, cuối cùng Tiêu Tương Uyển đành phải nhắm mắt lại, không dám dùng vẻ mặt cùng ánh mắt quật cường giằng co với Tiêu Tương Phi nữa.

Tiêu Tương Phi vẫn ngồi bên cạnh nàng ta rất lâu, cho đến đêm khuya, nàng mới nghe lời khuyên của đám người Hỉ Nhi, mệt mỏi trở về phòng nghỉ ngơi. Nàng không biết làm thế nào với Tiêu Tương Uyển, càng không biết nàng phải giải thích như thế nào với nàng ta, nàng đã giải thích rõ ràng đến vậy, chỉ còn thiếu nước đem thân phận là người hiện đại của mình ra nói. Nhưng liệu Tiêu Tương Uyển có tin không? Hay lại khẳng định hoặc khẳng khái đổ lỗi cho nàng là chiếm hữu cơ thể này?

Trong đầu nàng đang rất loạn? Nàng nghĩ không ra, nghĩ không thông. Nhưng kì quái nhất chính là, hôm nay nàng bẻ gãy một cánh tay của Tương Phi, nhưng không có bất kì một ai đến tìm nàng để gây phiền toái, ngay cả Hiên Viên Vũ cũng không thấy xuất hiện, giống như nàng chưa từng gây ra bất kì chuyện gì vậy. Đây cũng là việc làm cho nàng phải suy nghĩ. Nghĩ nhiều đến mức đầu nàng cũng bắt đầu thấy đau.

Vừa nằm lên giường một lúc nàng liền ngủ thiếp đi , nếu không nghĩ ra, vậy thì cứ để nước tới đất ngăn cản, binh tới tướng đỡ đi, nàng còn gì để mà sợ?

Lúc nàng đang ngủ rất say thì đột nhiên bị người dùng sức đánh thức, nàng cau mày chậm rãi mở mắt, chỉ thấy trước mắt là khuôn mặt đầy nước mắt của Hỉ Nhi, cùng hoang mang sợ hãi.

Nàng còn chưa kịp hỏi, Hỉ Nhi liền vội vã nói: "Tiểu thư, không xong, Uyển Nhi, nàng.....nàng chết rồi."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Uyển Nhi Chết

Tiêu Tương Phi ngơ ngác nằm ở trên giường, tối hôm qua còn bình thường, muội ấy đã tỉnh, muội ấy có thể cùng mình nói chuyện, dáng vẻ đấy không giống một người có thể chết, nhưng là muội ấy làm sao lại đột nhiên chết rồi.

"Không thể nào, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Muội ấy đã tốt rồi, làm sao có thể chết chứ?" Nàng vừa nhanh chóng bò dậy, vừa cấp bách nói.

Hỉ Nhi vội vàng đỡ lấy Tiêu Tương Uyển, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Tiểu thư, tối hôm qua là thật tốt, sau khi ngài trở về, cũng không có gì biến hóa, nhưng là buổi sáng ngày hôm nay, chúng ta đi xem xét thương thế của Uyển Nhi, lại phát hiện nàng đã chết. Ô ô ô"

Lúc buổi sáng, họ thấy đã đến thời điểm thay dược, thuốc cũng đã sắc xong, vội vàng chuẩn bị cho nàng uống thuốc thay dược, nhưng chưa từng nghĩ đến. Lúc các nàng vừa chạm vào Uyển Nhi mới kinh hoàng phát hiện thân thể Uyển Nhi đã cứng ngắt, nàng đã tắt thở.

Tiêu Tương Phi lão đảo nghiêng ngả chạy đến bên trong phòng của Uyển Nhi thì đám người Thảo Nhi đã sớm khóc đỏ cặp mắt, đang khổ sở đứng ở một bên.

"Uyển Nhi, Uyển Nhi." Nàng vọt tới bên giường của Tiêu Tương Uyển, đưa ra tay vừa run rẩy chạm vào Uyển Nhi, vừa nhẹ nhàng kêu, tựa như đánh thức nàng tỉnh dậy.

Uyển Nhi thật đã chết rồi. Khi nàng nhìn thẳng vào Tiêu Tương Uyển, mặt không có chút máu, người cứng ngắt thì với kinh nghiệm phong phú của mình thì nàng biết, Tiêu Tương Uyển thật đã chết rồi.

Nàng nhẹ nhàng vuốt tóc Tiêu Tương Uyển, vẫn còn chút nhiệt độ, còn có chút mềm mại, nàng nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, tựa như một mẫu thân vuốt ve con của mình. Nàng còn dán sát mặt mình ở trên gương mặt lạnh như băng của Tiêu Tương Uyển, nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

"Uyển Nhi, thật xin lỗi. Tỷ tỷ không phải là không giúp mọi người, chỉ là của tỷ thật sự không phải là tỷ tỷ ruột của mọi người. Hi vọng mọi người thấy được cha mẹ rồi cùng nhau đi thôi." Nàng dịu dàng ở bên tai của Tiêu Tương Uyển.

Đám người Hỉ Nhi thấy vậy, ai cũng khóc, rồi rít quỳ gối bên cạnh Tiêu Tương Phi, ghen ngào nói: "Tiểu thư, ngài đừng quá thương tâm, Uyển Nhi nếu là biết, nàng nhất định sẽ đau lòng."

Khóc một lát, rốt cuộc mới thấy ngự y vội vàng chạy đến, sau khi kiểm tra, lúc này mới xác định Uyển Nhi đã tử vong.

"Tiểu thư, nàng ấy đã đi. Nàng ấy chết là do biến chứng của vết thương, dẫn đến sốt cao không ngừng, hơn nữa bệnh nhân đã mất đi ý muốn sinh tồn, cho nên đẩy nhanh tốc độ tử vong của nàng ấy." Ngự y nói rất đơn giản, đã nhìn quen sinh tử, hẳn đã không còn cảm giác gì nhiều.

Tiêu Tương Phi gật đầu một cái, bày tỏ nàng đã biết, nhưng không tỏ vẻ nàng có thể tiếp nhận nguyên nhân này, mặc dù nàng biết sốt cao cũng sẽ chết người, cũng biết cổ đại một vết thương nhỏ cũng dễ dàng chết người, nhưng nàng tin tưởng Tiêu Tương Uyển sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Nàng thần thờ nhìn họ cho Uyên Nhi mặc vào bộ đồ mới, đi đôi giày mới, sau đó đợi thủ vệ dùng một khối vải trắng bọc nàng ta lại , mới mang nàng ta đi ra ngoài. Nàng vội vã đuổi ra kịp đến cửa, nhìn bọn họ mang Tiêu Tương Uyên đi ra ngoài.

"Uyên Nhi." đôi mắt nàng đắm lệ mông lung, nhìn bọn họ dần dần đi xa.

"Tiêu thư." Hi Nhi đỡ nàng, cũng là hai mắt hồng hồng, lo lắng nhìn nàng.

Nàng không biết mình phải làm gì, cứ ngẩn người ra như vậy, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Nhưng tai của nàng vẫn có thể nghe được thanh âm thanh thúy của Tiêu Tương Uyên gọi nàng là tỷ tỷ .

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thái Hậu

Uyển Nhi đã chết, sau khi chết tro cốt được chôn cất ở một cái giếng khô trong hoàng cung, ngày đó Tiêu Tương Phi đi bái tế, đứng ở cái giếng đó trầm tư thật lâu.

"Tiểu thư, thật là kỳ quái, Tương phi cũng không tìm đến tiểu thư để gây phiền toái, có lẽ là không dám đắc tội với tiểu thư." Trên đường về, Hi Nhi đột nhiên thấy khó hiểu liền nói ra.

"Đúng vậy, đúng vậy." Những người khác cũng rối rít phụ họa theo, tất cả mọi người cảm thấy kỳ quái, một ngày một đêm đã qua, không chỉ không thấy Tương Phi xuất hiện, ngay cả Hoàng thượng tối hôm qua cũng không tới hỏi, chẳng lẽ Hoàng thượng không biết?

Tiêu Tương Phi cũng nhú mày, nàng thật không có tâm tình nghĩ đến, Uyển Nhi chết rồi, không biết vì sao, nàng cảm thấy thật có lỗi. Nghe được lời nghị luận của họ, nàng thầm nghĩ, chẳng qua chỉ là một Uyển Nhi nhỏ nhỏ chết đi, Tương Phi sợ là đang vui mừng nữa kìa, cỡ lẽ là thế thì mới không tìm đến nàng gây phiền phức.

"Nếu nàng dám đến tìm ta gây chuyện, lần này ta tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho nàng như vậy." Nàng hung dữ nói, bộ dáng như hung thần ác sát (Tử Vũ: ý là bộ dáng hung dữ, tàn ác). Tương Phi tốt nhất là đừng

chọn thời điểm tinh thần nàng không tốt để đến gây sự, nếu không nhất định nàng ta không có kết quả tốt.

Đám người Hỉ Nhi thấy Tiêu Tương Phi bộ dáng khó chịu, trong lòng biết tâm tình của nàng đang không tốt, vì vậy liền biết ý không nói lung tung nữa, đi theo nàng trở về Hưởng Dương cung.

Vừa bước vào Hưởng Dương cung, liền thấy người canh cửa chính của Hưởng Dương cung đang nhìn ra ngoài, vừa thấy được họ trở lại chân mày liền giãn ra lập tức tiến lên đón.

"Tiểu Thuận Tử, đã xảy ra chuyện gì?" Hỉ Nhi thấy người đợi ở cửa là Tiểu Thuận Tử, liền vội vàng hỏi.

"Tiểu thư, Hỉ Nhi, không xong, Thái hậu tới." Tiểu Thuận Tử hết hoảng nói, có chút hoang mang lo sợ.

Đám người Hỉ Nhi nghe xong, mặt lập tức lộ ra vẻ khẩn trương cùng sốt ruột, họ vẫn nhớ là tiểu thư chưa từng gặp Thái hậu, càng không biết Thái hậu là người vô cùng nghiêm nghị. Thái hậu đột nhiên đến đây, nhất định là không có chuyện tốt lành gì.

Tiêu Tương Phi thấy vẻ mặt các nàng biến đổi liền biết người tới nhất định không có ý tốt. Nàng không sợ Thái hậu, đến thì đến, nàng cũng muốn xem một chút, một người phụ nữ có thể làm gì được nàng.

"Đi, chúng ta vào gặp bà ta một chút." Nàng không xưng hô Thái hậu một cách tôn trọng, chỉ dẫn đầu đi vào trong cung.

Hưởng Dương cung có rất nhiều người xuất hiện, rất nhiều khuôn mặt đều là xa lạ. Lúc nàng đi vào, có nhiều người nhìn nàng nhưng cũng không người nào hành lễ.

Nàng cũng không quan tâm, thẳng đường đi vào, nàng cũng muốn xem một chút, Thái hậu tới là muốn làm gì.

Ở vị trí chủ tọa trong Hướng Dương cung, chỗ mà nàng vẫn hay ngồi thì giờ có một người phụ nữ trung niên trang phục đẹp đẽ sang trọng đang duyên dáng ngồi ở đó, trong tay nàng đang cầm một tách trà, thưởng thức từng ngụm nhỏ, giống như vô cùng ngon, giờ tay nhắc chân đều rất có phong thái.

"Nô tỳ tham kiến Thái hậu." Đám người Hỉ Nhi vẫn đi theo ở phía sau nhìn thấy người phụ nữ trước mắt thì đồng thanh cung kính nói, đồng thời cũng là như đang nhắc nhở Tiêu Tương Phi.

Người phụ nữ ngồi ở vị trí chủ tọa như không để ý tới, nhẹ nhàng đặt tách trà xuống, lúc này mới nhìn sang hướng của các nàng, ánh mắt dừng ở trên người Tiêu Tương Phi.

Tiêu Tương Phi cũng không hành lễ với bà, nàng bình tĩnh an tĩnh nhìn Thái hậu.

Ánh mắt của hai người giao nhau trên không trung, trong khoảng thời gian ngắn, không có một tiếng động nào, ai cũng không nói lời nào, không khí trầm tĩnh khiến cho người khác hít thở không thông.

Đám người Hỉ Nhi tâm trạng dấy lên bất an, liền không dám thở mạnh. Âm thầm vì Tiêu Tương Phi lo lắng, họ thật sợ Thái hậu sẽ khó xử Tiêu Tương Phi.

"Tiểu thư." Hỉ Nhi to gan, nhỏ giọng kêu lên, đồng thời vươn tay ra kéo nhẹ y phục của Tiêu Tương Phi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng

www.dtv-ebook.com

Chương 63

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Người Của Tiêu Gia

"Tiêu Tương Phi gặp qua Thái hậu." Không muốn các nàng lo lắng cho mình, càng không muốn để cho người khác cảm thấy mình không có lễ phép, nàng liền không kiêu căng cũng không nịnh nọt, hướng chủ vị là Thái hậu gật đầu một cái, cũng không có khom lưng hành lễ.

Thái hậu mặt không chút thay đổi, nhìn nàng không biết đang nghĩ cái gì, thậm chí cũng không bất kỳ thái độ với việc vấn an của nàng, trầm mặc làm tâm thần người ta bất an.

Tiêu Tương Phi vẫn đứng chờ ở đây, nàng đang chờ vị Thái hậu trước mắt làm khó dễ, vô sự không lên Tam Bảo Điện (Tử Vũ: ý là không có việc thì không tìm đến tận cửa), điều đó nàng vẫn hiểu.

Nhưng, ngoài dự đoán, Thái hậu cũng không có vẻ giận dữ, càng không có làm khó dễ, chỉ là nhìn nàng, mọi người thấy vậy lòng cũng bất ổn, rất là khó chịu.

Hồi lâu, Thái hậu mới chậm rãi trầm giọng nói: "Các người lui ra ngoài đi, ai gia có lời muốn nói với Tiêu Tương Phi." Bà nói câu nói này, từ đầu tới đuôi chỉ nhìn về hướng của Tiêu Tương Phi.

Hỉ Nhi và đám cung nữ nghe theo lời liền lui xuống, trong nội cung to như vậy chỉ còn lại hai người họ, người nhìn ta, ta nhìn vào người.

Tiêu Tương Phi không nói lời nào, nàng bảo trì bình thân, địch động nàng mới động, địch không động nàng cũng không động. Ai nắm giữ cả thế cục, người đó chính là người thắng.

Thái hậu nhìn nàng, vẻ mặt rất cuộc động, không kìm hãm được thở dài một cái, dung giọng khổ sở nói: "Phi Nhi, tới đây." Bà lại còn vẫy vẫy tay với Tiêu Tương Phi.

Biến hóa bất chợt này khiến Tiêu Tương Phi trợn mắt há mồm, Thái hậu sao lại gọi mình là Phi nhi, chẳng lẽ Thái hậu nhận biết mình, hay là bà có cảm tình với mình? Nhưng trước giờ họ chưa từng gặp mặt.

Nàng vừa đi về phía Thái hậu, đồng thời cũng âm thầm cảnh giác, tay cũng làm động tác chuẩn bị động thủ. Cho đến khi nàng đi tới bên cạnh Thái hậu, kinh ngạc phát hiện Thái hậu cũng không có động tác gì, chỉ là nhìn nàng, hơn nữa ánh mắt rất phức tạp.

"Thái hậu." Nàng thận trọng kêu lên, cảnh giác với Thái hậu.

"Phi Nhi, , để cô nhìn người một chút." Thái hậu vẫn không nói lời nào cũng không vội vàng, vừa nói ra một câu liền dọa người như vậy, một tiếng "cô" này khiến Tiêu Tương Phi thực sự bị hù cho sợ.

Tiêu Tương Phi kinh ngạc nhìn về phía nàng, Thái hậu lại xưng cô với nàng? Nàng và Tiêu gia thì ra là có quan hệ ."Ta không biết người." Nàng chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn lên tiếng.

Đôi mắt Thái hậu bắt đầu đăm lẹ mông lung, nàng nhìn Tiêu Tương Phi, nước nỡ nói: "Ai gia không cứu nổi Tiêu gia các người, để cho phụ mẫu người chết oan chết uổng, càng làm cho Uyển Nhi chết thảm tại trước mặt ai gia. Phi Nhi, ai gia không thể làm gì, ai gia thực xin lỗi người."

"Thái hậu." Nàng không biết nói như thế nào mới được, nàng thật sự là quá kinh ngạc, người của Tiêu gia sao chỗ nào cũng có, điều không ngờ tới là vị Thái hậu quyền cao chức trọng này, lại không cách nào bảo vệ được Tiêu gia, không có cách nào cho Tiêu Tương Uyển một cuộc sống tốt.

"Phi Nhi, cô nghe nói Vũ Nhi dẫn người tiến cung, trong lòng vừa mừng vừa lo, lo lắng nhất những người đó bất lợi với người, cũng may nghe nói người có thể ép được bọn họ, nghe nói người đến ở Hướng Dương cung này, cô cũng yên tâm." Thái hậu kéo tay nàng, dịu dàng vỗ, vui mừng nói.

Lần này, Tiêu Tương Phi càng cảm thấy kỳ quái, tựa hồ cảm thấy người của Tiêu gia đang bị người khác đuổi tận giết tuyệt, hiện tại nàng lại trở thành một người cùng tên cùng họ với Tiêu Tương Phi, phỏng chừng về sau cuộc sống của nàng ở chỗ này sẽ cực kỳ nhiều màu sắc, nhất định sẽ không nhàm chán.

"Phi Nhi tốt vô cùng, cảm ơn cô đã quan tâm." Nàng suy nghĩ một chút, vẫn nên thuận theo tâm ý của Thái hậu, sửa lại miệng, nếu trước kia nàng giải thích vẫn không ai tin, nàng tin tưởng người khác cũng sẽ không tin. Không bằng, dứt khoát nhận đi.

Thái hậu vừa nghe, hốc mắt đã ươn ướt, nhẹ gật đầu một cái, không che giấu được dáng vẻ xinh đẹp, khí chất cao quý.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Khách Không Mời Mà Đến

"Cô đến chỗ này của Phi Nhi, là vì quen biết với Phi Nhi sao?" Tiêu Tương Phi cùng ngồi với Thái hậu ở chủ vị, nghi ngờ nói.

Thái hậu cũng không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nhìn nàng, thấy nghi ngờ trong lòng nàng lớn như vậy lại không an tâm, lúc này mới thở dài mà nói: "Phi Nhi, cô cũng không có năng lực như người nghĩ, cô mặc dù quý vi Thái hậu, nhưng lại không có quyền lợi gì, ngay cả Uyển Nhi ở trong cung, ai gia cũng không bảo vệ được nàng." Vừa nhắc tới Tiêu Tương Uyển, Thái hậu lại thấy khổ sở, rơi vài giọt nước mắt.

Tiêu Tương Phi cảm thấy Thái hậu nói nhiều điều là thật, người bên ngoài hận Tiêu gia như vậy, nếu như Thái hậu thật sự là người nhà của Tiêu gia, làm sao lại không thể nể mặt Thái hậu, giết sạch cả nhà bọn họ như vậy.

"Thái hậu đừng buồn, Phi Nhi tin tưởng Uyển Nhi trên trời có linh thiêng nàng sẽ rõ, Tiêu gia cũng sẽ hiểu cho khổ tâm cùng bất đắc dĩ của Thái hậu, bọn họ nhất định sẽ không trách ngài ." Nàng an ủi, nghi ngờ trong lòng chưa từng tản đi, đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, làm cho đầu óc của nàng thiếu chút nữa cũng choáng váng.

"Ai gia thật vô dụng, trơ mắt nhìn bọn họ chết thảm, cũng không thể làm gì được. Tương lai ngày nào đó ai gia thấy bọn họ, mặt mũi cũng không biết

đế đi đâu." Tiêu thái hậu nói xong, lại rơi nước mắt.

Tiêu Tương Phi chỉ biết nhìn bà ta mà không thể làm gì khác, đưa cho bà ta khăn tay rồi lại đưa một tách trà .

Thái hậu thật vất vả mới bình tĩnh lại, không nhắc lại những chuyện thương tâm, lại hỏi thăm chuyện tình giữa nàng cùng Hiên Viên Vũ, cuối cùng còn dặn dò nàng cẩn thận với Tương Phi, bởi vì nàng bẻ gãy của nàng ta một cánh tay, ngày sau nàng nhất định sẽ trả thù, mà bà ta cũng không có khả năng hay lực lượng gì, chỉ có thể nhắc nhở nàng trước.

Cùng Thái hậu nói chuyện về việc nhà một lát, lại nghe Thái hậu căn dặn cũng quan tâm, rốt cuộc bà ta cũng ra về, điều này làm cho Tiêu Tương Phi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng rất không thích cùng người xa lạ nói chuyện, hơn nữa những người này đều là quen biết nàng từ trước, mọi người đều biết nàng, thân thiện vô cùng.

"Tiểu thư, Thái hậu nói gì." Hỉ Nhi thấy Thái hậu cùng cung nữ vừa đi lập tức nhanh chóng xông tới, vội vàng hỏi, lo lắng không biết có chuyện gì không.

Nàng cười nhạt lắc đầu một cái, buông lỏng nói: "Không có gì, dù sao không phải tìm đến để điều tra , không phải tìm đến để gây phiền toái là được. Các người không cần phải lo lắng, tiểu thư nhà các người cũng sẽ không để mình bị thua thiệt."

Đám người Hỉ Nhi không nghĩ vậy, họ cũng sợ muốn chết, nếu chủ tử xảy ra chuyện gì họ cũng không trốn thoát."Tiểu thư, ngài chớ nói vậy. Dọa chúng ta sợ muốn chết." Hỉ Nhi bĩu môi, vẻ mặt cầu xin nói.

"Yên tâm đi, ta sẽ có chừng mực." Nàng đã tính toán trước khi nói, trong lúc này bất chợt lại nở nụ cười.

Ngay lúc này, bên ngoài cung lại đột nhiên nhao nhao ầm ĩ lên , bên ngoài dường như có rất nhiều người đến, hơn nữa còn muốn xông thẳng vào bên trong này.

"Bên ngoài thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?" Hỉ Nhi không chờ Tiêu Tương Phi lên tiếng, liền kêu lên, sau đó cùng Nộ Nhi vội vội vàng vàng chạy ra ngoài. Thảo Nhi cùng Hoàn Nhi ở lại cạnh nàng, bưng trà đưa điếm tâm đến cho nàng.

Chỉ chốc lát sau, Hỉ Nhi cùng Nộ Nhi còn không thấy đi vào, ngược lại thấy một đám người xa lạ tiến vào, bọn họ vọt vào Hương Dương cung, đi thẳng tới trước mặt nàng.

"Tiểu thư." Thảo Nhi cùng Hoàn Nhi vừa giận vừa sợ, song song vây quanh nàng, cảnh giác nhìn đám người vừa tới.

Tiêu Tương Phi mặt không chút thay đổi, không biết hôm nay là ngày gì, sao nhiều khách không mời mà đến như vậy, nếu như không phải bản thân đã trải qua trăm trận chiến, chịu đủ hình thức huấn luyện, thì nàng thực sự sẽ cảm thấy tâm thần bất an cùng lo sợ. Thật đáng tiếc là nàng không như vậy. Nàng đã sớm âm thầm đặt vũ khí ở trong tay, hơn nữa nhanh chóng đem nhân số của đối phương đếm rõ ràng, tính rõ đường tấn công cùng rút lui. Nàng sẽ không đánh trận nếu không nắm rõ phần thắng, muốn bắt nạt nàng, kiếp sau đi.

"Các người là ai, lại dám xông vào Hương Dương cung, nếu để cho Hoàng thượng biết, các người tội chết khó thoát, tội sống khó tha." Thảo Nhi cả giận nói, chỉ là nàng khẩn trương quá nên dễ cảm xúc bị ảnh hưởng.

Người tới chỉ nhìn chăm chăm vào Tiêu Tương Phi nhú mày, mặt lộ vẻ khinh bỉ cùng khinh thường: "Tiêu thị lại có một con cá lọt lưới là người, người nên cùng bọn họ xuống dưới lòng đất gặp nhau mới phải."

Tiêu Tương Phi vừa nghe thấy, trong lòng bắt đầu nổi lên chán ghét đối với những người này, nàng đã nghe thấy bọn họ mắng người của Tiêu gia, thống hận người nhà Tiêu gia, thậm chí muốn nhổ cỏ tận gốc, nhưng ngay cả một người không có liên quan gì như nàng cũng muốn kéo vào. Tính tình nàng vốn lạnh nhạt giờ cũng bị lửa giận làm cho cháy sạch, tức đến sùi bọt mép.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đe Doạ Mọi Người

"Người vừa nói cái gì, người dám nói lại lần nữa." Tiêu Tương Phi đẩy Thảo Nhi và Hoàn Nhi đang chặn trước người ra, lạnh lùng đứng ở trước mặt bọn họ, vẻ mặt không thay đổi.

Cả người hùng hực khí thế, hơn nữa vì trên người nàng toát ra hơi thở nguy hiểm của một lính đặc công, nên ngay lập tức khiến những người vừa đến không khỏi hoảng sợ, liên tiếp lui về phía sau vài bước.

"Người... lớn mật. Thân mang trọng tội, còn dám lớn tiếng uy hiếp đại thần, người... người." Người dẫn đầu đại thần tức giận đến xanh mặt, tay chân phát run, nói nửa ngày không xong.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng nhìn bọn họ, coi như cả thế giới đối đầu với nàng thì làm sao? Nàng không cần dựa giẫm vào bất cứ ai mà vẫn sinh tồn được. Mà nàng cũng chưa từng trông cậy vào việc dựa giẫm vào người khác.

"Ta uy hiếp người thì thế nào? Người không phạm ta, ta không phạm người, đây là đạo lý cơ bản nhất, các người xúc phạm ta, chẳng lẽ ta còn đứng im để cho các người bắt nạt? Ta mà để mặc cho người khác khi dễ mình thì ta không phải họ Tiêu." Mặc dù họ Tiêu mang đến cho nàng không

ít phiền toái, nhưng chẳng lẽ họ Tiêu trong thiên hạ đều có tội? Đều là người không tốt?

Người dẫn đầu đại thần nhất thời á khẩu không trả lời được, bọn họ tới đây, ngay cả Hoàng thượng cũng không biết, bọn họ là thừa dịp Hoàng thượng không có ở đây, mới dám tới.

"Lớn mật, người cũng đã biết Tiêu gia các người tội ác ngập trời? Người không những không đền tội, còn uy hiếp mệnh quan triều đình, người có biết tội của người không?" Thừa tướng quát lên, gương mặt hung thần ác sát.

Tiêu Tương Phi quan sát hẳn, ánh mắt lạnh lẽo, nàng xác định, lão Thừa tướng chính là người dẫn đầu, nếu như hôm nay nàng không thuận phục được kẻ đứng đầu thì sợ rằng những phía sau sẽ chẳng dễ dàng bỏ qua.

Vì vậy nàng bước từng bước đi đến phía trước, đi về phía Thừa tướng. Nàng bước một bước, Thừa tướng không nhịn được lui về phía sau một bước, giống như bị nàng dọa cho sợ.

"Người.. người.. người đừng tới đây." Thừa tướng so với những người ở đây thì hẳn là trọng thần trong triều, đã từng gặp vô vàn trường hợp, cũng gặp nhiều loại người khác nhau, hẳn cũng không có từng luống cuống, nhưng hôm nay, đối mặt với một người ít tuổi hơn hẳn lại là một cô gái yếu đuối, hẳn cư nhiên bị khí thế của nàng dọa cho sợ.

Nàng lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai (Tử Vũ: tức là tốc độ nhanh đến mức không tưởng được) tóm lấy áo của Thừa tướng, mặc dù không đem hẳn kéo ngã, nhưng cũng làm cho hẳn mặt đỏ tới mang tai, khó chịu không thôi.

"Ta cảnh cáo người, đừng làm cho ta mất hứng, nếu không, kết quả thì không chỉ giống bộ dáng của Tương Phi đâu. Bản tiểu thư, gặp mạnh thì mạnh hơn, gặp yếu cũng là yếu, giết người cũng chưa từng chớp mắt, người

cẩn thận một chút cho bản tiểu thư." Nàng cố ý hung tợn nói, so Thừa tướng hung thần ác sát hơn, đáng sợ hơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, mọi người vừa nghe xong lời nói này của nàng thì đều sợ tới mức sắc mặt cũng thay đổi, chuyện của Tương Phi, bọn họ đã sớm biết, hơn nữa chính là vì chuyện này mới xông vào Hưởng Dương cung.

"Người.. người.. người dám, nữ nhân to gan, người.. người trong mắt không có vương pháp, người." Thừa tướng nói không ra lời, bởi vì hẳn cảm thấy cổ của hắn bị xiết chặt, sắp hít thở không thông rồi.

(Tử Vũ: hơ! Cái lão Thừa tướng “người...người” mãi thôi. Cũng chẳng hiểu làm sao leo được lên cái ghế Thừa tướng.)

Mọi người ở phía sau hẳn cũng không dám tiến lên giải cứu, người nào cũng hoảng sợ nhìn Tiêu Tương Phi, sợ nàng sẽ phát điên rồi thực sự động thủ.

"Mau, mau cứu Thừa tướng đại nhân, mau cứu Thừa tướng." Không biết người nào hô một tiếng, xung quanh bắt đầu hoảng loạn, thị vệ xông vào bao vây bọn họ, giống như muốn cứu Thừa tướng ra.

Tiêu Tương Phi vẫn túm chặt cổ áo của Thừa tướng, ánh mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng, cân nhắc xem làm thế nào hạ được hết bọn hắn. Không khí khẩn trương lập tức tràn ra cả cung điện, người người đều bất an, sợ bị liên lụy, lại không thể không làm gì, đi cũng không được, không đi cũng không được.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Viên Quân

Lúc Tiêu Tương Phi suy tính có nên ném tên Thừa tướng đáng ghét này vào đám người kia hay không thì một người mà nàng hoàn toàn quên mất bỗng nhiên xuất hiện.

"Lớn mật, các người lại dám tự tiện xông vào Hướng Dương cung, nếu để Hoàng thượng biết được, không biết các người sẽ bị tội gì, đây là chỗ hậu cung, là nơi các người có thể tới sao?" Lời nói lạnh nhạt vang lên từ hướng của cung.

"Hi Nhi bái kiến Viên đại nhân." thanh âm cung kính của Hi Nhi cũng vang lên từ phía ngoài.

Viên Quân? Thì ra là hắn. Tiêu Tương Phi chưa thấy người đến nhưng trong đầu liền tự động hiện lên hình ảnh của người này, nàng vẫn còn nhớ hắn.

Quả nhiên, bóng dáng của Viên Quân liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ, chúng đại thần cùng thì vệ canh gác cũng không cử động liền lui sang hai bên nhường ra một con đường.

"Viên đại nhân." Bọn họ rối rít cung kính hô lên, ai bảo Viên Quân ở trước mặt Hiên Viên Vũ rất được coi trọng, đặc tội hắn thật đúng là không

tốt chút nào.

Viên Quân liếc nhìn bọn hăn, thầm nghĩ thật sự là quá hỗn loạn rồi, Hoàng thượng lúc này mới xuất cung chưa đầy hai ngày, trong cung liền liên tiếp xảy ra một đống chuyện, đầu tiên là Tương Phi bị bẻ gãy cánh tay, tiếp đến là Tiêu Tương Uyển đột nhiên chết, hiện tại lại đến phiên các đại thần chạy đến Hương Dương cung để bức bách Tiêu Tương Phi.

"Các người tại sao lại ở chỗ này? Nếu để cho Hoàng thượng biết các người đến Hương Dương cung náo loạn thì không biết các người định hướng Hoàng thượng nói như thế nào." Viên Quân không muốn nói quá nghiêm trọng, hơn nữa phải cho hai bên một bậc thang đi xuống.

"Đúng, đúng, Viên đại nhân nói đúng, nói đúng." Lập tức có người thuận theo, vội vàng phụ họa, gương mặt nịnh hót.

Viên Quân thoả mãn gật gật đầu, lúc này mới hướng Tiêu Tương Phi nhìn, âm thầm ra hiệu cho nàng buông Thừa tướng ra, nếu không sẽ có nhiều điều không tốt.

Thế nhưng Tiêu Tương Phi lại làm như không thấy ám hiệu của hăn, vẫn lạnh lùng như níu lấy cổ áo của Thừa tướng như cũ, lạnh lùng nhìn cái mặt đã trở thành màu gan heo của Thừa tướng đại nhân.

"Tiêu tiểu thư, buông Thừa tướng đại nhân ra." Viên Quân không lên tiếng không được, chỉ sợ nàng sẽ làm cho Thừa tướng ngộp thở mà chết.

"Muốn ta thả người? Ta cũng đã nói không có người phạm ta, ta không phạm người, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? rất khó." Nàng hừ lạnh nói, mắt nhìn thẳng như cũ.

Mọi người vừa nghe nàng nói ra lời này, lập tức trợn tròn mắt.

"Viên đại nhân, nàng không thả Thừa tướng đại nhân."

"Viên đại nhân, vậy phải làm sao bây giờ?"

"Viên đại nhân, nàg."

"Nàng, nàg rốt cuộc muốn thế nào?"

Tất cả mọi người đều nhao nhao lên, tất cả đều hướng về phía Tiêu Tương Phi vẫn còn đang níu cổ Thừa tướng không thả, người to gan đã bước tới gần hơn, chuẩn bị cứu người.

Tiêu Tương Phi thờ ơ lạnh nhạt, thấy sắc mặt của Thừa tướng càng ngày càng kém, từ tím chuyển sang xanh, thân thể bắt đầu yếu dần, lúc này mới quyết định buông tay.

"Trả cho các người." Nàng buông lỏng Thừa tướng ra, hướng đến chỗ nhiều người đứng nhất ném đi, sau đó còn nói một câu."Đừng tưởng ta là một người dễ trêu chọc, là người dễ dãi. Hôm nay bỏ qua cho các người, nếu có lần sau, sẽ không may mắn như vậy đâu, cẩn thận mạng chó của các người."

Mọi người nghe thấy thế lại sửng sốt, bọn họ lộ liễu, nàng lại càng thêm cả gan làm loạn, uy hiếp người mà mặt không đổi sắc, giọng điệu thẳng thắn hùng hồn.

Mọi người đỡ lấy Thừa tướng, chỉ thấy Thừa tướng toàn thân rã rời, từng ngum từng ngum hô hấp lấy không khí vào phổi, thần trí lúc này mới tỉnh táo lại một chút. Cái mạng già của hắn, thiếu chút nữa đã không còn. Nữ nhân kia dùng lực quá lớn, cả người toát ra một loại sát khí ngay cả hắn cũng không chịu được.

"Biến, toàn bộ cắt cho ta, lần sau nếu để cho ta thấy các người, cẩn thận đầu của các người." Nàng lần nữa uy hiếp nói, nàng ghét những người vô duyên vô cớ tìm đến mình gây phiền toái, nhưng nàng cũng đã nhận ra bất

kế nàng bình thân như thế nào, tránh né như thế nào, những phiền toái này sẽ vẫn còn tìm tới nàng nữa.

Bởi vì nàng họ Tiêu, bởi vì nàng tên Tiêu Tương Phi, giống hệt với một người trong vạ người ở cái vương triều này. Nàng trốn không thoát, cũng tránh không được.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phán Kháng

Những người đó chật vật không chịu nổi chạy mất, có thể nói bọn họ đã làm Tiêu Tương Phi phát hỏa, không giống lúc tới thì kiêu ngạo như vậy, lúc đi cùng lúc tới tương phản rõ ràng.

Viên Quân nhìn khuôn mặt giận dữ ngút trời của nàng, càng lộ vẻ hiên ngang mạnh mẽ, khác hoàn toàn với những cô gái nhu nhược tầm thường. "Người đừng tức giận, bọn họ chỉ vì một lúc hồ đồ thôi." Hãn an ủi, dù biết lý do này thực không chấp nhận được.

"Là ai đưa họ tới? Là ai xui khiến họ tới?" Tiêu Tương Phi không nghe lời của hãn, ánh mắt lạnh lùng mà xa lạ nhìn thẳng vào hãn.

"Ta không biết." Hãn dĩ nhiên không dám nhìn nàng, không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng, sự tức giận của nàng.

Không biết? Tiêu Tương Phi không phải dễ bỏ qua như vậy, suy nghĩ kỹ càng, nàng liền phát hiện ra, ở cái vương triều này, phàm là người có quyền thế thì bọn họ đều nhắm vào người của Tiêu gia, nhắm vào nàng.

Viên Quân nhìn khuôn mặt đang suy nghĩ của nàng, biết nàng đang hoài nghi, cũng đang suy đoán, hãn không ngăn cản được, nhưng hãn nhất định sẽ bảo vệ nàng.

"Người chắc cũng biết, ta bẻ gãy cánh tay của Tương Phi, hôm nay Thái hậu cũng đã tới, sau đó đám người này cũng tới, không biết lần sau sẽ là ai? Ta - Tiêu Tương phi chưa bao giờ sợ cái gì, ai muốn đối đầu với ta, ai muốn đến tìm ta điều tra, ta theo đến cùng, muốn chơi, liền cùng nhau chơi đi, dù sao ta hiện tại ngứa tay, ngứa chân, rất lâu đã không có loại kích thích trong cuộc sống như vậy, không rèn luyện gì, ta sợ ta thành người tàn phế mất thôi." Giống như là tuyên chiến, hoặc như là hạ quyết tâm, vẻ mặt nàng nhẹ nhàng nói với Viên Quân như không có gì.

Nàng phải phản kích, ai không để cho nàng có một ngày tốt lành, nàng cũng sẽ không để cho đối phương có ngày nào tốt lành. Tất cả không phải nói nàng là người của Tiêu gia sao, không phải nói nàng chính là đại tiểu thư Tiêu Tương Phi của Tiêu gia sao, như vậy nàng liền làm một Tiêu Tương Phi của Tiêu gia như trong mắt họ. Nàng quyết định, bắt đầu từ hôm nay, nàng phải phản kích.

Viên Quân nghe được liền sợ hãi, bị lời của nàng làm sợ tới mức thật lâu không phục hồi lại tinh thần, nàng thật quyết định muốn cùng những người kia đối mặt, sẽ không hề không đếm xỉa đến nữa?

"Người... người đừng như vậy, có thể là bọn họ không biết, sau này bọn họ rồi sẽ biết người không phải là Tiêu gia đại tiểu thư Tiêu Tương Phi kia, ta tin tưởng Hoàng thượng nhất định sẽ bảo vệ người." Hả nhẹ nhàng nói, không biết như thế nào để trấn an được sự tức giận của nàng.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng nhìn hănh một cái, ở trong thế giới của nàng, nguyên tắc sinh tồn chính là, đừng dựa vào bất kỳ một ai, cầu người không bằng cầu chính mình. Bản thân mình mới chính là chỗ vững chắc nhất để dựa vào.

"Hôm nay cảm ơn người thật nhiều." Nàng lạnh nhạt hưởng hănh nói lời cảm ơn, trong lòng đối với người trong cái vương triều này một chút ấn tượng tốt đều không có.

Viên Quân không nghĩ đến, sau khi mình nhận được tin tức, một lòng một dạ chạy tới cứu nàng, thế nhưng đội lại được thái độ như vậy của nàng, trong tích tắc trong lòng cảm thấy rất khó chịu.

"Đây là việc ta phải làm, tiểu thư không cần phải khách khí." Hãn hơi hướng nàng chào một cái, cung kính nói.

Tiêu Tương Phi không nói gì, ngược lại lại hướng bên trong tấm cung đi vào, đi qua bên cạnh Hỉ Nhi mới nói: "Thay ta tiễn Viên đại nhân." Nói xong liền đi vào bên trong.

Đám người Hỉ Nhi liếc nhìn nhau, Hỉ Nhi lúc này mới mang theo bất đắc dĩ đi tiễn Viên Quân ra khỏi tấm cung.

Tiêu Tương Phi đi tới trong phòng, hướng trên giường lớn nằm xuống, nhắm mắt lại bắt đầu làm rõ tất cả chân tướng, nàng nhất định phải thấy rõ ràng thế cuộc trước mắt, nắm chặt cơ hội, nhất định phải cho bọn họ một đòn phản kích thật mạnh.

Thái hậu có thể tin sao? Theo nàng thì cũng chưa chắc, ở chỗ này, một người để nàng tin tưởng cũng không có, đừng tưởng nàng đã mở miệng gọi Thái hậu một tiếng "cô" là được. Địch trong tối ta ngoài sáng, địch động nàng lại không biết, tất cả thoát nhìn giống như một màn sương mù khổng lồ, nàng nên xuống tay từ đâu đây?

Không ai biết, Tiêu Tương Phi đang suy nghĩ gì, đám người Hỉ Nhi rất tò mò, không biết tiểu thư hôm nay nói những lời này, sẽ bắt đầu từ đâu?

Nơi nào đó trong Hoàng cung.

"Người nói là nàng nói muốn phản kích? Nàng muốn bắt đầu trả thù?" Một nữ nhân với vẻ cao quý ung dung đang dùng cái miệng anh đào nhỏ nhắn uống từng hớp trong tách trà lài trên tay, lơ đãng nói.

"Đúng vậy." Phía dưới có một nữ tử đang cúi thấp đầu, một mực cung kính nói, làm cho người ta không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng thanh thúy thanh âm dễ nghe làm cho người ta thấy rất quen thuộc.

"Tốt, tốt, rất tốt. Ta chờ chính là giờ khắc này, chờ chính là cái thời điểm này. Ha ha ha, cứ để cho nàng phản kích đi, ta ngược lại muốn nhìn, nàng có thể làm ra những hành động gì." Nữ nhân sang trọng kia cất tiếng cười, giống như đang nhìn một bàn cờ, nhìn một con cờ trong tay đang từng bước từng bước tiến về phía vực sâu vạn trượng.

Nữ tử đang cúi thấp đầu ở phía dưới cũng nở nụ cười, nàng cười rất là vui vẻ, bởi vì tất cả đều đáng giá.

"Chúng ta hãy chờ xem." Nữ nhân sang trọng đang ngồi ở vị trí chủ tọa lại nhấp một ngụm trà, lúc này mới chậm rãi mà nói, mắt sáng như đuốc, hai mắt rất có hồn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Trở Về

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Thấu Hiếu

"Hắn trở về thì trở về, không cần kéo ta dậy." Tiêu Tương Phi trở mình một cái, không nhin được nói, nàng rốt cuộc vẫn bị Hỉ Nhi đánh thức, mở mắt nghe rõ lời của Hỉ Nhi xong tâm tình vô cùng mất hứng.

Đám người Hỉ Nhi quay sang nhìn nhau, Hoàng thượng tới là đại sự hàng đầu, bất luận kẻ nào cũng không được chậm trễ, nhưng tiểu thư nghe thấy Hoàng thượng đến lại cố tình không để ý.

"Tiểu thư." Nhóm người Hỉ Nhi bất đắc dĩ kêu lên một tiếng, không biết nói như thế nào.

Tiêu Tương Phi mở ánh mắt còn mông lung do buồn ngủ ra nhìn họ, giống như đang tiến hành một cuộc đấu tranh không tiếng động.

Hiên Viên Vũ lúc tiến vào, nhìn thấy tình cảnh như vậy, hẩn nhíu chân mày thật chặt, hẩn phát hiện lúc nàng chưa tỉnh táo, không tự chủ tản ra một cỗ sức quyến rũ, hấp dẫn hẩn thật sâu.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng." Đám người Hỉ Nhi phát hiện Hoàng thượng đã đến, vội vàng hốt hoảng hành lễ.

Hiên Viên Vũ hướng họ gật đầu một cái, ý bảo họ đi ra ngoài.

Đám người Hỉ Nhi lo lắng len lén nhìn Tiêu Tương Phi đang còn nằm trên giường, không thể không nghe mệnh lệnh đi ra.

Đám người Hỉ Nhi vừa đi, Tiêu Tương Phi cũng không lên tiếng, Hiên Viên Vũ tự nhiên là đứng nhìn nàng, hai người cũng không nói chuyện.

Qua thật lâu, Hiên Viên Vũ không nhịn được thở dài một cái, bất đắc dĩ nói: "Nàng không có gì muốn nói với ta sao?" Hắn biết nữ nhân này quật cường, cho nên hắn không thể không mở miệng nói chuyện trước.

"Người muốn ta nói cái gì? Nói ta bẻ gãy tay Tương Phi của người à? Hay nói ta đắc tội đại thần của người? Người là tới là để hưng sư vấn tội sao? Vẫn là suy nghĩ xem làm thế nào cho ta chịu nhận lỗi?" Nàng không chút để ý nói, trên mặt có nụ cười nhàn nhạt, nói chuyện tự nhiên như thể đang đàm luận về thời tiết.

Hiên Viên Vũ đã sớm dự liệu rằng nàng sẽ nói như vậy, nhưng là không nghĩ tới nàng sẽ trực tiếp nói ra như thế, rất thẳng thắn. "Bọn họ cũng có chỗ không đúng, nhưng nàng ra tay cũng quá nặng." Hắn không phải là đang trách móc nàng, mà là đang quan tâm nàng.

Tiêu Tương Phi lập tức tỉnh cả ngủ. Cái gì cơ? Nói nàng ra tay quá nặng? Nàng đã hạ thủ lưu tình, như thế đã coi như nể tình lắm rồi. "Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu như còn có lần sau, đừng trách ta xuống tay không lưu tình." Nàng nghĩ xong, lần sau cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đố Kỵ

"Hoàng thượng rời đi Hướng Dương cung chưa?" Đây không biết đã là lần thứ mấy Tương Phi hỏi câu này rồi, cứ cách một canh giờ nàng lại hỏi một lần, mỗi lần hỏi xong sắc mặt lại khó coi đi một phần.

Cung nữ vẫn phục vụ bên ngoài tâm thần có chút bất an trả lời: "Nương nương, Hoàng thượng vẫn còn ở Hướng Dương cung." Họ đã phái người đứng theo dõi ở bên ngoài Hướng Dương cung rồi lúc nào cũng có thể biết được hành tung của Hoàng thượng.

Quả nhiên, Tương Phi vừa nghe xong, sắc mặt hết sức khó coi, không thèm để ý đến đau đớn lập tức từ giường vội vàng bò dậy, hét lên: "Không được, bốn cung nhất định phải đi gặp Hoàng thượng, tự mình tố cáo tội trạng của tiện nhân kia."

Mọi người không dám cản nàng, không thể làm gì khác hơn là đỡ nàng dậy, giúp nàng mặc quần áo và sửa sang lại nhan sắc, xong xuôi cũng nữ mới tiến lên đỡ nàng đi ra Cảnh Vân cung.

Tương Phi vừa nhịn đau vừa đi, gương mặt tinh xảo nhìn có vẻ rất đoan trang nhưng để ý kỹ thì vẫn thấy đang cố nghiến răng để nhịn đau, đau đến mức một bước nàng cũng không đi nổi. Nhưng cứ nghĩ đến việc Hoàng thượng đang ở cùng một chỗ với con tiện nhân kia, rồi tiện nhân kia sẽ nói

xấu nàng trước mặt Hoàng thượng là nàng không thể chịu đựng thêm được nữa.

Nàng nhất định phải gặp Hoàng thượng, nhất định phải tố cáo tội ác của nàng ta, nhất định khiến nàng ta không có lấy một ngày tốt lành, nàng đã nhẫn nhịn hai ngày rồi. Bởi vì Hoàng thượng không có ở đây, nàng đành phải chịu đựng. Hiện tại, nàng không thể nhẫn nhịn được nữa rồi.

Đoàn người thật vất vả mới đi tới Hương Dương cung, thị vệ của Hương Dương cung vội vàng đi vào thông báo, trải qua mấy tầng thông báo, rốt cuộc cũng cho nàng đi vào Hương Dương cung.

Tương Phi mang một bụng hỏa khí, đi vào Hương Dương cung tráng lệ, rốt cuộc đi vào đến chính cung thì thấy Hiên Viên Vũ cùng Tiêu Tương Phi đang vừa nói vừa cười với nhau.

"Hoàng thượng, Tương Phi nương nương đến." Thái giám bên cạnh Hiên Viên Vũ vội vàng nhỏ giọng nói, ngẩng đầu liếc nhìn Tương Phi đang chậm rãi đến gần.

Hiên Viên Vũ lúc này mới chú ý tới Tương Phi đã tới, gương mặt tuấn tú nhìn về phía nàng, phát hiện nàng đang đỡ cánh tay bị thương chậm rãi hành lễ với mình.

"Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng." Tương Phi cố ý đỡ lấy cánh tay bị thương của mình, mục đích là muốn Hiên Viên Vũ biết nàng đang bị thương.

"Hãy bình thân, tay đang bị thương cũng không cần ra ngoài đi lại, cẩn thận chăm sóc vết thương." Hiên Viên Vũ thản nhiên nói, ý bảo nàng ngồi vào trên ghế.

Tương Phi thật vất vả mới nghe được những lời này, vành mắt lập tức hồng hồng, nước mắt rơi liên rơi, nàng ta không những không ngồi

xuống còn khóc lóc rồi rít nói: "Hoàng thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp, vì thần thiếp đòi lại công bằng."

Hiên Viên Vũ không khỏi nhú mày, hần hiểu nàng muốn nói gì càng hiểu được nàng đến đây làm cái gì. "Người đứng lên đi rồi nói." Bây giờ hần cũng không ưa được nữa nữa nhân như thế, có lẽ là bởi vì Tiêu Tương Phi đặc biệt.

"Hoàng thượng, cánh tay của thần thiếp là bị Tiêu Tương Phi đánh gãy, Hoàng thượng ngài nhất định phải làm chủ cho thần thiếp." Tương Phi sau một phen nước mắt nước mũi cuối cùng cũng nói ra mục đích khi đến đây, ưu tư thương xót, lê hoa đái vũ.

Tiêu Tương Phi ngồi ngay ngắn ở chủ vị, thờ ơ lạnh nhạt nhìn Tương Phi trình diễn, nàng cũng chẳng sợ nữ nhân này dở thủ đoạn gì, dám đến trêu chọc nàng nhất định sẽ không có được kết quả tốt.

"Không sai, tay của người là ta bẻ gãy, chẳng ta thấy ta làm vậy chẳng có gì là không đúng hoặc không nên cả. Ta thấy người mới gãy có một cánh tay, như vậy quá nhẹ rồi." Nàng đã không nói thì thôi, nói ra câu nào cũng kinh người, nàng thành thơi nói xong, vẻ mặt đặc ý nhìn Tương Phi đang bị tức điên.

"Hoàng thượng." Tương Phi kêu lên, lòng tràn đầy phẫn hận.

Hiên Viên Vũ rất nhức đầu, hần căn bản không muốn trị tội Tiêu Tương Phi, vốn nghĩ sau khi về sẽ ban chút châu báu quý giá cho Tương Phi là xong, không nghĩ tới nàng lại đi thừa nhận hơn nữa còn rất chi là ngạo mạn.

Tiêu Tương Phi cao ngạo nhìn Tương Phi trước mắt, khinh thường nói: "Đừng có gọi, người nên biết cầu người chi bằng cầu mình, chẳng lẽ không có người khác dựa vào thì không được sao? Hơn nữa, người làm những chuyện kia, thiên lý không dung, cứ cho là hôm nay ta không giáo huấn người thì lần sau cũng sẽ có một người lợi hại hơn giáo huấn người. Hiên

tại ta chỉ làm người gãy một cánh tay, không chừng người khác còn muốn mạng của người kia."

"Hoàng thượng."

"Phi Nhi."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Giải Quyết

Tương Phi cùng Hiên Viên Vũ đồng thời lên tiếng, một người nhìn về phía Hiên Viên Vũ, một người nhìn về phía Tiêu Tương Phi.

Tiêu Tương Phi vẻ mặt vô tội nhìn hẳn, nàng hiểu hẳn gấp gáp như vậy là vì cái gì, nhưng là nàng không sợ, cứ để tùy ý nàng thì nàng muốn làm gì là làm thôi.

"Hoàng thượng, nàng nói nàng muốn mạng của nô tì, cầu xin Hoàng thượng vì thần thiếp làm chủ." Tương Phi giống như bị ong vò vẽ chích một phát, bắt đầu khóc lóc âm ỉ.

Mặt Hiên Viên Vũ lần này khó coi đến cực điểm, thứ nhất hẳn không muốn trị tội Tiêu Tương Phi, thứ hai hẳn cũng muốn trấn an cảm xúc của Tương Phi. Nhưng là, Tương Phi làm loạn như vậy, hẳn sợ chuyện này không thể từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa thành không có gì được.

"Ái phi, trăm sẽ xử lý chuyện này, ngươi cứ trở về trước đi, trăm điều tra rõ ràng xong sẽ đến cho ngươi một đáp án vừa lòng." Hẳn không muốn tiếp tục kéo dài chuyện này, đợi nàng ta trở về hẳn sẽ sai người mang tới chút châu báu, sau đó sẽ đến chỗ của nàng ta một hai ngày, nàng ta tự nhiên sẽ không nhớ đến chuyện này nữa.

Tương Phi thấy Hoàng thượng nói như vậy, vẫn còn muốn tổ khổ thêm chút nữa, mới vừa gào khóc mấy tiếng lại thấy thái giám bên người Hiên Viên Vũ cố tình nháy mắt với nàng, vì thế nàng liền thay đổi chủ ý, gật đầu đồng ý.

"Hoàng thượng, vậy ngài lúc nào thì đến Cảnh Vân cung đến thăm nô tì?" Nàng lấp bắp nói, trong lòng tràn đầy hi vọng.

Hiên Viên Vũ vội vàng nói: "Ái phi, trăm tối nay liền qua chỗ của người. Người bây giờ đi về trước nghỉ ngơi thật tốt, sau thì chuẩn bị một chút." Hẳn nghĩ chuyện này càng nhanh kết thúc càng tốt.

Tương Phi lần này rất vui sướng cười, đã được như ý nguyện, nàng nên nhanh chóng trở về chuẩn bị thật tốt cho tối nay đợi Hoàng thượng đến." Dạ, hoàng thượng, nô tì cáo lui."

Trước khi nàng đi ánh mắt của nàng còn hướng về phía Tương Tiêu Phi khiêu khích, sau đó mới hưng phấn rời đi Hướng Dương cung để về chuẩn bị cho tối này thị tẩm.

Tiêu Tương Phi cảm thấy buồn cười, cũng chỉ vì một người đàn ông, một câu nói liền làm cho nàng ta hăm hở, vui vẻ cực điểm, làm nữ nhân như vậy thật bị ai.

Hiên Viên Vũ quay đầu lại liền thấy vẻ mặt cười như không cười của nàng, trong lòng cũng không có bất kì cảm giác gì, vì vậy hỏi tới chuyện xảy ra ngày đó: "Nghe nói là nàng bẻ gãy cánh tay của nàng ta, chỉ vì nàng ta xử phạt Tiêu Tương Uyển." Mặc dù ở bên ngoài cung nhưng những chuyện đã xảy ra hẳn biết rất rõ ràng, nhưng cũng không có nghĩa những điều hẳn nghe được là sự thật.

"Đúng, không sai." Nàng nghiêm túc nhìn về phía hẳn, thu hồi bộ dáng cà lơ phất phơ. "Đáng đời cho nàng ta, nàng ta đáng bị như vậy, ta chưa làm cho nàng ta nửa sống nửa chết, nàng ta nên thấy may mắn mới đúng."

"Nàng ta dù sao cũng là phi tử của trẫm, dù có muốn xử tội nàng ta, nàng cũng nên để trẫm đứng ra mới đúng, nàng không biết nàng làm như vậy là đang hại chính nàng sao." Hãn vừa nghĩ đến nàng sẽ bị xử trí theo cung quy hoặc là bị người hại chết trong lòng hãn cảm thấy đau đớn, hãn biết hãn đã rơi vào lưới tình của nàng, hơn nữa cũng không thể trốn thoát được rồi.

Đối với việc hãn trách cứ do quan tâm nàng, không biết vì sao trong lòng đột nhiên có dòng nước ấm chảy qua, nhìn ánh mắt thâm tình của hãn, đột nhiên nàng không biết nói gì.

Hiên Viên Vũ nhìn ánh mắt có chút mê mang của nàng, trong lòng càng thêm động lòng không thôi, không biết tới lúc nào nàng mới tình nguyện mở lòng với hãn, lúc nào mới nguyện ý trở thành chủ nhân chân chính của cung điện này.

Hai người ngồi im lặng một lúc, sau khi Hiên Viên Vũ rời đi Hường Dương cung để đến Cảnh Vân cung, Tiêu Tương Phi một mình một người ngồi suy nghĩ thật lâu. Nàng cảm thấy mình nên hành động, đến giờ quyền chủ động vẫn luôn ở trên tay người khác, mà nàng tựa hồ vẫn luôn bị động, về sau có khi chết như thế nào cũng không rõ.

"Hi Nhi, dẫn ta đi gặp Thái hậu." Từ chủ vị đứng lên, sửa sang lại y phục trên người một chút, nàng nhàn nhạt nói với Hi Nhi đang đứng bên cạnh.

Đi gặp Thái hậu sao? Đám người Hi Nhi quay mặt sang nhìn nhau, thật không ngờ tới là tiểu thư muốn đi gặp Thái hậu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Bị Lừa

Mặc dù nội tâm có nhiều nghi vấn, nhưng Hi Nhi cùng Tứ cung nữ vẫn ngoan ngoãn đưa nàng đến Vị Ương cung của Thái hậu.

Đứng trước kiến trúc đồ sộ của Vị Ương Cung, Tiêu Tương Phi hít một hơi thật sâu, nàng sắp mở màn cuộc chiến, nàng phải đi vạch trần từng tầng mây mù này, tất cả bí ẩn còn chờ nàng đến khám phá.

"Chúng ta đi vào thôi." Nàng ngẩng đầu nhìn tâm biển xanh vàng rực rỡ ghi ba chữ Vị Ương Cung, nàng vẫn không quay đầu thản nhiên nói với Tứ cung nữ phía sau.

Ngay từ lúc nàng xuất hiện, cung nữ canh bên ngoài đã chạy vào trong bẩm báo, cho nên khi Tiêu Tương Phi nhắc chân bước vào Vị Ương Cung thì Thái hậu đã sớm ra lệnh để cho nàng tiến vào.

Lúc này ở bên trong Vị Ương Cung Thái hậu đang nhàn nhã thưởng thức trà trong tay, nghe thấy người vào bẩm báo Tiêu Tương Phi tìm đến nàng thì ngừng một chút như có điều suy nghĩ, lúc này mới tiếp tục uống trà.

"Phi Nhi, mau đến đây với cô." Thái hậu vừa thấy nàng vừa bước vào nội cung, liền vui sướng hướng nàng vẫy tay kêu lên.

Tiêu Tương Phi cũng đã thấy được Thái hậu đang ngồi ở chủ vị, thấy bà ta nhiệt tình như vậy, cũng lộ ra nụ cười, chập chờn hướng bà ta chậm rãi đi tới.

"Phi Nhi thỉnh an cô." Nàng đi tới trước mặt của Thái hậu chủ động hướng bà hành lễ, kiểu hành lễ này là do đám người Hì Nhi mấy ngày trước chỉ cho nàng, trong lúc rảnh rỗi nàng tranh thủ học.

Thái hậu rất là vui mừng, đứng dậy kéo nàng cùng nhau đi đến chủ vị ngồi, "Phi Nhi, ở chỗ của cô không cần phải đa lễ như vậy, chúng ta là người trong nhà." Nói xong, vỗ vỗ tay của nàng, từ ái nhìn nàng.

Tiêu Tương Phi cười nhẹ một tiếng, cảm thấy vị Thái hậu này rất biết diễn trò, hôm nay nàng rút cuộc cũng được lãnh giáo. Không sai, nàng không bị một vị cô là Thái hậu này ở đâu toát ra làm cho hoang mang, lần trước nàng không xem xét kỹ, hiện tại nàng đã biết được rõ ràng. Nàng vị cô là Thái hậu này, trong đôi mắt nửa điểm tình cảm cũng không có, từ trong mắt của bà ta nàng chỉ thấy được sự tỉnh táo, trừ cái đó ra nửa điểm thân tình ấm áp nàng cũng không thấy có. Thái hậu quả thật rất có thủ đoạn.

"Cô, người bây giờ là người thân duy nhất của Phi Nhi, hôm nay Phi Nhi đến là để thăm người." Nàng cố ý tỏ ra thương cảm nói, nước mắt cũng theo đó rơi xuống vài giọt. Diễn trò sao? Ai không biết diễn chứ đây cũng là một sở trường của nàng.

Thái hậu thấy nàng đã nhận thân nhân, trong lòng rất là cao hứng, nhưng vẫn rất nghi hoặc, những ngày qua giám thị nàng cho thấy cách đối nhân xử thế của nàng rất tỉnh táo, hơn nữa tính tình lạnh nhạt, hôm nay sao lại tự đồng đến lấy lòng mình? Nàng đúng là vẫn còn bán tín bán nghi, trước tiên cứ quan sát, thăm dò trước rồi đưa ra quyết định sau.

"Phi Nhi, cô sẽ che chở người, cô đã không bảo vệ được Uyển Nhi, lần này dù phải liều cái mạng già này, cô cũng muốn bảo vệ người chu toàn."

Thái hậu xúc động nói, nước mắt cũng đi theo rơi xuống vài giọt.

"Cô, không nên nói như vậy, Phi Nhi cũng muốn bảo vệ cô, cô đã lớn tuổi, tại sao có thể khiến người lo lắng cho Phi Nhi được? Phi Nhi nhất định sẽ bảo vệ tốt mình, Hoàng thượng cũng sẽ bảo vệ Phi Nhi ." Nàng bày ra bộ dáng hiểu thuận, làm nũng, nhích tới gần Thái hậu.

Thái hậu cũng thuận thế ôm nàng ở trong lòng, vỗ vỗ bả vai của nàng, hòa ái dễ gần mà nói: "Phi Nhi, về sau cô và người phải nương tựa vào nhau rồi."

Tiêu Tương Phi hít hít cái mũi, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Cô." Nói xong, nhắm mắt lại, dùng thính giác nhạy bén của mình để cảm thụ.

Thái hậu gạt đầu một cái, vuốt ve tóc của nàng, qua thật lâu, sau đó nói: "Phi Nhi, người có nghĩ tới báo thù cho cha mẹ người hay không? Vì Uyển Nhi báo thù? Vì Tiêu gia báo thù?"

"Phi Nhi có nghĩ tới, Phi Nhi muốn báo thù, Phi Nhi nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ thù của mình." Nàng nói xong còn cố ý cảnh nhắc nhở, gương mặt thống hận, lo lắng, bộ dáng như đang tức giận không chịu được.

"Phi Nhi, Tiêu gia chúng ta liền dựa hoàn toàn vào người." Thái hậu quả nhiên bị lừa, khi bà nghe được Tiêu Tương Phi muốn báo thù thì không kìm hãm được mà lộ ra nét mặt mừng rỡ như điên.

Tiêu Tương Phi trịnh trọng gạt đầu một cái, vẫn dùng đôi mắt đăm lẹ nhìn Thái hậu, mặc dù bị nước mắt làm cho tầm nhìn mơ hồ, nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ được, Thái hậu rút cuộc vào giờ khắc này, trong mắt dao động.

Thái hậu thấy Tiêu Tương Phi quyết định báo thù liền hưng phấn, ngay lập tức phân phó nhà bếp mang lên rất nhiều sơn hào hải vị, lại thưởng Tiêu

Tương Phi rất nhiều tư lự, trăn bảo hiểm thấy.

Ăn uống no đủ, nàng mang theo chiến lợi phẩm cùng bốn người Hỉ Nhi quay về Hương Dương cung của mình.

"Tiểu thư, người nghe lời Thái hậu sẽ vì Tiêu gia báo thù sao?" Hỉ Nhi vừa ra khỏi cửa chính của Vị Ương Cung, liền bất đắc dĩ mà hỏi.

"Dĩ nhiên, mối thù của Tiêu gia ta sao lại không báo, trước kia là ta mềm yếu, là ta sợ, nhưng là bây giờ ta không sợ, bởi vì có Thái hậu ở đây, có Thái hậu trợ giúp, chuyện báo thù cũng không khó khăn, ngày báo được thù cũng không còn xa nữa." Nàng nhẹ nhàng đáp, không có nửa tia do dự.

Đám người Hỉ Nhi không khỏi quay sang nhìn nhau, sao tiểu thư lại có thể thể thay đổi nhanh vậy, tiểu thư vẫn luôn nói mình không phải là người của Tiêu gia, giờ cứ nhiên thừa nhận mình là Tiêu gia người, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Tiểu thư đang có ý đồ gì?

"Đúng rồi, Hỉ Nhi, này mai người đến tìm Thái hậu, nói cho người biết, ta muốn tự do ra vào cung để có thể tìm kiếm kẻ thù của Tiêu gia." Trước khi tiến vào cửa của Hương Dương cung, nàng quay đầu lại hướng Hỉ Nhi lộ ra một nụ cười, sau đó toát ra câu này.

Hỉ Nhi ngây người, thật lâu mới tỉnh ngộ tới đây, vội vàng gật đầu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đêm Xuân

"Nương nương, Hoàng thượng tới." cung nữ bên cạnh Tương Phi nghe được tin Hiên Viên Vũ đã rời đi Hương Dương cung đang hướng Cảnh Vân cung đi đến, lập tức hưng phấn đi vào bẩm báo.

Tương Phi đang đứng ngồi không yên, từ lúc nàng rời Hương Dương cung về đây, tâm thần vẫn luôn bất an, mong chờ, sợ Hiên Viên Vũ không thực hiện lời nói, để mặc các cung nữ thay mình mặc quần áo, trong lòng vẫn không yên.

"Có thật không?" Tương Phi nửa mừng nửa lo, trên mặt cười như nở hoa, "Mau, mau giúp bốn cung trang điểm." Lúc này nàng sốt ruột thì biểu hiện trên mặt lại trở thành lo lắng.

Các cung nữ che miệng cười, nhưng tay chân vẫn rất nhanh nhẹn trang điểm cho nàng, chải tóc, chỉnh trang lại trang phục.

Đúng lúc này, có mấy thái giám và cung nữ tiến vào, trong tay mỗi người đều cầm một cái hộp. Có một thái giám dẫn đầu đi vào nội cung Cảnh Vân cung .

"Tham kiến Tương Phi nương nương." Chỉ thấy bọn họ cung kính chình tề hướng Tương Phi đang trang điểm hành lễ.

Tương Phi nhìn bọn họ một cách kỳ quái, không biết bọn họ là ai phái người, bọn họ là tới làm gì. "Ai phái các người tới đây?" Nàng quát lên, tâm tình cao hứng lập tức liền bất an.

Chỉ thấy tên đứng đầu thái giám vẫn một mực cung kính nói: "Nương nương, chúng nô tài là phụng thánh chỉ của Hoàng thượng, đưa tới quà tặng của Hoàng thượng chuẩn bị cho nương nương." Nói xong phất tay bảo đám người đằng sau mở các hộp quà ra.

Sau khi nắp những hộp quà được mở ra, người của Cảnh Vân cung cũng trợn tròn mắt, hoàn toàn ngây dại. Những thứ trong hộp này, mỗi hộp đều chứa một vật phẩm, trang phục đẹp đẽ, hấp dẫn con người của mọi người, năm cái hộp chia ra: trâm hoa Ngân Hỉ Thước, tơ vàng hương mộc khảm Thiên Ngọc châu, đồ đồng được khảm hoa văn bằng vàng, cung trang Thiên Diệp đồ trang sức bằng vàng hình Mẫu Đơn, một đôi vòng tay bằng bạc trắng. Hai hộp khác chứa hai bộ xiêm y: cung trang bằng lụa hồng được thêu hoa cúc, bộ quần áo đỏ thẫm được dệt hàng trăm con bướm đủ màu sắc dọc theo vạt áo.

"Tất cả những thứ này đều là Hoàng thượng thưởng cho bốn cung sao?" Tương Phi thật không thể tin được, mặc dù đồ trang sức của nàng ta cũng không ít, nhưng là lần đầu có được những món trân bảo như vậy, còn có hai bộ xiêm y mà nàng ta vẫn ao ước. Cho nên, hiện tại nàng ta kinh ngạc cực kỳ, không biết nói gì nữa, gương mặt không dám tin.

"Đúng vậy, nương nương, Hoàng thượng đặc biệt chọn lựa vì nương nương, hi vọng nương nương thích." Thái giám nhìn ra nàng vẻ mặt vui mừng, biết nàng rất thích, vội vàng bảo bọn thái giám đem những cái hộp trên tay đặt xuống bàn bên trong tấm cung.

"Nương nương, nếu như không có việc gì, nô tài phải đi về phục mệnh." Thái giám cung kính nói, chuẩn bị cùng các thái giám khác ở phía sau cáo lui.

Tương Phi cuối cùng cũng từ trong vui sướng to lớn tỉnh táo lại, mặt mày hớn hở mà nói: "Cám ơn các vị công công, các vị cực khổ rồi." Sau nhiều ngày lo lắng cuối cùng màn đêm cũng bị xé tan để nhìn thấy được ánh sáng, nàng ta cười không khép miệng vào được.

Bọn thái giám vội vàng lui xuống, vội vàng đi báo cho Hiên Viên Vũ cũng đang đi đến Cảnh Vân cung, đem biểu hiện vui mừng của Tương Phi bẩm báo cho Hiên Viên Vũ.

"Nương nương, hoàng thượng rất nhanh sẽ Cảnh Vân cung." Đang lúc Tương Phi đắm chìm vào niềm sung sướng do những vật được ban thưởng thì một cung nữ từ bên ngoài chạy vào báo.

"Mau, mau, mau nhìn xem bốn cung còn chỗ nào chưa được? Hoàng thượng sắp đến rồi." Tương Phi còn chưa từ trong vui sướng thoát ra hẳn, chỉ nghe được một câu như vậy, lập tức khẩn trương nhanh chóng ra lệnh, đi đến phía trước mặt gương đồng nhìn trái nhìn phải, còn dùng cánh tay không bi thương chỉnh trang lại.

Lúc này, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm Hoàng thượng giá lâm, thông báo cho mọi người ở bên trong Cảnh Vân cung.

"Nương nương, mau, Hoàng thượng tới." Trong lúc bối rối, hai cung nữ liền đỡ nàng dậy, bước nhanh đi ra ngoài cửa, một khắc cũng không dám làm lỡ.

Tâm tình Tương Phi vô cùng vui sướng, cánh tay gầy cũng đáng lắm, xem ra Tiêu Tương Phi phí sức ở trên người Hoàng thượng lại không thu được kết quả tốt, nhìn Hoàng thượng đối xử tốt với nàng như vậy là biết.

"Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng." Tương Phi mỉm cười thẹn thùng hành lễ với Hiên Viên Vũ đang bước nhanh về phía nàng.

Hiên Viên Vũ đỡ lấy người nàng ta, thận trọng khoác tay lên vai của nàng ta, dịu dàng nói: "Tay người bị thương nên ngoan ngoãn ở bên trong tĩnh dưỡng, không cần ra nghênh đón."

Sự săn sóc của hãn lập tức làm Tương Phi vui mừng, nàng ta tin tưởng rằng người Hoàng thượng thích nhất vẫn là nàng ta, chẳng qua nhất thời là bị Tiêu Tương Phi mê hoặc mà thôi.

"Hoàng thượng, ngài dùng bữa tối rồi sao? Không bằng để nô tì hầu hạ ngài dùng bữa." Thấy thời gian dùng bữa đến, Tương Phi dịu dàng nói.

Hiên Viên Vũ gật đầu một cái, kéo nàng đi vào bên trong nội cung, cùng nhau dùng bữa tối.

Tương Phi cả buổi tối hết sức cao hứng, không chỉ vì nhận được quà tặng, quan trọng hơn là Hiên Viên Vũ lưu lại qua đêm, này đủ để cho nàng ta quên đi những điều Tiêu Tương Phi gây ra cho nàng ta

Mặc dù cánh tay bị thương, Tương Phi vẫn xuất hết kỹ thuật trên người ra, khiến Hiên Viên Vũ mặc dù lo lắng thương thế của nàng, nhưng cũng không ngăn được lửa dục mà nàng ta khơi lên.

Ban đêm tình nồng ý mật, cánh tay bị thương cũng không ngăn được sự nhiệt tình của hai người, cẩn thận tránh đi chỗ bị thương kia, lại làm cho hai người càng thêm điên cuồng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Xuất Cung

Thái hậu quả nhiên giúp nàng có được lệnh bài để xuất cung, từ đó có thể tự do ra vào hoàng cung, hơn nữa còn nói cho nàng biết, nàng có thể tìm người nào để được giúp đỡ.

"Tiểu thư, chúng ta thật sự phải xuất cung sao?" Hỉ Nhi tâm thần bất an nói, nhìn cửa cung to lớn như vậy, không khỏi có chút khiếp đảm, Hoàng thượng cũng không biết họ xuất cung.

Tiêu Tương Phi lần đầu tiên thấy hưng phấn như vậy, bởi vì rút cuộc nàng cũng có thể đi ra khỏi cung, đi ra bên ngoài nhìn một chút, tới cổ đại lâu như vậy, còn chưa từng đi xem xét bao giờ.

"Hãy bớt sàm ngôn đi, chúng ta nhanh đi ra ngoài, trở về muện thì không hay đâu." Nàng đe dọa, không muốn thấy họ lè mề mãi, khéo đến nửa ngày cũng chưa ra được khỏi hoàng cung này.

Hỉ Nhi và Thảo Nhi không biết làm sao, mặc dù sợ, nhưng là khát vọng xuất cung ở trong lòng cũng được nâng cao lên, họ thật sự rất lâu rất lâu không được ra khỏi cung rồi, bởi vì không phải ai cũng có cơ hội để xuất cung, nên căn bản cũng không thể nào có thời gian đi thể nghiệm cuộc sống ở bên ngoài cung.

Tiêu Tương Phi lôi kéo hai người bọn họ, hào hứng vọt ra cửa cung, một đường chạy như điên thẳng ra đến đường cái người ngựa ồn ào mới dừng lại.

Trời ạ. Trong lòng của nàng chỉ có thể hô lên như vậy, nơi này là cố đô, mang một hương sắc cổ xưa, mỗi người đều mặc cổ trang, hơn nữa còn là áo gai vải thô, bày bán đồ, mua đồ, các loại hình, đủ màu sắc, giống như người hiện đại đi dạo phố.

"Thật náo nhiệt, thật rộng lớn." Nàng cũng không để gì để lộ ra bản tính, hít một hơi rồi hưng phấn chen vào dòng người đông đúc.

Hỉ Nhi và Thảo Nhi cũng rất hưng phấn, thấy nàng chạy cuống quít đuổi theo sát, không dám rời đi nàng quá xa, nếu làm lạc mất nàng, cái mạng nhỏ của các họ cũng khó bảo toàn được.

"Hỉ Nhi, cái này không tệ, cái kia cũng không tệ." Đi dạo phố là bản tính của phụ nữ, giờ phút này thiên tính của nàng lộ hết ra ngoài, hướng về hai bên đường đang bày bán các loại tạp phẩm xinh đẹp, trong mắt yêu thích không buông, sờ tới sờ lui.

"Tiểu thư, có muốn mua hay không?" Hỉ Nhi thấy nàng hai mắt tỏa ánh sáng bộ dạng giống như nhìn thấy châu báu, không khỏi cười hì hì hỏi.

Này vừa hỏi làm hù ngã nàng, mua về? Để chỗ nào? Đoán chừng đa số là không có ích lợi gì. Vì vậy nàng lắc đầu một cái: "Không cần, ta xem một chút là được." Nói xong, thả trở về, lần này cũng không mới có hăng hái nhìn thứ khác, cất bước đi về phía trước.

"Tiểu thư, chúng ta đi đâu giờ? Đi gặp Vương đại nhân sao?" Hỉ Nhi lôi kéo Thảo Nhi, nhìn nàng đi về phía trước, vội vàng hỏi. Vương đại nhân chính là một trong số những người mà Thái hậu làm cho các nàng đến gặp.

Tiêu Tương Phi nghiêng đầu nghĩ, quay đầu lại hướng hai người bọn họ cười một tiếng: “Đến tối rồi đi, ta hiện tại đói bụng rồi, ta muốn đi ăn gì đó trước.” Vương đại nhân nhất định phải gặp, nhưng nàng cho rằng nguồn tình báo tốt nhất, phổ biến nhất là ở những nơi đông người, nghe từ một người chi bằng nghe từ nhiều người, hơn nữa nàng có thể tìm một vài tổ chức tình báo đến trợ giúp, nếu chỉ dựa vào lời nói của Thái hậu, nàng thấy là không thể tin.

Hỉ Nhi nghe nàng nói đói bụng rồi, vội nói: "Tiểu thư, vậy chúng ta tìm một cửa tiệm để ăn cơm." Nói xong vội vàng kéo một người đi đường lại để hỏi đường.

Chỉ chốc lát sau, ba người liền ngồi ở bên trong Vân Lai quán trọ, Tiêu Tương Phi không muốn ngồi trong gian phòng riêng, mà là ngồi ở trong sảnh chính, nghiêng tai lắng nghe những khách nhân nói chuyện.

"Tiểu thư, thế này không tốt lắm đâu." Hỉ Nhi đối với hoàn cảnh trước mắt thấy bất an, vội vàng lôi kéo ống tay áo của Tiêu Tương Phi nhỏ giọng mà nói.

"Đúng vậy, tiểu thư, nơi này thật là loạn." Thảo Nhi có thể cũng chưa bao giờ thấy qua hoàn cảnh như vậy, có chút không biết làm sao, đứng ngồi không yên, cuống quýt nói.

Tiêu Tương Phi nhìn hai người một cái, mỉm cười nhỏ giọng nói: "Không sao đâu, nhiều người chứng tỏ những thứ kia ăn ngon, tuyệt đối đồ ngon giá rẻ." Đây là đạo lý mà người hiện đại khám phá ra.

Hỉ Nhi và Thảo Nhi thấy nàng bình tĩnh tự nhiên, bình chân như vại, cũng không thể làm gì khác là ngoan ngoãn nghe lời, đi theo nàng ngồi vây quanh cái bàn ngồi cùng chờ những món điểm tâm được đưa lên.

Lúc này, tiếng nghị luận ở bốn phương tám hướng truyền vào trong lỗ tai của các nàng .

"Các người có nghe hay không nói, Tiêu gia trong một đêm liền bị diệt môn." Tại một bàn cách đó không xa có một nam nhân hạ thấp giọng, thần thần bí bí hường người cùng bàn nói chuyện.

"Ta cũng nghe nói đến, hơn trăm mạng người cơ đấy." Một người đàn ông khác cũng nhỏ giọng phụ họa nói, nói xong còn nhìn quanh bốn phía .

Những người khác cũng nhao nhao mà gật đầu, có người nói: "Thụ đại chiêu phong (Tử Vũ: Cây to đón gió), Tiêu gia giàu có như thế có thực lực như thế, không chết cũng không được a." Một người đàn ông khác tựa hồ cũng biết trong đó nội tình, vội nói.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Kỹ Viện

Tiêu Tương Phi rất nghiêm túc ngồi nghe, nàng làm như không để ý, vẫn ăn điếm tâm, uống trà, lại vẫn vểnh tai lên nghe mọi người nói chuyện, nghe được tin tức nàng muốn nghe.

Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi lúc đầu ngồi ăn vẫn còn run sợ, sau dần dần thấy không có chuyện gì xảy ra thì lá gan cũng liền lớn lên, cũng cảm thấy bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, trà cũng uống đủ, Tiêu Tương Phi hài lòng, hướng tiểu nhị ngoắc ngoắc tay, khiến Hỉ Nhi thanh toán bạc, rời đi khách sạn.

"Tiểu thư, chúng ta đi đâu?" Hỉ Nhi và Thảo Nhi đi theo phía sau, đi ra đến đường cái liền vội vàng hỏi.

Tiêu Tương Phi quay đầu lại hướng các nàng cười một tiếng, "Đương nhiên là đi tìm Vương đại nhân mà Thái hậu giới thiệu, mục đích ra ngoài của chúng ta không phải là vì tìm hắc sao?" Chính sự muốn làm cũng nên làm, người muốn đi gặp cũng cần phải đi gặp.

Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi liếc nhau một cái, rốt cuộc thấy Tiêu Tương Phi đã nghiêm túc. "Tiểu thư, vậy chúng ta đi thôi." Hỉ Nhi dẫn đường, Thảo Nhi đỡ nàng cùng nhau đi đến phủ đệ của Vương đại nhân.

Chỉ chốc lát sau, ba người đã vào đến bên trong phủ của Vương đại nhân, Vương đại nhân khoản đãi họ một cách cung kính.

"Hạ quan tham kiến Tiêu tiểu thư." Vương đại nhân đối với nàng rất cung kính, thái độ cũng rất thận trọng, mắt cũng không dám nhìn thẳng nàng.

Tiêu Tương Phi hướng hẳn cười một tiếng, bản thân liền đi đến vị trí chủ tọa ngồi xuống, mới hòa khí mà nói: "Vương đại nhân không cần đa lễ, cùng ngồi xuống đi. Thái hậu có nói với ta, như vậy cũng đã thông báo với Vương đại nhân, Vương đại nhân cũng biết ta đến vì chuyện gì."

Vương đại nhân nghe lời nàng, lúc này mới dám ngồi xuống, sau đó sai người dâng trà lên, lúc này mới chậm rãi nói: "Đúng vậy, Thái hậu đã sớm thông báo cho hạ quan rồi, để hạ quan đem sự tình cụ thể nói lại với tiểu thư."

"Nói đi." Tiêu Tương Phi thản nhiên nói, nâng chung trà lên vừa uống trà, vừa nghe hẳn nói về oan tình của Tiêu gia một cách kích động, cảm thán rằng Tiêu gia là không may mắn.

Qua hồi lâu, Vương đại nhân cuối cùng cũng kể xong sự tình cần nói, nhiệt tình diễn giải. "Tiểu thư, chuyện chính là như vậy." Cuối cùng, hẳn cung kính nói.

Tiêu Tương Phi gật đầu một cái, vẻ mặt nặng nề, tâm tình tương đối không tốt, kích động nói: "Bọn họ thật quá đáng, bọn họ làm cho Tiêu gia ta rơi vào kết cục như thế này, ta Tiêu Tương Phi nhất định phải vì Tiêu gia báo thù, nhất định phải để bọn họ nợ máu trả bằng máu."

Vương đại nhân cũng gật đầu một cái liền vội vàng đứng lên, nịnh bợ nói: "Tiểu thư, nếu có chuyện gì cần hạ quan giúp một tay, hạ quan nhất định muôn chết không chối từ."

"Cám ơn người Vương đại nhân, hôm nay thật là quấy rầy người, sau khi ta phục thù, nhất định sẽ ở trước mặt Hoàng thượng vì người nói tốt vài câu." Nàng thu hồi biểu tình bi thống, đổi lại một bộ mặt cảm kích nói với hắn.

"Cám ơn tiểu thư." Vương đại nhân vui vẻ nói, liên tiếp hướng nàng hành lễ.

Từ phủ đệ Vương đại nhân đi ra, trời cũng chập choạng tối, ngày nay qua trôi qua thật là nhanh. Chỉ là, Tiêu Tương Phi vẫn không hồi cung sớm vật, nàng còn muốn đi lấy được những tin tức tình báo khác, hôm nay thu hoạch còn chưa đủ để làm cho nàng thấy hài lòng, bên cạnh có Hỉ Nhi và Thảo Nhi đi cùng, hành động cũng không tiện.

"Hỉ Nhi, Thảo Nhi, ta còn muốn đến kỹ viện xem một chút." Nàng vừa đi về phía trước, cùng Hỉ Nhi và Thảo Nhi ở phía sau nói.

Hỉ Nhi và Thảo Nhi nghe xong, sắc mặt đại biến, ba đại hoàng hoa khuê nữ đi dạo kỹ viện? Đây thật là mới nghe lần đầu, nếu là truyền ra ngoài, bọn họ làm sao dám gặp người khác a.

"Tiểu thư, cái loại địa phương đó chúng ta không thể đi ." Hỉ Nhi vội vàng bước nhanh đi tới bên cạnh Tiêu Tương Phi, đỡ cánh tay của nàng, giọng gấp gáp nói.

Thảo Nhi ở một bên cũng gật đầu không ngừng, đồng ý với ý kiến của Hỉ Nhi.

Tiêu Tương phi nhìn thoáng qua các nàng, kiên quyết nói: "Hỉ nhi, cô non, ta không phải đang hỏi ý kiến của các người, là ở nói cho các người biết, ta muốn đi kỹ viện." Nói xong, xoải lớn bước hướng đi về trước, không để ý tới hai người là không biết làm sao.

Đường đi đến kỹ viện thật dễ dàng, tùy tiện hỏi một người đi đường lập tức biết ngay phương hướng đi đến kỹ viện, cho nên không có phí thời gian cùng sức lực, ba liền tới đến kỹ viện lớn nhất kinh thành, Hương Mãn lâu.

"Tiểu thư, đừng đi vào ." Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi ở hai bên kéo lại thân thể của Tiêu Tương Phi, cầu khẩn nói.

"Không sao, đã đến đây rồi, không vào nhìn, thật là đáng tiếc." Đây là mục đích quan trọng của nàng cũng là mục lớn nhất, ở nơi này muốn hỏi gì cũng rất dễ dàng, hơn nữa lại không dễ bị người khác nhận ra. Nàng cũng nghĩ muốn đi dạo kỹ viện, nghĩ đến xem kỹ viện ở đâu trông như thế nào .

Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi hiện tại ngay cả tâm muốn chết cũng có, vốn cho rằng được xuất cung là một việc rất vui vẻ là một việc rất tốt, hiện tại các nàng mới phát hiện, không ra khỏi cung có vẻ tốt hơn. Tự như hiện tại, đường đường là nữ nhân lại đi đến kỹ viện!

Tiêu Tương Phi buồn cười nhìn gương mặt xám xịt của họ, biết họ là không tình nguyện, tốt nhất là họ không dám theo nàng đi vào, như vậy nàng làm việc dễ dàng hơn một chút.

"Như vậy đi, các người ở bên ngoài đợi chút, ta đi vào dạo một vòng rồi trở ra , sau đó chúng ta hồi cung. Nếu như các người không thích ở chỗ này chờ, thì các người vẫn phải đi mua cho ta chút điểm tâm, sau đó ở đầu đường chờ ta là được." Nàng phân phó xong, liền thừa dịp họ do dự không quyết thời điểm nhanh chóng chạy vào Hương Mãn lâu.

Một mình đi vào, làm việc dễ dàng hơn một chút, mang theo hai người nữa, làm việc lại không dễ nữa, còn phải đề phòng họ, không biết họ đến có phải là trung thành với chủ hay không.

Tiêu Tương Phi không biết, nàng bước vào nơi này cũng làm cho cuộc đời nàng thay đổi, gặp được một người giúp nàng dời non lấp biển. (Tử Vũ:

chỗ này ghi là “ người giúp nàng làm long trời lở đất” nghe như kiểu phá hoại ý nên ta đổi thành “dời non lấp biển” cho có tí tốt đẹp)

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Sắc Nữ

Thời điểm Tiêu Tương Phi đi vào, Hoa Mãn Lâu đã mở cửa buôn bán được một lúc, cho nên cũng không có nhiều người lắm. Khi nàng đột ngột xuất hiện trong phòng khách khiến cho rất nhiều khách ở đây kinh ngạc.

"Tìm cho bản thiếu thư vị cô nương tốt nhất ở đây và một gian phòng tốt nhất." Nàng lãnh nhược băng sương (Tử Vũ: lạnh lùng) nhìn lướt qua mọi người, chậm rãi mà nói.

Trong đám người vẫn kinh ngạc này giờ tú bà vẫn là người tinh táo lại nhanh nhất, bà ta nhìn Tiêu Tương Phi thật sâu, nhưng vẫn không rõ nàng muốn gì, không nên trêu chọc vào vẫn hơn.

"Ai u, vị tiểu thư này, nơi này không phải là nơi mà nữ tử nên đến, cô nương vẫn là đi mau đi." Má mị khách khí nói, nữ nhân đến kỹ viện thật đúng là lần đầu gặp đây.

Tiêu Tương Phi mắt sáng như đuốc nhìn bà ta, ở trong những câu lạc bộ đêm ở hiện đại thì bà ta chính là má mị. Vì vậy cũng khách khí nói: "Nữ nhân sao lại không thể tới? Ta cũng muốn nghe một vài khúc nhạc hay, uống một chút hoa tửu, đàm luận việc đời. Bạc, ta có." Nói xong, móc ra một mảnh vàng lá, đó là nàng từ Hi Nhi trên người lấy được.

Má mì nhìn thấy vàng lá trong tay nàng thì hai mắt tỏa sáng, lập tức liền thay đổi thái độ, đổi lại một bộ khuôn mặt một mực cung kính, vô cùng nhiệt tình gật đầu khom lưng cười nói: "Tiểu thư, có thể, có thể, người nghĩ muốn cô nương như thế nào, ta lập tức sắp xếp cho người."

Thật là có tiền có thế ma sui quý khiến. Tiêu Tương Phi buồn cười nhìn biến chuyển của bà ta, thản nhiên nói: "Liên an bài cô nương đầu bài của các người đi, an bài một gian phòng an tĩnh u nhã, không làm cho người đến quấy rầy ta."

"Được, ta gọi Tiểu Ngử tới cho ngài, cười nói là chúng ta Hoa Mãn Lâu tốt nhất xinh đẹp nhất thế đở, cầm kỳ thư họa mọi thứ biết, Bao tiểu thư hài lòng." Má mì vừa nói vừa dẫn nàng đi lên lầu.

Tiêu Tương Phi gật đầu đi theo bà ta lên lầu dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đi đến một gian phòng cuối cùng trên lầu, bên trong quả nhiên rất thanh nhã, ở một góc của gian phòng nhỏ treo một cây đàn cổ, trên tường còn treo một câu sáo.

"Tiểu thư, ngài ngồi trước, Tiểu Ngử lập tức tới ngay." Má mì cung kính nói, phân bọn nha hoàn đi theo phía sau dâng lên nước trà cùng điểm tâm ... lại đem lư hương bên trong gian phòng đốt lên.

"Nhanh lên một chút." Nàng ngồi xuống, từ đầu tới đuôi chỉ nói một câu như vậy, bởi vì thời gian của nàng cũng không nhiều.

Má mì vội đáp ứng, lập tức lui ra ngoài. Một lát sau, bên ngoài liền truyền đến hỗn loạn tiếng bước chân, sau đó cửa liền bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Má mì dẫn đầu xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, trong tay nàng lôi kéo một nữ tử xinh đẹp bước nhanh đi tới trước mặt nàng, cười híp mắt nói: "Tiểu thư, vị này chính là đầu bài cô nương của Hoa Mãn Lâu chúng ta Tiểu Ngử, Tiểu Ngử vị này là tiểu thư ta vừa nhắc đến, người tốt nhất hầu hạ

nàng cho tốt." Má mì nói xong lại quay đầu lại nói với nữ tử xinh đẹp tên là Tiểu Ngử, chỉ thấy gương mặt Tiểu Ngử mất tự nhiên, nhìn về phía Tiêu Tương Phi ánh mắt rất là phòng bị.

"Tới đây cùng nhau ngồi đi." Tiêu Tương Phi hờ hững nhìn nàng, chào hỏi.

Tiểu Ngử tâm thần bất an, ở má mì thôi hạ chậm rãi ngồi vào bên cạnh nàng, khăn trương nắm chặt khăn tay trong tay.

"Các người ngồi nói truyện, ta m phải đi tiếp các khách khác, tiểu thư người nếu là có cái khác cần, chỉ cần phân phó." Má mì vui vẻ ra mặt nói, thức thời rút lui.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ thì Tiểu Ngử đã có cách nào che giấu của bất an mình, trên mặt thấy rõ được nóng lòng cùng sợ hãi.

"Người làm sao vậy? Người có phải hay không có chuyện gì gấp muốn đi làm?" Tiêu Tương Phi là thấy được, vì vậy chăm chú nhìn Tiểu Ngử, không biết vì sao nàng ta lại đứng ngồi không yên như vậy.

Tiểu Ngử bởi vì Tiêu Tương Phi mở lời mà cả kinh đứng phắt dậy, khăn trương ôm lấy cái cột trụ ở bên cạnh, cảnh giác nhìn nàng."Người, người." Nàng lắp ba lắp bắp nói, hoảng sợ nhìn Tiêu Tương Phi.

Tiêu Tương Phi nhìn nàng ta một bộ dáng như chim nhỏ sợ hãi, đã cảm thấy rất buồn cười. Nàng ta coi nàng là loại người nào, nữ nhân cùng nữ nhân ở cùng nhau, lại còn sợ đến như vậy, chẳng lẽ nàng ta nghĩ nàng là đồng tính? Vừa nghĩ như thế, trong lòng nàng đột nhiên nổi lên ý muốn đùa bỡn, rất lâu không có có trên cột người khác rồi, rất lâu không có được vui vẻ, hôm nay không bằng chơi một chút.

"Tiểu mỹ nhân, tới đây, bồi đại gia uống chút rượu. Đến đây, để cho đại gia một cái sờ." Nàng cười xấu xa, một bộ dáng vô lại nói, từng bước một

tiến tới gần Tiêu Ngữ đang sợ hãi không dứt.

Tiểu Ngữ hoàn toàn bị nàng dọa cho hoảng sợ, gương mặt tinh xảo tái nhợt vô cùng, thân thể cũng run không ngừng. "Đừng, người đừng tới đây, người tới nữa ta sẽ gọi người." Nàng hoảng sợ run run kêu lên.

Tiêu Tương Phi muốn quậy lên thì không thể rút lui, nàng cố ý lộ ra vẻ mặt ham mê, nhanh như chớp đánh về phía Tiểu Ngữ, hơn nữa bàn tay chụp tới, hướng về phía trước ngực nàng ta chụp tới. Nàng cũng muốn sờ một chút chỗ đó của nữ nhân, xem rút cuộc có cảm giác gì. (Tử Vũ: =)))))) chị Phi Phi cũng biến thái quá đi)

"A." Một tiếng thét kinh thiên động địa, chói tai tê lương ở bên trong gian phòng vang lên.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Đánh Nhau

"A."

Lúc nàng ta hét lên thì Tiêu Tương Phi cũng học theo nàng ta hét chói tai, dường như đùa nghịch kiểu này rất vui, cũng coi như một cơ hội để nàng giải tỏa áp lực cùng bàng hoàng ở trong nội tâm

Nhưng là, không hô lên thì không sao, vừa hô lên, trước mắt nàng liền hoa lên một bóng dáng xông thẳng về phía nàng, hơn nữa thân thủ nhanh nhẹn, đầy ắp nguy hiểm.

Nàng theo phản xạ có điều kiện lăn một vòng trên đất, rất nhanh sau đó tìm được nơi ẩn nấp là cái bàn, nhanh chóng từ trên người lấy ra một thanh chủy thủ (Tử Vũ: chỗ này nó ghi là “thanh đao”, cơ mà ta thấy đao thì to quá, lúc nào cũng cất trong người là không thể nên sửa thành chủy thủ cho nó gọn gàng), cảnh giác nhìn về phía bóng người kia.

"Người là ai?" Nàng quát lên, suy nghĩ cũng nhanh chóng hoạt động, là ai phái tới hay sao? Là ai muốn giết nàng? Thái hậu? Hay là Tương Phi? Ai biết nàng ở chỗ này? Tại sao lại muốn giết nàng?

Bóng người kia đứng ở phía trước của Tiểu Ngữ, hoàn toàn chặn lại tầm mắt của Tiểu Ngữ, để cho nàng không thấy được người tới là người nào.

Tiêu Tương Phi mắt lạnh nhìn người ngọc thụ lâm phong ở trước mắt, cao lớn, anh khí bức người, từ khuôn mặt có thể biết đây là một nam tử trẻ tuổi. Nàng đang quan sát hắn đồng thời, nam nhân kia cũng đang quan sát nàng.

"Cô nương, nếu Tiểu Ngử cô nương không đồng ý, ngài cũng không cần phải miễn cưỡng nàng." Nam tử đột nhiên mở miệng nói, chỉ là trên mặt biểu hiện vô cùng khinh thường.

"Liên công tử, cứu mạng." Tiểu Ngử vừa nghe đến cái thanh âm này, lập tức kinh hãi cực kỳ, lập tức chạy vọt tới gần người nam nhân kia.

Tiêu Tương Phi nghe xong lời của hắn liền cau mày, lại thấy Tiểu Ngử biết hắn, lập tức hiểu hắn không phải tới giết mình, mà là nghe được Tiểu Ngử lớn tiếng kêu cứu nên mới chạy tới làm anh hùng cứu mỹ .

"Nàng là bản tiêu thư bỏ tiền ra bao để bồi ăn bồi uống bồi nói chuyện, có thanh toán bạc đó nha. Vị này trước, ách, công tử, người nói làm thế nào mới tốt?" Nàng đứng lên, lặng yên không tiếng động thu hồi chủ thủ trong tay, ôm đôi tay cười híp mắt hỏi.

Liên Gián (Tử Vũ: “Gián” trong từ “can gián” “can ngăn” không phải là “con gián” đâu nhóc! ^^!) kinh ngạc nhìn nữ nhân trước mắt, nàng ta không có vẻ phách lối, cũng không có vẻ cao ngạo, nhưng khóe miệng kia hơi mỉm cười, hơi vênh lên, cười như không cười, như có như không , lại làm cho người ta không dứt ánh mắt ra được.

"Liên công tử, ta không muốn hầu hạ nàng, xin công tử giúp Tiểu Ngử một lần." Tiểu Ngử ủy khuất nói xong đã tựa tại trên người của hắn, giống như con cừu nhỏ một bộ dạng đáng thương.

Tiêu Tương Phi dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn xem hắn xử lý như thế nào, bản thân lại ngồi xuống, dựa vào một bên như đang xem trò vui, tựa hồ không liên quan đến mình.

Liên Giác không biết nàng đang suy nghĩ gì, đột nhiên phát hiện mình giống như lọt vào một tình cảnh lúng túng, nữ nhân trước mắt căn bản cũng không giống như loại người có đồng tính luyện ái, hẳn hình như nghĩ sai rồi.

"Tiểu Ngử, ta xem nàng không có ác ý, nàng cũng sẽ không làm thương tổn người, nàng là khách quan của người, người chính là theo nàng uống chút rượu, tâm sự, gảy ra vài bài hát cho nàng." Hãn chỉ biết lúng túng khuyên nữ nhân đang bám trên người, cũng không dám nhìn một người nữ nhân khác tựa như đang chế giễu mình.

Tiểu Ngử vừa nghe xong liền ngơ ngác, nhìn hãn, lại nhìn Tiêu Tương Phi đang xem kịch vui ở một bên, cảm xúc trên mặt thay đổi thất thường, trong khoảng thời gian ngắn không biết như thế nào làm, nhưng nàng lại sợ nữ nhân kia.

"Công tử, ngài lưu lại cùng Tiểu Ngử có được không? Tiểu Ngử van xin ngài." Tiểu Ngử nói xong, sợ hãi tới mức nước mắt cũng phải rơi xuống, tâm thần bất an.

Liên Giác khổ sở nhìn về phía nữ nhân đang ngồi bên bàn, nàng sẽ đồng ý sao? Hãn cũng không dám mở miệng.

"Người có thể lưu lại, chỉ là, có một việc, người nhất định phải đáp ứng." Tiêu Tương Phi mỉm cười nói, thời gian của nàng không nhiều lắm, không tìm được người giúp một tay, có thể phải đợi lần xuất cung sau rồi." Cũng không phải là cái việc gì khó, chính là muốn biết một ít chuyện."

Liên Giác cư nhiên không chút do dự gật đầu một cái, hãn cũng không biết tại sao, cư nhiên bản thân lại không hề đề phòng mà đáp ứng nàng, nhưng nếu hãn đã đáp ứng như vậy cũng ngồi xuống theo ý nàng.

"Đừng hỏi ta là người như thế nào, chuyện xảy ra ở chỗ này hôm nay, các người không được phép nói ra ngoài." Chờ hai người bọn hãn ngồi

xuống xong, nàng mới thong thả ung dung cảnh cáo nói.

Hai người vội vàng gật đầu.

"Ta hỏi một câu, các người đáp một câu." Nàng lại nói tiếp, tiện tay rót cho hai người mỗi người một ly trà.

Liên Giám mặc dù nghi ngờ, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng rồi, người trong giang hồ, coi trọng cam kết nhất.

Tiêu Tương Phi thấy bọn họ cũng rất nghe lời, lúc này mới yên tâm. "Các người đã từng nghe qua chuyện của Tiêu gia sao?"

"Nghe qua, Hiên Viên vương triều người nào mà không biết đến Tiêu gia." Tiểu Ngữ giành nói, nói xong sợ hãi nhìn Tiêu Tương Phi.

Tiêu Tương Phi cười. "Các người có biết tổ chức tình báo lớn nhất Hiên Viên vương triều không? Các người có biết tổ chức sát thủ lớn nhất Hiên Viên vương triều không? Biết rõ làm thế nào để liên lạc được với bọn họ không? Nếu biết thì nói cho ta biết." Nàng muốn biết chính là điều này.

Tiểu Ngữ càng nghe miệng càng há hốc, tổ chức tình báo? Tổ chức sát thủ? Tìm Liên công tử là được. "Tìm." Nàng mới vừa nói ra cái chữ này, liền bị Liên Giám ở dưới mặt bàn đè lại tay.

"Tìm cái gì?" Tiêu Tương Phi nhay cảm hỏi lại, nhìn về phía nàng ta với ánh mắt tràn đầy nghi ngờ cùng cảnh giác.

Liên Giám lúc này lại cười, hần biết lời nói của Tiểu Ngữ đã khiến cho nàng hoài nghi, vội vàng hoà giải nói: "Những thứ này, Liên Giám biết, có muốn hay không Liên Giám thay người chấp đầu?" (Tử Vũ: chấp đầu là người đứng ra nhận nhiệm vụ hộ một người hay một tổ chức. Kiểu gần giống như "cò" môi giới ở Việt Nam đó.)

Tiêu Tương Phi tự nhiên không nghĩ phải giao cho một người xa lạ, lập tức cự tuyệt: "Không được, người chỉ cần nói cho ta biết, như thế nào liên lạc với bọn họ là được rồi."

Đang lúc này, ngoài cửa có tiếng cãi nhau, chỉ nghe thấy thanh âm nóng nảy của Hỉ Nhi và Thảo Nhi truyền đến: "Tiểu thư, tiểu thư, ngài ở nơi nào? Tiểu thư."

Họ đã đi tới ngoài cửa, thời gian không nhiều lắm, phải về cung rồi.

"Được rồi, người giúp ta liên lạc, ta lần sau quay lại nơi này tìm người. Liên ba ngày sau thôi." Nàng bình tĩnh nói, ở trên mặt bàn để xuống một mảnh vàng lá, sau đó mới đứng người lên đi ra ngoài cửa."Đây là cho các người, tiền thưởng. Còn phải thủ khẩu như bình (Tử Vũ: ý là kín miệng như bưng), nếu không, cẩn thận mạng của các người."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chợ Giận

"Tiểu thư." Nàng mới mở cửa, đã thấy Hỉ Nhi và Thảo Nhi lo lắng xuất hiện ở trước mặt nàng, mà theo phía sau lưng bọn họ có rất nhiều quan sai.

Tiêu Tương Phi hướng hai người bọn họ cười an ủi: "Ta đã nói qua ta chỉ là đi vào xem một chút, tò mò chút thôi, không phải chỉ để cho các người ở bên ngoài chờ một lát thôi sao, vào để làm gì?" Nàng thuận tay đem cửa phòng đóng lại, che giấu tình huống bên trong khiến người ngoài không nhìn thấy được.

Hỉ Nhi và Thảo Nhi thấy nàng không có việc gì, trong lòng giống như buông xuống một viên đại thạch to lớn, thở phào nhẹ nhõm, liên tục nói không ngừng: "Tiểu thư, chúng ta nhanh đi về đi, hoàng cung sắp đóng cửa, chậm chút nữa chúng ta sẽ không về được. Nếu để Hoàng thượng biết, nô tỳ thật không có cách nào giao phó." Nói xong, hai người một tả một hữu lôi kéo nàng vội vàng rời đi.

"Được rồi, vậy chúng ta trở về đi." Nàng gật đầu một cái, thuận theo đi theo họ rời đi, cho đến khi ra khỏi Hoa Mãn Lô, hướng Hoàng cung phương hướng đi, những tên quan sai kia vẫn còn đi theo phía sau của các nàng.

Tiêu Tương Phi vờ như không có chuyện gì xảy ra nhìn bọn họ một cái, lơ đãng hỏi: "Hỉ Nhi, những người này là người của nội cung sao? Các người chạy về cung đi gọi người đến sao?" Đây cũng quá nhanh đi, nàng mới ở Hoa Mãn Lâu trong ngòi bao lâu a, thật là xuất binh thần tốc a.

Hỉ Nhi liếc mắt nhìn quan sai đi theo phía sau, lắc lắc đầu nói: "Tiểu thư, những quan sai này không phải trong cung của chúng ta, là người của Vương đại nhân, ta cùng Thảo Nhi đang nóng lòng đợi bên ngoài, bọn họ tự nhiên đi tới, mang theo chúng ta đi lên tìm tiểu thư."

Nguyên lai là người của Thái hậu, như vậy phỏng chừng nàng luôn luôn bị giám thị, xem ra nàng làm việc một chút cũng phải cẩn thận, nếu không không đợi nàng tìm ra chân tướng, nàng trước hết cúp. (Tử Vũ: ý là chết đó)

Cứ như vậy trong lúc miên man suy nghĩ, họ rốt cuộc đã đi đến cửa hoàng cung, đến cửa hậu cung, quan sai vẫn đi theo họ liền rời đi.

Ba người im lặng Hương Dương cung đi tới, chưa vào đến Hương Dương cung liền thấy Nộ Nhi cùng Hoàn Nhi hai người ở trên lối vào lo lắng nhìn quanh, cho đến khi gặp các nàng, mới lộ ra vui mừng.

"Tiểu thư, các người rốt cuộc trở lại." Nộ Nhi lôi kéo Hoàn Nhi xông lên, mừng rỡ như điên mà nói.

Hoàn Nhi là lo lắng nói một câu: "Tiểu thư, Hoàng thượng tới, Hoàng thượng biết ngài xuất cung rồi, đang phát giận đấy."

Hiên Viên Vũ tới? Hẳn hôm nay không phải vẫn phải bồi Tương Phi sao, hoặc là hẳn phải ở trong tấm cung của mình xử lý quốc sự chứ? Tại sao lại đến chỗ ở của nàng chứ?

"Phát cái gì? Ta chỉ là xuất cung đi dạo một chút mà thôi." Nàng cảm thấy thật mặc minh kỳ diệu, chẳng lẽ chuyện riêng của chính mình tự

do của chính mình cũng có thể bị hạn chế? Vì vậy mất hứng mà nói.

"Người là xuất cung đi dạo một chút, nhưng có hay không thông báo cho Trẫm một tiếng, báo cho Trẫm biết các người xuất cung." Lãnh liệt thanh âm truyền đến, cách đó không xa đang đứng Hiên Viên Vũ, sắc mặt của hắn hết sức khó coi, ánh mắt sắp phun ra hỏa tới nơi. Hắn từ chỗ Phương Phi tới nơi đây, vốn là sợ nàng không cao hứng, không nghĩ tới chờ đợi hắn là một tòa cung điện không người, nàng đã sớm đến ngoài cung tiêu dao khoái hoạt. Đợi một ngày, giữ một ngày, ở Hưởng Dương trong cung vừa phê tấu chương vừa làm mọi việc, đợi một chút đến khi hắn đem toàn bộ công vụ xử lý xong, nàng vẫn chưa về. Hôm nay trở lại, còn nói ra lời nói làm người khác tức giận như vậy, bảo hắn làm sao không tức giận? Bảo hắn làm sao không nổi giận?

Tiêu Tương Phi nàng không làm gì sai, tại sao nàng muốn xem sắc mặt của hắn? Nàng có tự do của bản thân, hành động tự do, nàng muốn đi đâu liền đi đến đó, tại sao muốn phải được hắn phê chuẩn?"Ta muốn xuất cung thì xuất cung, ta không muốn trở lại cũng không nghĩ trở lại." Tính tình của nàng cũng nổi lên.

Nàng vừa nói như thế, Hiên Viên Vũ thần sắc càng thêm thay đổi liên tục, hắn giận đến sôi người lên, hắn đối với nàng vẫn quá dung túng rồi, đã quá dễ dàng tha thứ quá nhiều, hắn còn là nhất quốc chi quân, còn là vua một nước đấy. Trước mặt một nữ nhân, uy tín chỉ dùng để quét sân, điều này làm tổn thương lòng tự tôn của một đại nam nhân như hắn.

"Hi Nhi, Nộ Nhi, mang nàng hồi cung." Giọng điệu âm trầm hạ lệnh cho Hi Nhi và Tứ cung nữ, mình lại nhìn nàng một rồi mới dẫn đầu trở về Hưởng Dương cung.

Tiêu Tương Phi không muốn nhìn đến hắn, nhưng là ánh mắt cầu khẩn của đám người Hi Nhi Nộ Nhi lại làm cho nàng không cách nào không nhắc chân, nàng tựa hồ bị người nơi này làm cho mềm lòng.

Lúc đi vào Hương Dương cung, đã thấy Hiên Viên Vũ thần sắc không tốt ngồi ở chủ vị, trước mặt của hắn đang để một bàn cao lương mỹ vị, nhìn dáng dấp giống như một mực chờ đợi nàng.

Thấy bộ dạng này tình cảnh này, lòng của Tiêu Tương Phi đột nhiên liền mềm nhũn ra, tựa hồ là nàng không đúng, nàng để cho hắn đợi một ngày.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Được Ăn

Dầu gì người ta cũng là người cho cho nàng cái ăn chỗ ở, dầu gì người ta đối với nàng cũng là một mảnh chân thành, dẫn nàng về đây, làm cho người ta hầu hạ nàng, y đến vươn tay cơm tới há mồm. Cuộc sống của nàng tốt như vậy có vẻ giống một gia đình?

"Thật xin lỗi, chưa cùng người nói một tiếng đã ra cung, là ta không đúng." Lần đầu nàng ăn nói khép nép, lần đầu nàng cùng người khác nói xin lỗi.

Hiên Viên Vũ thở phì phò nhìn nàng, nhưng hăn đồng thời cũng hiểu, muốn cho nàng cúi đầu nhận lỗi nhanh như vậy đã là không dễ dàng, hăn tự nhiên cũng không thể không để ý không buông tha người ta.

"Được rồi được rồi, về người sau muốn ra cung, nói cho ta biết một tiếng, ta cùng người đi." Sắc mặt hăn hòa hoãn, giọng điệu cũng ôn hòa xuống. Thật ra thì hăn cũng chỉ là sợ nàng một đi không trở lại thôi, hăn sợ mất đi nàng. Chỉ là ý nghĩ như vậy, hăn vĩnh viễn cũng sẽ không thể làm cho nàng biết.

Tiêu Tương Phi trong lòng biết hăn không truy cứu nữa, trong bụng thở phào nhẹ nhõm, vốn chính là nàng có lỗi, không nên không thông báo với hăn liền chạy ra khỏi cung. "Cám ơn người." Nàng chân thành nói.

Hiên Viên Vũ bị câu cám ơn này của nàng làm cho sửng sốt một chút, ánh mắt nhìn về phía nàng phức tạp mà nóng rực. Nàng ở trong lòng của hắn, vĩnh viễn là đặc biệt nhất đặc biệt nhất, hắn không muốn mất đi nàng.

"Về sau, người nếu như muốn xuất cung, nói với ta một tiếng, ta cùng người đi." Hắn từ chủ vị đứng lên, dặt tay của nàng, dịu dàng nói, canh chừng nàng ánh mắt sáng như đuốc.

Đây là lần đầu tiên, nàng không dám nhìn thẳng ánh mắt lớn mật nóng rực của hắn, ánh mắt kia bao hàm quá nhiều ý đồ, thâm tình, dục vọng, theo đuôi, nóng bỏng khiến cho nàng không dám nhìn thẳng, chỉ có thể vội vàng gật đầu đáp ứng."Được."

Hắn mừng rỡ như điên, biết muốn nàng khuất phục thật không dễ dàng, chớ nói chi là để cho nàng làm ra hứa hẹn, lâu như vậy mặc dù vẫn không có bao nhiêu cơ hội đơn độc sống chung một chỗ, nhưng là từ hôm nay lên, hắn thề hắn sẽ không sẽ đem nàng một người bỏ lại, hắn đi đâu đều muốn mang theo nàng, không để cho nàng rời đi tầm mắt của hắn.

"Người đi ra ngoài một ngày, có đói bụng không. Những thứ gì đó bên ngoài cung không có được ngon như ở trong cung, nếm thử một chút mấy món ngon ta tự mình phân phó Ngự Thiện Phòng đặc biệt vì người làm." Cầm lấy tay của nàng, dắt nàng đi tới bên cạnh bàn, mỉm cười đối với một bàn đầy bàn trân quý mỹ vị nói.

Nàng vừa nhìn, cũng biết hắn tổn rất nhiều tâm ý, cho dù hắn rất tức giận rất căm tức, nhưng vẫn vì nàng chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng thấy có gì đó không ổn.

"Hảo, chúng ta cùng nhau nếm thử một chút." Nàng khó được nghe lời thuận theo ngồi xuống, hơn nữa còn ngồi ở bên cạnh hắn, đối với hắn khẽ mỉm cười.

Nụ cười này, đem lo lắng của hần, tức giận của hần, buồn bực của hần, toàn bộ tan đi, hần thật cao hứng. Nhìn nàng ngồi xuống, nhìn nàng vì mình chia thức ăn, đột nhiên có một loại xung động giống như thời thiếu niên.

Tối nay hần nhất định muốn nàng.

Một bữa cơm trong Hoàng Dương cung ai cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, không khí cũng từ khẩn trương đến thư giãn, tiểu thư tính khí rất cuộc mềm nhũn, Hoàng thượng lại càng làm cho mọi người giật mình, đường đường nhất quốc chi quân lại có thể nhân nhượng một nữ nhân, trong lòng mọi người vui buồn lẫn lộn.

Đêm khuya yên tĩnh, từ lúc cơm nước xong đến bây giờ, nàng cùng với hần uống không ít trà, cười nhìn nghe hần nói không ít chuyện lý thú về tuổi thơ hần, cùng với sự cố gắng không ngừng trong thời gian mới vừa lên làm quân vương.

Nàng biết rõ, hần là một Hoàng thượng sáng suốt hiếm có. Hiên Viên vương triều phú cường thịnh vượng đều là công lao của hần, càng rõ được kết quả dưới nền chính trị nhân từ của hần.

Nhưng, hần tại sao còn chưa đi à? Nàng đã mệt mỏi liên tiếp, nhiều lần dè xuống hết sức muốn đánh ngáp một cái, cố gắng duy trì lễ nghi của mình, chỉ là, cái mông của hần tựa như mọc rễ, không có nửa điểm ý tứ muốn rời đi.

Hiên Viên Vũ đã sớm đã nhìn ra, nàng đã sớm mệt nhọc, đoán chừng hôm nay xuất cung chạy một vòng, đã sớm muốn nghỉ ngơi rồi, nhưng hần không muốn đi, hần nghĩ lưu lại.

Rốt cuộc."Người không thấy mệt mỏi sao? Ta lại thấy mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi. Người trở về đi." Nàng nhịn không được, càng không muốn làm khó mình, không chịu nổi liền mở miệng đuổi người.

"Hiện tại đã muộn, ta muốn ở lại nơi này nghỉ ngơi, người cũng mệt mỏi, vậy cùng nhau nghỉ ngơi thôi." Hấn đứng lên, căn bản không cho nàng có cơ hội mở lời, nhanh chóng quay đầu phân phó đám người Hỉ Nhi nói: "Mang tiểu thư đi tắm."

Hấn muốn lưu lại qua đêm? Nàng lẳng lặng nhìn hấn, cuối cùng theo đám người Hỉ Nhi đi vào trong ao tắm.

Khí nóng tràn ngập mặt ao, hơi nước lan tràn, làm cho người ta không thấy rõ cảnh sắc của ao nước, thậm chí không thấy rõ ai với ai. Hỉ Nhi cười cho nàng xiêm y phức tạp trên người, Hoàn Nhi đang xách theo giỏ hoa lan vẩy vào trong ao nước cho nàng, Giận Nhi đang vì nàng gấp gọn xiêm áo sạch sẽ, Thảo Nhi đang thử nhiệt độ của nước ao.

Lúc cởi hết đồ ra, trên người nàng không còn một mảnh vải, chân ngọc trần trụi chậm rãi hướng nước hồ ấm áp bước xuống, nước ấm bao lấy người nàng, bắp chân của nàng, đùi thon dài của nàng. đến bên eo của nàng, ngực đầy đặn của nàng, cổ của nàng.

Nàng buông lỏng thân thể giãn ra trong nước một cái, hai mắt nhắm lại, thỏa mãn thở ra một hơi, cuối cùng mới đem đầu chống đỡ cạnh bờ ao, nhắm mắt dưỡng thần .

Hấn muốn lưu lại qua đêm, như vậy nàng cần phải cẩn thận suy nghĩ, mặc dù không phải là lần đầu tiên, nhưng tối nay tựa hồ có chút bất đồng, có chút không giống nhau, không khí có cảm giác khiến cho nàng cảm thấy bất an, cảm thấy. Sợ.

Ấm áp ao nước, tràn đầy mùi hương cánh hoa, khiến nàng có loại cảm giác mệt mỏi rã rời uể oải, mới một khắc nàng tựa hồ đã ngủ say.

Đột nhiên, một loại nóng nóng , tê tê, đau đau cảm giác đánh úp tới trước ngực nàng, trong thân thể tựa hồ có một cỗ nhiệt lưu chảy qua. Tựa

hồ, tựa hồ. , có cái gì đó đang cắn cắn bầu ngực của nàng, như đang ăn hai núm vú của nàng.

Người nào? Nàng nhanh chóng mở mắt, đôi tay hướng trước ngực đẩy đi. Nhưng là, hai tay của nàng vừa mới động, liền bị hai bàn tay khác cho cầm giữ.

Mà bộ ngực bị mút mạnh hơn, không giống như lúc trước khẽ cắn, hơn nữa càng ngày càng tăng thêm lực đạo, không giống như lúc trước cắn thận, ngược lại dùng lực lớn hơn nữa, càng sâu với mở ra miệng rộng, đem hai vú của nàng như nuốt xuống, như không đủ vào trong miệng của hắn.

"Người nào? !" Đầu nàng lộ ở trên mặt nước, mặc dù nội tâm kinh hoàng, mặc dù thân thể thoải mái nổi phản ứng, nhưng là trên mặt của nàng là bình tĩnh, chỉ là trong sương mù lan tràn trong hồ, ai cũng không thấy được trên mặt nàng đỏ ửng. Cố gắng ổn định tâm thần quát lên.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng

www.dtv-ebook.com

Chương 81

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Được Ăn (Tiếp)

Run rẩy, một loại run rẩy chưa bao giờ có, không phải sợ, không phải khiếp đảm, mà là do người đang xâm chiếm lấy ngực của nàng mà có. Nàng chưa bao giờ có cảm giác như thế, rất khác thường, rất hồi hộp, trái tim đập rất nhanh, nơi ngực bị mút vào có cảm giác đau ê ẩm.

"A." Nàng không nhận được thất thanh thét chói tai, tất cả ý thức cũng bị hành động đang diễn ra trước ngực hấp dẫn, một loại cảm giác khoái cảm chưa bao giờ trải qua.

Nàng sợ bầu ngực của mình sẽ bị nuốt hết, nàng nghĩ giùng giăng phản kháng, nhưng là đôi tay bị nam nhân có lực cầm giữ, hơn nữa hai chân lại không chạm đất.

Trong nước bất kỳ điểm chống đỡ cũng không có, hơn nữa bởi vì bị ngâm nước ao ấm áp, thân thể của nàng lại càng mềm mại, lại càng giãn ra, hơi sức không dùng được. Vì vậy, nàng không dám hành động thiếu suy nghĩ, điều này càng làm cho nàng lo lắng, nàng sợ nàng vừa phản kháng như vậy sẽ chui đầu lưỡi của nàng nhân đang gặm nhấm đỉnh núi trước ngực nàng.

Nhưng là nếu không phản kháng, thân thể của nàng cũng rất căng thẳng, bởi vì đỉnh núi trước ngực là nơi mẫn cảm nhất trên cơ thể của nàng, nàng

hiện tại toàn bộ tinh thần đều chú ý đến viên trái cây đang bị người ta ngậm trong miệng kia.

Viên trái cây đang bị người ta ngậm trong miệng, giờ phút này đang bị người không ngừng liếm mút, khuấy động, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi lay động, thậm chí còn ở đỉnh núi lồi lồi kéo kéo.

Tiêu Tương Phi rất muốn kéo cái đầu đang chon trước ngực nàng ra, nàng dùng sức tránh thoát bàn tay to kia, nhưng là nàng vừa mới giãy giụa, liền cảm thấy trước ngực truyền tới đau đớn, làm sợ tới mức nàng lại không dám động.

"Người, người, người. , không cho người đối với ta như vậy." Nàng sợ bị chìm tới đáy ao, mặc dù ao này cũng không sâu lắm, nhưng vẫn có thể vượt của đầu nàng.

Ở trong ao, người đang liếm mút trước ngực nàng hình như cũng đã nghe được nàng nói gì...trong lòng đã biết luôn luôn ta gan như nàng cũng có lúc rơi vào khiếp đảm như thế này. Lúc này, không chút nghĩ ngợi, liền nhanh chóng từ trong nước ló đầu ra , chính xác hôn lên miệng của nàng, căn bản là không cho một đặc công như nàng cũng không không kịp phản ứng.

Lúc miệng nàng bị chặn lại, hai tay của nàng cũng đồng thời bị kéo lên trên đỉnh đầu, đôi tay thật chặt dựa vào bờ ao. Mà thân thể bởi vì đôi tay bị giơ cao duyên cớ, mà cong đi lên giống như con tôm, muốn chết tử tế cũng không được, vừa đứng lại dán vào thân thể nam nhân kia, như thế mật thiết, như thế ăn ý.

Phản ứng của nàng chính là nâng lên hai chân muốn nhắm ngay chỗ kín của nam nhân đá vào, nhưng là hai chân của nàng mới cử động, nam nhân kia giống như đã biết trước nàng sẽ làm như thế, chân ngọc tuyết trắng thon

dài liền bị bấp đùi cường tráng có lực tràn đầy của nam nhân kẹp lấy. Không thể động đậy, không lui được, công tiến được vào .

Nàng nghĩ há mồm gọi, nhưng là miệng của nàng đang bị chặn, giống như sâu hút máu hút máu ở vết thương, cắn chết cũng không thả, hút cho đến khi hài lòng thỏa mãn mới thôi.

Bá chiếm môi của nàng, rớt cuộc cạy mở được hàm răng của nàng, như con rắn chui vào trong miệng của nàng, chạy thẳng tới đầu lưỡi của nàng, cùng với lưỡi của hắn dây dưa cùng một chỗ.

Đây là cảm thụ nàng chưa bao giờ có, nàng non nớt, nàng hoảng sợ, nàng sợ, đều bởi vì nàng chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy. Nàng còn là một xử nữ, một xử nữ chưa biết mùi đời, ngay cả hôn môi cũng không bao giờ có, đừng nói cầm tay... Rồi... Thân là đặc công, nàng không phải bán mình để có thể hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì nàng cũng sẽ không để xảy ra trường hợp phải bán thân thể của mình. Mỗi lần làm nhiệm vụ, nếu như có phương diện này, cũng sẽ an bài một cô gái lão luyện tình trường đi làm thay, nàng chỉ phụ trách đem mục tiêu giết chết là được.

Hôm nay, nàng đang bị người xâm phạm , thừa nhận trước nay chưa có hành hạ, cảm thụ tất cả dục vọng trước nay không có, làm nàng cảm thấy mình giống như đang bị đốt lửa, đang bị thiêu đốt. Mà nàng lại không biết làm sao làm.

Khoái cảm xa lạ đang từng đợt từng đợt đánh tới, ở trong nước ao ấm áp đầu óc của nàng bắt đầu không tỉnh táo rồi, trước ngực kia hai khóa gò bồng giờ phút này đang xúc động thần kinh của nàng, nơi đó mới vừa rồi còn bị mút lấy, bây giờ còn phát ra cảm giác hơi đau.

(Tử Vũ: đoạn chị Phi Phi bị ăn này chưa hết đâu T_____T tổn nơ ron trong sáng quá)

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bảo Táp

Giữa trưa hôm sau Tiêu Tương Phi rốt cuộc chậm rãi thức tỉnh, ngay khi thức dậy nàng theo phản xạ có điều kiện nhớ lại mọi chuyện, lập tức bật dậy.

"Đau." Động tác của nàng lưu loát liền một mạch, đau đớn cũng theo đó mà đến, khiến nàng đau đến mức lần nữa ngã xuống giường.

Trên giường trừ nàng, đã không có một bóng người, mà chăn đệm hỗn độn đã chứng minh tất cả, ngày hôm qua không phải là mộng, là sự thật.

"Hi Nhi, Thảo Nhi." Nàng bắt đầu kêu gọi, muốn kêu người bên ngoài vào hỏi thăm một lượt.

Ngoài phòng, đám người Hi Nhi Thảo Nhi đang tâm thần bất an chờ đợi. Tối hôm qua các nàng vui buồn lẫn lộn chờ đợi một buổi tối. Bây giờ nghe tiếng gào, họ không khỏi có chút lo lắng, không biết tiểu thư có thể trách cứ họ hay không.

"Hi Nhi, tiểu thư bảo chúng ta đi vào đây." Hoàn Nhi nhỏ tuổi nhất, nghe Tiêu Tương Phi gào thét thì lập tức lo lắng nói, vỗ vỗ bả vai Hi Nhi.

"Biết rồi, chúng ta vào đi thôi. Nếu tiểu thư muốn đánh muốn mắng, chúng ta ngàn vạn lần không thể cãi lại." Hỉ Nhi gật đầu một cái, trước khi đi vào vội vàng phân phó.

Ba người còn lại cuống quýt gật đầu đáp ứng, họ nào dám a, tiểu thư muốn đánh muốn mắng, họ cũng không dám dõ hạ phạm thượng (người dưới hỗn láo với bề trên), coi như tiểu thư muốn đánh chết họ, họ cũng không dám có nửa câu oán hận.

Bốn người theo thứ tự đi vào, nhìn thấy chần màn hỗn độn cùng với Tiêu Tương Phi bộ dạng cau có không hề che giấu ngồi ở trên giường.

"Tiểu thư." Bốn người đồng loạt hành lễ thỉnh an, đều không dám ngẩng đầu nhìn nàng.

"Xú nam nhân kia đâu?" Vốn định che lại thân thể mình trước khi bọn họ vào nhưng vì đau đớn mà làm không kịp. Thấy các nàng đã đi vào, liền không thể làm gì khác hơn là bỏ qua, dù sao mọi người đều là con gái, không có gì phải xấu hổ. Vì vậy, lạnh lùng nói.

Hỉ Nhi nhìn đám người Thảo Nhi một cái, lo lắng tiến lên một bước, cúi đầu nói: "Tiểu thư, hoàng thượng sáng sớm lâm triều, người phân phó nô tỳ không cần đánh thức tiểu thư."

Đi rồi? Tiêu Tương Phi thật sự là giận, tức giận không chịu nổi. Nàng cúi đầu nhìn tất cả dấu vết lớn nhỏ trên người chỗ xanh chỗ tím, toàn thân giống như mới bị thương một dạng.

"Hắn đang ở nơi nào?" Nàng tức giận nói, trên mặt càng phát lạnh lùng.

Đám người Hỉ Nhi giật mình, nếu tiểu thư nổi cơn thịnh nộ, họ sẽ không cảm thấy sợ hãi, nhưng bây giờ tiểu thư là cái bộ dáng này, làm cho người ta cảm thấy nàng cực kỳ đáng sợ.

"Hoàng thượng vào triều sớm, lúc này có thể đã hạ triều rồi." Hỉ Nhi trong lòng run sợ nói, họ luôn luôn cho tiểu thư là người dễ tính, dễ nói chuyện, nhưng là bây giờ nhìn lại căn bản cũng không phải. Nàng không nổi giận mà thôi, vừa phát nộ khẳng định ai cũng không ngăn được.

Quả nhiên, nàng nghe được phương hướng của hắc liên lập tức bò dậy, liều mạng chống đỡ đau đớn, đưa chân đạp xuống mặt đất lạnh như băng.

Đám người Hỉ Nhi thấy thế, vội vàng nhật y phục trên đất, sau đó vịn nàng, bắt đầu ba chân bốn cẳng mặc quần áo cho nàng, hiện tại tốt nhất là cái gì cũng đừng nói, nếu không tiểu thư khẳng định nổi giận hơn.

Thật vất vả nhịn đau mặc xong quần áo, đi giày, nàng mới vừa đi một bước cơn đau giữa hai chân làm cho nàng mặt nhăn mày nhú, không tự chủ dừng bước.

"Tiểu thư." Đám người Hỉ Nhi vịn chắc nàng, biết thân thể nàng khó chịu. "Tiểu thư, không bằng Hỉ Nhi đưa ngài tắm nước nóng, rồi lại đi tìm hoàng thượng được không."

"Không được, ta bây giờ lập tức đi tìm hắc." Nàng kiên quyết nói, còn tắm cái gì, nàng tức điên rồi, không chịu nổi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Kích Thích

Editor: Vệ Tử Y

Đám Hi Nhi không dám cản nàng, không thể làm gì khác hơn là đỡ nàng, cùng nàng đi tìm hoàng thượng, họ không dám khuyên, không dám nói, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn mang nàng đi tìm Hiên Viên Vũ.

Lúc này Hiên Viên Vũ đang ngồi ở ngự thư phòng, hần mới vừa hạ triều, thần thái sáng láng không vì cả đêm miệt mài vô độ không ngủ mà mệt mỏi, ngược lại tâm tình rất tốt. Trên mặt vẫn mang theo đường cong nhu hòa, khiến hôm nay vào triều sớm các đại thần kinh ngạc không thôi, bởi vì trước nay chưa có chuyện này.

Hiên Viên Vũ tâm tình thật tốt trở lại Ngự Thư Phòng, tâm trí còn đặt ở trên người Tiêu Tương Phi. Tối hôm qua hần đòi hỏi vô độ, không biết có làm nàng mệt lắm không, nàng dậy chưa, đói bụng hay không. Toàn bộ tâm trí hần đều treo trên người nàng, nhất cử nhất động của nàng đều khiến hần nóng ruột nóng gan, đây chính là chuyện chưa từng xảy ra từ lúc hần chào đời. Đế vương, luôn là đối với nữ nhân hậu cung chia đều mưa móc.

Lúc hần đang ở ngự thư phòng tưởng niệm nàng thì Tiêu Tương Phi mang theo tứ đại cung nữ nổi giận ùng ùng đi về hướng hần, một cuộc

bão táp đang chuẩn bị hoa lệ lệ trình diễn.

Ai quen biết Tiêu Tương Phi đều biết rằng, nàng giờ phút này chính là lửa bốc tận đầu, lúc này ai mà đắc tội với nàng căn bản đều không có kết quả tốt. Vừa nhìn thấy loại thần sắc này của nàng, tốt nhất là bỏ trốn mất dạng, cách nàng càng xa càng tốt. Nữ nhân đang tức giận đùng đùng là đáng sợ, nhưng đáng sợ nhất chính là Tiêu Tương Phi đang hỏa bốc tận đầu nhưng mặt không biến sắc.

Đám Hỉ Nhi đưa nàng quẹo rẽ một hồi qua hết hành lang đến vườn hoa, mà nàng cũng chịu đựng hạ thế khó chịu, kiên cường bước đi, đôi tay nắm chặt, bất lộ thanh sắc.

"Tiểu thư, đến Ngự Thư Phòng rồi." Cho đến Ngự Thư Phòng, Hỉ Nhi mới thận trọng nói. "Tiểu thư, hay ngài quay về đi, để Hỉ Nhi đi vào tìm hoàng thượng, nói hoàng thượng đến Hưởng Dương cung tìm ngài là được, ngài đừng nóng giận, xin bớt giận, hoàng thượng rất thương tiểu thư." Rốt cuộc, Hỉ Nhi vẫn cả gan khuyên.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng liếc nàng một cái. Đầu lần nữa chuyển sang thị vệ canh phòng ngoài ngự thư phòng, tránh tay của đám Hỉ Nhi thản nhiên nói: "Các người ở lại chỗ này đi, tự ta đi vào là được." Đầu không quay lại tự mình đi về phía trước.

"Tiểu thư." Hỉ Nhi, Hoàn Nhi, Thảo Nhi, Nộ Nhi lo lắng cùng kêu lên, bất an nhìn bóng lưng của nàng, hy vọng có thể thay đổi chủ ý của nàng.

Tiêu Tương Phi không quay đầu lại, càng không dừng lại bước chân, đi thẳng đến cửa Ngự Thư Phòng, bị thị vệ cản lại. "Tránh ra, ta muốn đi vào." Nàng mắt nhìn thẳng lạnh như băng nói.

Thị vệ thấy nàng bộ dạng vô lễ, căn bản cực kỳ khinh thường, nhưng nhìn sang thấy đám Hỉ Nhi thì biết không thể đắc tội được người này, bọn

họ vẫn nhận ra được chủ tử Hưởng Dương cung.

"Chủ tử, xin cho thuộc hạ bẫm báo hoàng thượng là ngài đã tới." Một người trong nhóm thị vệ vội vàng một mực cung kính nói, thấy có chuyện không đúng liền vội vàng chạy đi vào bẫm báo.

"Hoàng thượng, tiểu thư tới." Thị vệ thở cũng không dám thở gấp gấp chạy vào, lập tức bẫm báo.

Hiên Viên Vũ đang nhớ nàng, đột nhiên nghe nói nàng tới, lập tức mừng rỡ, liền vội vàng đứng lên, liên tiếp nói: "Nàng ở nơi nào? Mau để cho nàng đi vào." Hãn đang nhớ nàng, nàng đã tới rồi.

Hãn thật cao hứng, trên mặt không tự chủ lộ ra nụ cười. Hãn lúc này, tựa như một kẻ mới có được trái tim, không kịp chờ đợi muốn gặp nàng.

Thị vệ không dám chậm trễ, lập tức lại vọt ra, thận trọng thỉnh nàng đi vào.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Ác Chiến

Editor: Vệ Tử Y

"Chủ tử, hoàng thượng mời ngài vào." Thị vệ chạy ra một mực cung kính thông báo.

Thật ra thì, nàng có thể cứ như vậy trực tiếp xông vào, nhưng mặc dù đang trong cơn giận dữ vẫn không mất đi lý trí, nàng không muốn làm khó mấy thị vệ canh cửa này, chỉ muốn tìm nam nhân bên trong tính sổ mà thôi, cùng người khác không quan hệ.

"Cám ơn." Nàng gượng gạo nói cám ơn, cũng không bởi vì tức giận mà quên mất lễ phép, nhưng sắc mặt thì không mấy may biến hóa. Cảm ơn xong nàng một đường đi vào trong ngự thư phòng, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Nàng vừa mới tiến vào, tim đập người Hỉ Nhi cũng thắt lại theo, họ không biết là nên đi tìm cứu binh hay là nên đi thông báo cho thị vệ, là cứu hoàng thượng, hay là cứu tiểu thư, hẳn là phải cứu tiểu thư rồi.

"Hỉ Nhi tỷ tỷ, tiểu thư, nàng sẽ không có chuyện gì chứ?" Hoàn Nhi cực kỳ lo lắng, thậm chí vành mắt đã đỏ lên, nàng hiện tại rốt cuộc hiểu rõ tiểu

thư bị miễn cưỡng, một người con gái không tình nguyện bị đoạt mất trong sạch, là chuyện bi thảm cỡ nào.

Hỉ Nhi thật ra cũng rất loạn, nếu tiểu thư xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không tha thứ cho mình. "Tiểu thư, sẽ không có chuyện, hoàng thượng sủng ái tiểu thư như vậy, nhất định sẽ không trách tội nàng." Nàng cũng chỉ có thể tự an ủi mình, an ủi mọi người như vậy.

Mọi người không tiếng động gập đầu, cùng nhau ở ngoài cửa chờ đợi.

Tiêu Tương Phi vào trong Ngự Thư Phòng rồi tâm tình cũng đột nhiên có một chút hồi hộp, tuy nàng đi tìm hãn tính sổ nhưng đột nhiên không biết làm sao để đối mặt người đàn ông kia.

Hiên Viên Vũ thấy nàng tiến vào thì hai mắt phát sáng, vội vàng từ Long ý đứng lên bước nhanh về hướng nàng. "Phi Nhi, nàng đã đến rồi. Ta mới vừa tính toán muốn đi thăm nàng." Hãn không che giấu chút nào tình ý đối với nàng, vươn tay ra.

"Khốn kiếp, người ngang nhiên đoạt trong sạch của ta, hôm nay ta không đánh chết người, ta không mang họ Tiêu." Lúc nhìn thấy nụ cười kia của hãn sắc mặt nàng đại biến, hãn vui vẻ, nàng mất hứng. Cho nên, nàng tức giận đặng đặng quát, nhanh chóng nhào tới.

Nàng không đánh trực diện mà đánh vào sau lưng hãn, nhanh chóng ném hãn qua vai, sau đó xoay chân không chút chậm trễ đạp trên ngực hãn.

Hiên Viên Vũ là người nào cơ chứ, mặc dù thân thủ của nàng nhanh nhẹn lại kỳ quái, nhưng thời điểm nguy cơ tới, người luyện võ như hãn vẫn tự động tự giác phản ứng kịp.

Sau khi không hề phòng bị bị nàng ném qua vai, nhân lúc chân nàng còn chưa chạm được vào người hãn, hãn nương theo tay nàng luôn tay xuống

dưới ôm lấy hai chân nàng, hai người cùng nhau ngã thành một đống vô cùng hoành tráng.

"Phi Nhi, thì ra nàng thích ta như vậy, mới cách một buổi sáng không gặp mà đã không kịp chờ chạy đến tìm ta." Tâm tình Hiên Viên Vũ rất tốt, có thể nói là vô cùng thoải mái, hẳn biết rõ nàng không phải là muốn gặp mình mà là muốn đến giết mình. Vẫn như cũ cười hì hì, cao hứng cực kỳ.

Hiên Viên Vũ là một quái nhân, ngoài việc là một hoàng đế tốt, hẳn cũng là một quái nhân.

Tiêu Tương Phi sắp giận điên lên, nhưng dù giận cỡ nào thì nàng cũng chỉ mím chặt miệng, mặt căng cứng. Nhưng ánh mắt lại bán đứng nàng, giờ phút này, trong ánh mắt của nàng làm cho người ta thấy được nó đang hùng hực ngọn lửa thiêu đốt. Nàng đang nổi giận, nàng đang phát nộ.

"Xú nam nhân, ta muốn ngươi chết thật khó coi." Nàng khẽ kêu một tiếng, dùng sức đẩy nam nhân đang giống như con bạch tuộc quấn mình ra, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, bày ra tư thế muốn đánh nhau.

Hiên Viên Vũ đứng dậy, trong ngực còn lưu lại sự mềm mại của nàng, một màn tối hôm qua lại hiện lên trong đầu hẳn, làm hẳn nhớ mong. Đang đối mặt với khiêu khích của nàng mà không tập trung chút nào.

Tiêu Tương Phi thấy hẳn đăm đũa nhìn mình chăm chăm, biết hẳn khẳng định lại nổi lên sắc tâm, lập tức mặt đỏ lên, không biết là tức giận hay còn là xấu hổ.

"Sắc lang." Trong cơn tức giận, toàn bộ điều lệ đặc công đều bị nàng quên sạch, chắc là do nhàn nhả đã quá lâu, lại bị chiếm thân thể, tạm thời mất đi lý trí.

Nhấc chân chính là đá, thừa dịp bất ngờ đá trúng lồng ngực hẳn, Hiên Viên Vũ loạn choạng lui về sau một bước, nàng lại lập tức tiến công, một

cái chân khác nhanh chóng lại cho hạ bàn của hắn một cước nữa.

Hiên Viên Vũ ứng phó không kịp, nhưng ý vào biết võ công, hắn dùng khinh công nhảy lên đáp xuống cách đó không xa tránh thoát đòn tấn công của nàng.

Tiêu Tương Phi không cam lòng, hướng ngay chỗ hắn xông tới, đứng gần nàng mới có cơ hội, một khi khoảng cách kéo xa với lại hắn dùng khinh công, nàng thì phải truy đuổi, thể lực rất nhanh sẽ kiệt quệ.

Nàng nghĩ được thì hắn cũng nghĩ được. Cho nên hắn dễ dàng nhìn thấu ý tưởng của nàng, vì thế hắn tựa như con khỉ ở trong ngự thư phòng nhảy lên nhảy xuống, chạy tới chạy lui.

"Người dừng lại cho ta, đừng chạy." Nàng rất nhanh liền đuổi đến thờ hồng học, thể lực không ngừng giảm sút. Không thể không dừng lại, quay sang gào thét với hắn. Nếu mang súng theo thì tốt, lúc đi lại không nghĩ đến cầm theo súng.

Hiên Viên Vũ đau lòng nhìn bộ dáng nàng thờ không ra hơi, vốn định để nàng đánh mấy cái cho hả dạ cũng được, ai dè nàng ra tay không lưu tình, hắn muốn làm nàng vui nhưng lại không thể để cho nàng khiến mình bị thương.

Đang lúc hắn băn khoăn nghĩ ngợi, Tiêu Tương Phi bởi vì không chịu thiệt, tức giận thuận tay vớ mấy bình hoa bên cạnh ném tới, nàng đánh không lại hắn thì ném chút đồ phát tiết cũng được.

“Bình...bình...bình...”

Bình hoa tan nát dưới chân hắn, ngay sau đó là bút, giấy, nghiên mực, ghế, sách, tựa như đã mọc cánh bay về phía hắn, rơi vào bên chân, trên y phục, hoặc là xéo qua đỉnh đầu hắn.

Nàng ném lung tung một hồi, đến khi không còn gì để ném nữa mới thở hổn hển dừng lại.

Lúc này, thị vệ bên ngoài nghe động tĩnh âm âm trong phòng cũng xông vào xem chuyện gì xảy ra, bọn Hỉ Nhi cũng vội vàng theo vào.

Mọi người vừa nhìn tình cảnh này liền sửng sốt, bởi vì lúc ấy một người ném, một người trốn, thấy hoàng thượng không tức giận, bọn họ cũng không dám động thủ bắt nàng.

Cho đến khi nàng ném mệt rồi mới dừng tay. Chống nạnh nhìn chăm chăm Hiên Viên Vũ cũng nhếch nhác y chang, chưa dứt còn chỉ vào hăn mắng: "Ta không tha cho ngươi."

"Tiểu thư a." đám người Hỉ Nhi thấy nàng dừng tay, lập tức chạy vội tới, sít sao đỡ nàng, nóng nảy kêu lên. Chỉ sợ nàng chọc hoàng thượng trong cơn tức giận mà giết nàng.

"Làm gì." Nàng vừa nhìn họ, tức giận hỏi.

Đám Hỉ Nhi rất muốn nói nàng là thực ngọc hay là giả đàn, hoàng thượng đấy, nàng lại còn nói không tha cho hăn, phải nói là hoàng thượng không tha cho nàng mới đúng.

Hiên Viên Vũ tươi cười rạng rỡ như cũ, hăn rất vui vẻ, rất cao hứng, một chút cũng không bởi vì dáng vẻ nhếch nhác ở trước mặt mọi người mà nổi giận. "Phi Nhi, lần sau chúng ta tìm một chỗ mới chơi đi, Ngự Thư Phòng nhỏ quá, đồ không nhiều lắm, hôm nào chúng ta đến phòng luyện công đi, ta cho người chuẩn bị một ít đồ vật cho nàng ném, luyện tập tính chính xác cho nàng."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thất Bại

Editor: Vệ Tử Y

Lại dám nói nàng tỉ lệ chính xác không cao, tức chết nàng. Bởi vì toàn thân đau đớn nên cơ thể hành động bất tiện, hơn nữa vừa rồi đánh như vậy làm hao phí thể lực, nàng bây giờ càng thêm khó chịu.

"Người, người chờ đấy." Nàng tức giận chỉ thẳng vào hắn, mắng.

Hiên Viên Vũ như cũ cười hì hì, còn cố ý gật đầu một cái: "Được, Phi Nhi, ta chờ Phi Nhi tới." Hắn không phải cố ý, chỉ là hiện tại bộ dáng của nàng thật đáng yêu, để cho hắn yêu say đắm không dứt.

Tức chết nàng mà, vốn dĩ nàng là người tính tình lạnh nhạt giờ lại bị hắn chọc tức muốn giơ chân, giận đến mất đi lý trí, càng nghĩ càng cảm thấy không tốt.

Từ từ tỉnh táo lại, nàng cảm hận trừng mắt liếc hắn một cái, nghiêng đầu nói với đám Hỉ Nhi: "Chúng ta đi." Nàng mới không cần ở chỗ này lãng phí thời gian nữa.

Nàng đói bụng, nàng mệt mỏi, mặt mũi cũng đã mất hết trơn rồi. Giờ thì nàng phải đi về, ăn cơm, tắm, ngủ. Nàng muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, từ từ

suy nghĩ biện pháp đấu với hắn.

A! Mọi người một hồi thất vọng, vốn tưởng rằng còn có kịch hay để xem, không nghĩ nhanh như vậy liền đánh trống thu binh.

Hiên Viên Vũ cũng không ngờ nàng thay đổi thái độ nhanh như vậy, nhìn đến vẻ mặt bình tĩnh của nàng mới biết người ta đã khôi phục chân diện mục rồi.

Tiêu Tương Phi không thèm để ý biểu hiện của mọi người, tự nhiên tiêu sái đi ra ngoài, đám người Hi Nhi đi theo phía sau đều không hiểu nổi suy nghĩ của nàng.

"Tiểu thư, chúng ta về sao?" Hoàn Nhi thận trọng hỏi, nhìn nét mặt của nàng cực kỳ lo lắng.

"Ta đói bụng, ta muốn ăn. Ta mệt mỏi, ta muốn tắm, ta muốn nghỉ ngơi." Đầu nàng cũng không quay lại tiếp tục bước về phía trước, thầm tính toán bước kế tiếp nên làm như thế nào. Thất thân thì đã thất thân, sự thực không thể thay đổi được, nếu đã không thay đổi được thì chấp nhận đi. Hiện đại không phải có câu nói thế này ư: thay đổi cái có thể thay đổi được, chấp nhận cái không thể thay đổi được. Nàng hiện tại đành chấp nhận thực tế thôi.

Đám Hi Nhi thấy nàng vui giận bất thường, trong lòng thầm nhủ lại càng phải cẩn thận, tiểu thư lúc thường đều không ra vẻ chủ nhân, còn hiện tại thì rất khùng bố, bởi các nàng cũng không dò được tâm tình chủ tử mình.

Tiêu Tương Phi một đường không nói lời nào về mặt an nhiên trở lại Hưởng Dương cung, thật ra sau khi bình tĩnh lại thấy trong lòng tràn đầy mệt mỏi, dù nàng có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ là một cô gái. Từ lúc xuyên không chưa hề bộc phát, hôm nay rốt cuộc nhịn không được phát tiết ra ngoài. Nàng bây giờ, rất mệt, rất mệt mỏi.

Đám Hỉ Nhi thấy nàng mệt mỏi, không nhiều lời vội vàng chia nhau đi chuẩn bị, đầu tiên là cho nàng tắm, sau đó là dâng lên đủ loại thức ăn ngon bổ dưỡng, để cho nàng bổ sung thể lực thật tốt, sau đó mới lên giường nghỉ ngơi.

Giường đã được dọn dẹp, nàng vừa lên giường đã nhắm mắt ngủ thẳng một giấc cho đến khi tự tỉnh lại mới thôi.

"Phi Nhi, nàng đã tỉnh? Có đói bụng không?" Mới tỉnh dậy liền nghe tiếng Hiên Viên Vũ quan tâm cùng vẻ mặt khẩn trương, hẳn đang ngồi ở bên giường.

Nàng nhìn hẳn một lúc lâu, lúc này mới lắc đầu một cái, ngủ một giấc dậy thân thể cuối cùng đã khá hơn một chút, đầu óc cũng thanh tỉnh không ít.

"Ta nghe bọn Hỉ Nhi nói nàng đã ngủ một ngày." Hẳn xử lý hết công vụ lập tức chạy tới, thấy nàng còn chưa tỉnh, vẫn ở một bên coi chừng nàng.

Tiêu Tương Phi không có chút hình tượng nào ở trên giường duỗi cái lưng mệt mỏi, lúc này mới lười biếng bò dậy, chuẩn bị ăn cơm. "Đúng rồi, sau này ta muốn xuất cung chắc là không cần xin phép ngài nữa nhỉ." Chân vừa chạm đất đột nhiên nhớ đến vấn đề này.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Tổ Chức Độc Lang

Editor: Vệ Tử Y

"Nàng có thể xuất cung nhưng phải có ta đi cùng." Hãn sợ nàng vừa đi ra ngoài sẽ không trở lại, nên để hãn đi cùng hãn mới yên tâm.

"Nếu như ngày ngày ngày đều bận xử lý việc triều chính, vậy ta không phải quanh năm suốt tháng không được đi ra ngoài?" Nàng cũng không cam tâm, hai tay chống nạnh tức giận trợn mắt nhìn hãn nói.

Hiên Viên Vũ mới nghĩ ra, hãn không thể ba ngày hai bữa theo nàng xuất cung, càng không thể ngày ngày coi chừng nàng. Trầm ngâm hồi lâu, hãn mới thỏa hiệp nói: "Vậy để Viên Quân đi cùng nàng, có hãn bảo vệ nàng, ta cũng thấy yên tâm."

Viên Quân? Chính là nam nhân bên cạnh hãn kia? Nàng nỗ lực suy nghĩ một chút, để hãn đi bảo vệ mình? Để hãn làm người hầu của mình? Ta không muốn hãn đi theo ta, không tiện chút nào." Nàng ngay lập tức bác bỏ.

"Nếu nàng không muốn hãn đi theo thì chỉ có thể chờ lúc ta rảnh rỗi mới có thể cùng nàng xuất cung." Hãn không thỏa hiệp nói, hãn thích nàng, nhưng không thể để nàng lâm vào nguy hiểm.

Tiêu Tương Phi phát hiện, người đàn ông trước mắt này thật bá đạo, thật khó dây dưa, nhưng nàng lại không làm gì được, giận đến nghiến răng cũng không có biện pháp.

"Được, được." Nàng tức giận đáp ứng, không sao, đến lúc đó nàng có thể đem tên kia quang sang một bên, mình có thể đi làm chuyện của mình rồi.

Hiên Viên Vũ thấy nàng đáp ứng, rất vui, cùng dùng bữa với nàng, lại lưu lại qua đêm, chỉ là lúc hăn muốn đụng chạm nàng thì như vấp phải đinh.

Ba ngày sau, Tiêu Tương Phi lại muốn xuất cung, Hiên Viên Vũ giữ lời, lập tức phái Viên Quân cùng đi, Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi đi theo.

Trên đường đi Tiêu Tương Phi muốn làm sao để thoát khỏi Viên Quân, đến Hoa Mãn Lâu gặp cái tên Liên Gián kia, không biết hăn sẽ mang đến cho mình tin tức gì. Thành công hay không, tất cả đều trông vào lúc này.

"Ai ôi, bụng của ta đau." Đi tới đi lui, nàng đột nhiên sắc mặt đại biến, ôm bụng kêu đau nói, bộ dáng nóng nảy.

Lần này, Hỉ Nhi Thảo Nhi luống cuống, ngay cả Viên Quân cũng có chút lo lắng, hai người bọn họ vịn nàng, vội nói: "Tiểu thư, ngài làm sao rồi hả? Viên đại nhân, chúng ta đi tìm đại phu."

Viên Quân muốn đi tìm đại phu, lại bị Tiêu Tương Phi gọi lại, chỉ thấy nàng ôm bụng, thần sắc bất an, sau đó ghé vào tai Hỉ Nhi nói nhỏ, chỉ thấy dáng vẻ Hỉ Nhi dờ khóc dờ cười.

"Viên đại nhân, bụng tiểu thư không thoải mái, chúng ta tìm một nhà để nàng đi vệ sinh." Hỉ Nhi mặt đỏ hồng nói, mới vừa rồi tiểu thư nói với nàng là bị tiêu chảy, đi rồi sẽ không sao.

"Được, hạ quan lập tức đi ngay." Viên Quân thế nào cũng không ngờ nàng bị tiêu chảy, vì vậy lập tức đến bên cạnh tìm một khách điểm mượn dùng nhà vệ sinh.

Tiêu Tương Phi ôm bụng, vội vàng vàng vào nhà vệ sinh, nói với mấy người còn lại: "Các người tìm bàn ngồi đi, thuận tiện gọi bình trà và vài món điểm tâm, nghỉ ngơi trước một chút đi." Nói xong, có vẻ không nhin được nữa lại chạy đi.

Đám Hỉ Nhi vốn định nghiêm chỉnh chờ bên ngoài, nghe nàng phân phó liền cùng Viên Quân tìm chỗ ngồi chờ nàng. Nhưng họ không biết, Tiêu Tương Phi lén chuẩn đi rồi.

Ở trong cái nhà vệ sinh hôi mù chờ một lát thấy bọn Hỉ Nhi đi rồi, Tiêu Tương Phi trở ra liền túm lấy một tiểu nhị hỏi cách ra cổng sau rồi chuẩn mất.

Hoa Mãn Lô ban ngày không mở cửa, nhưng nàng phá cửa xông vào, nhắm hướng căn phòng hôm nọ đi tới. Quả nhiên, cái tên Liên Giám kia và cô nương Tiểu Ngử đang ngồi uống rượu.

"Không tồi, các người thật là tuân thủ lời hứa." Nháy mắt khi đẩy cửa nhìn thấy bọn họ, Tiêu Tương Phi liền quyết định phải tin tưởng bọn họ.

Tiểu Ngử liền vội vàng đứng lên hành lễ với nàng, ngượng ngùng nói: "Tiểu Ngử gặp qua tiểu thư."

Liên Giám cũng đứng dậy theo khẽ cung tay chào, cười nói: "Tiểu thư phân phó, Liên mỗ không dám không nghe theo." Nói xong, mời nàng vào trong nhà.

Vừa ngồi xuống Tiêu Tương Phi đã đi ngay vào đề: "Chuyện ta kêu người nghe ngóng thế nào rồi?" Nàng muốn biết, bước tiếp theo mình nên đi thế nào.

Liên Giác cùng Tiểu Ngử liếc nhau một cái, sau đó Liên Giác bắt đầu nói: "Tiểu thư có thể cho Liên mỗ biết, tại sao muốn biết những thứ này?" Hãn thật tò mò, nữ tử này làm sao lại dễ dàng tin tưởng hãn như vậy, trả tiền cho hãn làm việc?

Tiêu Tương Phi nhìn bọn họ, tự rót một ly trà, làm như không có chuyện gì xảy ra nói: "Các người nghe nói qua Tiêu gia chứ?"

Hai người kia đối nhãn một cái, vội vàng gật đầu."Hiên Viên vương triều Tiêu gia, không ai không biết, không người không hiểu." Thanh danh ngang tầm Hiên Viên vương thất.

"Ta là người của Tiêu gia." Nàng tươi cười rạng rỡ nói, ánh mắt nhìn họ làm như không để ý nhưng không bỏ qua nhất cử nhất động lẫn thần sắc nào của họ.

Nội tâm Liên Giác khẽ động, bưng tỉnh hiểu ra, xem ra tin đồn trên phố là thật, Tiêu gia đại tiểu thư quả thật không chết, hiện tại nàng muốn tới báo thù.

Tiểu Ngử thì trực tiếp nhìn thẳng nàng, cô gái trước mắt, xinh đẹp, cử chỉ ưu nhã, hào phóng thỏa đáng, trên người khí chất đặc biệt, là cô gái đặc biệt nhất nàng ta từng gặp qua. Tiêu gia đại tiểu thư, trong truyền thuyết là một thiên tiên, quả thế.

Tiêu Tương Phi đem vẻ mặt bọn họ thu hết vào mắt. Nàng không biến sắc nhìn lại. Hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Các người đã biết ta là ai, như vậy đem chuyện các người biết nói ra đi." Nàng vuốt vuốt cái ly trong tay, khóe miệng tươi cười, một bộ dáng bàng quan.

"Tổ chức sát thủ và tổ chức tình báo lớn nhất Hiên Viên vương triều là một, Độc Lang. Nếu như Tiêu tiểu thư muốn tình báo, nhất định phải giao bạc, muốn giết người, cũng phải giao bạc. Chỉ là muốn Độc Lang giúp người giết người chi phí rất cao, mà phí tình báo cũng không hề rẻ. Bởi vì,

tin tình báo của Độc Lang chưa bao giờ sai lầm, giết người cũng chưa từng thất thủ." Liên Gián cười hì hì nói, tổ chức của hắn là cường đại nhất, cũng khiến hắn kiêu ngạo nhất.

Tiểu Ngữ ở một bên không ngừng gật đầu, Độc Lang là tổ chức do nàng và Liên Gián thành lập, nội bộ bên trong bọn họ là rõ ràng nhất, với lại chưa bao giờ cung cấp tình báo giả, chưa bao giờ thất thủ.

Tiêu Tương Phi nhất thời đối với tổ chức giết người kiêm tình báo gọi Độc Lang này cảm thấy hứng thú, ở hiện đại chính là lính đánh thuê, thực lực không thể khinh thường. Không biết bọn họ làm sao giết người? Không biết bọn họ làm thế nào lấy được tình báo, nàng đối với tổ chức Độc Lang này nổi lên lòng hiếu kỳ rất mạnh nha.

"Người xem, nếu ta thuê bọn họ tra tình báo, cần bao nhiêu tiền?" Nàng chỉ muốn tin tình báo, chuyện giết người nàng tự mình có thể ra tay.

Không ngờ, Liên Gián cùng Tiểu Ngữ liếc nhau một cái đồng thời nở nụ cười, Tiểu Ngữ che miệng nói: "Tiêu tiểu thư, nếu nàng muốn tra tình báo về Tiêu gia, Tiểu Ngữ có thể nói là giá cực kỳ cao, chỉ sợ Tiêu tiểu thư ngài không trả nổi."

Tin tình báo về Tiêu gia rất đắt, hiện đang xếp vị trí thứ nhất trong mạng lưới tình báo, mặc dù không có ai tới đấu giá, nhưng mọi người vừa nhìn thấy giá cả kia cũng biết, không người nào trả nổi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Giá Trên Trời

Editor: Vệ Tử Y

Nàng không trả nổi? Tiêu Tương Phi nhường mà, nàng dĩ nhiên không trả nổi, nàng ở thế giới này trên người không có đồng nào, làm sao có thể có tiền trả phí tình báo cho người ta.

"Có thể nói giá cả một chút không?" Nàng nhàn nhạt hỏi, ánh mắt cũng rất kiên định, tiền không có, nàng có thể đi tìm, nhưng nhất định phải biết rõ chân tướng.

Tiểu Ngữ và Liên Giác liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Ngữ đáp: "Tiêu tiểu thư, giá cả ta biết, vô giá."

Vô giá? Tiêu Tương Phi sững sốt, tình báo này còn là vô giá hay sao? Tiêu gia thật đáng tiền thế này? "Vậy các người có ý tứ là, ta không cần mời Độc Lang cung cấp tình báo cho ta! ?" Nàng lãnh nhược băng sương nhìn hai người bọn họ.

"Cũng không phải, tiểu thư có thể cùng Độc Lang thương lượng, nếu không Liên mỗ cũng có thể vì Tiêu tiểu thư mà ra sức, vừa hay Liên mỗ cũng coi như là có giáp thiệp rộng rãi với bọn họ, có thể thay tiểu thư đi nói chuyện một chút. Có tiền ai không muốn kiếm?" Liên Giác cười cười,

không đành lòng nhìn dáng vẻ nàng thất vọng, hơn nữa hẳn càng muốn biết, vị Tiêu Tương Phi trước mắt này, nàng có bản lĩnh gì, nàng sẽ dùng cái gì để đổi lấy tin tình báo vô giá này? Hẳn rất tò mò chờ đợi.

Tiểu Ngữ nhìn nàng, vừa liếc nhìn Liên Giác "Liên công tử quả thật có thể thay Tiêu tiểu thư đi nói chuyện, nếu như Tiêu tiểu thư yên tâm."

Tiêu Tương Phi trầm mặc không nói, nàng không biết tổ chức này, nhưng nàng cảm thấy mình không thể đợi thêm nữa, một người sống ngu ngơ thì sẽ chết rất thảm, nàng không muốn cái gì cũng không biết, bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay.

"Vậy thì làm phiền Liên công tử. Bảy ngày sau ta lại tới nơi này tìm các người." Nàng suy nghĩ một chút, đồng ý, lần nữa cùng họ ước định thời gian.

Liên Giác lúc này lại đột nhiên cười nói: "Tiểu thư, lần sau chi bằng không hẹn ở chỗ này, Liên mỗ biết tiểu thư ra ngoài lần thứ nhất không dễ, bên người ngài lại càng không dễ đánh lạc hướng người hầu, chắc chắn họ đang lo lắng chạy quanh tìm ngài đấy." Lần trước hẳn tận mắt nhìn thấy cung nữ ăn mặc như nha hoàn mang theo quan binh tới nơi này tìm nàng, nói vậy nàng lần sau muốn đi, càng không dễ dàng.

Nàng gật đầu nghĩ không sai. Lần này nàng có thể dễ dàng chạy mất, lần sau cũng không hẳn. Nếu để cho Hiên Viên Vũ biết, đại khái sẽ không đồng ý cho nàng xuất cung nữa.

"Vậy biện pháp của người là" Nàng biết người đàn ông này có cách, đồng thời cũng hiểu hẳn nhất định không phải một khách làng chơi đơn giản như vậy, cũng không phải là một thương nhân, có lẽ từ trên người hẳn mà nói, hẳn và tổ chức Độc Lang cũng không tầm thường.

"Về sau, tiểu thư chỉ cần xuất hiện, Liên mỗ sẽ phái người chuyển tin cho tiểu thư. Nếu thuận tiện, tiểu thư có thể nói cho người của Liên mỗ chỗ

ngài ở, Liên mõ sẽ tự mình đem tin tức cho tiểu thư." Liên Giám quan sát ánh mắt nàng nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười, thong thả ung dung nói.

Tiêu Tương Phi nghiêng đầu một chút, hẳn có bản lĩnh vào cung sao? Cho dù có bản lĩnh vào cung, dường như hiện tại đem chỗ ở của mình nói cho hẳn biết, cũng là chuyện không ổn.

"Theo cách của người mà làm đi, về phần chỗ ở của ta, sau này hãy nói." Nàng đồng ý biện pháp của hẳn, gật đầu, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

"Tiểu thư nhanh chóng quay về đi, chắc rằng bọn họ đã gấp đến độ muốn phái quan sai khắp nơi tìm kiếm tiểu thư rồi." Liên Giám cười đứng dậy tiễn nàng.

Tiểu Ngữ cũng cùng vẻ mặt tươi cười đứng dậy tiễn nàng.

Nàng gật đầu đứng dậy đi ra cửa, sau cùng đột nhiên nghĩ đến chuyện gì lại dừng bước, quay đầu lại nói: "Thù lao của người lần sau ta sẽ đưa." Nói xong, sai bước rời Hoa Mãn Lâu.

Liên Giám một hồi kinh ngạc, nhìn nàng biến mất trong tầm mắt.

Tiêu Tương Phi vừa đi, Tiểu Ngữ vội vàng đi đóng cửa lại, mới xoay người đầu chân mày nhăn lại bất an nói: "Liên Giám, người tại sao phải giúp nàng, Tiêu gia này điểm đáng nghi trùng trùng, chuyện dường như không đơn giản như vậy, bằng không, tổ chức cũng sẽ không đưa ra cái giá trên trời." Nàng lo lắng nếu Tiêu Tương Phi lấy được giá trên trời của bọn họ, nhận được kết quả tình báo, đến tột cùng là cái dạng gì, có thể khiến Hiên Viên vương triều nghiêng trời lệch đất hay không, bọn họ cũng không biết.

"Tiểu Ngữ, người không phải cần phải lo lắng, ta tin tưởng Tiêu tiểu thư không phải loại người không hiểu lý lẽ, nàng hiểu được ai phải ai trái, sẽ lấy đại cục làm trọng." Liên Giám cười an ủi, không biết vì sao, Tiêu Tương Phi

cho hẳn cảm giác là một người rất lý trí bình tĩnh, nàng không phải một đại tiểu thư được nuôi lớn trong khuê phòng.

Tiểu Ngữ không nói lời nào, nàng vẫn còn rất lo lắng, Tiêu Tương Phi là một bí ẩn. Ai cũng nói Tiêu Tương Phi đã sớm chết trong thảm án diệt môn tại Tiêu gia, vì sao nàng lại xuất hiện tại nơi này? Tin đồn thất thiệt, ai là thật? Ai là giả? Chỉ sợ cũng chỉ có lãnh đạo tối cao của tổ chức Độc Lang mới biết được.

"Tiểu Ngữ, ta phải đi rồi, ta muốn trở về Đường Sơn hồi báo với nhị ca." Liên Giác thấy thời gian không còn sớm, hẳn cũng muốn trở về tổng bộ Đường Sơn của Độc Lang.

Tiêu Tương Phi vừa rời Hoa Mãn Lâu đi ở trên đường cái không bao lâu, liền bị đám người Hỉ Nhi, Thảo Nhi, Viên Quân tìm được, chỉ thấy ba người thần sắc nóng nảy, Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi vành mắt đã phiếm đỏ, mà vẻ mặt Viên Quân thì nặng nề.

"Tiểu thư." Hỉ Nhi, Thảo Nhi vừa thấy được nàng, lập tức làm nũng kêu lên, mỗi người kéo một tay nàng nước nỡ.

"Tiểu thư." Viên Quân cũng hướng nàng hành lễ, nhìn về phía ánh mắt của nàng rất phức tạp, hẳn không biết nói cái gì cho phải, đợi một lúc lâu, Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi đi tìm người mới phát hiện không thấy nàng thì một khắc kia trong đầu hẳn trống rỗng.

"Thật xin lỗi, ta." Nàng không biết nói dối làm sao, cũng không thể giải thích mình tại sao lại từ nhà vệ sinh chạy đến đây, bởi vì nàng không nghĩ được cái cớ nào cả.

Lúc này càng làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc chính là Viên Quân, hẳn cái gì cũng không hỏi, chỉ nói: "Tiểu thư không có việc gì là tốt, chúng ta trở về thôi." Mặc dù hẳn không biết nàng tại sao lạng lẽ bỏ đi, nhưng nàng chịu quay lại, như vậy nói rõ nàng không muốn rời đi.

"Đúng vậy a, tiểu thư, chúng ta trở về đi thôi." Hỉ Nhi, Thảo Nhi cũng không nói gì, chỉ là trăm miệng một lời, các nàng đều do Viên đại nhân an ủi mới tin tưởng tiểu thư không chạy trốn.

Kỳ thật Tiêu Tương Phi cũng không có tâm tình đi dạo phố nữa, nếu đã lấy được tình báo nàng muốn thì trở về thôi, dù sao phố xá ở đây cũng không có gì vui mà đi dạo.

Bốn người theo đuổi tâm tư riêng của mình vội vội vàng vàng trở lại hoàng cung. Vừa về không bao lâu Tương Phi kia đã tìm tới cửa, dường như là bởi chuyện Tiêu Tương Phi thị tẩm mà đến.

"Tiểu thư, Tương Phi nương nương tới." Nhìn Tương Phi trực tiếp xông vào Hương Dương cung, Nộ Nhi nhỏ tiếng nói vào tai người đang ngồi ngân ngơ bên bàn kia.

Tương Phi? Nàng phục hồi tinh thần lại, mờ mịt nhìn Tương Phi đã xông vào đang từng bước một đi về phía mình, lắc đầu một cái, đầu lúc này mới thanh tỉnh, sau đó lại cao độ khởi động.

"Người tới làm gì?" Nàng chột đứng lên, nhàn nhạt hỏi. Gãy một cái tay, còn chưa nhận đủ giáo huấn a!

Tương Phi nổi giận ùng ùng mà đến, khi nàng nghe được Tiêu Tương Phi thế mà cùng hoàng thượng triền miên cả đêm, không chỉ như thế, nàng đại náo Ngự Thư Phòng, hoàng thượng không chỉ không trách tội nàng, ngược lại còn vội vội vàng vàng chạy theo nàng, thậm chí để nàng tự do xuất nhập cung. Khẩu khí này nàng ta làm lam có thể nuốt xuống?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Sự Cố

Editor: Vệ Tử Y

"Tiện nhân, dám quyến rũ hoàng thượng." Nàng là ai? Cũng chỉ là một nữ nhân không có thân phận mà dám cùng nương nương nàng giành tướng công, nàng tự nhiên là tới hưng sư vấn tội .

Câu dẫn? Tiêu Tương Phi lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của nàng ta, những lời này lập tức gợi nhớ lại đêm hôm đó, càng làm cho nàng giận dữ, vốn chính là nàng tức giận không có nơi phát tiết, hiện tại hay rồi, lại chạy tới một kẻ gọi là chính thể chất vấn nàng hồ ly tinh này nọ.

"Người có ý gì? !" Nàng lãnh nhược băng sương nói, mắt sáng như đuốc nhìn nàng ta.

Tương Phi bị khí thế của nàng áp đảo, phút chốc thấy khiếp đảm, chỉ là nàng ta rất nhanh liền lần nữa gây sự: "Người là hồ ly tinh, người thân phận gì, cũng chỉ là một tội nữ, lại dám trèo lên long sàng, quyến rũ hoàng thượng, cái thứ không biết xấu hổ."

Hồ ly tinh? Tội nữ? Câu dẫn? Không biết xấu hổ? Tiêu Tương Phi nghe từng chữ, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đôi tay cũng càng nắm càng chặt.

"Nương nương, tiểu thư nhà ta không thoải mái, hôm nay không tiếp khách." Hỉ Nhi thấy tình thế không ổn, bất chấp tất cả, lập tức hướng về phía Tương Phi lo lắng nói, còn vô cùng lớn mật kéo Tương Phi đi.

Tương Phi tất nhiên không chịu, dùng sức đẩy Hỉ Nhi ra, dững cảm đi tới trước mặt Tiêu Tương Phi, cao ngạo nhìn nàng, nâng cao bộ ngực cao vút.

"Hôm nay, ta liền cho người biết cái gì gọi là không biết xấu hổ? !" Đừng có nhường người ba phần người muốn mở phờng nhuộm, đừng có được một tắc lại tiến thêm một thước, nàng giận giữ căm phẫn nghĩ nhìn nàng nói.

Vừa dứt lời, nàng liền hung hăng giáng cho Tương Phi một cái tát, hơn nữa còn tay năm tay mười quyết tâm phải đem nàng ta đánh cho thành đầu heo.

"Ba...ba...ba...." thanh âm vô cùng vang dội, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt của Tương Phi.

"Đây chính là không biết xấu hổ, đây chính là hồ ly tinh, đây chính là quyến rũ, đây chính là này nọ." Tiêu Tương Phi vừa liên tay bạt vừa hung tợn nói, nàng cũng không phải là người thiện lương, ai cũng có thể khi dễ.

Bọn Hỉ Nhi xem đến choáng váng, tiểu thư không phát uy, thật sự là bị người xem là mèo bệnh. Hôm nay, đáng vẻ nàng so với ác nhân còn ác hơn. Ai cũng không dám lên tiếng, ai cũng không dám ngăn cản.

Tiêu Tương Phi ra sức bạt tai, trong lòng niềm vui tràn trề, đã rất lâu không có đánh người thế này rồi, nàng đã nhân nhượng quá lâu, hôm nay cuối cùng cũng có thể bộc phát.

Tương Phi kêu khóc cứu mạng, đám Hỉ Nhi lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mất sức chín trâu hai hổ mới đem hai người kéo ra. Mà lúc này

Tương Phi đã sớm bị đánh đến giồng đầu heo, mặt sưng phù đã nhìn không ra nguyên hình rồi.

"Nương nương." Mấy cung nữ được Tương Phi mang tới cũng bị dọa chết khiếp, đỡ lấy nàng ta không biết nói gì cho phải, đoán chừng lúc này trở về lại muốn nổi đóa, cuộc sống của các nàng lại không dễ chịu rồi.

"Mau cút cho bản tiểu thư, nếu không đánh chết người." Tiêu Tương Phi vẫn chưa hả giận, âm ngoan đe dọa, bộ dạng nàng lúc này là mặt lộ thanh quang, mặt thì tà ác.

Tương Phi người này quả nhiên bị dọa sợ, bị rống lập tức tè ra quần hốt hoảng chạy đi, họ tin tưởng, Tiêu Tương Phi nói được nhất định sẽ làm ra được.

Người đi rồi mấy người Hỉ Nhi không tìm được lại lăm bằm lằm bầu một hồi, nhưng đồng thời lại bắt đầu lo lắng, tiểu thư cứ không phân biệt nặng nhẹ đánh Tương Phi, không biết hoàng thượng biết có thể trách tội hay không, không biết sẽ có phiền toái gì.

"Tiểu thư, ngài không nên đắc tội Tương Phi." Hỉ Nhi nhắm mắt nói, nàng biết Tiêu Tương Phi khẳng định nghe không lọt.

Quả nhiên, Tiêu Tương Phi quắc mắt nhìn trừng trừng nàng, mắt hững nói: "Ta đắc tội nàng? Là chính nàng tìm tới cửa khi dễ ta, đừng cho là ta dễ bắt nạt, nàng chậm một bước, kẻ té xuống đất chính là nàng."

Bọn Hỉ Nhi nghe đều toát mồ hôi lạnh, tiểu thư thật sự nổi giận rồi, tiểu thư giận thật, phải, nàng mà tức giận sẽ xảy ra án mạng a.

Mọi người bất an, không biết Tương Phi cáo trạng Tiêu Tương Phi thế nào, hoàng thượng sẽ xử trí nàng như thế nào. Nhưng mọi người chờ mòn chờ mỏi, đều không thấy kẻ nào tới hỏi tội. Tâm tình bất an nửa ngày mới buông xuống được một chút.

Buổi tối, Hiên Viên Vũ mới đến Hương Dương cung, hẩn thờ dài nhìn khuôn mặt bất cần của nàng. Vì nàng, hôm nay hẩn chịu nhin Tương Phi khóc sướt mướt, còn đặc biệt ban thưởng rất nhiều bảo bối cho nàng ta, lúc này mới đuổi đi được.

"Phi Nhi, nàng không đúng, cũng không thể đánh người a." Hẩn chỉ có thể nói như vậy.

Tiêu Tương Phi không nhìn hẩn, tự nhiên ngủ, nàng không đúng, thì phải mặc cho người ta nhục mạ? Nàng còn muốn may miệng của nàng ta lại đây. "Người đi nói cho nàng biết, nếu lần sau nàng dám mắng ta nữa, bản tiểu thư nhất định sẽ may cái miệng tiện của nàng ta lại." Nàng lạnh lùng nói.

Hiên Viên Vũ nghe không thể làm gì khác hơn là lắc đầu, hẩn ngày mai nhất định phải dạy dỗ thật tốt Tương Phi, nếu không, lần này thật đúng là không cách nào thu thập.

Từ ngày đó trở đi, quả nhiên an tĩnh, Hương Dương cung không chỉ có không có những người không có nhiệm vụ đến, người đi ngang qua cũng phải lượn phía xa xa, chỉ sợ đắc tội người của Hương Dương cung.

Bảy ngày rất nhanh liền qua, sáng sớm, kêu Hỉ Nhi tìm Viên Quân, một nhóm bốn người lại lên đường, chỉ là ở lúc gần đi, Hỉ Nhi dặn đi dặn lại không để cho nàng chạy loạn.

Xuất cung, đi ra đường cái, nàng cũng không biết làm sao tìm được Liên Gián, mà Liên Gián làm sao tìm được nàng.

"Tiểu thư, chúng ta đi đâu?" Hỉ Nhi hỏi, lúc này nàng quyết định một tắc cũng không rời tiểu thư, không để cho nàng chạy nữa.

Tiêu Tương Phi nhú mày, suy nghĩ một chút nói: "Đi dạo một chút đi, sau đó đi tìm khách điểm ăn gì đó." Tin tưởng Liên Gián nhất định sẽ thấy

nàng.

Đi dạo một vòng vẫn không thu hoạch được gì, nàng không phát hiện Liên Gián nên rất thất vọng, bảo Viên Quân mang họ vào một cái khách điểm ăn cơm.

Ăn cơm xong, vẫn không có nửa điểm tin tức, trong lòng nàng bắt đầu có chút nóng nảy rồi. Mấy người Hỉ Nhi, Viên Quân bám sát bên nàng, cái gì cũng không cho nàng đi, tất cả do họ làm thay.

"Tiểu thư, cơm nước xong chúng ta làm gì?" Hoàn Nhi hỏi, trừ Hỉ Nhi, Thảo Nhi, Hoàn Nhi, Nộ Nhi ba người thay phiên theo nàng xuất cung. Lần này, đến phiên Hoàn Nhi.

Tiêu Tương Phi suy nghĩ một chút, nếu xuất cung thì mua một ít đồ chơi đi, thuận tiện mang chút quà trở về. "Đi mua đồ." Nàng quyết định nói.

Đoàn người lại nghe nàng chỉ huy, đi mua bánh nướng bánh quai chèo... mấy thứ ăn vặt, lại mua thêm mấy món đồ chơi trên đường. Cho đến khi mặt trời sắp lặn, lúc này mới tận hứng.

"Tiểu thư, chúng ta phải về cung rồi." Viên Quân thấy thời gian không còn sớm, vội vàng nói. Hắn phát hiện, Tiêu Tương Phi không có mấy hứng thú, trong lòng nhất định có chuyện.

Tiêu Tương Phi đúng là không yên lòng, một ngày cũng không có tin tức, càng không có người đến liên lạc, nàng không biết Liên Gián có phải cho nàng đi tàu bay giấy hay không.

Cho đến, "Ai ôi, thật xin lỗi, đứa nhỏ không phải cố ý." Trong lúc nàng hoảng hốt liền bị một đứa bé đụng, sau đó liền nghe thấy lời nói này.

Đợi nàng hồi hồn, trong tay đã bị nhét vào một tờ giấy, lập tức chấn phấn lên "Không sao." Nàng thản nhiên nói, nhìn người đụng mình một cái,

mang theo đám người Hỉ Nhi rời đi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Người Mang Mặt Nạ Bạc

Editor: Vệ Tử Y

Không ai chú ý trong tay nàng bỗng nhiên có thêm một tờ giấy, cũng không có ai nghĩ nàng đang mưu đồ chuyện gì.

"Tiểu thư, mấy người này sao đi trên đường mà không chịu nhìn gì cả, nếu lỡ may làm ngài bị thương thì làm sao?" Mặc dù để cho người ta đi nhưng Hỉ Nhi vẫn nhin không được càu nhàu nói.

Nàng nhẹ nhàng cười, vỗ vỗ chỗ mới bị đụng nói nhỏ: "Ta trước kia cũng thường như thế này, đi bộ không nhìn người, cho nên không cần trách cứ, mọi người cũng sẽ có lúc thiếu thận trọng mà."

Thấy nàng vừa nói như thế, Hỉ Nhi cũng không dám nói lung tung nữa, gần đây tính khí tiểu thư rất quái lạ, hỉ nộ vô thường, nàng vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Viên Quân nhìn nàng nhưng không nói lời nào.

Trở lại Hương Dương cung, việc đầu tiên nàng làm là vào phòng thay quần áo, nhân lúc đám cung nữ không chú ý lấy tờ giấy ra đọc.

"Liên mỗ đã liên lạc với tổ chức Độc Lang, tình báo mà tiểu thư muốn vô cùng trọng đại, ước định canh ba ba ngày sau gặp nhau tại Hoa Mãn Lôu." Nàng xem xong liền đem hơ lên ánh nến thiêu hủy.

Canh ba ba ngày sau? Cũng chính là nửa đêm, nàng dạ hành xuất cung? Tiêu Tương Phi rơi vào trầm tư, ngay cả đám người Hỉ Nhi đến gần cũng không phát giác.

Nàng hiện tại cảm thấy chuyện quan trọng nhất là thăm dò lịch trực ban và thay ca của cấm vệ quân, lộ tuyến, còn phải tìm hai bộ quần áo, với lại làm sao tránh được mấy cung nhân Hướng Dương cung.

Cũng may sau hai ngày, nàng đã thăm dò được chuyện cần biết, nhưng đau đầu nhất là làm sao tìm được y phục thị vệ, nghĩ tới nghĩ lui đều thấy hoàn toàn không có khả năng, chi bằng lấy y phục của Hỉ Nhi mặc tạm. Cung nữ nửa đêm đi lại, cũng không phải hoàn toàn không thể.

Nàng muốn trộm xiêm áo, xem xét cẩn thận thấy Thảo Nhi và Hoàn Nhi có dáng vóc tương đương mình, nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy tính tình Hoàn Nhi tốt nhất, nếu không thấy y phục chắc sẽ không làm ầm lên đâu.

Hoàn Nhi thật dễ gạt, nàng cũng chỉ nói muốn học tập nàng may y phục như thế nào để gạt nàng đem ra cho mình xem, nàng liền không nghi ngờ gì lấy hết y phục cung nữ ra.

Hiên Viên Vũ chỉ tới có một đêm đó, hai ngày nay đều ở chỗ Tương Phi đã bị đánh cho thành đầu heo đó làm sao dễ dàng nàng ta cho nên ít đến Hướng Dương cung.

Nghĩ đến canh ba đêm nay sẽ phải leo tường xuất cung, nàng cố ý ngủ thật sớm để có tinh thần buổi tối hoạt động.

Chưa tới canh ba nàng rất đúng giờ tỉnh giấc, rón rén thay y phục trên người, giả làm Hoàn Nhi lặng yên không tiếng động đi ra ngoài.

Hỉ Nhi ở bên ngoài đã ngủ rất say, nàng liếc một cái, khom lưng chuồn ra. Dựa vào lộ tuyến đã thuộc lòng và lịch thay ca, nàng rất nhanh đã tránh được những người đó, đi tới góc tường cạnh hoàng cung.

Tường không cao và dày lắm nhưng mặt tường rất trơn, nàng nhảy lên không được, chỉ có thể dùng móc câu leo lên, nếu không thì phải dùng khinh công bay qua.

Nàng vừa không biết khinh công, lại không có trang bị như ở hiện đại, chỉ có cách tự mình nghĩ biện pháp, chế tạo mấy cái móc câu, có điều sẽ để lại dấu vết. Nghĩ một hồi vẫn quyết định không dùng cái móc câu tự chế kia, vật liệu có hạn mà còn làm trong lén lút, khẳng định là không thể chắc chắn được rồi.

Biện pháp duy nhất chính là nhảy tường, dù sao mấy ngày nay buổi tối nàng đều len lén chạy đến luyện tập nên vấn đề không lớn. Dẫn đo một chút bắt đầu hành động nếu không sẽ nhanh có một tốp tuần tra mới đi qua.

Lùi về sau vài bước ngồi xuống làm tư thế lấy đà, cắn răng tăng tốc băng về phía trước, cuối cùng bay vọt lên đập một cước ở trên tường, mượn lực dùng lực, rốt cuộc đã bay vọt được lên đầu tường.

Trời ạ, thật là cao, lần đầu tiên nàng mượn lực bản thân nhảy lên nơi cao như vậy, nếu để cho nàng đi tham gia nhảy cao nhảy xa, nếu không đoạt vô địch thì cũng không ngoài ba vị trsi đầu bảng.

Chỉ kịp lấy hơi rồi lại nhảy xuống, nhảy xuống so với leo lên thì dễ hơn nhiều, rốt cuộc nàng đã thành công ra khỏi hoàng cung.

Nhìn tình hình xung quanh, nửa đêm canh ba chính là lúc không người, nàng đi sớm còn phải về sớm, nếu không lỡ bị phát hiện thật không hay. Vừa nghĩ vừa chạy như điên.

Cách Hoa Mãn Lâu không xa đã thấy Liên Gián chờ sẵn như hần đã đoán trước được nhất định nàng sẽ đến, xuyên qua hẻm nhỏ, đi tới cửa sau Hoa Mãn Lâu, được hần dẫn dắt vào căn phòng nàng đã đến hai lần trước

"Tiêu tiểu thư." Nàng cảnh giác bước vào sương phòng thì một thanh âm lạnh lùng liền vang lên.

Nàng nghe tiếng nhìn lại, đồng thời thấy người trong phòng không nhiều lắm, trừ Liên Gián Tiểu Ngữ cũng chỉ có một nam nhân, dáng dấp nam nhân này cực kỳ yêu nghiệt, tóc thật dài buông xõa bên người, dáng người khô ngô, cái khiến cho người ta cảm thấy yêu dị là tấm mặt nạ màu trắng bạc, cũng không đáng sợ, không khó nhìn, chỉ là làm cho người ta cảm thấy rất áp lực, rất đề phòng.

Hần nhìn nàng, nàng cũng nhìn hần. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí đè nén, Tiểu Ngữ cũng không nói gì mà đứng sau lưng Ngân diện nhân, thái độ cung kính.

Tiêu Tương Phi rất cuộc hiểu rõ, Tiểu Ngữ cùng người này có quan hệ rất lớn, không phải khách nhập môn thì cũng là người của Độc Lang. Xem ra, nàng không tìm thì thôi, tìm một cái liền trúng ngay người quan trọng.

Liên Gián ở phía sau nàng đóng cửa lại, cười nói: "Tiêu tiểu thư, vị này là thủ lĩnh Độc Lang của tổ chức Độc Lang. Bởi vì ngài là người Tiêu gia, lại muốn tin tình báo quan trọng nhất trong tổ chức Độc Lang, cho nên Độc Lang muốn đích thân cùng ngài giao dịch."

Tiêu Tương Phi gật đầu, lạnh lùng nhìn Ngân diện nhân kia. Độc Lang, tên thật không tệ.

"Tiêu tiểu thư mời ngồi." Tiếng Ngân diện nhân Độc Lang từ trong mặt nạ phát ra, rất có âm hưởng, làm cho lòng người kính sợ.

Nàng theo lời ngài xuống, hướng Ngân diện nhân Độc Lang đối diện gật đầu "Cám ơn."

Tiểu Ngử vội rót trà, sau đó nhu thuận đứng trở về sau lưng Ngân diện nhân.

Liên Giác cũng ngồi xuống, cười nói: "Tiêu tiểu thư, Liên mỗ đã đem chuyện của ngài nói với thủ lĩnh rồi, hẳn muốn tự mình cùng ngài đàm phán nên không thể làm gì khác là mời ngài tới."

"Tốt lắm, bớt nói nhảm đi, Độc Lang tiên sinh muốn bao nhiêu tiền mới có thể bán tin tình báo Tiêu gia?" Nàng không muốn dài dòng dây dưa, thời gian của nàng không nhiều, nhanh nói xong chính sự đi.

Liên Giác kinh ngạc, không ngờ nàng lại muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng nghĩ đến nàng xuất cung không dễ, cũng liền bình thường trở lại.

Độc Lang chăm chú nhìn nàng, Tiêu gia đại tiểu thư Tiêu Tương Phi, hẳn lại có thể ở chỗ này nhìn thấy nàng. "Tiêu tiểu thư, nàng cũng đã biết, tình báo Tiêu gia nhà khác không có, chỉ có ở chỗ ta, hơn nữa giá trị là . . . vô giá. Giờ ta muốn hỏi tiểu thư một chút, nàng dùng bao nhiêu tiền để mua?"

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Giao Dịch

Editor: Vệ Tử Y

"Người muốn bao nhiêu tiền?" Nàng lạnh nhạt hỏi, ánh mắt nhìn thẳng hẳn, không tránh né.

Ngân diện nhân Độc Lang cũng nhìn thẳng ánh mắt của nàng, thanh âm không có nửa điểm nhiệt độ: "Vô giá." Hẳn cũng muốn xem Tiêu Tương Phi này, nàng sẽ dùng dạng phương thức gì lấy được phần tình báo vô giá này.

Tiêu Tương Phi nổi giận, một hồi nói giá trên trời, một hồi nói vô giá, hẳn có ý gì? "Người có phải không muốn làm ăn hay không? Không muốn bán thì nói sớm, dám đùa ta?" Nàng hai mắt trợn trắng nhìn thẳng, tựa như hai tia X quang, hận không thể bắn cho đối phương toàn thân đầy lỗ thủng.

Liên Gián nhìn chăm chăm Ngân diện nhân, lão đại thế nào lại lật lọng, vốn nói gặp Tiêu Tương Phi để đàm phán giá cả, giờ lão đại lại nói vô giá, không phải là làm ăn bất thành sao.

Tiểu Ngử không lên tiếng, lão đại nói cái gì chính là cái đó, nàng chưa từng có ý kiến.

"Tiêu tiểu thư, không nên tức giận. Chỉ là tin tình báo Tiêu gia các người đủ để khiến cả Hiên Viên vương triều chấn động, vì quốc thái dân an, Độc Lang không thể làm gì khác hơn là vô giá rồi." Ngân diện nhân Độc Lang lạnh như băng nói, nhìn về phía ánh mắt vẫn như ngọn đuốc của nàng.

Tiêu Tương Phi hơi nhú mào, Tiêu gia huyết hải thâm thù thật có thể chấn động quốc gia này, xem ra quả thật không đơn giản. Nhưng, nàng không phải tới báo thù, nàng chỉ muốn biết sự lợi hại của chuyện này đối với nàng, nàng không muốn bị người lợi dụng không minh bạch, bị chết không rõ ràng.

"Ta cam đoan với người, nếu như chân tướng chuyện của Tiêu gia sẽ làm lung lay quốc gia này, sẽ làm thiên hạ muôn dân sinh linh đồ thán, như vậy ta Tiêu Tương Phi thề, thù này ta tuyệt đối sẽ không báo." Nàng lãnh nhược băng sương nói, giọng trịnh trọng, mặt mũi nghiêm túc.

Độc Lang không lên tiếng.

Liên Gián nhìn hết người này sang người kia.

Mà Tiểu Ngử như cũ đứng ở cách đó không xa, giống như đang làm công việc thủ vệ.

Thời gian từng phút từng phút trôi đi, đã qua canh ba, thời gian của nàng không nhiều, lại phải trèo tường vào, còn phải tránh thị vệ tuần tra, chạy về Hướng Dương cung sao cho kịp trước khi mấy người Hỉ Nhi dậy nhất định rất khó khăn.

Lúc này, ai cũng không ngờ nàng đột nhiên đứng lên, thâm sâu nhìn Ngân diện nhân Độc Lang, đứng dậy đi ra cửa.

"Tiêu tiểu thư." Liên Gián kêu lên, nàng sao mà đột nhiên không nói lời nào liền đi, hấn vội vã đứng lên, kêu xong lại nhìn về phía Ngân diện nhân Độc Lang vẫn ngồi như vậy.

Tiểu Ngữ cũng rất ngạc nhiên, Tiêu Tương Phi này quả nhiên đủ đặc biệt, làm việc không theo trình tự, muốn làm cái gì thì làm cái đó, thậm chí không ai có thể nắm được suy nghĩ của nàng.

Ngay lúc tay nàng đã đụng tới cửa thì Độc Lang này giờ vẫn trầm mặc không nói mở miệng: "Tiêu tiểu thư, chỉ cần người đáp ứng ta một điều kiện, tình báo Tiêu gia, ta tự nhiên sẽ bán cho người không lấy một phân."

Tiêu Tương Phi bỗng chốc quay đầu, giận giữ nhìn hắn "Hiện tại, từ giờ khắc này, bản tiểu thư không tiếp nhận bất kỳ điều kiện gì của người, người bán hay không là chuyện nhà người, thứ cho không thể phụng bồi." Nàng tức giận, để cho nàng khuya khoắt không được ngủ, chạy tới bồi một kẻ điên làm trò, nàng quả thật điên rồi.

Đám người Độc Lang không ngờ nàng thế mà lại không cần tin tình báo nữa, không khỏi cũng sửng sốt. Vẫn là Độc Lang hồi hồn nhanh hơn, hắn cũng đứng lên, nói: "Tiêu tiểu thư, phần tình báo này bán cho người một phân tiền cũng không cần, nhưng người phải tiếp nhận mười nhiệm vụ, chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ, ta đưa cho người."

Tiêu Tương Phi nhìn hắn, không nói lời nào. Một hồi lâu sau, mặt vô biểu tình nói: "Ta chỉ giết người tội ác tà trời." Khi còn là đặc công cũng vậy, hiện tại càng sẽ không thay đổi nguyên tắc của mình.

"Người có thể chọn nhiệm vụ." Độc Lang lạnh nhạt nói.

Nàng suy nghĩ một chút, mới chậm rãi gật đầu "Đồng ý."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ác Mộng

Editor: Vệ Tử Y

Trước khi cô đi Liên Gián đột nhiên đưa cho cô một cái móc câu đã gắn sẵn dây thừng. Lúc này nàng mới nhớ ra muốn nhờ hãn chế tạo vài thứ vũ khí nên nhân tiện nói luôn. Liên Gián cực kỳ sáng khoái đáp ứng.

Nhìn trời đã khuya lắm rồi, Tiêu Tương Phi không thể tiếp tục nán lại mà vội vội vàng vàng rời đi, nếu như không phải là thời gian không kịp nữa, nàng rất muốn hỏi Liên Gián là ai.

Một đường chạy như điên, nhờ có móc câu Liên Gián đưa, nàng vượt tường thành công nhanh chóng, dựa theo đường cũ thuận lợi trở lại Hưởng Dương cung, lên về phòng thay y phục xong xuôi lại lần nữa nằm xuống giường.

Một đêm này, thật rất kỳ diệu, nàng từ từ nhớ lại, nàng đối với Ngân điện nhân Độc Lang tựa hồ có loại cảm giác khác lạ, không biết vì sao, bây giờ tỉ mỉ hồi tưởng mới phát hiện ra, Ngân điện nhân Độc Lang đó rất đặc biệt.

Hãn sẽ cho nàng làm nhiệm vụ gì đây? Hãn là không phải đã điều tra nàng toàn bộ rồi chứ? Liên Gián sao lại đưa móc câu cho nàng? Đường như

nàng từ một sương mù này rơi vào một đám sương mù khác, chuyện về Hiên Viên vương triều không phải là nhiều a.

Nghĩ một hồi, nàng mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, không biết ngủ bao lâu, cho đến.

"Tỷ tỷ, vì Uyển Nhi báo thù, vì Tiêu gia báo thù." Chỉ thấy Tiêu Tương Uyển mặt xanh lè cặp mắt đôi môi chảy máu ở trước mặt nàng khóc lóc sụt sùi nói, còn đưa cái tay trắng bệch ra chộp tới.

Nàng mặc dù trấn định, nhưng vẫn không nhịn được liên tiếp lui về phía sau, Tiêu Tương Uyển bị chết xác định rất thảm. "Uyển Nhi, đừng tới đây, đừng tới đây." Nàng quát lên, trong lòng thực gấp gáp, nàng đúng là không đuổi được những ám ảnh này, trong lòng xuất ra một tầng mồ hôi lạnh.

Tiêu Tương Uyển không nghe nàng mà vẫn từ từ tiến lại, còn gào khóc thảm thiết, cặp mắt thật to buồn bã kia nhìn nàng chăm chăm, vẫn tiến lại gần.

Nàng muốn chạy, điên cuồng chạy nhưng lại lo lắng phát hiện mình không chạy được, chân giống như bị tảng đá ngàn cân kéo lại, vô luận làm sao, giãy giụa thế nào cũng không động đậy được một chút nào.

"A." Nàng không nhịn được kêu to, hy vọng có thể dừng cảm một chút, đuổi đi sợ hãi.

Tiêu Tương Uyển xông thẳng đến trước mặt nàng, liền biến mất.

Tiêu Tương Phi bị sợ tới mức mồ hôi lạnh toát ra, nàng chưa bao giờ tin tưởng chuyện quỷ thần, bởi vì các nàng là ở trong mưa bom lửa đạn mà sống, bản thân họ mạnh mẽ mới có thể bảo vệ mạng của mình.

Đang may mắn vì Tiêu Tương Uyển rời đi, Thái hậu cứ nhiên lại xuất quỷ nhập thần hiện ra bên cạnh nàng, mặt mũi đáng ghét nhìn nàng chăm chăm, cái loại ánh mắt này, đáng sợ tựa như dã thú nhìn con mồi.

"Phi Nhi, vì Tiêu gia báo thù, vì Uyển Nhi báo thù." Nàng thần thờ không chút biểu tình nói, thanh âm cứng ngắt, thẳng băng như một cương thi (xác sống).

Thái hậu? Bà ta không phải chưa chết sao, tại sao lại ở chỗ này? Tóc gáy lại lần nữa dựng đứng lên.

"Phi Nhi, vì Tiêu gia báo thù, vì Uyển Nhi báo thù." Thái hậu thẳng tắp đi tới trước mặt nàng, cặp mắt trắng như mắt cá chết nhìn nàng nói, tiếng nói không hề có âm điệu.

"Người, tránh ra, tránh ra." Tiếng nàng mặc dù đã có chút run rẩy nhưng vẫn rất dũng cảm dùng cả tay chân đẩy người Thái hậu ra.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngài làm sao vậy? Ngài tỉnh lại đi, tiểu thư, tiểu thư." Không biết là người nào lay nàng, không biết là ai đang gọi nàng.

Trống ngực nàng đập thành thạch đột nhiên mở mắt ra, cả người mồ hôi lạnh túa ra, con mắt không có tiêu cự ngơ ngác nhìn người đứng bên giường.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Nhiệm Vụ

Editor: Vệ Tử Y

"Tiểu thư, ngài làm sao vậy?" Hỉ Nhi, Thảo Nhi đều đứng ở bên giường lo lắng hỏi, họ ở bên ngoài nghe được nàng la to, hai người bị hù đến nỗi vút cả việc đang làm chạy vọt vào, đến khi phát hiện Tiêu Tương Phi bị ác mộng nằm ở trên giường thì lúc này mới song song thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Tương Phi ổn định tâm thần, toàn thân đều là mồ hôi, hai cái tay đang nắm thành quả đấm đặt ở bên người, cả người căng cứng.

"Ta không sao, gặp ác mộng." Nàng lau đi mồ hôi trên trán, nặn ra một nụ cười ý bảo mình rất tốt.

Hỉ Nhi vội vàng cầm một cái khăn tối, vạch đám tóc mái trên trán nàng lau mồ hôi, sau đó lo lắng hỏi: "Tiểu thư, đang tốt đẹp sao lại mơ thấy ác mộng."

Nàng lắc đầu, giọng nói lơ đãng: "Không có gì, chỉ là mơ thấy Uyển Nhi." Nói xong, nàng từ trên giường ngồi dậy, giờ cũng không ngủ được nữa, chắc trời cũng không còn sớm nữa.

Uyển Nhi? ! Hỉ Nhi cùng Thảo Nhi nghe, song song sắc mặt đại biến, mơ thấy người chết cũng không phải là điềm tốt gì, "Tiểu thư, Uyển Nhi nàng tìm người làm gì?" Hỉ Nhi đánh bạo hỏi, nếu như không được, họ tính toán đốt chút tiền vàng bạc xong việc.

"Không có gì." Nàng không muốn nhiều lời, bò dậy mặc quần áo, một bên mặc bên hỏi: "Bây giờ là lúc nào rồi hả ? Cho ta chuẩn bị thức ăn, ta đói bụng." Nàng không muốn nhiều chuyện, không thể làm gì khác hơn là dời đi chú ý của các nàng lực.

Hỉ Nhi, Thảo Nhi nghe xong đồng thanh nói: "Tiểu thư, bây giờ là buổi trưa rồi, tiểu thư còn chưa bao giờ ngủ muộn thế này đấy."

"Tiểu thư, Thảo Nhi đi chuẩn bị cơm cho ngài." Bởi vì có Hỉ Nhi ở đây cho nên Thảo Nhi phân công công việc, nhanh chóng quay người ra ngoài.

Nàng không nói một lời, để mặc cho Hỉ Nhi rửa mặt cho mình sau đó ăn cơm được Thảo Nhi bưng lên. Ăn xong, nàng kêu Hỉ Nhi mang giấy bút tới để vẽ một vài loại vũ khí hiện đại đơn giản mà tiện dụng.

Hỉ Nhi không hỏi nhiều, dường như đối với nữ nhân chốn thâm cung, thư họa rất là bình thường, cho nên nhanh chóng soạn bút mực, mài mực.

Tiêu Tương Phi suy nghĩ một chút, vũ khí tùy thân giản tiện lại lợi hại thật sự là không nhiều lắm. Suy nghĩ thật lâu, mới vẽ ra mấy loại. Một loại tơ vàng mảnh như tóc, một loại khác là châm, một người là chủ thủ, còn có một cái móc câu.

Nhân lúc không có nhiệm vụ, nàng nhất định phải chế tạo mấy đồ tốt, nàng chỉ có thể cận chiến, không thể đánh xa. Súng lục của nàng không có nhiều đạn, nếu như đạn được đầy đủ, chỉ cần một khẩu súng là có thể giải quyết, đơn giản lại dễ dàng. Nhưng nơi này là cổ đại, không phải hiện đại.

Nàng phải tìm một ngày xuất cung tìm Liên Gián, bảo hấn giúp nàng chế tạo mới được, không có vũ khí, nàng không cách nào hoàn thành bất kỳ nhiệm vụ gì. Mấy kỹ xảo cầm nã thủ, kiếm đạo, Taekwondo, thuật cận chiến, đều chỉ có thể dựa vào ở gần mới có thể sử dụng.

Suy nghĩ hai ngày, nàng quyết định xuất cung, trước kia không có việc gì, giờ thực sự muốn làm gì đều không dễ dàng, nàng thật sự hối hận vì đã vào cung rồi.

"Hỉ Nhi, người đi nói cho Viên đại nhân, hôm nay ta muốn xuất cung." Nàng là một chủ tử không chịu ngồi yên, trong lòng một khi nghĩ ra cái gì là nhất định phải làm.

Hỉ Nhi đáp một tiếng, vội vàng chạy đi tìm Viên Quân, chỉ chốc lát sau liền vội vàng vàng chạy trở về, nói cho nàng biết Viên đại nhân sẽ ở cửa cung chờ nàng.

Lần này, nàng chỉ dẫn theo Hoàn Nhi, bởi vì Hỉ Nhi hôm nay không thoải mái nên không đi. Mặc dù trong lòng nàng có nghi ngờ, nhưng bởi vì phải xuất cung làm việc nên không thể làm gì khác hơn là vội vàng vàng mang theo Hoàn Nhi xuất cung.

Hai người gặp Viên Quân ở cửa cung rồi cùng xuất phát. Trên người mang theo sơ đồ, nàng không biết liên lạc như thế nào với Liên Gián, chỉ có thể nghĩ cách đến Hoa Mãn Lâu tìm Tiểu Ngử, chỉ có thông qua nàng mới có thể tìm được Liên Gián.

Một đường tâm sự nặng nề đi ở trên đường cái, kinh thành bất kể là lúc nào cũng đều phần hoa như gấm, tiếng người huyên náo, người đông như nôm, hàng hóa phong phú, đủ loại người đi lại chứng minh cho một vương triều phần vinh thịnh vượng.

Nhưng Tiêu Tương Phi cũng không có tâm tình mà cảm thụ, nàng không phải đi du lịch hay di chơi, nàng là bởi vì phải giết người mà đến chế tạo

hung khí.

Ba người tiêu sai chậm rãi, Hoàn Nhi đỡ nàng, Viên Quân đi theo phía sau các nàng. Đột nhiên phía trước mấy người bộ dáng quan quân chạy về hướng họ, vừa thấy được Viên Quân liền lộ ra thần sắc cao hứng, cùng nhau chạy vội tới trước mặt.

"Viên đại nhân, gặp ngài thật sự là quá tốt." Một người quan quân trong đó hưng phấn kêu lên.

Viên Quân nhàn nhạt hỏi: "Chuyện gì?"

Một người quan quân khác thấy hần hỏi như thế, vội vàng giành nói: "Viên đại nhân, phụ cận kinh thành có một đám cướp, hôm nay chúng tôi đi tiểu trừ, nhưng thủ lĩnh của bọn họ lại chạy mất, hơn nữa còn trà trộn vào trong kinh thành, xin đại nhân hiệp trợ chúng ta."

Mấy quan quân đều mong đợi nhìn hần, chờ đợi mệnh lệnh của hần.

Viên Quân khó xử, thủ lĩnh đạo tặc trà trộn vào kinh thành, đối với người dân kinh thành là một nguy cơ hần không thể không diệt, nhưng hiện tại hần đang đi cùng Tiêu Tương Phi, nhất thời lại không đi được.

Tiêu Tương Phi nhìn thấu sự khó xử của hần, liền cười nói: "Viên đại nhân, có công vụ người trước hết đi lo đi, chúng ta đi dạo một chút rồi về."

"Không được, hoàng thượng giao phó thần bảo vệ tiểu thư, thần không thể rời khỏi tiểu thư." Viên Quân không chịu, hần nghĩ không bằng trước tiên đưa nàng trở về, sau đó sẽ đi lùng bắt cái tên thủ lĩnh đạo tặc kia.

"Viên đại nhân, người cũng đã thấy thuật phòng thân của ta, người nghĩ nơi này ai cũng có thể gây tổn thương cho ta được sao? Ta cam đoan với người, ta nhất định sẽ an toàn hồi cung, nhất định sẽ không để cho người khó xử. Hiện tại, an nguy của dân chúng so với ta quan trọng hơn, ngài vẫn

nên đi nhanh đi." Thật là cơ hội tốt trời ban, không tổng được hãnh đi nàng sao có thể làm việc đây? Cho nên, nàng vô cùng vô cùng nghiêm túc bảo đảm.

Lúc này, ai cũng không ngờ, Hoàn Nhi cũng gật đầu liên tục phụ họa: "Viên đại nhân, Hoàn Nhi sẽ bảo vệ tiểu thư, ngài yên tâm, chỉ cần có Hoàn Nhi ở đây, tiểu thư sẽ không bị chút tổn thương nào. Hơn nữa, tiểu thư gần đây tâm tình không tốt lắm, lúc này mới ra ngoài lại phải quay về, tiểu thư sẽ khó chịu ." Hoàn Nhi một bộ gà mẹ che chở gà con nói.

Viên Quân vẫn không nói gì, mấy quan quân bên cạnh lại gấp rút thúc giục: "Viên đại nhân, nhanh lên một chút, sợ chậm tên tặc kia không biết sẽ chạy đến đâu."

"Được rồi, các người cẩn thận một chút, nếu có gì thì phải lập tức trở về hoàng cung." Hãnh trước khi đi lo lắng dặn dò, hãnh vẫn rất không yên lòng.

"Biết." Lần đầu Tiêu Tương Phi khéo léo nói chuyện như thế, tất cả cũng quá thuận lợi, thuận lợi đến mức nàng thấy khó tin.

Viên Quân vừa đi, chuyện tình sau đó còn khiến nàng kinh ngạc hơn, trong lúc nàng đang suy nghĩ làm sao cắt đuôi Hoàn Nhi, Hoàn Nhi đã giành nói trước.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi, ngài không phải là muốn đi Hoa Mãn Lâu sao?" Hoàn Nhi thật là lời nói ra không làm cho người ta kinh ngạc chết thì không ngừng, thân nhiên cười hì hì như vậy nói với nàng.

Tiêu Tương Phi đời này làm người chưa từng kinh ngạc đến thế này, tại sao nàng vẫn cho rằng người đơn thuần nhất, không nhất hiểu chuyện nhất, không tim không phổi nhất không tâm cơ Hoàn Nhi lại nói cho nàng một bước kế hoạch của nàng.

"Người." Nàng á khẩu không trả lời được, rất muốn hỏi người làm sao biết, nhưng Hoàn Nhi lại lôi kéo nàng đi về hướng Hoa Mãn Lâu, dáng vẻ ý là người đừng có hỏi nhiều.

Đọc đường đi bị Hoàn Nhi lôi kéo, đầu của nàng cấp tốc hoạt động, ngàn vạn loại ý tưởng không ngừng xoay chuyển, chẳng lẽ Hoàn Nhi là người của Độc Lang? Chỉ có nghi vấn này, người của Độc Lang chỗ nào cũng có, chỉ sợ sớm đã biết thân phận của nàng.

"Tiêu tiểu thư, ngài tìm Tiểu Ngử có chuyện gì?" Cho đến khi tiếng của Tiểu Ngử vang lên, nàng mới sực tỉnh, họ đã tới Hoa Mãn Lâu, Tiểu Ngử đang hỏi nàng.

"À, ta đem mấy bản vẽ muốn nhờ Liên công tử giúp ta chế tạo vài món vũ khí, bên trong đã ghi chú thuyết minh rõ ràng." Nàng móc từ bên hông một tập giấy đưa cho Tiểu Ngử.

Tiểu Ngử cũng nhìn tới liền nhận lấy, thận trọng cất xong, sau đó liếc mắt nhìn Hoàn Nhi mới nói: "Tiêu tiểu thư, về sau có chuyện gì, chúng tôi sẽ có người liên hệ, ngài không phải cần phải lo lắng chúng ta không tìm được ngài."

Nàng nhìn Hoàn Nhi bên cạnh, cũng gật đầu.

Chuyện không ngờ tới trên đời này rất nhiều, người bên cạnh nàng, không biết người nào là của Thái hậu, không biết người nào là của Hiên Viên Vũ, không biết ai là người của ai. Nàng có thể tin tưởng ai? Có thể dựa vào ai?

Trên đường về hai người cũng không nói chuyện, Hoàn Nhi như cũ đỡ nàng, thái độ một mực cung kính, nàng cũng không muốn hỏi, Hoàn Nhi là địch hay bạn, vẫn không rõ.

Trở về Hương Dương cung, nàng mệt mỏi nằm trên ghế dựa, nhắm mắt nghĩ rõ lại từng việc, Hoàn Nhi đưa nàng về rồi vội đi làm chuyện khác, ngược lại Hi Nhi, Nộ Nhi một mực bên cạnh hầu hạ.

Buổi tối bảy ngày sau, nàng mới vừa nằm lên giường không bao lâu, Hoàn Nhi lặng lẽ không tiếng động tiến vào, một mực cung kính thi lễ đưa một cái bọc cho nàng và một trang giấy.

Nàng không rõ chân tướng nhìn Hoàn Nhi, mở cái bọc vải ra thấy một dây tơ vàng dài mỏng như sợi tóc, một đôi móc câu, một cây chùy thủ, mười cái châm bạc, một bộ y phục dạ hành. Xem kĩ thấy đúng là nàng vật cần tìm, thoả mãn gật gật đầu rồi cất đi. Xong xuôi mới xem đến tờ giấy kia, phía trên ghi kín mấy nhiệm vụ, tất cả đều là nhiệm vụ giết người.

Nàng ngẩng đầu nhìn Hoàn Nhi vẫn còn đang chờ đợi, lại cúi đầu nhìn kỹ nội dung trong đó, chuẩn bị chọn một cái.

Khi nhìn thấy một nhiệm vụ là ám sát Vương đại nhân, nàng kinh ngạc lại ngẩng đầu lên nhìn Hoàn Nhi. "Giết Vương đại nhân? Tại sao?"

Hoàn Nhi nhẹ nhàng nhìn nàng nói: "Có người mời Độc Lang ám sát Vương đại nhân, tổ chức đã tiếp nhận nhiệm vụ. Tiểu thư, ngài có muốn nhận nhiệm vụ này hay không?" Hoàn Nhi cũng biết Vương đại nhân, bởi vì Thái hậu đã từng kêu tiểu thư đi tìm Vương đại nhân.

Nàng do dự một chút, không biết có nên nhận nhiệm vụ này hay không, bởi vì trong danh sách nàng chỉ quen thuộc có mình Vương đại nhân này, chỉ có người quen xuống tay mới mới dễ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Giết Người

Editor: Vệ Tử Y

"Tiểu thư, ngài có phải đang do dự người này có nên giết hay không?" Hoàn Nhi nhìn ra được do dự của nàng, đột nhiên thay nàng mở miệng.

Tiêu Tương Phi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ không hợp kia lần nữa làm cho nàng kinh ngạc, Hoàn Nhi thật sự rất không đơn giản.

Hoàn Nhi cũng không tránh né ánh mắt thăm dò của nàng, nhìn nàng nói: "Tiểu thư, Vương đại nhân, là người bên cạnh Thái hậu, vì Thái hậu đã làm nhiều chuyện xấu. Người này đáng chết, nên giết, phải giết." giọng nói vô cùng băng lãnh.

Nàng không nói lời nào, hồi lâu sau đem tờ giấy trong tay đưa trả lại cho nàng, an tĩnh nói: "Hoàn Nhi, ta mệt, người ra ngoài trước đi."

"Dạ, tiểu thư." Hoàn Nhi nhận lấy tờ giấy cất đi rồi hướng nàng cung kính thi lễ. Nói xong, đỡ nàng nằm trên giường, đắp chăn, cuối cùng buông màn rồi mới lặng lẽ rời đi.

Chờ Hoàn Nhi đi rồi, nàng mở to mắt nhìn nóc giường, thật lâu không thể ngủ. Vận mạng của nàng, tựa hồ không phải nằm giữ ở trong tay của

mình, mà vẫn bị người dẫn dắt. Loại cảm giác này, nàng cực kỳ khó chịu, rất không thích.

Không biết suy nghĩ bao lâu, đến tận lúc trời sắp sáng nàng rốt cuộc phân rõ, ở chốn hậu cung này nàng phải nhanh nhẹn chạy đi chạy lại mới được, cho dù là phía Thái hậu hay là phía Hiên Viên Vũ, nàng đều muốn tìm hiểu thật rõ, như vậy mới có thể biết rõ ràng vị trí của mình.

Nàng rốt cuộc mơ mơ màng màng ngủ, giấc ngủ không yên ổn, dường như bên tai mê mông lung nghe được rất nhiều thanh âm, có Hỷ Nhi, Thảo Nhi, Nộ Nhi, còn có Hoàn Nhi, họ đều vào xem nàng nhưng không đánh thức, nàng cứ tiếp tục mê man như vậy.

Ngủ đến mức bụng sôi òng ọc kêu đói mới không tình nguyện bò dậy, vừa mở mắt, liền thấy vẻ mặt lo lắng của Hỷ Nhi.

Hỷ Nhi thấy nàng tỉnh lại, yên lòng, mở màn cung kính nói: "Tiểu thư, muốn dậy rồi ư? Ngài ngủ lâu lắm rồi."

Nàng ngủ lâu rồi? Tiêu Tương Phi nhìn Hỷ Nhi lại nhìn về phía sau Hỷ Nhi, trời bên ngoài hình như đã sáng choang, phòng ngủ của nàng vốn không nhiều ánh sáng mà hiện tại cũng sáng tỏ rồi.

"Lúc nào rồi?" Nàng để cho Hỷ Nhi giúp mình xuống giường.

"Cũng qua buổi trưa rồi." Hỷ Nhi mặc quần áo cho nàng. "Hỷ Nhi đã kêu Nộ Nhi chuẩn bị cơm, gọi Thảo Nhi đi mời ngự y cho ngài."

Thì ra đã qua buổi trưa, nàng đúng là đã ngủ rất lâu. Nàng vừa nghĩ vừa nghe, đột nhiên nghe bảo mời ngự y cho nàng. "Đợi chút, Hỷ Nhi, người mời y. Ngự y làm gì?" Nàng không hiểu, nàng lại không bệnh, thân thể rất tốt, tìm thầy thuốc tới làm gì.

Hỉ Nhi lại không cho là đúng, trịnh trọng nghiêm túc nói: "Tiểu thư, ngài gần đây ngủ không ngon, hơn nữa khẩu vị cũng không tốt lắm, Hỉ Nhi cảm thấy ngài nhất định là thân thể khó chịu rồi, mời ngự y tới xem một chút."

Nàng há to miệng, không phản bác được, được rồi, coi như nàng bị bệnh, coi như nàng không thoải mái. Nàng không phản đối nữa, có lẽ để ngự y khám cũng tốt.

Mới rửa mặt xong còn chưa ăn cơm ngự y đã tới, nàng vừa định đứng dậy để ngự y xem bệnh trước, nhưng đám Hỉ Nhi ngăn lại, nhất định phải ăn cơm xong mới xem bệnh.

Vì vậy, nàng không thể không ăn bữa cơm khó nuốt này, khi bạn biết có một người đang đợi mình thì làm sao mà ăn ngon được.

Ăn qua loa mấy miếng cho xong bữa, nàng vội vã bảo Hỉ Nhi mời ngự y tới bắt mạch, để người ta chờ lâu như vậy, thật sự là quá ngại.

Ngự y rất cung kính, cũng không vì chờ đợi mà mất hứng, ngược lại rất cẩn thận xem bệnh, để cho nàng lần nữa cảm thán, nếu như khám bệnh ở hiện đại là bệnh nhân chờ bác sĩ chứ không phải bác sĩ đợi bệnh nhân. Loại đãi ngộ này, sợ rằng chỉ có lãnh đạo, người giàu mới có thôi. Không ngờ nàng đến thế giới này, được hưởng thụ loại đãi ngộ chưa từng có này, không biết là nên cười hay nên khóc.

Chốc lát sau, ngự y đã bắt mạch xong, thu hồi dụng cụ, lúc này mới đứng lên hành lễ một mực cung kính nói: "Tiểu thư thể hư, hỏa khí vượng nên mới phiền não bất an, ban đêm cũng khó ngủ. Thần đã giúp tiểu thư điều hòa, chú ý ăn uống hàng ngày, rất nhanh sẽ hết thôi."

" Lý đại nhân, tiểu thư thật sự không bệnh gì khác chứ? Hỉ Nhi thấy tiểu thư thường tinh thần hoảng hốt, lòng không yên, Hỉ Nhi thật lo lắng thay tiểu thư." Hỉ Nhi thở dài một hơi, sau đó tựa như nhớ tới cái gì nói.

Lý đại nhân nhìn nàng, thái độ như cũ cung kính: "Đó là tiểu thư suy nghĩ quá nhiều, tâm sự quá nặng, chỉ cần đem việc buông xuống, tâm tình thoải mái, tự nhiên giấc ngủ sẽ ngon, khẩu vị tốt hơn."

Hỉ Nhi nghe, lúc này mới yên lòng lại, mỉm cười nói: "Tốt lắm, về sau, Hỉ Nhi sẽ giúp tiểu thư đi hoa viên nhiều một chút, giúp tiểu thư thư thái."

Không biết vì sao, Tiêu Tương Phi nghe được Hỉ Nhi vừa nói như thế, trong lòng đột nhiên rung lên, người không dễ dàng động lòng đột nhiên để cho cảm động ùn ùn kéo đến.

Hỉ Nhi.

Hỉ Nhi nói được quả nhiên làm được, đợi nàng uống thuốc Lý đại nhân mới kê xong liền kéo nàng ra ngự hoa viên tản bộ. Lại kêu Thảo Nhi, Nộ Nhi, Hoàn Nhi mang theo nước trà điểm tâm, để nàng lúc nào muốn cũng có thể ăn. Hỉ Nhi quả nhiên đem mình làm chủ tử hầu hạ cẩn thận, mọi thứ chu đáo.

Sự thoải mái này chỉ được một ngày, tối hôm đó, vừa được Hỉ Nhi hầu hạ đi ngủ xong thì Hoàn Nhi lắc mình vào, nhắc màn giường lên cung kính nói: "Tiểu thư, thời gian không nhiều, không biết ngài nghĩ xong chưa?"

Hoàn Nhi cứ nhiên tới thúc giục nàng, nàng nhìn ánh mắt của Hoàn Nhi, nơi đó có kiên định, nhìn nàng chăm chú không né tránh.

Hồi lâu, nàng hơi thở dài nói: "Ta tự có chừng mực, người đi ra ngoài đi." Nàng làm việc, chưa bao giờ để cho người ta dạy bảo, nàng muốn làm gì là chuyện của nàng.

Hoàn Nhi nghe cũng không thúc giục nữa, hướng nàng thi lễ, thuận tay kéo kín màn, nhỏ giọng nói một câu: "Tiểu thư, đừng để bị lạnh, buổi tối chú ý an toàn." Nói xong, ném ra một trang giấy cũng không quay đầu lại rời đi.

Tiêu Tương Phi không tìm được cau chân mày, đối với Hoàn Nhi càng nhìn không thấu. Nàng không khỏi nghĩ, Hoàn Nhi này tựa hồ đối với nhất cử nhất động của nàng vô cùng rõ ràng, bao gồm cả nội tâm của nàng.

Tiêu Tương Phi mở tờ giấy ra xem thì ra là tấm bản đồ. Mượn ánh sáng dạ minh châu, Tiêu Tương Phi phát hiện trên bản đồ miêu tả rõ ràng cận kề thiết kế một căn phòng, bên cạnh còn có dòng chữ nhỏ chú giải, bao quát tình hình thủ vệ trong phủ.

Đây là bản đồ phủ đệ Vương đại nhân, vừa xem đã hiểu ngay, rất rõ ràng. Nàng xem thật lâu, rốt cuộc khép bản đồ trong tay lại đặt trên chăn.

Nửa đêm canh ba, người trong Hưởng Dương cung đã ngủ say, một bóng dáng lướt qua, rất nhanh liền biến mất trong Hưởng Dương cung, bóng người mới vừa thoáng qua không bao lâu, Hoàn Nhi âm thầm đứng trong Hưởng Dương cung, nhìn phương hướng bóng người kia biến mất.

Tiêu Tương Phi theo đường cũ đến bên tường cung, nhìn chung quanh một chút, xác định không có người, từ trong cái túi đeo sau lưng lấy ra cái móc câu mà Liên Gián chế tạo quăng lên đầu tường. Nàng tung người đập mấy bước liền thuận lợi bò lên đầu tường, cất móc câu đi, nhìn xung quanh lần nữa rồi nhảy xuống. Độ cao 4-5m tường vẫn khiến tim loạn nhịp một chút. Sau này phải tìm có hội tập thêm, nàng không muốn mỗi lần vượt tường tim đều đập thành thịch, nàng còn sợ bị bệnh tim cơ.

Tiêu Tương Phi vừa biến mất trong màn đêm thì tại chỗ nàng mới nhảy xuống một bóng người lặng yên không tiếng động bay xuống, nhìn phương hướng nàng rời khỏi thật lâu. Chốc lát sau, bóng người cũng biến mất khỏi nóc tường. Không rõ bóng dáng.

Tiêu Tương Phi căn cứ địa đồ rất nhanh đã trót lọt vào được trong phủ Vương đại nhân, quen cửa quen nẻo tìm được phòng riêng của ông ta, cảnh giác nhìn quanh một chút. Không biết vì sao, Tiêu Tương Phi luôn có cảm

giác bị theo dõi rợn cả tóc gáy, nhưng lại không nói ra được, bởi vì nàng thấy mặc dù đối phương đang theo hành tung nàng nhưng tựa hồ không có địch ý, không biết có phải người của Độc Lang hay không, có lẽ là đang giám sát xem nàng có thi hành nhiệm vụ hay không hoặc là nhiệm vụ không hoàn thành. Tiêu Tương Phi khinh thường nghĩ, vừa quan sát tình hình bên trong gian phòng.

Vương đại nhân kia đang ngủ cùng tiểu thiếp, đương nhiên hẳn nằm ngoài, còn tiểu thiếp nằm bên trong. Tiêu Tương Phi dùng chủy thủ mở cửa phòng. Không khỏi nghĩ, cửa phòng cổ đại mở thật là dễ dàng, không giống mấy loại khóa trí năng, khóa mật mã, lại còn camera, tia hồng ngoại, tia tử ngoại, rồi lại chỉ tay, vân mắt, nếp nhăn trán....bao nhiêu là loại khóa phức tạp. Trò trẻ con này căn bản là không ngăn được người.

Nhẹ nhàng lên vào như một con mèo đi đến cạnh giường. Vương đại nhân đang ôm tiểu thiếp ngủ say, trên người chỉ đắp chăn mỏng, y phục tán loạn đầy đất, hai người này mới đại chiến không bao lâu, giờ đang thỏa mãn ngủ ngon lành.

Đây chính là chết đến nơi mà không biết. Tiêu Tương Phi lạnh lùng nghĩ, không biết là đáng buồn hay nên vui, không biết làm chết như thế nào, cái chết không thống khổ dường như hạnh phúc hơn rất nhiều người.

Tiêu Tương Phi lấy ra sợi tơ vàng cuộn quanh cổ tay, mỗi tay kéo một đầu vòng quanh cổ Vương đại nhân, hai tay đem đầu của hắn xoay một cái, động tác liền mạch, không có một tiếng động.

Lấy lại sợi tơ vàng dính máu, tinh táo vươn tay dò trên lỗ mũi Vương đại nhân, lúc này mới hài lòng ngồi xổm xuống, chậm rãi dùng y phục trên đất lau sạch sẽ sợi tơ vàng.

Làm xong tất cả, Tiêu Tương Phi cũng không quay đầu ra khỏi phòng, rón rén đóng cửa lại, theo đường cũ đi ra ngoài, chốc lát sau đã quay về bên

ngoài tường hoàng cung.

Đứng trong bóng tối, Tiêu Tương Phi ngẩng đầu nhìn đêm khuya tối om, nàng đã lâu chưa giết người, ở thế giới này giống như thời gian đã rất lâu rồi.

Tiêu Tương Phi như cũ quen việc dễ làm, giết người không chớp mắt, thậm chí lúc giết người không kinh hoảng, không luống cuống, không có nửa điểm khó chịu, chỉ có hờ hững, giống như giết gà, giống như đang làm một chuyện không liên hệ gì.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Phong Hậu

Editor: Vệ Tử Y

Quay về Hương Dương cung, thay y phục dạ hành nằm lại trên giường, hoàn thành một tâm sự, Tiêu Tương Phi đã thoải mái hơn nhiều, ngủ một giấc, ngày mai dậy rồi hãy nói.

Lần này Tiêu Tương Phi tỉnh rất sớm, Hỉ Nhi nói chưa tới buổi trưa, rửa mặt, ăn cơm xong, nàng vẫn không nghe được chuyện gì từ miệng bọn Hỉ Nhi, ngay cả Hoàn Nhi cũng không có bất kỳ động tĩnh.

"Chúng ta đi thăm Thái hậu thôi." Cả ngày ở trong cung không có việc gì, Tiêu Tương Phi đột nhiên phát hiện đã lâu không đi thăm người cô này rồi, không bằng đi xem một chút, vừa đúng có thể hỏi thăm tin tức cung nội.

Đám Hỉ Nhi tự nhiên không có ý kiến, cùng nàng đến cung Vị Ương của Thái hậu.

Thái hậu biết nàng tới thì rất vui, vội vàng đuổi mọi người lui ra chỉ còn lại hai người.

"Phi Nhi, người thật lâu không đến thăm cô rồi." Thái hậu như cũ hòa ái dễ gần, lôi kéo tay nàng thân thiết không ngừng.

Tiêu Tương Phi khẽ mỉm cười với bà "Cô, Phi Nhi sợ quấy rầy ngài, trong cung nhiều người như vậy, người người tới phiền cô, Phi Nhi cũng không dám quấy rầy." Kì thực là Tiêu Tương Phi không thường cùng người lạ giao thiệp.

Thái hậu mất hứng, cố ý nghiêm mặt "Phi Nhi, người cùng với các nàng không giống nhau, người giờ là thân nhân duy nhất của bản cung, cô còn trông người thường xuyên đến thăm, làm sao lại không thích người tới được. Ngược lại người, nghe nói thường xuyên xuất cung, cũng đã đến chỗ Vương đại nhân một lần."

Thái hậu tựa hồ thăm dò, cảm thấy nàng đối với chuyện tình của Tiêu gia cũng không để ý. Vẫn nhìn Tiêu Tương Phi, trên dưới quan sát.

"Cô, Phi Nhi gần đây đêm không ngủ yên, cho nên xuất cung giải sầu, chỗ của Vương đại nhân Phi Nhi cũng không dám quấy rầy, hơn nữa sợ có người chú ý, Phi Nhi sợ người ta lôi ra làm bia miệng." Tiêu Tương Phi tự nhiên nói, trước khi tới nàng đã nghĩ trước câu trả lời vì đã đoán chắc Thái hậu nhất định sẽ hỏi như vậy, quả nhiên vẫn không ngoài dự liệu.

Thái hậu nghe, mới chậm rãi gật đầu, sắc mặt cũng hòa hoãn xuống, không hề gây sự giống như vậy nữa "Cũng phải, bị người để ý đối với người cũng không có lợi." Thái hậu lại lần nữa vỗ vỗ tay, lộ ra nụ cười.

Tiêu Tương Phi cũng khiêm nhường cười cười, cùng Thái hậu dùng thiện, nói một vài lời thân mật. Có một thái giám vội vội vàng vàng đi vào, khẽ chào nàng, liếc mắt nhìn Thái hậu bên cạnh.

"Thái hậu, nô tài có chuyện quan trọng cần bẩm báo." Thái giám kia để ý sự có mặt của Tiêu Tương Phi, dù nói như vậy, nhưng mắt vẫn nhìn nàng.

Tiêu Tương Phi rất thức thời, nàng vội vã đứng lên, mỉm cười nói: "Cô, ngài có chuyện, Phi Nhi trước hết được cáo lui." Nói xong, liền muốn đi ra ngoài.

Không ngờ, Thái hậu kéo nàng lại, lạnh nhạt nói với thái giám: "Phi Nhi cũng không phải là người ngoài, có lời cứ nói đi." Nói xong, liền kéo nàng lần nữa ngồi xuống.

Tiêu Tương Phi không thể làm gì khác hơn là giả dạng thuận theo, ôn nhu ngồi ở bên cạnh nàng, lỗ tai lại tận lực lắng nghe lời nói của thái giám.

"Thái hậu, Vương đại nhân sáng nay bị người phát hiện đã chết trong phòng, là treo cổ." Thái giám nói xong không chỉ có Thái hậu thất kinh, ngay cả Tiêu Tương Phi cũng không nhịn được kinh ngạc.

Wương đại nhân chết do treo cổ? Rõ ràng là nàng giết chết, làm sao biến thành treo cổ được? Tiêu Tương Phi trong lòng dậy sóng nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc.

Thái hậu vừa nghe, lập tức sắc mặt đại biến, chột đứng lên, lạnh lùng nói: "Hắn làm sao mà treo cổ chết được? Không thể nào? Nhất định là bị người diệt khẩu, nhất định là bị người giết. Người nhanh chóng phái người đi thăm dò rõ ràng, ai gia nhất định phải bắt được tên hung thủ này."

Thái giám sợ tới mức lông tóc dựng ngược, liên tục nói: "Dạ, Thái hậu, nô tài lập tức sai người đi thăm dò." Nói xong, thật là liền lăn một vòng chạy đi.

Tiêu Tương Phi đã đem toàn bộ thu vào mắt nhưng vẫn thể hiện hết sức kinh ngạc cùng sợ hãi, vội vàng nói: "Cô, Vương đại nhân bị người giết? Là ai làm? Ta trước đây không lâu còn đi gặp hắn." Nói xong, tự bùm lấy miệng mình.

Sắc mặt Thái hậu lập tức trở nên hòa hoãn, kéo tay nàng an ủi: "Phi Nhi, không cần sợ, cô tin tưởng bọn họ tuyệt đối không dám bắt nạt trên đầu ai gia đâu, chỉ cần có ai gia ở đây, bọn họ không dám làm loạn."

"Cô, chúng ta là người của Tiêu gia, bọn họ sẽ không bỏ qua Phi Nhi." Nàng vẫn sợ, nước mắt cũng rơi xuống, khổ sở nhìn Thái hậu.

"Phi Nhi, không phải sợ, cô coi như không lo được cho người còn có hoàng thượng, từ hôm nay trở đi, người hãy ở bên cạnh hoàng thượng, chỉ cần bên cạnh hoàng thượng, an toàn của người không cần lo lắng." Thái hậu một bộ nhìn xa trông rộng, nhìn về phía ánh mắt của nàng vô cùng thâm thúy.

Hiên Viên Vũ? Hẳn có thể bảo hộ được nàng? Nàng tại sao không phát hiện? "Nhưng, hoàng thượng cả ngày lẫn đêm bóng dáng không thấy, hẳn rất ít tới cung của ta." Gần đây không tới.

Thái hậu ái muội ghé sát gần nàng nhỏ giọng nói: "Ai gia nghe nói hoàng thượng đã cho đòi người thị tẩm, lại nghe thấy hoàng thượng đối với người sủng ái có thừa, ngay đến chuyện người đánh Tương Phi hẳn cũng không truy cứu. Thế cũng đủ thấy địa vị của người trong lòng hoàng thượng."

Nàng nghe xong, trên mặt hiện ra ngỡ ngàng ngùng "Cô, ngài." Nàng thẹn thùng nói, kì thực trong lòng phần hận, hoàng cung này đánh rắm cũng không giấu được, nàng bị người cường bạo ăn sạch sành sanh, còn phải xem là được ban ân, thế này mà là thiên lý ư.

Thái hậu đem biểu tình của nàng xem trong mắt, trong lòng vui vẻ, kế hoạch của bà lại thêm được một bước nữa, còn cần thêm một ít củi dầu nữa đây: "Đúng rồi, Phi Nhi, gần đây hoàng thượng bận triều chính, hôm nay ai gia đã cho mời hẳn, ai gia muốn bàn với hoàng thượng phong người làm hậu.

Phong hậu? Nàng không khỏi lấy làm kinh hãi, Thái hậu này quyền lực lớn như thế sao? Nói phong cho người nào thì phong ư, Hiên Viên Vũ không phải tên vua bù nhìn chứ.

"Hoàng thượng ngài." Nàng vừa định nói hoàng thượng khăng định không đồng ý, nhưng lập tức bị cắt ngang.

Bởi vì, "Hoàng thượng giá lâm." Ngoài cửa thái giám thông báo một tiếng, Hiên Viên Vũ đã từ bên ngoài đi vào.

Nàng lập tức đứng dậy, theo cung quy học được, quy củ hướng Hiên Viên Vũ thi lễ "Hoàng thượng." Nàng cung kính nói.

"Hoàng nhi tham kiến mẫu hậu." Hiên Viên Vũ hướng nàng khoát tay, lại cung kính hành lễ với Thái hậu.

Thái hậu vội vàng đứng lên kéo hẳn lại, thuận tiện kéo Tiêu Tương Phi, cười híp mắt nói: "Hôm nay thật khéo, các người có thể cùng đến bồi ai gia, ai gia rất cao hứng. Mới vừa rồi ai gia đang cùng Phi Nhi nhắc tới hoàng nhi."

"Nhắc tới hoàng nhi, mẫu hậu cùng Phi Nhi nói xấu gì trầm?" Hiên Viên Vũ mỗi tay dắt một người đi lại ghế chủ vị, cùng nhau ngồi xuống.

Thái hậu che miệng cười "Còn không phải là hôn sự của hoàng nhi ư." Nói xong, nhìn trộm Tiêu Tương Phi vẫn đang ngượng ngùng một bên.

Hiên Viên Vũ hồ đồ, không rõ chân tướng mà hỏi: "Mẫu hậu, trầm có hôn sự gì?" Hẳn vừa nhìn về phía Tiêu Tương Phi, sử dụng ánh mắt hỏi nàng.

Tiêu Tương Phi cố ý không đáp, kể từ lúc hẳn khi dễ nàng, nàng còn chưa tính sổ với hẳn đấy. Giúp hẳn? Nằm mơ.

Thái hậu nhìn thần thái hai người bọn họ, lại che miệng cười, trực tiếp cho đáp án: "Mẫu hậu muốn hoàng thượng phong Phi Nhi làm hậu, không biết ý hoàng thượng như thế nào?"

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Quyết Sách

Editor: Vệ Tử Y

Hiên Viên Vũ đột nhiên nghe được muốn hãn phong Tiêu Tương Phi làm hậu, rất kinh ngạc, hãn nhìn thần sắc Thái hậu không giống đang đùa, lại nhìn Tiêu Tương Phi.

"Mẫu hậu, trăm không có ý kiến, nhưng sợ là đại thần trong triều sẽ có dị nghị." Hãn nói ra lo lắng của mình, đây cũng không phải là trốn tránh, mà là sự thật.

Thái hậu chắc cũng hiểu rõ những chuyện này, bà trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Hoàng thượng, không bằng như vậy đi, để cho Phi Nhi ở bên cạnh con bưng trà rót nước, phục vụ vài chuyện vặt vãnh, Phi Nhi cũng có thể làm được. Chờ thêm chút thời gian, các đại thần thành thói quen, tin chắc bọn họ thấy hoàng thượng cùng Phi Nhi ân ái như thế, nhất định sẽ không còn ý kiến." Thái hậu nhìn xa trông rộng, nghĩ ra biện pháp.

Hiên Viên Vũ không có cách nào cự tuyệt, ngược lại trong lòng vui như mở hội, không có Thái hậu nói thêm vào, chỉ sợ hãn muốn làm chuyện này cũng không xong. "Mẫu hậu, này. Được không?" Hãn lúc này giống như người hoàn toàn không có chủ ý, vẻ bất an nhìn Thái hậu.

"Sao lại không được? Hoàng nhi của ta cùng hoàng hậu tương lai thêm ân ái, cùng nhau cố gắng vì Hiên Viên vương triều, ngày sau nếu hoàng thượng có thành tựu lớn, thiên hạ bách tính cũng sẽ không phản đối hoàng thượng phong Phi Nhi làm hậu nữa, những đại thần kia lại càng không phản đối." Thái hậu nói ra tính toán hoàn hảo của mình, bà đã sớm lên kế hoạch rồi.

Hiên Viên Vũ cười, tính toán của Thái hậu thật hợp. "Vậy trăm nghe theo mẫu hậu, từ hôm nay trở đi, Phi Nhi sẽ cùng trăm vì Hiên Viên vương triều mà cố gắng." Hắn nói xong, nhìn về phía Tiêu Tương Phi vẫn một mực yên lặng không lên tiếng.

Tiêu Tương Phi cảm thấy thật nhàm chán, hai người bọn họ nói chuyện bừa bừa hứng trí, hoàn toàn không hỏi qua ý của nàng, thật ra là không cần hỏi mà trực tiếp sắp đặt cho nàng rồi.

"Phi Nhi, người xem được không?" Thái hậu cuối cùng đã chú ý tới sự tồn tại của nàng, bán nàng xong lại quay sang hỏi ý nàng.

"Phi Nhi để Thái hậu và hoàng thượng làm chủ." Nàng cố ý ngượng ngùng nói, bày ra dáng vẻ cô gái nhỏ.

Biểu tình và thái độ của nàng tức lấy lấy được hài lòng của Thái hậu, khiến bà đắc ý cười ha ha, hiển nhiên rất vừa lòng với tình huống này.

"Hảo, rất tốt. Ai gia hôm nay thật cao hứng, hoàng thượng anh minh như thế, Phi Nhi lại hiền huệ, đây là phúc khí của ta, tốt, tốt, rất tốt." Thái hậu liên tiếp nói mấy chữ tốt, lộ ra vui vẻ cực kỳ.

Hiên Viên Vũ thấy bà vui, trong lòng không nhịn được vui theo, cười ha ha.

Mà Tiêu Tương Phi càng không cần phải nói, tự nhiên cũng cùng cười với họ.

Hai người cùng ở lại dùng ngọc thiện với Thái hậu sau đó cáo biệt rời khỏi Vị Ương Cung.

"Phi Nhi, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ phải bồi đắp đến Ngự Thư Phòng, nàng phải chuẩn bị sẵn sàng đó." Hãn đột nhiên nhìn về phía nàng, nháy mắt nghịch ngợm nói.

Tiêu Tương Phi không vui trợn mắt, hiện tại nàng đã trèo lên lưng cọp, về sau làm việc dưới mắt hãn không phải nguy rồi sao? "Có giỏi thì làm khó ta đi." Nàng sợ hãn? Chưa chắc! Tiêu Tương Phi nhìn chăm chăm hãn, lạnh lùng nói.

"Được." Hãn hô to, đối với biểu hiện hôm nay của nàng tràn đầy tán thưởng, rõ ràng đối với hãn không phải thực mãn ý, nhưng ở trước mặt Thái hậu khả năng diễn trò của nàng rất cao.

Tiêu Tương Phi liếc xéo hãn, nàng sao lại phát hiện, cái người này trước sau bất nhất, mới vừa rồi ở trước mặt thái hậu còn làm bộ rùa rụt cổ mà giờ vừa tà khí vừa thần bí, nàng hoa cả mắt, không biết cái nào là hãn, cái nào không phải hãn.

Đàn ông có khi còn khó nắm bắt hơn phụ nữ, giả dụ như Hiên Viên Vũ bây giờ.

Thái hậu nói muốn nàng giúp hãn xử lý quốc sự, người này lập tức đem nàng bắt vào Ngự Thư Phòng, đặc biệt phái người kê một bộ bàn ghế cho nàng đoan chính ngồi bên cạnh.

Tiêu Tương Phi rất buồn bực, nhìn một bàn công việc trước mắt nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười. Hai mẹ con này, không biết đang làm cái gì.

"Phi Nhi, từ hôm nay trở đi, nàng hãy cùng trẫm xử lý quốc gia đại sự, có người bên cạnh trẫm, trẫm tin tưởng quốc gia này nhất định sẽ càng ngày

càng tốt đẹp." Hiên Viên Vũ dương dương đắc ý nói, sự sắp xếp này khiến hẳn vô cùng hài lòng.

Tiêu Tương Phi trừng mắt đi tới bàn của mình không có hình tượng ngòi phịch xuống, cũng không thèm nhìn hẳn một cái.

Hiên Viên Vũ nhìn dáng vẻ lười biếng của nàng, không khỏi lắc đầu, hẳn thật sự cũng không dám trông cậy nàng sẽ cho hẳn hình tượng tốt gì, chỉ là vừa nghĩ tới nàng cùng mình làm việc, tâm tình lại vô cùng khoái trá .

Chỉ là, cảnh yên bình này rất nhanh liền bị phá vỡ.

"Phi Nhi, châm trà cho trầm." Hiên Viên Vũ đang vùi đầu suy nghĩ cũng không ngẩng lên đột nhiên gọi Tiêu Tương Phi đang nằm uể oải trên bàn.

Một Tiêu Tương Phi cơ trí, bị dọa cho giật mình tỉnh lại, chờ cho tỉnh táo hẳn, tức giận không kiềm được nhìn chăm chăm nam nhân vẫn cau mày xem tấu chương kia.

Bảo nàng châm trà? Có lầm không? Bên cạnh thái giám cung nữ nhiều như vậy, sao lại sai nàng đi châm trà? "Hỉ Nhi, châm trà cho hoàng thượng." Nàng lần nữa để đầu trở về cái bàn, lười biếng nói với Hỉ Nhi bên cạnh.

"Dạ, tiểu thư." Hỉ Nhi đáp lời, nhắc chân chuẩn bị đi lại chỗ cung nữ chuyên bê trà nước.

Không ngờ, nam nhân ở sau bàn lại bình tĩnh nói: "Hỉ Nhi người lui xuống đi, trầm gọi Phi Nhi, Phi Nhi châm trà cho trầm." Hẳn như cũ cũng không ngẩng đầu lên, làm như chưa nói gì.

Hỉ Nhi cứng ngắc dừng lại, xoay người quay lại chỗ Tiêu Tương Phi, bất an nhìn nàng đang tức giận.

"Có nhiều người như vậy, người tại sao cố tình phải gọi ta? Hỉ Nhi có thể châm trà giúp người, hay là phải có ta châm thì trà này uống mới ngon." Nàng rất tức giận, vốn dĩ bị ép đi theo người đã không vui, còn bắt nàng châm trà, nàng liền phát hỏa.

Hiên Viên Vũ rút cuộc ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân tức giận đặng đặng, hấn giận

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Mới Lộ Tài Năng

Editor: Vệ Tử Y

Đàn ông có khi còn khó nắm bắt hơn phụ nữ, giả dụ như Hiên Viên Vũ bây giờ.

Thái hậu nói muốn nàng giúp hẳn xử lý quốc sự, người này lập tức đem nàng bắt vào Ngự Thư Phòng, đặc biệt phái người kê một bộ bàn ghế cho nàng đoan chính ngồi bên cạnh.

Tiêu Tương Phi rất buồn bực, nhìn một bàn công việc trước mắt nhất thời có loại cảm giác dở khóc dở cười. Hai mẹ con này, không biết đang làm cái gì.

"Phi Nhi, từ hôm nay trở đi, nàng hãy cùng trẫm xử lý quốc gia đại sự, có người bên cạnh trẫm, trẫm tin tưởng quốc gia này nhất định sẽ càng ngày càng tốt đẹp." Hiên Viên Vũ dương dương đắc ý nói, sự sắp xếp này khiến hẳn vô cùng hài lòng.

Tiêu Tương Phi trừng mắt đi tới bàn của mình không có hình tượng ngồi phịch xuống, cũng không thèm nhìn hẳn một cái.

Hiên Viên Vũ nhìn dáng vẻ lười biếng của nàng, không khỏi lắc đầu, hẳn thật sự cũng không dám trông cậy nàng sẽ cho hẳn hình tượng tốt gì, chỉ là vừa nghĩ tới nàng cùng mình làm việc, tâm tình lại vô cùng khoái trá .

Chỉ là, cảnh yên bình này rất nhanh liền bị phá vỡ.

"Phi Nhi, châm trà cho trẫm." Hiên Viên Vũ đang vui đầu suy nghĩ cũng không ngẩng lên đột nhiên gọi Tiêu Tương Phi đang nằm uể oải trên bàn.

Một Tiêu Tương Phi cơ trí, bị dọa cho giật mình tỉnh lại, chờ cho tỉnh táo hẳn, tức giận không kềm được nhìn chăm chăm nam nhân vẫn cau mày xem tấu chương kia.

Bảo nàng châm trà? Có lầm không? Bên cạnh thái giám cung nữ nhiều như vậy, sao lại sai nàng đi châm trà? "Hi Nhi, châm trà cho hoàng thượng." Nàng lần nữa để đầu trở về cái bàn, lười biếng nói với Hi Nhi bên cạnh.

"Dạ, tiểu thư." Hi Nhi đáp lời, nhắc chân chuẩn bị đi lại chỗ cung nữ chuyên bê trà nước.

Không ngờ, nam nhân ở sau bàn lại bình tĩnh nói: "Hi Nhi người lui xuống đi, trẫm gọi Phi Nhi, Phi Nhi châm trà cho trẫm." Hẳn như cũ cũng không ngẩng đầu lên, làm như chưa nói gì.

Hi Nhi cứng ngắc dừng lại, xoay người quay lại chỗ Tiêu Tương Phi, bất an nhìn nàng đang tức giận.

"Có nhiều người như vậy, người tại sao cố tình phải gọi ta? Hi Nhi có thể châm trà giúp người, hay là phải có ta châm thì trà này uống mới ngon." Nàng rất tức giận, vốn dĩ bị ép đi theo người đã không vui, còn bắt nàng châm trà, nàng liền phát hỏa.

Hiên Viên Vũ rốt cuộc ngẩng đầu nhìn về phía nữ nhân tức giận đờ đờ, hẳn giận quá hóa cười: "Phi Nhi, Thái hậu gọi nàng tới là làm cái gì?"

Nếu để cho Thái hậu biết bộ dạng này, lão nhân gia sẽ rất đau lòng rất thất vọng a."

Một tiếng Thái hậu thốt ra, nàng liền á khẩu không trả lời được, Thái hậu Thái hậu, đều là lão bà đó. Ý của Hiên Viên Vũ là, nếu nàng không biểu hiện cho tốt, không chừng người của Thái hậu sẽ báo cáo hành vi xấu này đây.

Nàng ngoan ngoãn đứng lên, mặt miễn cưỡng đi tới chỗ hăn, cùng lúc cung nữ pha trà cũng nối gót theo sau.

Rót một ly trà đặt ở trên bàn của hăn, nàng rầu rĩ nói: "Uống nhanh đi, nếu không một chút nữa lại lạnh." Sau đó quay đi ngó đông nhìn tây.

Hiên Viên Vũ thật muốn thở dài, có chuyện hầu hạ người thế này sao? Xem ra nàng vẫn không biết học nghe lời. "Phi Nhi, bảo Hỉ Nhi dạy nàng thế nào là bưng trà rót nước, nếu nàng dâng trà cho Thái hậu như vậy, Thái hậu sẽ thích ư?" Hăn nâng tách trà trên bàn, vừa lắc đầu vừa nói.

Thật ra thì Tiêu Tương Phi biết, nàng biết mình không nên như vậy, nhưng cơn tức chưa trôi, nàng không thể làm được. "Biết rồi." Nàng tâm không cam tình không nguyện kéo dài thanh âm, thản nhiên lần nữa trở về bàn của mình.

Lúc này Hỉ Nhi bởi vì đã sớm nghe hoàng thượng phân phó, lập tức lại gần bên tai của nàng, tỉ mỉ dạy lễ tiết bưng trà rót nước trong cung.

Nàng bất đắc dĩ mà nghe.

Chốc lát sau, nàng vẫn vừa nghe Hỉ Nhi nhắc nhở, vừa châm trà, đưa điểm tâm cho Hiên Viên Vũ, thậm chí còn xoa bóp đấm lưng cho hăn, một chút thời gian ngừng nghỉ cũng không có.

Việc hầu hạ người đang sống sờ sờ này vẫn là lần đầu tiên Tiêu Tương Phi làm, dĩ nhiên ở hiện đại công việc của phục vụ viên cũng không khác nhiều lắm, cho nên Tiêu Tương Phi cũng thích ứng rất mau, không tức giận nữa.

Hiên Viên Vũ không tán dương nàng mà vẫn vùi đầu trong đồng tấu chương, thỉnh thoảng nhíu mày, thỉnh thoảng trừng mắt, thỉnh thoảng bất đắc dĩ, thỉnh thoảng tức giận.

Tiêu Tương Phi nhìn vẻ mặt phong phú của hã, xem tấu chương thôi mà cũng có nhiều biểu tình như vậy sao? Những tấu chương này trình lên viết cái gì, Tiêu Tương Phi tò mò, thừa dịp hã chuyên chú vào tấu chương, nàng chụm đầu nhìn theo.

Thì ra trong tay hã lúc này chính là một tấu chương do quân doanh tại biên cương trình lên, nội dung đại ý là gần đây Thát tử man di (người Tác ta – một dân tộc Mông Cổ) thường xuyên xâm phạm, năm ba lần đánh lén, nếu không thì cũng tập hợp quân đội quy mô tấn công cho người ngã ngựa đổ, dân chúng lầm than. Cho nên muốn xin hoàng thượng quyết định, có xuất chinh đánh giặc hay không

"Phi Nhi, nàng xem nên làm thế nào thì tốt?" Hã đột nhiên hỏi, khiến Tiêu Tương Phi đang chuyên chú nàng xem giật mình.

Tiêu Tương Phi trừng mắt liếc hã, nhưng rất nghiêm túc nhẹ đầu suy nghĩ rồi nói nghiêm túc: "Ta đồng ý xuất chinh."

Hiên Viên Vũ kinh ngạc nhìn nàng, hứng thú hỏi: "Phi Nhi, tại sao muốn xuất chinh? Nàng phải biết một khi đánh giặc, chính là dân chúng lầm than, bách tính chịu tai ương, gia đình ly tán, tướng sĩ thương vong. Chẳng lẽ không thể không xuất chinh, giảng hòa không được sao? Hoặc là trẫm cùng bọn họ hòa thân, đưa quận chúa đi, đây không phải là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không rồi sao? Còn có thể thành lập hữu nghị bang giao."

Nàng nghe xong hung hăng trừng mắt, mắt thật ngu ngốc a, nhưng một kẻ ngu ngốc sao có thể kiến tạo được một quốc gia trên dưới có trật tự, dân giàu nước mạnh như vậy.

"Hòa thân? Giảng hòa? Có ích không? Cho dù có ích, đó cũng là tạm thời, bình ổn được tên man di này lần sau sẽ lò ra một tên khác, người có mấy Quận chúa để mà hòa thân? Người có thể giảng hòa bao nhiêu lần? Người ta còn tưởng là người sợ người ta đấy? Đồ đầu heo. Đánh. Đánh cho chúng hoa rơi nước chảy, đánh cho chúng vĩnh viễn không dám xâm phạm, để cho bọn man di khác thấy mà không dám có hành động thiếu suy nghĩ nữa, lại càng không dám có lòng gây chiến?" Nàng tức giận, thật ra thì Tiêu Tương Phi cũng lười phải giải thích, bởi vì nàng cảm thấy hẳn là đang khảo nghiệm nàng, nàng lại không ngu ngốc, nhưng lại vẫn ngốc nghếch mà mở miệng giải thích.

Hiên Viên Vũ nghe xong, tán dương gật đầu, Phi Nhi quả nhiên là tướng tài, ý nghĩ của nàng cùng hẳn không mưu mà hợp, hẳn cũng chủ trương muốn đánh, nha đầu này rất lợi hại.

"Vậy trăm liền nghe theo Phi Nhi thôi." Nói xong, hẳn viết một chữ to lên bản tấu chương kia.

Có thể mà thuyết phục được hẳn? Có phải quá đơn giản rồi không? Chẳng lẽ không cần tự mình đi điều tra? Không cần phải xác minh thêm? Nếu viên tướng kia nói không thật thì sao?

Vì vậy, Tiêu Tương Phi lại trái với lương tâm lần nữa đem suy nghĩ trong lòng lần nữa nói ra, xong việc, Tiêu Tương Phi cảm giác mình cũng thật lắm chuyện.

Kết quả, Hiên Viên Vũ lần nữa quăng tới ánh mắt kinh ngạc suy tư, hẳn mặc dù không nói gì về đề nghị của nàng nhưng lại triệu Viên Quân đến.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Xuất Chinh

Editor: Vệ Tử Y

"Tham kiến hoàng thượng, tiểu thư." Viên Quân rất nhanh có mặt, một mực cung kính hành lễ với Hiên Viên Vũ và Tiêu Tương Phi, sau đó đứng sang một bên.

Hiên Viên Vũ gật đầu, liếc mắt nhìn Tiêu Tương Phi bên cạnh rồi lại nhìn Viên Quân nói: "Viên đại nhân, trăm triệu người tới là muốn phái người đi biên cương thị sát quân tình." Nói xong, bảo thái giám bên cạnh đưa bản tấu chương đã phê chuẩn cho hắn.

Viên Quân mở tấu chương ra xem rồi trả lại cho thái giám, thái giám vội vàng thận trọng đem tấu chương đưa về trong tay Hiên Viên Vũ.

"Ý Hoàng thượng là." Viên Quân nhìn Hiên Viên Vũ lại nhìn sang Tiêu Tương Phi.

"Phi Nhi nói, quân tình biên cương nhất định phải trình sát kỹ mới có thể quyết định phương án và sách lược đánh giặc, vì vậy, trăm quyết định phái Viên đại nhân đi." Hiên Viên Vũ cười nói, hắn lại nói là chủ ý của Tiêu Tương Phi.

Viên Quân rất kinh ngạc, nghe nói là chủ ý của Tiêu Tương Phi càng thêm giật mình, nàng đã cho hấn rất nhiều ngạc nhiên, từ lần gặp mặt đầu tiên đến giờ, lúc nào cũng để cho hấn có cảm giác mới mẻ.

"Thần tuân chỉ." Viên Quân lại cung kính thi lễ, vội đáp ứng.

Tiêu Tương Phi cười cười, bổ sung thêm một câu: "Viên đại nhân, đi thị sát quân tình, nhớ nghe nhiều ý kiến của bá tính, cùng các tướng sĩ hàn huyên nhiều một chút, đừng chỉ nghe lời từ một phía. Ta chủ trương đánh, chính là không muốn dây dưa kéo dài với những người này, dân chúng lao khổ, tổn hại nguyên khí quốc gia sẽ gây rất nhiều hệ lụy, lúc đó sẽ càng thêm nhiều tộc man di nhiễu loạn. Chỉ cần chúng ta có thể trấn áp bọn họ, đuổi họ trở về nguyên quán là được, không cần đuổi tận giết tuyệt."

Hiên Viên Vũ cùng Viên Quân nghe được gật đầu liên tục, đối với suy nghĩ của nàng cực kỳ đồng ý, đồng thời càng làm cho hai người đàn ông này thay đổi cái nhìn thật lớn.

"Thần ngày mai sẽ lên đường, xin hoàng thượng cùng tiểu thư yên tâm." Viên Quân nói, sau đó lui ra ngoài. Thật ra thì hấn rất buồn bực, tại sao Tiêu Tương Phi lại ở ngự thư phòng, hơn nữa còn giúp hoàng thượng bày mưu tính kế? Nếu để cho các đại thần biết, sợ rằng lại thêm một hồi lờ ra tiếng vào, đối với nàng cũng không có lợi, không biết hoàng thượng và nàng đang giở trò quỷ gì? Hấn có chút lo lắng.

Thật ra Tiêu Tương Phi sau khi nghĩ ra chủ ý này cũng không thèm để ý đến Hiên Viên Vũ nữa, nàng tiếp tục nằm xuống bàn của mình, uống trà ăn điểm tâm, trong lúc nàng đã buồn ngủ phờ phạc rồi rượi thì Hiên Viên Vũ cuối cùng cũng kết thúc một ngày làm việc, phải bồi nàng đi dùng bữa tối.

Hôm sau Viên Quân khởi hành, Tiêu Tương Phi tiếp tục ở ngự thư phòng lẳng nhẳng với Hiên Viên Vũ, nàng cũng không theo hấn lâm triều, bởi vì nàng dậy không nổi, càng không nhớ được.

Ba ngày sau, Viên Quân gửi thư cấp báo nói quân man di liên tiếp phát động tiến công, dân chúng cùng binh lính thương vong không ít. Hơn nữa đã tra rõ quân tình, quả thật như lời trong tấu chương thượng, cuối cùng hẳn hi vọng Hiên Viên Vũ phê chuẩn xuất quân.

Hiên Viên Vũ đem thư của Viên Quân đưa cho nàng xem, nàng xem xong rồi, không lên tiếng, đem thư trả lại cho hắn.

Vì vậy, Hiên Viên Vũ liền viết chữ “Chuẩn”, chuẩn bị khoái mã đưa đến biên thù.

Lúc này, Tiêu Tương Phi đột nhiên nhìn hắn chăm chú nhẹ giọng nói: "Hoàng thượng, Phi Nhi muốn đi ra tiền tuyến, Phi Nhi cả ngày sống ở trong cung, không biết tình hình dân gian thế nào, bồi bên cạnh hoàng thượng, sợ rằng ngày nào đó có chủ ý sai lầm, chính là dân chúng lầm than, đem nhân dân vùi trong nước sôi lửa bỏng, cho nên kính xin hoàng thượng ân chuẩn Phi Nhi theo Viên đại nhân cùng nhau đánh đuổi man di, thị sát dân tình."

Hiên Viên Vũ nhìn nàng thật thâm thúy, như có điều suy nghĩ, vẻ mặt hết sức phức tạp, nội tâm không biết đang nghĩ gì. Cho đến thật lâu thật lâu, hắn mới giống như hạ quyết tâm gật đầu đáp ứng.

"Trẫm chuẩn cho nàng đi. Chỉ là, nàng ở bên ngoài phải cẩn thận một chút, gặp phải nguy hiểm thì phải chạy, không được để chính mình gặp nguy hiểm, cho nàng thời gian ba tháng, ba tháng sau bất luận như thế nào, nàng cũng phải trở lại hoàng cung, trở lại bên người trẫm." Hắn trịnh trọng nói, tay để ở trên vai nàng. Hắn đã nghĩ qua, mấy ngày qua Phi Nhi ở bên giúp hắn xử lý triều chính, đã không ít đại thần có ý kiến, nếu như chuyến xuất quân này của nàng có thể đưa đến tác dụng, tương lai nàng hỗ trợ hắn xử lý triều chính, dĩ nhiên sẽ không ai dám ý kiến nữa. Cho nên, đây chính là nguyên nhân hắn nguyện ý để nàng tự do bay lượn.

Tiêu Tương Phi không vui nhìn Hiên Viên Vũ, giống như nàng một đi không trở lại, mặc dù nàng rất muốn làm như vậy. Tiêu Tương Phi chỉ muốn xem cách đánh trận của người cổ đại mà thôi, cũng không phải đích thân làm, dĩ nhiên còn thuận đường đi du lịch ngắm nghía cảnh sắc đó đây, xem một chút phong thổ man di. Trời, mới kể ra thôi nàng đã muốn đi ngay rồi. Dĩ nhiên, Hiên Viên Vũ chắc là sẽ không biết.

"Biết, ta sẽ quay trở về. Với thân thủ của ta ai mà đụng đến nổi được? Ta không làm người bị thương đã tốt lắm rồi." Tiêu Tương Phi rất tự tin với thân thủ của mình, dù sao nàng cũng là một đặc công chân chính nha.

Hắn bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt bất cần của nàng, biết nàng không thích nghe mình nói chuyện, nhưng hắn vẫn nhịn không được dặn dò, mãi cho đến khi nàng chán ghét mới thôi.

Trước khi đi, Tiêu Tương Phi đi chào Thái hậu, Thái hậu vừa nghe nàng muốn đi đánh giặc, bị dọa sợ, liên tiếp khuyên nàng không nên đi, còn chuẩn bị đi tìm Hiên Viên Vũ để bảo hắn ngăn nàng. Cuối cùng, Tiêu Tương Phi phải thuyết phục mãi, nói là hai người bọn họ bàn bạc kỹ rồi mới quyết định, lúc này mới dẹp yên Thái hậu.

"Vậy người phải cẩn thận, để hoàng thượng phải thêm thị vệ bảo vệ người." Thái hậu thân thiết vỗ tay nàng lo lắng không dứt nói, không thể tưởng tượng nổi một cô gái lại muốn đi cái loại địa phương như thế, bà sao mà không lo được.

"Thái hậu, Phi Nhi nhất định sẽ cẩn thận, Thái hậu đừng lo lắng." Nàng mỉm cười nói với vẻ cảm kích.

Từ Vị Ương cung đi ra, Hỉ Nhi, Thảo Nhi liền nói: "Tiểu thư, để Hỉ Nhi và Thảo Nhi đi cùng ngài được không." Các nàng là cận thân cung nữ của nàng, không lý nào lại không đi theo.

"Các người." Tiêu Tương Phi nhìn họ, cũng không biết có nên để họ đi cùng không, trên đường chắc chắn sẽ có nguy hiểm, nàng sợ mình sẽ không bảo vệ được họ. "Các người vẫn không nên đi, ta e sẽ có nguy hiểm."

"Tiểu thư, bốn người chúng tôi muốn đi, chúng tôi phải bảo vệ tiểu thư." Hỉ Nhi giành nói, trong lời nói đã tỏ rõ hạ quyết tâm.

Tiêu Tương Phi muốn phản đối, nhưng bọn Hỉ Nhi căn bản cũng không để ý tới nàng, giống như chỉ thông báo cho nàng biết quyết định của họ, cũng không cần nàng đồng ý hay không.

Quả nhiên, lúc xuất phát, trừ nàng và 4 cung nữ, lại còn thêm một đám thị vệ và một xe y phục nữa.

Cảnh long trọng này khiến Tiêu Tương Phi thấy mà phải trợn mắt há mồm, ngay cả Thái hậu cũng chạy tới tiễn, mà Thái hậu đi thì những phi tần khác cũng không thể không xuất hiện. Không ít người mang vẻ mặt đến xem kịch vui, cũng không ít người cười nhạo nàng đi chịu chết.

Tiêu Tương Phi không để những trò này vào mắt, tâm tình của nàng hiện tại vô cùng thoải mái, vừa nghĩ tới từ hôm nay trở đi, nàng có thể ở bên ngoài sống cuộc sống tự do tự tại thì vô cùng hưng phấn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Quân Doanh

Editor: Vệ Tử Y

Nhìn hoàng cung càng ngày càng cách xa, Tiêu Tương Phi rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, tạm thời không cần phải suy nghĩ tính toán, tạm thời có thể thư thái một chút rồi.

"Hỉ Nhi, khi nào thì đến quân doanh?" Tiêu Tương Phi vén màn xe lên hóng mát không chút để ý hỏi.

Hỉ Nhi suy nghĩ một chút trả lời: "Tiểu thư, chắc khoảng 15 ngày, chậm thì khoảng 20 ngày."

Tiêu Tương Phi giật mình, nửa tháng? Đây không phải là muốn mạng người sao? Bắt nàng ở trong xe ngựa ngay góc nửa tháng, không điên mới là lạ. "Chẳng lẽ không còn đường nào nhanh hơn sao?" Tiêu Tương Phi rầu rĩ hỏi, niềm vui mới rồi đã bay đi đâu mất.

Nộ Nhi che miệng cười, nhìn qua cũng biết tiểu thư chưa bao giờ đi xa. "Tiểu thư, trừ phi ra roi thúc ngựa, chạy không ngừng vó, may ra trong vòng ba ngày có thể tới."

Thảo Nhi, Hoàn Nhi cũng che miệng nhìn nàng cười không ngừng.

Nàng võ đầu muốn than thở, sớm biết thế nàng đã cỡi ngựa rồi, vừa có thể xem phong cảnh, lại không cần ru rú trong xe ngựa.

"Ta muốn cỡi ngựa." Nằm hơn nửa ngày, Tiêu Tương Phi rất cuộc không nhịn được đứng dậy, muốn vén màn xe bò ra ngoài.

"Tiểu thư." Bốn cung nữ kinh hãi, vội vàng kéo lấy y phục của nàng, đưa nàng trở lại trong xe ngựa.

Tiêu Tương Phi lần nữa bị kéo về bên trong xe, không vui nói: "Các người làm gì, ta muốn cỡi ngựa, ở trong xe chán chết được." Muốn nàng ở trong xe ngựa ngây ngô mười lăm ngày? Thật muốn ép nàng điên, không được, nàng không thể chịu được.

Bọn Hỉ Nhi hai mặt nhìn nhau, tiểu thư cỡi ngựa, đừng nói họ không muốn, coi như nguyện ý thì chuyện cỡi ngựa cũng không dễ chịu gì hơn. Ngộ nhỡ hoàng thượng biết được, nhất định sẽ giáng tội xuống.

Thấy bốn người không nói lời nào, Tiêu Tương Phi lại bò dậy muốn đi tìm ngựa, lần này như cũ bị bốn người lần nữa kéo trở lại.

Hỉ Nhi thỏa hiệp: "Tiểu thư, ngài chờ một chút, Hỉ Nhi ra ngoài nói trước với Tổng phó tướng." Hỉ Nhi tin tưởng, tiểu thư khẳng định không cười được bao lâu đâu, không bằng để cho nàng ném thử một chút mùi vị cũng được.

Lúc này đến phiên Tiêu Tương Phi thỏa hiệp, an tĩnh lại. Nhìn Hỉ Nhi đi ra tìm chỉ huy đội thị vệ Tổng phó tướng nói chuyện.

Chỉ chốc lát sau, ngựa đã được dắt tới, Tiêu Tương Phi vô cùng vui vẻ trèo lên, vui vẻ cười đến cuối ngày.

"Tiểu thư, còn cỡi ngựa nữa không?" Hôm sau, Hỉ Nhi cười híp mắt hỏi người đang còn nằm lười trên nệm êm không chịu dậy.

Cỡi ngựa? Tiêu Tương Phi cái mông đau đến không muốn sống, muốn khóc mà không có nước mắt. Trời ạ, cỡi ngựa cũng là một chuyện thống khổ, còn không bằng ngồi xe ngựa.

"Hôm nay không cỡi nữa." Tiêu Tương Phi nản lòng thoái chí nói, hôm qua cao hứng, hôm nay thì như bị dằn một trận, không khơi được một chút hứng hứng thú .

Bọn Hỉ Nhi thì thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư đúng là ham cái mới lạ, cũng may nàng chịu khổ rồi thì không làm các nàng phiền lòng nữa.

Sau nửa tháng cuối cùng cũng đến quân doanh, Viên Quân đã sớm nhận được tin tức, chờ ở ngoài thành từ sớm.

"Tiểu thư, chúng ta đã đến." Bọn Nhi mừng rỡ thông báo, tin này cũng khiến tinh thần Tiêu Tương Phi phấn chấn.

"Thật tốt quá." Nàng sắp ốm vì buồn rồi, cũng may, ngủ một giấc, tâm sự, ngắm phong cảnh, một ngày cũng qua. Bây giờ nghe nói đã tới nơi, bao nhiêu không vui liền tiêu tán như mây khói.

Tiêu Tương Phi vội vàng từ trong xe ngựa bò ra ngoài, mấy cung nữ cũng không ngăn nàng nữa.

"Thần tham kiến tiểu thư." Viên Quân thấy nàng từ bên trong xe ngựa bò ra ngoài, có loại cảm giác buồn cười lại không dám cười, Tiêu Tương Phi ở trước mặt hẳn chưa từng tự chú ý tới hình tượng của mình. Để cho hẳn cảm nhận được nàng thực sự, một nữ nhân thực sự.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Thị Sát

Editor: Vệ Tử Y

"A, Viên đại nhân, sao người lại tới đây?" vừa ra khỏi xe đã nhìn thấy Viên Quân, nàng kỳ quái hỏi.

Viên Quân cười cười, thái độ như cũ rất cung kính: "Thần biết tiểu thư hôm nay đến, cho nên cố ý ra nghênh tiếp." Kể từ khi Tiêu Tương Phi hiển lộ tài hoa của nàng hậu ở hoàng cung, sự tôn kính của hãn đối với nàng ngày càng thăng hoa.

Nàng gật đầu, nhìn thấy mọi người đều là cõi ngựa tới, vì vậy trong lòng chỉ muốn nhanh chóng về đến quân doanh rồi nghỉ ngơi. "Chúng ta về nhanh thôi." Nàng thật rất mệt mỏi, xương cốt đều rã rời cả rồi.

Viên Quân cũng nhìn ra nàng mệt mỏi, vì vậy liền ra lệnh mọi người lên đường quay về trại, không lâu đã đến doanh trại đóng ngoài thành không xa.

Nhìn tướng sĩ chinh tề, tinh thần phấn chấn, lại xem cách bố trí doanh trại, Tiêu Tương Phi cảm thấy những chiến sĩ biên phòng này quả thật không tệ, không có cảnh luống cuống lo sợ nơi trận tiền.

"Tiểu thư, ngài đi nghỉ ngơi trước một chút đi." Viên Quân dẫn nàng cùng bốn người Hỉ Nhi đến cái lều to nhất, lớn nhất.

Đến trước lều hẳn dừng lại, ngoài lều có mấy linh cảnh vệ. "Tiểu thư, đây là lều của ngài, mấy người Hỉ Nhi cũng cùng ngài ở đây. Không biết tiểu thư có ý kiến gì hay không?" Hẳn sợ Tiêu Tương Phi không thích ở cùng hạ nhân nên mới hỏi.

Tiêu Tương Phi lắc đầu, có mấy người Hỉ Nhi ở cùng nàng mới có cảm giác an toàn. "Ta cảm thấy an bài như thế không tệ, cứ như vậy đi." Nói xong, nàng dẫn đầu vén màn trướng lên đi vào bên trong, đám người Hỉ Nhi cũng theo vào.

Trong trướng vật dụng đầy đủ, có thể ví là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ. Ngoài giường êm, còn có vật phẩm trên bàn. "Tiểu thư, chỗ này không tệ." Thảo Nhi hưng phấn nói.

Tiêu Tương Phi cũng đồng ý gật đầu, nàng cảm thấy rất được. "Rất tốt, rất tốt." Nàng hoạt động tứ chi, thả lỏng gân cốt, rốt cuộc thì sau nửa tháng bàn chân đã chạm đất rồi.

Bọn Hỉ Nhi vội vàng dọn dẹp, đem mấy đồ đạc trên giường trên bàn cất đi rồi vội vàng đi nấu nước châm trà.

Dưới sự hầu hạ của đám Hỉ Nhi, Tiêu Tương Phi thư thái tắm rửa, Hỉ Nhi còn giúp nàng xoa bóp. Cuối cùng, thoải mái ngồi ở bên bàn, uống trà ăn điểm tâm.

"Hỉ Nhi, lát nữa chúng chúng ta đi tìm Viên đại nhân, chúng ta cũng không phải là tới hưởng thụ mà đến làm việc, trợ giúp Viên đại nhân đánh lui man di." Vừa uống trà, nàng vừa nói.

"Dạ, tiểu thư." Hỉ Nhi đáp được rất nhanh, gấp vài cái điểm tâm mới ra lò cho nàng thưởng thức.

Tiêu Tương Phi vội vội vàng vàng ăn qua loa, khăn cấp đứng lên mang bọn Hỉ Nhi Hoàn Nhi ra ngoài. Tiêu Tương Phi rất muốn nhanh chóng xem quang cảnh, phong thổ và tình hình quân sự nơi này.

Họ nhanh chóng tìm được Viên Quân, hắn đang cùng mấy vị tướng quân thị sát quân tình. Nhìn thấy họ, liền cung kính hành lễ nói: "Tiểu thư, sao ngài không ở trong lều nghỉ ngơi?"

"Ta muốn ra ngoài xem một chút." Tiêu Tương Phi mỉm cười, nhẹ nhàng nói với Viên Quân và mấy vị tướng sau lưng.

Viên Quân rất bội phục nàng, nếu là người khác đã sớm gào khóc lu loa, mà nàng lại thần thái sáng láng, còn hăng hái đi dạo trại lính. "Vậy thần dẫn tiểu thư đi chung quanh xem một chút."

"Được." Tiêu Tương Phi phấn khích, hơn nữa rất muốn xem thực lực quân sự quân ta. Như vậy, không chỉ có thể thăm dò tình huống, còn có thể định ra phương án tác chiến tối ưu.

Quân lực Hiên Viên vương triều rất mạnh, chỉ nhìn doanh trại chỉnh tề, tướng sĩ tinh thần sáng láng, nhìn quân sĩ đang thao luyện trên thao trường mạnh mẽ sinh uy, Tiêu Tương Phi thắc mắc vì sao đám man di kia dám đến gây chiến?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Thành Lạc Nhận

Editor: Vệ Tử Y

Sau một phen khảo sát nghiên cứu, Tiêu Tương Phi vẫn phải đưa ra kết luận đã có ngay từ đầu là : tướng sĩ Hiên Viên vương triều quá dũng mãnh. Cũng không biết ai là người huấn luyện? So với quân sự gia hiện đại còn lợi hại hơn.

"Tiểu thư, chúng ta lúc nào thì xuất chinh?" Viên Quân ở giới thiệu xong, không nhịn được muốn hỏi ý kiến của nàng.

Tiêu Tương Phi quét mắt một lượt những tướng sĩ theo hầu một bên mới nở một nụ cười nói với Viên Quân: "Viên đại nhân, các vị tướng quân, Tiêu Tương Phi chỉ là tới xem một chút, các ngài cứ y theo kế hoạch mà làm, không cần hỏi ta, cứ xem như ta đến dạo chơi thôi là được rồi."

Mọi người há mồm cứng lưỡi, có chuyện như vậy sao? Bọn họ vốn tưởng nàng đến đây sẽ đưa ra áp lực lớn cho họ, nhưng trải qua một màn này thì không ai còn nghĩ Tiêu Tương Phi lợi hại như lời Viên đại nhân nói nữa.

"Dạ, tiểu thư." Bọn họ đồng thanh đáp, ước gì nàng chính là cái bao cỏ, cái gì cũng không hiểu, chẳng qua là mượn danh dạo chơi thôi.

Viên Quân rất buồn bực, hăn cho là nàng tới chỉ huy tác chiến, không nghĩ nàng lại phải tay cái gì cũng không muốn làm, chỉ là đến xem trò vui .

Trở lại lều hăn mới hỏi ra nghi ngờ trong lòng, trong mắt hăn, nàng hăn không phải là cô gái như vậy.

Không ngờ, Tiêu Tương Phi nghe được thì bật cười "Viên đại nhân, ta một nữ nhân can thiệp quân vụ làm gì? Vốn mang binh đánh giặc là việc của các tướng quân, nếu ta cứ cố chen vào há chẳng phải là khiến các tướng quân không phục, khiến bọn lính không nghe lệnh sao? Huống chi, ta xem bọn họ bây giờ rất chính tề, chúng ta cứ chờ xem."

Nghe những lời này, Viên Quân bưng tỉnh hiểu ra, thế gian này người có thể đối với nữ nhân khâm phục cam bái hạ phong không nhiều lắm, theo lời nàng nếu áp đặt can thiệp, sợ rằng sẽ phản tác dụng, không bằng khoanh tay đứng nhìn, đến lúc cần lại ra tay hiệp trợ, như thế hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

"Tiểu thư, thần bội phục." Viên Quân chưa bao giờ phục một nữ nhân nào, ngay cả nam nhân cũng cực ít, nhưng hôm nay hăn thật sự thật tâm thật ý bội phục một nữ nhân.

Tiêu Tương Phi chỉ cười cười, nàng cũng không phải quá coi trọng cái nhìn của người khác, chính nàng cảm thấy tốt thì là tốt, không tốt là không tốt. Hiện tại, nàng còn có một việc quan trọng khác phải làm.

"Viên đại nhân, sau này ngài chỉ cần nói cho ta biết chiến lược của bọn họ là được, lúc xuất chinh ta sẽ cùng đi. À, phiền ngài tìm cho ta mấy bộ y phục binh lính. Còn nữa..., ta muốn cùng mấy người Hỉ Nhi đi dạo trong thành một chút."

Viên Quân sửng sốt, không biết nàng muốn làm gì, chỉ là, nàng nói gì hăn cũng sẽ làm được. "Dạ, tiểu thư. Xin tiểu thư yên tâm, thần nhất định làm được." Tâm của hăn đã sớm bất tri bất giác nghiêng về hướng nàng,

hoàn toàn thần phục mệnh lệnh của nàng, ngay cả chính hãn cũng không tự chủ.

Tiêu Tương Phi rất hài lòng. Sau đó mới phân phó đám người Hỉ Nhi, cùng nhau vào thành đi dạo.

Tòa thành nhỏ nơi biên tái có một cái tên rất êm tai, Lạc Nhạn thành. Nghe nói, cái tên Lạc Nhạn có không chỉ do nơi này nhiều chim nhạn, chủ yếu cái tên này do Hiên Viên Vũ cố ý đặt với ý nghĩa chim nhạn về tổ, cũng chính là chim nhạn quay về Hiên Viên vương triều, khiến Tiêu Tương Phi có cảm giác như con trẻ quay về trong vòng tay ôm ấp của mẹ hiền.

Hiên Viên Vũ quả thật rất có tài hoa, cũng rất có năng lực lãnh đạo. Đây là cảm xúc sau khi Tiêu Tương Phi vào thành. Trong thành ngay ngắn rõ ràng, trừ dân bản địa, còn có nhiều màu da dân tộc khác, thương nhân từ nam chí bắc biến nơi này thành nơi vô cùng phồn hoa, mặc dù so với kinh thành hầy còn thua kém, nhưng không khó nhìn ra nơi này sắc màu dân tộc rất phong phú. Dùng ngôn ngữ hiện đại thì chính là một Liên Hợp Quốc thu nhỏ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Nhiệm Vụ Thứ Hai

Editor: Vệ Tử Y

Có điều niềm vui của Tiêu Tương Phi cũng không kéo dài lâu, từ Lạc Nhạn thành trở về, năm người mệt mỗi năm ngủ không bao lâu, nàng đột nhiên bị người lạng lẽ đánh thức.

Như có linh tính, vừa mở mắt tay đã đặt vào chỗ giấu chủ thủ, đồng thời trong lòng không ngừng hồi tiếc, từ khi nào nàng bắt đầu mất đi tính cảnh giác như vậy.

"Ai? !" Hạ thấp giọng quát lên, nửa người trên đã bật dậy. Bởi vì nhất thời khẩn trương cùng cảnh giác, lông tóc đều dựng cả lên, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm đối phương.

Không ngờ lại nghe được âm thanh đê nén quen thuộc: "Tiểu thư, đi theo ta." Nói xong, chủ nhân tiếng nói liền nhẹ nhàng linh hoạt rời khỏi, chỉ thấy một bóng dáng lả lướt thoáng qua.

Tiêu Tương Phi đã nhận ra là ai, cũng nhanh chóng vọt dậy, lạng yên không tiếng động nhắc màn lều đi theo bóng dáng yếu diệu kia đến rừng cây ngoài khu trại.

"Hoàn Nhi, người tìm ta có chuyện gì?" Tiêu Tương Phi đột nhiên khựng lại vì người đứng trước cũng đã ngừng lại.

Không sai, bóng dáng xinh xắn lạnh lợi kia chính là cung nữ cận thân của nàng Hoàn Nhi. Cũng chính là người của tổ chức Độc Lang, e là tổ chức lại giao nhiệm vụ.

"Hoàn Nhi, có phải Độc Lang có nhiệm vụ giao cho ta hay không? Người cũng biết, nơi này là trọng địa quân sự, lại sắp đánh giặc, ta không thể tiếp nhận nhiệm vụ gì." Nàng nhú mày nói, cái nào nặng cái nào nhẹ, nàng vẫn có thể phân được rõ ràng .

Hoàn Nhi thi lễ, một mực cung kính nói: "Tiểu thư, tổ chức đúng là có nhiệm vụ, chỉ là nhiệm vụ này và việc đánh giặc lần này cũng có liên quan."

Tiêu Tương Phi buồn cười, thật là không thiếu chuyện lạ, nàng mới ra cửa đi theo quân đội đánh giặc, cũng có thể đẻ ra theo một cái nhiệm vụ. Trời ạ.

"Nhiệm vụ gì?" Nàng hơi nhếch miệng, cười như không cười hỏi.

Hoàn Nhi đoán biết nàng đang suy nghĩ gì, trên mặt một mảnh bình tĩnh, cũng không vì vậy mà có biểu hiện gì khác, vẫn cung kính nói: "Đây là nhiệm vụ tổ chức giao cho ngài." Nói xong, đưa lên một tờ giấy, sau đó an tĩnh đứng sang một bên.

Nàng nghi ngờ nhận lấy mở ra, vừa nhìn, nhất thời không có lời nào để nói. Độc Lang giao cho nàng nhiệm vụ đi ám sát thủ lĩnh man di Đột Bát Hỏa. Thật đúng là ở nơi nào cũng tận dụng được không lãng phí một chút công sức, đoán chừng nàng đi đâu thì Độc Lang cũng có thể kiếm một nhiệm vụ ra cho nàng làm.

"Cái này?" Nàng chau chau mày, bình thản nói.

Hoàn Nhi gật đầu, sau đó không rõ chân tướng nhìn nàng, chẳng lẽ nàng cho là rất đơn giản? "Tiểu thư, ngài ngàn vạn lần không được chủ quan, thủ lĩnh man di Đột Bát Hỏa này cũng không phải là một người đơn giản, tổ chức đã phái người ám sát nhiều lần, nhưng là vẫn thất bại quay về." Thật ra thì, Hoàn Nhi rất lo lắng, bởi vì nghe nói nhiều người thất thủ như vậy nên nàng không yên lòng để Tiêu Tương Phi đi.

Thất bại? Tiêu Tương Phi nhíu chặt mày, nếu như nhiều người như vậy cũng thất thủ, chỉ có thể nói, Đột Bát Hỏa này là một cao thủ rất lợi hại.

"Hắn am hiểu cái gì? Ưu điểm của hắn là gì? Khuyết điểm của hắn là gì? Hắn yêu thích nữ sắc không? Thích tiền tài không? Hắn kết hôn chưa? Có con cái không? Có mấy thê thiếp?" Cái miệng nhỏ hỏi liên thoảng.

Hoàn Nhi nghe xong, đem bao nhiêu tin tình báo mình biết được nhất nhất nói ra. Bao gồm ý thích của Đột Bát Hỏa, tình huống cá nhân, bộ lạc của hắn vân vân.

Hồi lâu, Tiêu Tương Phi nghe xong, không nói gì, không biết nàng đang nghĩ gì, cuối cùng chỉ là nhàn nhạt nói một câu: "Nhiệm vụ này, ta đi." Dứt lời, cũng không để ý Hoàn Nhi quay trở lại doanh trướng.

Hoàn Nhi vội vàng đuổi theo, nàng không biết tiểu thư đang nghĩ gì. Có lúc, tiểu thư làm cho người ta cảm giác xa xôi không giống người thực, có lúc, nàng giống như một thể ngoại nhân nhàn nhạt quan sát cái thế giới này. Tiểu thư, làm cho người ta cảm giác rất phức tạp, càng không cách nào nắm bắt.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Mai Phục (1)

Editor: Vệ Tử Y

Cũng may người cố đại đánh giặc còn cần phải hạ chiến thư trước nên Tiêu Tương Phi có thêm thời gian ba ngày. Tướng biên quan Hiên Viên vương triều đã thỏa thuận với bọn man di bên kia sẽ khai chiến vào 3 ngày sau. Tất nhiên, không phải 3 ngày đó nằm chờ chết mà đồng thời với việc tuyên chiến mỗi bên sẽ xuất ra mưu kế, chiến lược hoặc là tập kích bất ngờ, đốt lương thảo đối phương... chẳng hạn.

Ba ngày cũng đủ cho Tiêu Tương Phi dùng, trước đó Hoàn Nhi đã đưa cho cô một bộ y phục man di, nàng thì lo tìm hiểu lịch sử của man di tộc này. Biết được, tộc man di này cũng đồng dạng với tộc người Kim - Nữ Chân Đại Liêu quốc trong lịch sử cổ đại Trung Quốc, bởi vì đất nghèo vật thiếu nên quanh năm bần cùng nghèo khó, dần dần ghen tức với Hiên Viên vương triều phồn hoa phú cường, hơn nữa còn có ý đồ thôn tính.

Nghe nói, chính sách của Hiên Viên Vũ đối với tộc man di này không tệ, cho phép những người đó đến biên giới Hiên Viên vương triều làm việc, buôn bán, nhưng thủ lĩnh man tộc Đột Bát Hỏa này lại không biết thỏa mãn, nhất định đòi chiếm lấy đất đai của Hiên Viên Vũ, vì vậy thường năm hồi ba bận sách nhiễu, đã nếm được chút ngon ngọt lại càng không buông tha.

Truyền kì nhất chính là thủ lĩnh mang cái tên kỳ quái, Đột Bát Hỏa. Vốn Tiêu Tương Phi cũng không hiểu rõ về dòng họ của mấy dân tộc thiểu số này, mới đầu nghe được cái tên Đột Bát Hỏa này cô rất muốn cười, cảm thấy rất mới lạ. Nhưng nghe xong sự tích của hắn rồi thì cười không nổi nữa.

Đột Bát Hỏa, thừa kế thủ lĩnh đời thứ năm man tộc. Tổ tông của hắn là thống trị truyền đời nơi hoang dã này, không phải chưa từng có dã tâm mà bởi vì Hiên Viên vương triều quá cường thịnh. Các đời hoàng đế Hiên Viên vương triều đều là những người có khả năng nên hoàn toàn áp chế được man tộc. Cho đến khi Đột Bát Hỏa trở thành thủ lĩnh, về mặt quân sự, huấn luyện binh lực cường mạnh, còn chiếm không ít bộ lạc lân cận, lại đoàn kết không ít tướng sĩ tài ba, mặt khác chiêu mộ nhân tài về trồng trọt khắp nơi, trên chính đất đai của mình đã thử trồng thành công nhiều giống cây nông nghiệp .

Quan trọng hơn là, Đột Bát Hỏa tuổi gần 30 mà chưa từng lấy vợ, chỉ nạp một thiếp, cũng chưa có con nối dòng. Điều này nói rõ, tất cả tinh lực của hắn đều đặt vào việc thống trị, nói rõ người này khó đối phó, tựa hồ không có bất kỳ nhược điểm.

"Tiểu thư, ngài chừng nào thì lên đường?" Hoàn Nhi lặng lẽ hỏi, nếu Tiêu Tương Phi mất tích, nàng phải tìm lý do thích hợp để trấn an mấy người kia, nếu không mọi người hoảng loạn đi tìm thì ai còn tâm tình mà đánh giặc?

Tiêu Tương Phi nhíu chặt chân mày, nàng vẫn đang rầu rĩ, đây cũng không phải chuyện dễ dàng như lần ám sát Vương đại nhân, nhanh thì hai ngày là xong, chậm thì một tháng tới ba tháng cũng có khả năng. Nếu mình tự nhiên mất tích như thế có thể sẽ khiến Viên Quân hoài nghi hay không, có thể bị Hiên Viên Vũ hoài nghi hay không, và cả những kẻ luôn nhìn vào nàng chăm chăm nữa?

"Hoàn Nhi, ta không đi được." Nàng thành thật nói, không có biện pháp nào khác.

Hoàn Nhi lại đột nhiên cười, ném một bộ y phục cho nàng, sau đó làm bộ phớt tình nói: "Tiểu thư không phải nói, không muốn làm trở ngại việc quân nên âm thầm đi mất, chỉ muốn tới du sơn ngoạn thủy, tiểu thư còn nói mấy ngày nữa mới trở về."

Tiêu Tương Phi nhìn nàng, cũng đột nhiên cười. Nhận lấy y phục, cất vào.

Đêm khuya yên tĩnh, Tiêu Tương Phi mang theo y phục Hoàn Nhi đưa và một ba lô nhỏ, lặng lẽ rời lều ra khỏi quân doanh.

"Tiểu thư, ngài phải cẩn thận." Hoàn Nhi đuổi theo nàng, thận trọng nói, nhìn chung quanh trái phải như sợ bị người phát hiện.

"Không sao, người trở về đi. Có người hỏi thì giúp ta chống đỡ, cứ như vậy." Tiêu Tương Phi phất tay, chui vào trong rừng rậm, biến mất ở trong bóng đêm.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Mai Phục (2)

Editor: Vệ Tử Y

"Tiểu thư đi rồi." Sáng hôm sau, Hoàn Nhi hoang mang sợ hãi giờ một phong thư thét to, lập tức đánh thức ba người còn lại.

Hỉ Nhi trực tiếp từ trên giường êm nhảy dựng lên, khẩn trương vọt tới trước mặt Hoàn Nhi đoạt lấy bức thư, đọc xong sắc mặt tái nhợt, ngửa mặt lên trời thở dài: "Tiểu thư a. , tại sao không đem bọn Hỉ Nhi theo, ai sẽ chăm sóc ngài đây? Ô ô ô, nếu mà hoàng thượng biết được, làm thế nào?" Nói xong, khóc hu hu.

Thảo Nhi Nộ Nhi cũng rất lo lắng, hai mặt nhìn nhau, hai người cùng nhau lao ra ngoài lều, kêu to: "Viên đại nhân." Các nàng đi tìm Viên Quân.

Chỉ chốc lát, Viên Quân vội vội vàng vàng chạy đến, xem thư trong tay Hỉ Nhi rồi trên mặt cũng tràn ngập lo lắng, không ngừng nói: "Tiểu thư sợ các tướng quân cho là nàng sẽ can thiệp quân vụ, cho nên mới rời đi."

"Tiểu thư nói, nàng sẽ về, chờ khi quân tình cần nàng, nàng tự nhiên sẽ trở về." Hoàn Nhi nức nở nói, ôm đầy hi vọng.

"Chỉ hy vọng như thế." Viên Quân thì thào nói. Đồng thời cũng nói ra tiếng lòng của đám Hỉ Nhi.

Sau khi ra khỏi doanh trại, Tiêu Tương Phi thâm nhập thành công vào lãnh thổ man tộc, hóa trang biến thành một cô gái man tộc.

Hòa vào một đám dân chạy nạn, hầu hết những người này đều là người man tộc, dân tộc mình khai chiến, bọn họ sợ sẽ bị người của Hiên Viên vương triều trả thù, cho nên vội vàng rời khỏi thành Lạc Nhạn.

"Cô nương, cô là người trại nào?" Một trung phụ được nàng dìu đỡ, vừa đi vừa hỏi.

Trại nào? Nàng làm sao biết, vì vậy nàng lắc đầu, y y nha nha làm như người câm.

Trung phụ quả nhiên bị lừa, thầm nghĩ thật đáng tiếc, một cô nương xinh xắn như vậy mà lại bị câm, thật đáng thương a. "Không sao, người đi theo chúng ta, chúng ta nhất định có thể trở về." Trung phụ quá tốt bụng, không hỏi nàng nữa, ngược lại an ủi nàng.

Tiêu Tương Phi gật đầu, cảm thán người dân nơi đây vẫn rất thuần phác, không mấy kẻ có dã tâm, chỉ là người khác mà thôi.

Đi không bao lâu, bọn họ bị cản lại, mặc dù họ mặc y phục man tộc nhưng vẫn bị hoài nghi thân phận, phải lục soát, báo thân phận, cuối cùng còn bị kéo đến quân đội man tộc, chắc là muốn tra khảo nữa đây.

Bất kể là nguyên nhân gì, nàng cũng cảm thấy mình quá may mắn, cứ nhiên không làm mà hưởng, được lợi mà chẳng mất công, thành công vào được doanh trại quân địch. Chuyện này tiết kiệm không ít công phu, không ít phiền toái cho nàng, còn làm sao để thâm nhập được vào doanh trại quân địch nữa.

Họ bị đưa đến một gian lều, trong đó đã có vài người man tộc, mấy binh lính man tộc rất khách khí, chỉ nói : "Về sau, các người tạm thời ở nơi này, cho đến khi quân ta thắng trận mới thôi."

Nói thế nghĩa là họ không thể đi, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại đây. Tiêu Tương Phi đỡ trung phụ, nhanh chóng suy nghĩ, cơ hội tới, tối nay nàng sẽ hành động.

Trời cao hoàn toàn ủng hộ nàng, họ ở trong lều không bao lâu, nàng và mấy cô gái trẻ bị mấy hỏa đầu quân (anh nuôi) dẫn đến nhà bếp, bảo giúp họ nấu cơm giặt quần áo.

Tiêu Tương Phi lựa chọn giặt quần áo, nàng còn phải điều tra địa thế, dù là đường trốn hay tình hình doanh trại cũng vậy. Trên đường đi Tiêu Tương Phi cũng không quan sát được nhiều bởi vì nàng không thể xem một cách quang minh chính đại mà phải lén nhìn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Đột Bát Hỏa

Editor: Vệ Tử Y

Thật ra, giặt xong quần áo, Tiêu Tương Phi vẫn phải giúp nhà bếp rửa rau, làm việc vặt ... tự nhiên có nhiều cơ hội hơn để điều tra địa hình. Nàng cũng thấy rõ ràng, quân đội Đột Bát Hỏa này cũng không tầm thường. Chinh tề, hơn nữa vô cùng nghiêm chỉnh huấn luyện, không kém hơn quân đội của Hiên Viên Vũ chút nào, thật sự là lực lượng ngang nhau, chẳng phân biệt được trên dưới.

Đây là trường khổ chiến, nếu như không giết chết Đột Bát Hỏa, quả thật cơ hội phần thắng không lớn, khó trách không thể không giết Đột Bát Hỏa này. Không giết hẳn, trận đánh này không chỉ có gian khổ vô cùng mà còn vô cùng khó khăn.

"Thủ lĩnh." Đang lúc nàng trầm tư suy nghĩ, một thanh âm tựa như thiên lôi làm cho nàng tỉnh lại. Đột Bát Hỏa? ! Nàng không tự chủ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về hướng tiếng kêu.

Người đàn ông giống một loại thần, ngũ quan xuất hiện giữa lúc tranh tối tranh sáng, đôi mắt thâm thúy thâm trầm, một đôi mày rậm kéo thẳng vào tóc mai, mũi thẳng tắp, môi mỏng, có thể khiến cho tâm nữ nhân nháy loạn và nguy hiểm. Tuyệt đối, tuyệt đối là sát thủ nữ nhân.

Mà hẳn, tựa hồ cũng cảm nhận được nàng nhìn chăm chú, mắt ửng như Rada nhìn lại, hẳn chăm chú nhìn chăm chăm nàng, tựa như đang nhìn con mồi.

Lần đầu tiên Tiêu Tương Phi cảm thấy bất an, sự nhạy cảm của phái nữ cùng giác quan thứ sáu nói cho nàng biết, người đàn ông này rất nguy hiểm. Nàng nên tránh hẳn thật xa.

"Nàng là ai?" Đột Bát Hỏa đột nhiên chỉ về phía nàng, hỏi.

Binh lính đứng cạnh thấy thế, vội vàng cung kính hồi đáp: "Thủ lĩnh, nàng là tộc nhân từ thành Lạc Nhạn trốn về sáng sớm hôm nay."

"Tại sao nàng lại ở chỗ này?" Hẳn không hiểu, ánh mắt như cũ nhìn chăm chăm nàng.

Tiêu Tương Phi đã sớm cúi đầu xuống rồi, nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của hẳn, ánh mắt nhìn con mồi.

"Thưa thủ lĩnh, bởi vì phòng bếp không đủ người, cũng không có ai giặt quần áo, cho nên cố ý cho các nàng đến giúp một tay." Tên đi theo chùng tướng lãnh vội vàng đáp.

Đột Bát Hỏa lúc này mới có vẻ dăm chiêu gật đầu, đột nhiên đi tới bên cạnh nàng, vẫn nhìn nàng, còn đánh giá từ trên xuống dưới, trái sang phải.

Tiêu Tương Phi âm thầm kêu khổ, tại sao hẳn không chú ý người khác? Nhất định chú ý tới nàng đây? Nàng rõ ràng đã không để lại dấu vết rồi, tại sao cứ bị người nhắm vào như vậy.

Thật ra thì, chính Tiêu Tương Phi nàng không biết, chủ yếu là bởi vì khí chất đặc biệt của nàng xuất phát từ đặc điểm phụ nữ hiện đại và một người đặc công, dĩ nhiên khác biệt so với phụ nữ thời này rồi.

Đột Bát Hỏa nếu như không chú ý tới nàng, chính là sai lầm của hắn. Nàng, như một ngọn lửa hấp dẫn thiêu thân, Đột Bát Hỏa không phải là người khác, hắn là thủ lĩnh.

"Người, tên gì?" Hắn đột nhiên mở miệng hỏi, mắt sáng như đuốc.

"A, y, a, a." Tiêu Tương Phi nỗ lực giả trang thành bộ dạng ngớ ngẩn, há mồm phát ra những âm thanh loạn xì ngầu.

Đột Bát Hỏa quả nhiên mắc mưu, chỉ thấy hắn nhú mày rồi nói: "Người là người câm, không biết nói chuyện hả? Biết chữ không? Viết ra cho ta."

Viết? Nàng suy nghĩ một chút, thái độ không thay đổi nhưng vẫn thuận theo ngồi xuống vẽ mấy chữ trên cát: Nặc Mẫn Y Tô. Sau đó, đứng dậy một mực cung kính thối lui đến bên cạnh, cúi đầu không dám nhìn hắn.

Nặc Mẫn Y Tô? Đột Bát Hỏa nói thầm, tên rất đặc biệt, cũng giống bản thân nàng. "Về sau, người đặc biệt tới phục vụ ta." Hắn nói với nàng.

Trời? ! Lại có chuyện trùng hợp như vậy? Nàng lại một lần nữa được lợi mà chẳng mất công, ông trời ưu đãi nàng quá đi chứ? Không phải nói Đột Bát Hỏa này rất cảnh giác, rất cẩn thận sao? Hắn sao có thể tùy tiện tin tưởng người khác, hơn nữa còn để cho nàng làm thiệp thân thị nữ?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Thất Thủ

Editor: Vệ Tử Y

Tiêu Tương Phi luôn rất cẩn thận, lần này cũng không ngoại lệ. Trong một ngày, vận khí của nàng tốt đến kỳ lạ. Chạy ra khỏi doanh trại gặp ngay đám dân man di tị nạn, bị kéo đến doanh trại đối phương, cuối cùng hoàn hảo được cái tên đáng chết mà chưa chết được Đột Bát Hỏa này nhìn trúng.

Cận thân thị nữ? Nàng không biết Đột Bát Hỏa có ý gì? Hắn muốn giữ trò quý gì? Tình báo không phải nói hắn không gần nữ sắc, chỉ có một thiệp thôi sao? Thế nào đột nhiên lại có hứng thú với nàng.

"Nặc Mẫn Y Tô, người qua đây." Đang lúc nàng trầm tư phân tích ý đồ của Đột Bát Hỏa thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng gào của hắn.

Nàng vội vã phục hồi tinh thần lại, trầm mặc nhẹ nhàng đi về phía hắn, học theo lễ tiết man di hành lễ với hắn, sau đó cúi đầu không nhìn.

"Về sau, người ở trong trướng của ta nghỉ ngơi, không có việc gì thì không cần chạy lung tung." Hắn nhìn nàng nói, cũng cảm thấy lời nói của chính mình có chút kì quái, hắn làm sao lại đối xử với một nữ nhân như vậy, sao lại an bài một nữ nhân bên người mình mà ngay cả lai lịch còn chưa biết.

Nàng vội vã gặt đầu, một mực cung kính lui sang một bên. Nội tâm lại sôi trào không dứt, người này lại bảo mình ở trong lều trưởng của hãn, đây là ý gì? Đây đúng là một cơ hội rất tốt, nàng có thể dễ dàng giết hãn rồi.

Đột Bát Hỏa đối với sự nhu thuận của nàng rất hài lòng, triệu những tướng quân khác vào lều thương nghị chiến sự với Hiên Viên vương triều, còn không hề kiêng dè sự có mặt của nàng.

Tiêu Tương Phi cảm thấy Đột Bát Hỏa nhất định một người rất tự phụ, nếu không, làm sao lại tự tin như vậy để cho một kẻ lạ nghe chuyện quân cơ bí mật của họ? Ngay cả tướng sĩ của Hiên Viên Vũ còn không nguyện ý để nàng can thiệp mà.

Hội nghị diễn ra suôn sẻ, chỉ có Đột Bát Hỏa chủ trì quân sự, những người khác chỉ là nghe, hoặc phụ họa đồng ý, căn bản cũng không cần có ý kiến cùng đề nghị gì. Cho nên nghị sự kết thúc trước giờ ăn tối, mấy người tham mưu kế sách cùng ở lại lều dùng cơm. Đột nhiên, Đột Bát Hỏa cầm một mâm trống để riêng một ít thịt dê và hoa quả sang một bên khiến người vô cùng khó hiểu.

Hãn chỉ để nàng hầu hạ, rót rượu ..., ăn uống đến cơm no rượu say mấy người kia mới lục tục rời khỏi. Mà nàng vẫn đang đói bụng.

"Đến, người ăn đi." Tiêu Tương Phi dọn dẹp xong, chuẩn bị ra ngoài tìm cái gì ăn, không ngờ Đột Bát Hỏa đột nhiên kêu nàng lại đưa cái mâm vừa rời hãn cất riêng cho nàng.

Tiêu Tương Phi sửng sốt một chút, vội vàng nhận lấy, đi tới góc lều ngồi xếp chân ăn, nàng đột nhiên phát hiện, Đột Bát Hỏa này thật có ý tứ.

Ăn xong rồi, lại hầu hạ hãn tắm rửa sạch sẽ, nàng mới có thể rảnh rỗi tự đi tắm rửa, thật ra nàng không cần thiết tắm rửa bởi đã quyết định tối nay hành động rồi chạy, sẽ không ở lại qua đêm.

Trở lại lều, Đột Bát Hỏa còn đang ngồi bên bàn xem văn kiện. Tiêu Tương Phi không quấy rầy, yên lặng trở lại cái giường hôm nay mới được chuẩn bị cho nàng, cởi giày ngồi lên.

"Y Tô, người ngủ trước đi, ta xem xong những thứ này mới ngủ." Ngoài ý muốn, Đột Bát Hỏa đột nhiên lên tiếng phân phó nàng nghỉ ngơi trước.

Nàng gật đầu với hần, sau đó kéo chăn mỏng nằm xuống, quay lưng về phía hần.

Đột Bát Hỏa nhìn bóng lưng nàng ngây ngốc mất một lúc mới quay lại nhìn văn kiện trong tay. Hai ngày sau, đại quân của hần sẽ phải cùng đại quân Hiên Viên vương triều khai chiến, hần nhất định phải thắng lợi, hần nhất định phải làm cho con dân của hần trải qua cuộc sống thật tốt.

Tiêu Tương Phi không ngủ, nàng vẫn chờ, chỉ cần Đột Bát Hỏa ngủ thiếp đi, dưới tình huống hần không hề phòng bị, nàng nhất định sẽ một đao kết thúc hần.

Mặc dù, nàng cảm thấy rất đáng tiếc, người đàn ông này thật ra không tệ, thoát nhìn rất cơ trí, có vẻ đối xử với người cũng không xấu, ít nhất đối với nàng không tệ.

Phía ngoài lều đêm lạnh như nước, trăng tròn treo trên cao, có tiếng trùng gáy ếch kêu, gió chậm rãi thổi. Trong quân doanh có nhiều đồng lửa, thỉnh thoảng có binh lính đi lại tuần tra, cùng với binh sĩ đứng nghiêm gác lều trại, khắp nơi đều có người.

Tiêu Tương Phi nhắm mắt để chính mình tri giác toàn bộ, còn chú ý động tĩnh sau lưng. Hô hấp của Đột Bát Hỏa, động tác của Đột Bát Hỏa, cùng với ánh mắt phóng ra của hần.

Nhưng mà, nàng phải thất vọng rồi. Một đêm này, Đột Bát Hỏa không hề nghỉ ngơi, hần thỉnh thoảng nhìn văn kiện, thỉnh thoảng suy nghĩ vấn đề,

thỉnh thoảng nhìn chăm chú nàng.

Cả người Thanh Ninh căng cứng, cả đêm căn bản không chớp mắt, cũng không thể nào ngủ được, vốn là muốn hành động, nhưng hẳn không chỉ có không ngủ, mà còn vẫn nhìn chăm chăm vào phía sau lưng nàng suốt đêm, khiến cho nàng tóc gáy dựng đứng.

Sáng sớm hôm sau hẳn mới mệt mỏi nằm trên giường ngủ, còn phân phó nàng, hôm nay có thể đi phòng bếp hỗ trợ, không cần phục vụ hẳn.

Lúc này, Tiêu Tương Phi mới phát giác Đột Bát Hỏa là con hồ ly, hẳn không phải đối với nàng không có cảnh giới, mà là hẳn buổi tối căn bản cũng không ngủ, ban ngày mới ngủ. Mà ban ngày không phải thời cơ tốt để giết người.

Tiêu Tương Phi bắt đầu cấp tốc vận dụng đầu óc, nghĩ biện pháp lặng yên không tiếng động giải quyết hẳn. Ban ngày người đến người đi, tiếng người huyên náo, ngộ nhờ bị phát giác, nàng chạy trốn cũng vô cùng khó khăn.

Ban ngày đã qua, nàng vẫn không nghĩ ra biện pháp. Ban đêm lại bắt đầu phủ xuống, nàng rất cuộc sốt ruột, một ngày lại trôi qua, nàng chỉ có thời gian hai ngày, hai ngày sau, chiến tranh sẽ bắt đầu.

Ban đêm tinh thần Đột Bát Hỏa phấn chấn, lại cùng các tướng sĩ thương thảo chiến lược, sau đó cũng như tối hôm qua ăn uống một phen, lúc này mới an tĩnh.

Người này không phải tối nay lại không ngủ chứ? ! Nàng nghĩ thầm. Nàng ở bên cạnh nhìn hẳn, chuẩn bị chờ chỉ thị của hẳn.

Quả nhiên, hẳn lại nói với nàng: "Y Tô, người ngủ trước đi."

"A, a, y, a." Lúc này nàng cũng đã không thể trầm mặc, dùng đầu tay chỉ lại giường rồi lại chỉ hẳn, ý là thủ lĩnh ngài không ngủ sao? Thấy ngài hôm nay thật mệt mỏi rồi.

Đột Bát Hỏa đột nhiên cười, không lên tiếng "Y Tô, buổi tối ta không ngủ." Hẳn giải thích, lần nữa mỉm cười với nàng.

Nam nhân này, nàng hết ý kiến. Nếu hẳn buổi tối không ngủ được, như vậy không thể làm gì khác hơn là lựa chọn ban ngày tiêu diệt hẳn rồi. Vì vậy, nàng gật đầu với hẳn, tự nhiên leo lên giường của mình, quyết định, hẳn không ngủ nàng ngủ, hơn nữa muốn ngủ thật ngon.

Có thể do quá mệt mỏi, có thể một đêm không ngủ, mới đặt lưng xuống nàng đã ngủ thiếp đi. Không có đề phòng, lại càng không do dự, không có hoài nghi, nàng cứ thế đi ngủ.

Sau khi nàng ngủ, Đột Bát Hỏa rời bàn, đi thẳng tới trước giường của nàng ngồi xuống, không tiếng động ngắm nhìn dung nhan lúc ngủ của nàng.

Mà nàng, hoàn toàn không biết, không phát giác gì.

Nàng là ai?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Chạy Trốn

Editor: Vệ Tử Y

Ngủ dậy một giấc, khi tỉnh lại vừa lúc bình minh, mà nàng lại dường đủ tinh thần, hôm nay nàng muốn làm lớn một phen rồi nhanh chóng rời đi.

Nàng thức dậy cũng là lúc Đột Bát Hỏa vừa nằm xuống chuẩn bị ngủ, cho nên nàng có đủ thời gian. Tính toán chờ hăn ngủ nửa giờ, khi hăn buông lỏng nàng sẽ một đao giải quyết hăn.

Có lúc nàng lại dịch chân cho hăn, hoặc không sẽ lau cái bàn, sắp đặt cái gì đó trong lều, đồng thời cũng chú ý nhẹ nhàng để không làm kinh động hăn.

Sau khi bấm đúng nửa giờ, nàng lặng yên không tiếng động nhích tới gần hăn, đứng bên giường nhìn khuôn mặt tuấn tú ngủ say, đột nhiên phát hiện, thật ra thì hăn vẫn luôn rất thành thực mê người, chỉ tiếc, đáng tiếc, không thể không giết.

Từ phía sau lấy ra chủy thủ, không do dự nhắm vào cổ hăn xuống tay. Nàng đã có thể đoán được máu tươi sẽ vấy ra, có thể tưởng tượng tính mạng hăn mất dần trong tay nàng.

Nhưng nàng có một khắc chần chờ, bởi vì dao trong tay nàng không găm trên cổ Đột Bát Hỏa mà là rơi vào trên giường.

Tay của nàng rất đau, bởi vì bị một đôi bàn tay giam cầm, nàng thiếu chút nữa không cầm được chủy thủ trong tay. Phản xạ có điều kiện khiến nàng lập tức sử dụng một cái tay khác đối phó hãn, cả người cũng theo sát cùng nhau hành động, công kích tất cả chỗ yếu hại của hãn, như vậy khiến cho hãn không thể không bỏ qua cái tay kia của nàng để bảo vệ chỗ yếu hại của hãn.

Đột Bát Hỏa vừa bảo vệ mình, vừa công kích nàng. Hãn không phải chưa từng nghĩ đến nàng muốn giết mình, mà là không nghĩ tới, nàng lại xuống tay nhanh như vậy. Hãn cho là, nàng nhất định sẽ chờ, chờ đến khi nàng tín nhiệm hãn mới hành động. Trên thực tế, nàng quá nóng lòng.

Tiêu Tương Phi tinh táo cùng hãn giao đấu, nàng càng ngày càng phát hiện, cận chiến với hãn là một quyết định sai lầm, người man di bọn họ trời sanh cây mạnh, thật ra thì giống như nàng, đều lợi dụng ưu thế thân thể thích hợp nhất với việc cận chiến. Hai người chiến thuật giống nhau căn bản không chiếm được tiện nghi, nữ nhân lại càng liên tiếp rơi vào thế hạ phong, lần nữa bị hãn bức bách.

Nàng hối hận, nên mang theo súng, một phát liền kết liễu hãn, đỡ phải thở hồng hộc cùng hãn đánh qua đá lại, nửa điểm phần thắng cũng không có.

"Y Tô, oh, không, người nhất định không phải Y Tô, là sát thủ của Hiên Viên vương triều." Đột Bát Hỏa lúc này vẫn có mấy tâm tình nói chuyện với nàng.

"Không sai, chúc mừng người đoán đúng rồi." Nàng lạnh nhạt nói, nhưng trong lòng có chút nóng nảy, đánh lâu như vậy, vẫn không cách nào

đánh bại hắn, tiếp tục như vậy nữa, nếu có người đi vào, nàng liền xông đời, nếu không thì nàng cũng không còn hơi sức nữa.

Đột Bát Hỏa không nói lời nào, trong lòng hắn vẫn không nỡ để nàng chết, xuống tay cũng nhẹ một chút, động tác càng thêm có chút do dự. Thế mới khiến Tiêu Tương Phi có cơ hội mà thở.

Một lát sau, thể lực đã không ngừng giảm sút, càng không muốn ham chiến rồi, nếu còn tiếp tục chỉ e phải thúc thủ chịu trôi, trở thành kẻ thất bại nhất trong lịch sử bị người ta bắt làm phạm nhân.

Đánh không lại bỏ chạy, dù sao nàng cũng không sợ, chỉ cần không chết, nàng vẫn có cơ hội trở lại giết hắn. Nàng lúc này đã hạ quyết tâm chạy trốn, về sau lại giết Đột Bát Hỏa.

Nghĩ đâu vào đấy, nàng liền không ham chiến nữa, nhanh chóng nhảy xa tầm công kích của hắn, giả vờ ra hư chiêu rồi ngay lập tức ngoài dự liệu của hắn nhảy đến góc nhỏ đựng balo nhanh như chớp chạy ra khỏi lều.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Đại Chiến

Editor: Vệ Tử Y

Kỳ quái nhất chính là, Đột Bát Hỏa cũng không hô hoán, không làm kinh động đến người trong doanh trại, hãn thậm chí không đuổi theo, mặc cho nàng nhanh chóng thoát đi.

Đột Bát Hỏa chỉ đứng trong lều của mình nhìn về phương hướng nàng biến mất, đây là lần duy nhất, có kẻ không dùng nữ sắc tới ám sát hãn.

Nàng là người của Hiên Viên vương triều, hãn có thể xác định, không biết khi trận chiến kết thúc hãn có thể còn gặp lại nàng nữa hay không. Nhiệm vụ của nàng thất bại, không biết có bị trừng phạt, có thể còn sống sót hay không?

Hãn không biết tại sao mình nghĩ đến nhiều nhất chính là nàng, vốn là hãn nên tức giận, nên chán ghét người của Hiên Viên vương triều. Nhưng, giờ hãn lại không có cảm giác như thế, sự xuất hiện của nàng, mê hoặc hãn, càng làm cho hãn có một loại cảm giác khác lạ.

Tiêu Tương Phi từ doanh trại của Đột Bát Hỏa thoát ra một đường thẳng hướng nam mà chạy, cũng may là nàng trước đó đã khảo sát qua, nếu không thật đúng là hoảng hốt chạy bừa rồi.

Bởi vì sắp giao chiến cho nên lúc còn trong địa phận man di nàng hóa trang thành người của họ, ngay khi vào địa giới Hiên Viên vương triều nàng liền lập tức đổi lại y phục.

Quả nhiên hết sức an toàn đến ngoại thành Lạc Nhạn, Lạc Nhạn thành lúc này đã sớm đề phòng sâm nghiêm, không cho ra vào thành. Cho nên khi nàng đi tới ngoài cửa thành thì không thể không đứng lại.

"Đi nhanh đi, ngày mai đã khai chiến rồi, bây giờ không cho xuất nhập thành nữa." Binh sĩ trên cổng thành nói với xuống với nàng, chắc thấy nàng chỉ là một nữ nhân gây yếu thì tốt bụng nhắc nhở.

Không cho nàng vào? Vậy coi như xong, không vào thành, nàng quay về doanh trại tụ họp với mấy người Hoàn Nhi thôi. Nghĩ như vậy, Tiêu Tương Phi rời Lạc Nhạn thành đi về hướng doanh trại.

Không lâu đã đến doanh trại, vì nàng lấy danh nghĩa của Viên Quân nên liền bị dẫn vào trường gặp đám Viên Quân luôn.

"Tiểu thư, ngài trở lại?" Viên Quân nhìn thấy nàng, nửa mừng nửa lo vọt tới, không che dấu vui mừng trên mặt.

Mấy tướng lĩnh khác nhìn thấy nàng, cũng rõi rít tiến lên hành lễ, vấn an.

"Viên đại nhân, các vị tướng quân, ta đã trở về." Nàng không nói gì, chỉ là hơi hơi hướng hân và những người khác gật đầu, cười nói.

Viên Quân thấy nàng trở lại, trong lòng đã bình tĩnh lại rất nhiều, giống như chỉ cần có nàng ở đây, trận này hoàn toàn nắm chắc. "Tiểu thư, quân ta ngày mai sẽ phải khai chiến." Hãn vội vã nói.

Tiêu Tương Phi gật đầu, nàng biết, lần này trốn về, trong lòng cũng đang vì chuyện này mà lo lắng. "Chúng ta bàn bạc lại lần nữa thật kỹ." Nàng kêu

các vị tướng lãnh cùng nhau ngồi xuống.

Viên Quân cùng các vị tướng lãnh liền nghe theo nàng..., nhất nhất ngồi xuống.

"Lần này ta ngoài gặp được địch quân, hơn nữa không cần thận bị họ bắt về doanh trại. Ta phát hiện, bọn họ huấn luyện vô cùng nghiêm chỉnh, hơn nữa đều là tinh binh cường tướng, lần này đại chiến, chỉ e khó khăn." Nàng chậm rãi nói, trong lòng rất bất an.

Nhưng các tướng lĩnh nghe xong lại xem thường: "Tiểu thư, bọn họ là tinh binh cường tướng, chúng ta cũng là tinh binh cường tướng, tướng sĩ Hiên Viên vương triều chúng ta không sợ."

Tiêu Tương Phi nghe xong không nhịn được hơi nhíu mày, mạnh đối mạnh trừ tử thương vô số, càng thêm sẽ kéo dài thời gian chiến tranh, đến lúc đó hao tổn là thời gian cùng tinh lực, Hiên Viên vương triều có thể chịu được nhưng nhân dân không cầm cự được, nàng cũng chịu không thấu." Vậy ta muốn hỏi các người, các người muốn khi nào thì có thể đánh thắng trận này? Một năm hay ba năm, năm năm hay mười năm, hay là thời gian dài hơn? Một năm các người còn có thể chắc chắn, binh sĩ tự nhiên cũng còn có lòng tin, nhưng sau ba năm, năm năm, hoặc là mười năm sau, bọn họ sẽ còn có phần lòng tin này ư? Sớm đánh mất niềm tin, bại là không thể nghi ngờ, hao tổn không chỉ là người, mà còn là tài lực vật lực." Nàng nhìn bọn họ, lạnh lùng nói. Hệ quả của chiến tranh không chỉ là con người mà thôi, còn có rất nhiều nhân tố ở bên trong đấy.

Chúng tướng sĩ nghe xong hai mặt nhìn nhau, á khẩu không trả lời được. Trong khoảng thời gian ngắn, không khí rất nặng nề, tất cả mọi người không biết làm sao phản bác nàng.

"Không đối gạt các người, ta lần này cũng không phải đi chơi mà là đi dò xét địch tình, hơn nữa gặp được Đột Bát Hỏa, còn giao thủ với hắn. Ta

không thể không thừa nhận, hẳn là một nhân tài quân sự, hơn nữa công phu của hẳn cũng không yếu, ngay cả ta cũng đánh không lại hẳn." Nàng suy nghĩ một chút, vẫn nói ra mục đích ra đi lần này của mình. Hi vọng bọn họ càng thêm cảnh giác, càng thêm cẩn thận, không nên khinh địch, không nên quá tự tin.

Lần này, mọi người lại càng không nói chuyện, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc, nàng thế mà lại cùng Đột Bát Hỏa giao thủ, còn nói không chiếm được nửa điểm tiện nghi, thế này thì phiền toái rồi.

"Tiểu thư, ngài, ngài cứ nhiên chạy đi cùng Đột Bát Hỏa giao thủ? Trời ạ, nếu hoàng thượng biết, thế này, thần làm sao mà bẩm báo lại với hoàng thượng đây." Viên Quân bị lời của nàng làm cho cả kinh sợ hãi, nàng thật là quá lớn mật rồi, cứ nhiên tự mình chạy đến địa bàn của người ta, đánh với người ta một trận rồi chạy về.

"Được rồi, Viên đại nhân, ta không phải bình an trở về rồi sao? Hiện tại ta chỉ hy vọng các người lần nữa nhìn thẳng vấn đề của mình, không nên lơ là khinh địch." Nàng nói nhiều như vậy, chỉ hi vọng bọn họ không bại trận, không cần ngay cả mình thua ở đâu cũng không biết. Nàng cũng phải đi về phản tỉnh lại mình, lần này không thể nóng vội, sơ suất khinh thường nữa.

Viên Quân biết nàng không muốn nhiều lời, càng không dám miễn cưỡng. "Tiểu thư, chuyện này thần cùng các tướng quân sẽ thương nghị kỹ càng, ngài đi về nghỉ ngơi trước đi."

Nàng gật đầu đứng lên, đi về lều. Bọn Hi Nhi đã sớm được tin nàng về, đang đứng chờ bên ngoài.

"Tiểu thư, ngài rốt cuộc trở lại." Hi Nhi cực vui mà khóc, cao hứng tiến lên đỡ nàng.

Đám Hoàn Nhi Nộ Nhi cũng vội đi tới bên cạnh nàng, ân cần xem xét. "Tiểu thư, chúng ta rất nhớ ngài." Thảo Nhi nức nở nói, kể từ khi nàng một

mình rời đi, họ rất lo lắng, ngủ cũng không ngon.

"Tốt lắm, không phải ta đã về rồi sao? Ngày mai sẽ phải đánh giặc, chúng ta cũng không cần làm trở ngại các vị các tướng quân, trở về đi thôi." Tiêu Tương Phi mỉm cười nói, không muốn mọi người vì nàng mà lo lắng.

Họ gật đầu vội vàng đỡ nàng đi về. Sau khi trở về dĩ nhiên chính là một bữa ăn linh đình, Nộ Nhi đấm bóp cho nàng, Hoàn Nhi cũng vì nàng pha một thùng nước tắm.

Nhân lúc tắm, Tiêu Tương Phi nhỏ giọng thông báo cho Hoàn Nhi: "Nhiệm vụ thất bại." Nàng không giết được hắn, trong lòng cũng đủ mọi tư vị.

Hoàn Nhi gật đầu, biểu hiện bình tĩnh như biết chuyện đã trong dự liệu. "Chỉ cần tiểu thư bình an trở về là tốt." Nàng chỉ nói những lời này.

Buổi tối hôm đó, Viên Quân cùng các tướng quân tìm đến nàng thương nghị. "Tiểu thư, chúng ta nên làm thế nào?" Viên Quân lo lắng trùng trùng mà nói.

Tiêu Tương Phi suy nghĩ, còn có thể như thế nào? Đương nhiên là dụng hết kỳ thuật, nghĩ hết biện pháp để giải quyết vấn đề này rồi. "Ngày mai khai chiến, chúng ta chỉ có thể nghĩ biện pháp chiến đấu trực tiếp. Nhất định không tiếc trả giá nào, nghĩ hết tất cả biện pháp, công phá bọn họ." Nàng bình tĩnh nói, mắt quét bọn người một lượt.

Mọi người liền gật đầu, nội tâm cũng cực kỳ trầm trọng. Trận chiến này không dễ a.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Làm Gương Cho Binh Sĩ

Editor: Vệ Tử Y

Ngày hôm sau chiến sự quả nhiên như dầu sôi lửa bỏng bắt đầu, trời chưa sáng, đã nghe được tiếng bước chân chinh tề bên ngoài, có lẽ tất cả các tướng sĩ cũng không được ngủ tốt.

Tiêu Tương Phi rón rén đứng dậy, chuẩn bị ra bên ngoài quan sát.

"Tiểu thư, ngài ngủ thêm một chút đi." Hỉ Nhi thấy nàng đứng dậy, cũng vội mở mắt, bò dậy đi theo phía sau nàng nhẹ nói.

"Đúng vậy a, tiểu thư, ngài ngủ thêm một lát đi, một lúc nữa Nộ Nhi sẽ đánh thức ngài." Tiếng Nộ Nhi cũng truyền đến, thấy nàng cũng vội vàng bò dậy rồi.

Tiêu Tương Phi nghe tiếng quay đầu lại, phát hiện không chỉ có Hỉ Nhi Nộ Nhi, ngay cả Hoàn Nhi Thảo Nhi cũng đi theo sau nàng, lặng yên nhìn nàng.

"Ta không sao, không ngủ được nên đi ra ngoài một chút." Nàng mỉm cười nói, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài, hầu hết tướng sĩ đều đã tỉnh dậy, bọn họ đang chờ xuất phát, không ít người vội vội vàng vàng như con thoi, bận rộn chiến sự hôm nay.

Cơn gió sớm chậm rãi thổi qua, trên không trung sao cùng trăng sáng vẫn còn như ẩn như hiện, mà sương mai dày đặc như mưa, tưới ướt đất mặt.

Trên vai Tiêu Tương Phi được phủ thêm một cái áo choàng, tiếng Hỉ Nhi vang lên bên tai: "Tiểu thư, bên ngoài gió rét sương nặng, cẩn thận thân thể."

Nàng gật đầu, đi về phía Viên Quân cách đó không xa.

Lúc này Viên Quân đang cùng mấy vị tướng quân đứng chung một chỗ, sắc mặt nặng nề, mắt nhìn phía trước, không biết đang nghĩ gì, ngay cả nàng đi tới, hắn cũng không phát giác.

"Viên đại nhân, các vị tướng quân." Nàng đến gần bọn họ, mỉm cười chào hỏi, không khí sáng sớm mới mẻ như vậy, nhưng hô hấp lại có chút đau.

Lúc này đám người Viên Quân mới phát hiện nàng đã dậy, cũng hết sức kinh ngạc. "Tiểu thư, sớm như vậy đã thức dậy." Bọn họ không dám tin nàng lại dậy sớm như thế.

"Mọi người không ngủ được, ta cũng không ngủ được. Liền dậy xem một chút." Tiêu Tương Phi không để ý chút nào nói, sau đó nhìn đám binh sĩ đã chờ xuất phát phía trước. Lại muốn đánh giặc, lần này không biết lại thương vong bao nhiêu, không biết thắng bại thế nào.

Tất cả mọi người không nói gì, cho đến khi trời sáng rõ, tất cả công tác chuẩn bị lên đường đã sẵn sàng, một phó tướng chạy tới bẩm báo nói: "Các vị tướng quân cùng đại nhân, đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể lên đường."

Các tướng quân nhìn Viên Quân và nàng, sau đó trịnh trọng gật đầu, từng người đi làm công tác động viên, ngay cả Viên Quân cũng không thể không đi khích lệ một phen.

"Tiểu thư, ngài có muốn tiến lên nói vài lời hay không?" Viên Quân hỏi.

Nàng lắc đầu, nàng không muốn nói gì, mặc dù nàng biết rõ bọn họ là đi dâng mạng, nhưng nàng cũng không giúp được gì, không thể làm gì khác hơn là cùng đi theo bọn họ.

"Lên đường." Không biết là người nào dữ dội hô vang một tiếng, vang tận mây xanh, đại quân lập tức bắt đầu lên đường, tấn công Đột Bát Hỏa man di tộc.

Tiêu Tương Phi mang theo Hỉ Nhi bốn người cùng theo quân lên đường, vốn là muốn để họ lại nhưng ai cũng khẳng khẳng nhất định đi theo nàng, nàng chỉ có thể thỏa hiệp.

Đi chừng mười cây số thì gặp quân Đột Bát Hỏa, hai quân giằng co, không khí dĩ nhiên là khẩn trương. Cũng may, quân sĩ trước mặt đã che chở nàng, cho nên không để Đột Bát Hỏa phát hiện nàng ở trong đó. Ở giữa đại quân không chỉ có nàng mà còn có Viên Quân cùng mấy vị tướng quân, chỉ có một vị tướng quân ở trước mặt lĩnh quân.

Tiêu Tương Phi suy nghĩ, đột nhiên lên trước, xuyên qua tầng tầng binh lính, đi về phía trước.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngài đi đâu, phía trước rất nguy hiểm." đám người Hỉ Nhi sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, gấp đến độ đuổi theo.

Đám người Viên Quân cũng ngạc nhiên, không biết nàng muốn làm gì.

"Làm tướng mà không đi đầu làm gương cho binh sĩ thì làm sao lãnh binh đánh giặc. Ta muốn khiến tất cả các tướng sĩ thấy, tướng quân của

chúng ta, hoàng thượng của chúng ta, sẽ không để cho chúng ta chết ở trước mặt, mà là đi đầu làm gương, dẫn dắt binh sĩ giết địch, sẽ không để bọn họ xông lên trước mà chúng ta cùng bọn họ tồn tại." Nàng vừa nói vừa vạch binh lính đi về phía trước.

Người phía sau nghe vậy, kinh ngạc cực kỳ, rồi như ngộ ra điều gì, vội vàng đi theo.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Xung Đột Vũ Trang

Editor: Vệ Tử Y

Tiêu Tương Phi biết, họ sớm muộn cũng sẽ gặp lại, từ khi nàng đến Hiên Viên vương triều, đã định họ sẽ là kẻ địch. Như vậy ở trên chiến trường xung đột, cũng không lạ gì.

"Tiểu thư." Tướng tiên phong thấy nàng đột nhiên đi ra khỏi hàng, kinh ngạc kêu lên, không biết nàng muốn làm gì.

Sau đó, phía sau nàng có nhiều tướng lĩnh cùng Viên Quân còn có tứ đại cung nữ đi theo, vị tướng quân này rất kinh ngạc, không biết có chuyện gì xảy ra.

"Hiên Viên vương triều vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế! Hiên Viên vương triều vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế! Hiên Viên vương triều vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế!" Đột nhiên, sau lưng tất cả binh lính Hiên Viên vương triều bùng lên tiếng hô kinh thiên động địa, bọn họ vì hành động của Tiêu Tương Phi mà cảm động, toàn bộ binh lính cũng tâm tình kích động dâng cao, trong khoảng thời gian ngắn, sĩ khí ngút trời.

Viên Quân cùng các tướng quân cũng rất kích động, lớn tiếng la lên: "Hiên Viên vương triều vạn tuế, hoàng thượng vạn tuế." Tất cả mọi người

mắt sáng như đuốc nhìn về quân man di đối diện, thấy chết không sờn.

Tiêu Tương Phi an tĩnh trước đội quân, lạnh lùng nhìn về phía trước, lần này, nàng hi vọng đánh bại Đột Bát Hỏa, khôi phục an cư lạc nghiệp.

Quân man di mặc dù tâm lí tố chất không tồi nhưng vẫn bị khí thế của Hiên Viên vương triều của đè xuống một chút, bắt đầu có chút tư tưởng lùi bước. Đặc biệt khi bọn họ một nữ nhân đột nhiên đi ra từ trong quân đội đối phương thì không khỏi thất kinh, lại có nữ nhân tới chiến trường, Hiên Viên vương triều này đến cùng muốn làm cái gì.

Là nàng? ! Đột Bát Hỏa cũng nhìn thấy nàng, trầm tư một chút liền bừng tỉnh hiểu ra mọi chuyện. Ánh mắt của hắn như đuốc nhìn nữ nhân đứng trước đoàn quân kia, đột nhiên bỏ đi vẻ đăm chiêu mỉm cười.

Nữ nhân này, hắn tình thế bắt buộc. Chờ xem, nữ nhân.

"Đại vương, chúng ta đánh hay là không đánh?" Tướng Thác Đóa Mộc quân man di rẽ quân tiến lại gần hắn cung kính hỏi.

Ánh mắt Đột Bát Hỏa vẫn nóng bỏng nhìn về phía Tiêu Tương Phi, trầm tư một chút, mới nói: "Đánh", thanh âm vang dội, tất cả binh sĩ man di đều nghe được.

"Đánh, đánh," Bọn binh lính nghe được mệnh lệnh của hắn, lập tức không khí cũng dâng cao , không ngừng hô to đánh, tự nhiên cũng cùng khí thế của Hiên Viên vương triều không phân cao thấp.

Nữ nhân, tiếp chiêu thôi. Đột Bát Hỏa cảm thấy trận đánh này trở nên có ý nghĩa, để cho hắn tràn đầy chờ mong lẫn hy vọng. Hắn không chỉ muốn công chiếm lãnh thổ Hiên Viên vương triều mà còn muốn thu thập nữ nhân này.

Tiêu Tương Phi dĩ nhiên không biết suy nghĩ nội tâm Đột Bát Hỏa bây giờ, nàng chỉ an tĩnh nhìn đối diện, cho dù quân đội đối diện đột nhiên nổi lên một trận hô hào kinh thiên động địa, về mặt nàng cũng không có mấy may dao động.

"Đánh" nàng chột hô một tiếng đồng dục, đầu ngón tay chỉ về phía trước, ngón tay ngọc nhắm thẳng vào quân đội man di, tựa như phát ra một đạo mệnh lệnh.

"Đánh, đánh," Nhận được mệnh lệnh quân sĩ cũng hô theo, tự nhiên cũng không thua kém đối phương.

Sau khi hai bên phát ra tín hiệu tấn công, nhân mã hai phe liền ào ào tiến lên. "Tiểu thư, mau lui lại đến phía sau." Viên Quân thấy tình cảnh này, không để ý tới nam nữ thụ thụ bất thân, lập tức kéo nàng, muốn đem nàng kéo về phía sau quân đội.

Tiêu Tương Phi lại tránh tay của hấn ra, quay đầu lại nhìn hấn, bình thản nói: "Không cần, ta cùng với tất cả tướng sĩ cùng tồn tại, bất giác phải bắt vua trước, người yên tâm, ta sẽ không có việc gì." Nói xong, cầm một thanh kiếm dẫn đầu xông lên phía trước.

"Tiểu thư." đám người Hi Nhi kêu lên, lập tức cũng không để ý Viên Quân, lập tức đi theo.

Lần này, Viên Quân trợn tròn mắt, các nàng là thế nào? Nhưng mà hấn cũng không kịp suy nghĩ nhiều, cũng đi theo xông tới, bất kể như thế nào, hấn muốn bảo vệ nàng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Giao Thủ

Editor: Vệ Tử Y

Đột Bát Hỏa thấy nàng xông vào trước mặt đại quân, ánh mắt tối sầm lại, cũng ghìm ngựa chạy ở phía đầu quân, khiến bọn quân sĩ phía sau kinh hãi hô lên.

"Đại vương."

Hắn cũng không quan tâm, trong mắt chỉ có nữ nhân lạnh lùng kia, trực tiếp xông tới phía nàng.

Tiêu Tương Phi cũng nhìn thấy Đột Bát Hỏa đang thúc ngựa đi đến, hắn nhắm vào nàng, nàng hiểu rõ nhưng cũng không sợ sệt.

"Ngựa, cho ta một con ngựa." Nàng hét lớn, nếu như nàng đứng trên đất bằng cùng hắn cưỡi ngựa chiến đấu, nhất định sẽ nhanh chóng thụ thương, hơn nữa không gây thương tổn được đến hắn.

Vừa đúng lúc có viên tướng cưỡi ngựa qua bên cạnh nàng, nghe tiếng kêu liền nhảy xuống nhường ngựa. Nàng lập tức bay người lên ngựa, khống chế thân thể của mình thăng bằng rồi, liền chạy như bay hướng về Đột Bát Hỏa.

"Tiêu thư." Sau lưng vang lên mấy tiếng kêu của bọn cung nữ và Viên Quân do bị kinh sợ, không biết nàng muốn làm gì.

Trong mắt Tiêu Tương Phi giờ chỉ có nam nhân cách đó không xa, nàng đã thua một trận, lần này không thể thua, trận đánh này cũng quan hệ đến sĩ khí Hiên Viên vương triều.

Chỉ chốc lát sau, chiến mã của hai người đã vọt tới cùng nhau, trong tay nàng chuẩn bị nâng kiếm chém về phía hắn.

Đột Bát Hỏa uốn người tránh được một chiêu của nàng, sau đó dùng đao trong tay đỡ kiếm của nàng. Hai con ngựa xoay quanh, để hai người dùng sức giao chiến.

Ánh mắt nàng quyết tâm mãnh liệt, dùng hết toàn lực lực lượng chém giết, nàng đã luyện qua đấu kiếm, cho nên dùng kiếm như cánh tay, không hề có cảm giác lạ lẫm, nhưng so sánh với Đột Bát Hỏa, nàng vẫn kém một chút.

"Người là ai?" Đột Bát Hỏa đột nhiên hỏi, hắn vẫn còn tâm tình hỏi han, nhìn ánh mắt nàng, coi nàng như con mồi quan trọng nhất.

Nàng không đáp lời, chuyên chú vào thanh kiếm trong tay, tìm sơ hở của hắn khắp nơi, tốt nhất đừng để nàng phải sử dụng chiêu sát thủ, lãng phí thời gian cùng tinh lực của nàng.

Đột Bát Hỏa thấy nàng không đáp mình, kiếm trong tay lại nhắm vào chỗ yếu hại khắp nơi của hắn, trong lòng cũng không thêm để ý, bởi vì hắn đã sớm nhìn ra được, kiếm trong tay nàng không thể giết được hắn, dù có làm bị thương cũng rất hạn chế.

"Hiên Viên vương triều chưa từng có một vị nữ tướng, người đến tột cùng là người nào? Không, phải nói là, người chính là Tiêu gia đại tiểu thư kia, Tiêu Tương Phi. Nghe nói, lần này là người chủ trương đánh giặc, cho

nên mới ra tiền tuyến." Đột Bát Hỏa đột nhiên nói, nhìn nàng lộ ra nụ cười thần bí.

Tiêu Tương Phi nghe được hẳn kể ra lai lịch của mình, trong lòng vốn có chút kinh ngạc, chỉ là nàng lập tức liền khôi phục bình tĩnh, từ xưa , tình báo chiến tranh cũng đã xuất hiện, nàng cũng không phải là một gián điệp sao? Cái này thì có gì lạ.

Lúc này, hai quân đã sớm giao chiến, thỉnh thoảng có binh lính ngã xuống, lại thỉnh thoảng có người bị thương, tình hình giao chiến đã đến hồi kịch liệt.

Nàng cũng đã trải qua chiến tranh, đó là chiến tranh ở thế giới văn minh hiện đại, phương thức liều chết, du kích, thậm chí là chiến tranh hạt nhân đạn đạo, vận dụng vệ tinh, so với nơi này còn tàn khốc hơn gấp trăm lần. Nơi này, còn lựa chọn ở chỗ không người đánh giặc, mà chiến tranh hiện đại, chính là ở nơi càng đông người càng có lợi. Đó là chiến tranh dùng sinh mạng nhân dân dùng thẳng thủ thẳng.

Trái giết phải đâm, kiếm trong tay cũng không thể chạm được chỗ yếu của hắn, nàng đã rõ, dùng phương thức cổ đại là không thắng hắn được, nàng đối với kiếm trong tay chưa quen thuộc, nó giống như một loại cảm giác về công phu thâm hoa vậy.

Tiêu Tương Phi nghiêm mặt, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ làm sao để làm bị thương nam nhân trước mặt, hoặc là đánh bại, như vậy trận chiến này mới xem như có thể có phần thắng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Bị Thương

Editor: Vệ Tử Y

"Người không thắng được ta." Đột Bát Hỏa đột nhiên nói với nàng, mặt lộ ra nụ cười, hãn cảm thấy trận này càng đánh càng thú vị.

Tiêu Tương Phi nghe vậy, như cũ nghiêm mặt, đối với lời hãn nói không biến sắc, chỉ là không ngừng công kích hãn, thế nhưng hãn chỉ tránh né, cũng không tấn công lại nàng.

Lúc này, đám người Hi Nhi cũng chạy tới, thấy bốn người sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, cũng vội vàng nhặt lên đao kiếm từ chỗ mấy binh sĩ tử vong chém về phía Đột Bát Hỏa.

"Tiểu thư, cẩn thận." Viên Quân cũng đến, lòng hãn kinh sợ kêu lên, vội vàng nắm kiếm đâm về phía Đột Bát Hỏa.

Đột Bát Hỏa không vì năm người xuất hiện mà thất kinh, hãn như cũ mặt không đổi sắc, bình tĩnh ứng phó sáu người công kích, chỉ là lúc này hãn cũng không tránh né giống với Tiêu Tương Phi nữa, ngược lại chủ động công kích đám Viên Quân, lấy một địch sáu, khí thế vô cùng cường đại.

Sáu người vốn tưởng rằng cùng nhau liên thủ, Đột Bát Hỏa này không chết cũng sẽ bị thương, không nghĩ tới hãn cư nhiên vẫn linh hoạt giữa sáu người, chẳng những không bị thương, ngược lại làm Hỉ Nhi Thảo Nhi bị thương.

"Ha ha ha, Hiên Viên vương triều chỉ có thể này thôi sao, Hiên Viên Vũ phá những thứ vô dụng này tới giết Bốn vương, cũng không hãn làm cho Bốn vương coi thường nhĩ." Đột Bát Hỏa không biết có phải đang khích họ tức chết không, vừa phòng thủ vừa nói.

Viên Quân cả giận, kiếm trong tay múa càng nhanh toàn nhằm vào chỗ yếu. Bởi vì Thảo Nhi và Hỉ Nhi bị thương, Nộ Nhi Hoàn Nhi tự nhiên cũng dùng hết toàn lực, phối hợp với Viên Quân trước sau phong tỏa Đột Bát Hỏa.

Tiêu Tương Phi đột nhiên dừng tay, nàng nhân cơ hội nhìn quanh bao quát chiến trường, phát hiện hai bên cũng không chiếm được tiện nghi, may là bởi vì quân đội Hiên Viên quanh năm đóng ở biên tái, cho nên đối với tình huống quân địch hết sức nắm rõ.

Nhưng tiếp tục như vậy, căn bản cũng sẽ không có cơ hội, chỉ có thương vong, chỉ có chiến tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Sắc mặt của nàng càng ngày càng lạnh, ngày nàng hồi cung sẽ càng ngày càng xa, mà tất cả bí ẩn của nàng căn bản cũng không có cơ hội cởi bỏ.

"Tiểu thư, cẩn thận." Nộ Nhi bởi vì đánh lén Đột Bát Hỏa lại bị hãn phát giác, hãn liền thừa dịp gạt kiếm của nhằm về hướng Tiêu Tương Phi làm Nộ Nhi sợ tới mức ứng phó không kịp, vội vàng kinh hô.

Tiêu Tương Phi hồi thần phản xạ có điều kiện nghiêng thân về bên cạnh, kiếm của Nộ Nhi kiếm liền xẹt qua bên cạnh nàng, hữu kinh vô hiểm.

Đám Thảo Nhi được một phen xuất mồ hôi lạnh, nếu tiểu thư có việc không hay xảy ra, bọn họ làm sao giao phó với hoàng thượng đây, hơn nữa

làm sao đối diện tiêu thư.

"Ta không sao, chúng ta hôm nay không thể bắt được hãn thì phải có được thi thể hãn." Nàng lạnh nhạt nói, một kiếm lại đâm về phía Đột Bát Hỏa.

Đám Viên Quân nghe vậy, càng thêm ra sức, vây Đột Bát Hỏa vào giữa, để cho hãn mệt mỏi ứng phó.

Đột Bát Hỏa cũng không vì vậy mà giận, ánh mắt của hãn lạnh lẽo, nhanh chóng múa kiếm trong tay, bình tĩnh ứng phó đột kích khắp nơi.

Rất nhanh, Nộ Nhi cũng bị hãn một kiếm đâm bị thương, không thể không lui ra, theo Hỉ Nhi Thảo Nhi ở một bên thật chặt thủ vệ cho Tiêu Tương Phi.

Lần này chỉ còn lại Viên Quân và Hoàn Nhi vẫn còn đánh, Tiêu Tương Phi biết mình không phải là đối thủ của hãn, cho nên do dự có nên xuất ra chiêu sát thủ hay không.

"Tiêu thư, trận này hình như đánh không xong, không ngừng không nghỉ, vậy phải làm sao?" Hỉ Nhi nóng nảy, liếc mắt nhìn chiến trường, biết tiếp tục như vậy không phải là biện pháp.

Làm thế nào? Nàng cũng đang hỏi mình như vậy, biết Đột Bát Hỏa khó đối phó, nhưng không nghĩ tới sáu người liên thủ, như cũ không cách nào đánh bại hãn.

"Đại vương, chúng ta đến đây." Đang lúc ấy, bộ hạ của Đột Bát Hỏa rất cuộc xông ra bao vây, cứu thủ lĩnh của họ.

Việc này không nên chậm trễ, nếu các nàng vẫn không bắt được Đột Bát Hỏa, chỉ sợ không còn cơ hội, lấy sáu địch một mặc dù không vẻ vang gì

nhưng trong thế giới này, có chuyện gì là vẻ vang? Chỉ cần kết quả, không hỏi quá trình, cho nên sử dụng phương pháp gì thì có gì quan trọng.

Nghĩ tới đây, Tiêu Tương Phi lấy súng lục bỏ túi từ trong balo ra, chỉ còn 5 phát đạn, nếu lần này bị trật thì chỉ còn 4 phát, đạn này còn quý hơn vàng nha.

Nhưng nàng cũng không lo được nhiều thế nữa, giờ súng nhắm về phía Đột Bát Hỏa, nhắm ngay mục tiêu, thở ra một hơi thật sâu, bình tĩnh đề vào cò súng.

Không có bất kỳ thanh âm nào, một mảnh trống không, súng lục bỏ túi là loại súng cách âm, một trong những vũ khí tân tiến nhất ở thế giới văn minh hiện đại, cho nên không có bất kỳ sự báo trước nào, trúng mục tiêu.

Đột Bát Hỏa chỉ cảm thấy nóng nóng từ bả vai truyền tới, trong nháy mắt đầu óc hẫng trống rỗng, kiếm trong tay không khống chế được rơi xuống.

“Pằng”. Ngay sau đó hẫng lập tức ngã xuống.

"Đại vương." Tên tướng man di chạy đến không nhận được hô to một tiếng, càng thêm ra sức hướng xông lại bên này.

Đám Viên Quân Hoàn Nhi vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, trở mắt nhìn đối thủ từ trên ngựa té xuống.

Tiêu Tương Phi lại ngạc nhiên, nàng rõ ràng nhắm ngay đầu của hắn, muốn cho đầu của hắn nở hoa, không ngờ nàng lại thất thủ, chỉ bắn trúng bả vai đối phương, đây là chuyện chưa từng có, nàng là tay súng thiện xạ bách phát bách trúng chưa từng trật mục tiêu.

Tiêu Tương Phi nhanh chóng thu lại suy nghĩ, thần tốc xông về hướng Đột Bát Hỏa, nàng phải thừa cơ hội này bắt người, nếu không sẽ bỏ lỡ.

Đột Bát Hỏa cũng chỉ mất ý thức trong nháy mắt, đầu một mảnh trống không, rơi xuống đất một lát liền nhanh chóng thanh tỉnh.

Lúc này, Tiêu Tương Phi đã vọt tới bên cạnh hắn, dùng cầm nã thủ túm lấy hắn, cong người một cái liền nâng hắn lên ném lại trên đất, cũng không ngừng nghỉ, lại tiếp tục lặp lại hành động.

"Tiểu thư." đám người Hỉ Nhi thấy thế, không khỏi kêu lên, như vậy rất tổn hao thể lực, hơn nữa họ chỉ sợ Đột Bát Hỏa sau khi thanh tỉnh sẽ phản kích.

"Đại vương." Lúc này tướng lĩnh man di cũng chạy tới, hét lớn một tiếng, ngay sau đó cùng đám người Hỉ Nhi Viên Quân giao thủ.

Máu tươi, không chỉ nhuộm đỏ Đột Bát Hỏa mà cũng nhuộm luôn quần áo Tiêu Tương Phi, nhưng hai người căn bản không để ý tới những thứ này.

Đột Bát Hỏa đầu tiên là bị đau đớn thức tỉnh, sau nhiều cái ném qua vai, một lần cuối cùng lần chạm đất, trong lòng hắn hiểu, nữ nhân trước mắt đã sử dụng sát chiêu muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Tiêu Tương Phi đã rất mệt mỏi, nhưng nàng không thể ngừng, nam nhân này một ngày không chết thì nàng một ngày cũng không thể ngừng.

Đáng tiếc, nàng đã tính sai, mặc dù Đột Bát Hỏa bị thương, nhưng hắn thể lực cường đại, hơn nữa cuộc sống ở nơi hoang dã, hắn ăn khổ chịu phạt đâu phải chỉ có chừng này? Trong lúc bị vớt lên một lần cuối cùng, thân người lộn một vòng, thoát khỏi giam cầm của nàng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ngang Tay

Editor: Vệ Tử Y

Ngoài dự đoán, Tiêu Tương Phi kinh ngạc cực kỳ, chỉ là nàng che đậy rất tốt, sau cú vỗ hụt, nàng thu tay lại dừng ở cách hăn không xa.

"Người đã dùng vũ khí gì?" Đột Bát Hỏa rất kinh ngạc, nhưng sắc mặt hăn vẫn không chút thay đổi, nhìn chăm chăm nàng, hỏi.

Nàng không đáp, rút chủy thủ tùy thân ra, sắc mặt nặng nề nhìn hăn. Hăn thật là cường đại, như vậy rồi mà cũng không ngã xuống.

"Người không cần thiết biết." Nàng lạnh lùng trả về một câu, nắm chặt chủy thủ đánh tới. Cơ hội của nàng không nhiều, nếu như không thể nắm chặt, sẽ bỏ lỡ thời cơ giết hăn tốt nhất.

Đột Bát Hỏa thấy nàng không đáp mình, ngược lại vọt tới, biết nàng nhất định phải giết mình không tha. Ánh mắt lạnh lẽo, hăn cũng không quan tâm tới vết thương trên người, cũng lao vào nàng.

Không ngờ hăn lại bỏ mặc vết thương xông tới như vậy, giờ khắc này Tiêu Tương Phi tràn đầy bội phục, nếu như bọn họ không phải kẻ địch, nàng tin tưởng mình nhất định sẽ có cảm tình với người đàn ông này.

Nhưng mà, không có nhưng nhị gì hết, số mạng vĩnh viễn đều là như vậy, trên cột người. Điều này làm cho nàng nhớ tới hai chị em Lam Linh, Lam Lan. Kể từ khi nàng xuyên qua thời không tới nơi này, nàng cũng rất ít nhớ tới cuộc sống hiện đại. Hình như nàng đã tiếp nhận sự thật này rồi.

"Người có biết, dù người có thể làm ta bị thương thì người cũng sẽ không thắng. Trận chiến này đã định sẽ còn kéo dài mãi cho đến khi phân rõ thắng bại mới thôi." Thanh âm lạnh nhạt của Đột Bát Hỏa truyền vào trong tai nàng, mà hấn cũng đã đi tới trước mặt nàng.

Nàng không nói lời nào, hạ một đao về phía hấn, sau đó lại biến thân chuyển tay tiếp tục đâm thêm một đao về phía hấn.

"Bởi vì sự ích kỷ của người kiến cho lê dân khắp nơi lưu tán, khiến bách tính chịu đủ sự khổ sở của chiến tranh, thương vong vô số. Người căn bản chính là một kẻ bạo ngược vô tình vô nhân tính, nếu người có bản lãnh, nên dựa vào bản lãnh chính mình làm cho nhân dân có những ngày an cư lạc nghiệp, mà không phải dựa vào cường đoạt cướp bóc, cái này cùng cường đạo có gì khác biệt?" Nàng hừ lạnh nói, chẳng thèm ngó tới. Tay chân cũng không dừng lại, như cũ không ngừng hướng hấn ra sát chiêu.

Đột Bát Hỏa tránh đông tránh tây nhưng lại do dự không đả thương nàng. Điều này, mọi người đều không biết được.

Lúc này, những tướng sĩ man di kia đã chạy đến ứng hộ hấn, nóng nảy bất an nói: "Đại vương, ngài bị thương, thuộc hạ bảo vệ ngài lui xuống."

Hấn lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào Tiêu Tương Phi đang tấn công hấn.

Đám Hi Nhi cũng chạy tới bên cạnh nàng, cảnh giác nhìn chăm chăm đối phương, tạo thành một vòng bảo vệ.

"Tiêu thư, ngài không sao chứ?" Hỉ Nhi mặc dù bị thương, nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, quan tâm nàng.

Tiêu Tương Phi lắc đầu, vẫn lạnh lùng nhìn phía trước, nàng đã mất cơ hội, muốn giết hắn giờ rất khó khăn. "Các người cũng bị thương, có sao không?" Lúc này, nàng chỉ có thể quan tâm tới người bên cạnh mình thôi, nhiều hơn nữa nàng không làm được.

Đám Hỉ Nhi lắc đầu, biểu hiện chính mình không việc gì.

Mà trên chiến trường, người ngã xuống vô số, những người còn sống vẫn đang kịch chiến, bọn họ không có cách nào khác, càng không thể cãi lời, chỉ có thể đi tới, không thể lui về sau.

Hai phe nhân mã không biết đang nghĩ gì, nhìn chăm chăm đối phương, tựa hồ đang đợi cái gì, hoặc là đang phòng bị, nhưng không có ai hành động.

"Rút lui." Đột nhiên, Đột Bát Hỏa lên tiếng, thanh âm lạnh lùng xuyên thấu màng nhĩ của mọi người.

Hả? ! Mọi người đều cả kinh, sau đó các tướng sĩ man di không rõ chân tướng nhìn hắn, giống như lời này không phải từ trong miệng hắn nói ra.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Người Chết Ta Sống

Editor: Vệ Tử Y

Đột Bát Hỏa hô một câu rút lui, thay đổi cả chiến cuộc, quân đội man di tựa như thủy triều rút nhanh chóng lui về địa bàn của mình.

Quân sĩ Hiên Viên vương triều mặc dù không hiểu rõ vì sao đối thủ rút lui nhưng bọn hắn lại muốn thừa thắng truy kích, cho nên không nghĩ ngợi đuổi theo.

"Không cho đuổi theo." Tiêu Tương Phi hét lớn một tiếng, thanh âm kia vang tận mây xanh, làm bọn quân sĩ muốn truy kích kinh hãi, tất cả mọi người dừng lại nhìn về hướng nàng.

Đám người Đột Bát Hỏa vẫn còn đứng đối diện với nàng, vẫn nhìn nàng.

Bọn Hi Nhi cảnh giác nhìn họ, nhưng cũng không ngăn cản nàng ra lệnh. Âm thầm đề phòng, chỉ sợ sẽ có biến.

"Để cho bọn họ đi, không cho đuổi theo." Thanh âm của nàng không lớn, lại đủ để cho mọi người nghe được rất rõ ràng. Dù họ có đuổi theo thì cũng không có khả năng thắng lợi, còn nữa, nếu không phải Đột Bát Hỏa hạ

lệnh dừng chiến đấu, đoán chừng bọn họ cũng phí sức lại chẳng có kết quả tốt.

Tất cả mọi người sững sờ tại chỗ, nhìn đại quân man di nhanh chóng rút lui khỏi chiến trường, có vài người còn đỡ người bị thương, lát sau liền thối lui đến địa giới lúc không khai chiến.

"Rút lui." Viên Quân rống to một tiếng, chỉ thị những tướng lĩnh kia phát hiệu lệnh.

Các tướng lĩnh liếc nhìn nhau, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh, để quân đội lui về địa giới của mình.

"Ta sẽ không chết." Đột nhiên, Đột Bát Hỏa nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy mà nói. "Lần sau, chúng ta lần sau gặp." Nói xong, hắn không để ý sự kinh ngạc của mọi người, tựa như một người vô sự xoay người rời đi.

Những quân sĩ của Đột Bát Hỏa thấy hắn rời đi, không rõ chân tướng nhìn nàng một cái, vội vàng đuổi theo bảo vệ hắn.

Bọn Hỉ Nhi cũng nhíu chặt mày, nam nhân này đến tột cùng là dạng nhân vật như thế nào, trên bả vai máu tươi chảy ròng ròng, hắn cũng không một chút nhíu mày, mặt càng thêm không đổi sắc, hơn nữa còn hành động như thường, trời ạ, hắn quả thật không phải là người .

"Chúng ta đi." Tiêu Tương Phi nhìn thật kỹ bóng lưng của hắn, chỉ nhàn nhạt nói một câu, thu hồi chủy thủ trong tay xoay người rời đi.

Bọn Hỉ Nhi vội vàng đuổi theo, lưu lại Viên Quân cùng các tướng lĩnh thu dọn chiến trường.

Năm người một đường trở lại doanh trại.

"Các người đi xem xét vết thương đi, đừng để nhiễm trùng, đến lúc đó sẽ nguy hiểm." Nàng nhàn nhạt nhìn thoáng qua các nàng, sau đó phân phó.

Nghĩ tới nhiễm trùng, nàng liền nhớ đến vết thương trúng đạn của Đột Bát Hỏa, nếu không biết cách xử lý lấy đầu đạn ra, sợ rằng người này dữ nhiều lành ít. Nếu sự thật là như vậy, vậy chỉ có thể trách hãn không may mắn, bị chết do nhiễm trùng.

"Dạ, tiểu thư." đám người Hỉ Nhi vội vàng lên tiếng, nhìn vẻ mặt thất thần của nàng, họ không biết lúc này nàng đang nghĩ gì.

Rất nhanh, vết thương của mấy người đã được xử lý, Hoàn Nhi không bị thương vội vàng đi sắc thuốc, đợi cho các nàng đều uống thuốc rồi mới rời rãnh nghỉ ngơi.

"Các người nghỉ ngơi đi, ta đi ra ngoài xem tình hình một chút." Nàng nghỉ ngơi đủ rồi, suy nghĩ đủ rồi, quyết định đi ra xem tình hình trong quân.

Bọn Hỉ Nhi muốn cùng đi nhưng bị nàng ngăn lại, chỉ có Hoàn Nhi đi theo.

Ra khỏi lều, đi trên đường trong doanh trại, đột nhiên nàng đầu cũng không quay lại nói: "Đột Bát Hỏa là nhân vật rất lợi hại, ngay cả ta cũng đối phó hãn không được."

"Tiểu thư, Hoàn Nhi biết, tiểu thư thất bại cũng là trong dự liệu, Đột Bát Hỏa nếu dễ dàng đối phó như vậy, hãn cũng sẽ không trắng trợn công kích chúng ta như vậy. Người này đã tâm bưng bưng, ý định cẩn mật, hơn nữa hùng tài vĩ lược, nhưng hãn lại một lòng muốn tiêu diệt chúng ta, điều này làm cho chúng ta rất lo lắng." Hoàn Nhi nhíu chặt chân mày, trầm trọng nói.

Tiêu Tương Phi không nói lời nào, thất bại đã để lại bóng ma trong lòng nàng, nàng bắt đầu cảm giác nhiều thứ của mình không hề hữu dụng ở thế giới này. Có thời gian, nàng phải học công phu ở nơi này mới được.

Đang lúc họ trầm mặc không nói, Viên Quân vội vội vàng vàng đi tới. Nhìn thấy họ, sắc mặt rất nặng nề: "Tiểu thư, lần này chúng ta tổn thất không nhỏ."

Nàng gật gật đầu hiểu rõ, đánh giặc vốn là chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, nếu không có tổn thương, làm sao có thể gọi là đánh giặc. "Cứu trị người bị thương, sau đó để mọi người nghỉ ngơi cho tốt, nhớ chuẩn bị bữa ăn ngon. Chiến sự, tạm thời không cần nhắc lại." Nàng dặn dò, sau đó quyết định đi thăm những người bị thương kia.

Mà đại quân man di, Đột Bát Hỏa vẫn dùng ý chí của mình trở về doanh trại, phân phó các tướng quân trấn an quân sĩ xong, hăn mới quay về lều.

"Đại vương, vết thương trên người ngài" Quân y nhìn vết thương trên vai vẫn không ngừng chảy máu của hăn, trong lòng run sợ mà hỏi.

Đột Bát Hỏa liếc mắt nhìn vết thương trên bả vai, nơi đó nóng rực, hơn nữa vẫn đau nhói đến thần kinh của hăn, hăn vẫn cố cắn răng nghiêng lợi chống chọi.

Rốt cuộc trong tay nàng là cái đồ chơi gì? Làm sao có thể đánh trúng hăn như thế, hơn nữa trúng trong nháy mắt, hăn rõ ràng cảm thấy vật kia bá đạo.

"Người vào đây." Hăn lạnh lùng phân phó, một tiểu binh vội vàng giúp hăn hạ chiến giáp, sau đó ngồi xuống giường trong lều. Ngồi xuống, hăn liền vạch y phục trên người, lộ ra cái miệng vết thương bị Tiêu Tương Phi đánh trúng.

Quân y liền vội vàng tiến lên quan sát, vốn định cầm máu bôi thuốc lần nữa, bởi vì hăn cho là Đột Bát Hỏa chịu vết đao, đây chẳng qua chỉ là miệng vết thương thôi.

"Chuẩn bị đao, đem vật bên trong lấy ra." Không ngờ, Đột Bát Hỏa bất chợt nói, bởi vì hẳn rõ ràng cảm thấy bên trong có vật gì đó.

Quân y sửng sốt, lập tức tỉnh ngộ, tràn đầy khiếp đảm, nhưng hẳn vẫn nghe nghe theo phân phó, lấy tiêu đao, thuốc, cùng với băng gạc. Trước tiên hơ đao qua lửa rồi nhắm vào vết thương, cung kính nói: "Đại vương, ngài nhịn một chút."

Đợi Đột Bát Hỏa gật đầu đồng ý, đao trong tay quân y nhanh chóng hướng bên trong đâm vào, quả nhiên trong vết thương mò được một viên kim loại, "đang" một tiếng rơi xuống đất.

Đột Bát Hỏa không hề nhăn mặt, cũng không nói gì, chỉ vươn cái tay không bị thương nhặt cái vật dưới đất lên. Không rõ chân tướng nhìn nó, không biết đây là vật gì.

Quân y là vội vàng xử lý vết thương cho hẳn, trừ độc, bôi thuốc, sau đó buộc băng gạc. Làm xong hết thấy, hẳn mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

"Đại vương, mấy ngày này ngài không nên vất vả, thần không biết là vật gì đã thương ngài, cho nên ngài tốt nhất an tâm nghỉ ngơi, ngộ nhỡ nếu phát sốt hoặc là vết thương nhiễm trùng, cái này phiền toái." Đây chính là chuyện quân y lo lắng nhất, cho nên hẳn vội vã dặn dò.

Đột Bát Hỏa chỉ gật đầu nhưng cũng không để tâm, toàn bộ suy nghĩ của hẳn giờ đang đặt trên vật nhỏ kỳ quái trong lòng bàn tay, hẳn chuyên tâm nghiên cứu, chuyên tâm hồi tưởng đồ vật trong tay nàng.

Đột Bát Hỏa không để ý quân y khuyên can, tuần tra quân doanh một lượt, an bài công việc trên dưới, hẳn lại châm đèn nghiên cứu vật trong tay. Mãi cho đến trời sáng, lúc này mới ngã xuống giường.

Hẳn rốt cuộc bị sốt cao, tinh thần mơ hồ, trong lúc mê man hẳn cảm thấy có người đang ở bên chăm sóc mình.

Nhưng tất cả ý thức, tất cả tư tưởng, tựa hồ đều phiêu đảng tại trên người nữ tử tên gọi Tiêu Tương Phi, không biết vì sao, hẳn đều chỉ nghĩ đến nàng.

"Đại vương, Đại vương." Có người đang gọi mình, nhưng hẳn không hề muốn trả lời.

Hắn vẫn ngủ say như vậy, có lúc tỉnh, có khi không chịu nổi ngủ thiếp, hẳn không biết trời đất mù mịt, càng không biết gì tình huống bên ngoài.

Các tướng lĩnh quân man di đang rầu rĩ, bởi vì Đột Bát Hỏa phát sốt, hơn nữa sốt rất cao, bọn họ sử dụng rất nhiều phương pháp cũng không thấy hiệu quả.

"Làm thế nào? Đại vương tiếp tục như vậy nữa, sợ rằng không được." Không biết là vị tướng lĩnh nào nói ra lời nói trong đáy lòng mọi người, khiến tâm tình mọi người hết sức nặng nề.

Quân y cũng gấp gáp, hẳn vốn đã dự liệu có thể sẽ phát sốt, nhưng không nghĩ tới sẽ lợi hại như vậy, ngay cả thân thể Đại vương cường tráng cũng không đỡ được.

"Chúng ta thử lại lần nữa." Quân y bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục dùng các phương pháp phong phú hạ sốt cho hắn.

Bên kia, dự liệu của Tiêu Tương Phi đã thành sự thực, theo hồi báo của thám tử trong quân man di, Đột Bát Hỏa hiện tại hành động bất tiện, hơn nữa nằm trên giường không dậy nổi.

"Tiểu thư, chúng ta có nên lập tức tiến công không? Nhân cơ hội này nhất cử tiêu diệt bọn họ?" Viên Quân sau khi biết tin tức này, lập tức hưng phấn tới trước thương thảo.

Tiêu Tương Phi cũng không nói, thật ra thì đây cũng là cơ hội tốt, nhưng nàng lại do dự.

Bọn Hỉ Nhi cũng nhìn nàng, không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

"Người đi thương thảo cùng các tướng quân một chút đi, ta không có ý kiến." Nàng suy nghĩ, mặt không thể hiện gì nói. Ở vào thời điểm này, nàng không thể ngăn cản bọn họ, bởi vì đây là cái cơ hội tốt nhất, Binh Bất Yếm Trá, có cơ hội thì phải tận dụng, tại sao lại phải lãng phí thời cơ tốt như vậy.

Viên Quân vui mừng, liền vội vàng đi thương nghị cùng chúng tướng.

"Tiểu thư." Bọn Hỉ Nhi không biết ý của nàng, chỉ là cùng nhau nhìn nàng.

Nàng cái gì cũng không nói, chỉ xoay người ra khỏi lều. Hoàn Nhi vội vàng đi phía sau.

Lát sau, hai người tới một chỗ vắng người. "Ta nghĩ tối nay đại quân nhất định sẽ tiến công, ta thấy đối phương nhất định cũng đề phòng cẩn mật." Nàng không quay đầu lại nhìn Hoàn Nhi, tự nhiên nói.

"Tiểu thư, ngài muốn một người đi?" Hoàn Nhi rất thông minh, lập tức hiểu ý nàng.

Nàng lại không nói lời nào, chỉ nhìn vầng trăng khuyết trên trời, cả đời này, nàng sợ rằng cũng không thoát được khỏi thuốc súng tràn ngập cuộc sống, có thể là số mạng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đám người Viên Quân sau khi thương nghị, kết quả chính là vào nửa đêm lập tức tiến công. Mà nàng tự nhiên cũng tính toán nửa đêm lên vào doanh trại Đột Bát Hỏa, thừa cơ hiệp trợ bọn họ.

Đột Bát Hỏa không phải một người dễ đối phó, hẳn không thể nào không nghĩ tới, hẳn cũng không thể không có phòng bị. Về phần, ai chết vào tay ai? Chỉ có trời mới biết.

Nửa đêm, nàng một thân y phục dạ hành, dưới sự giúp đỡ của Hoàn Nhi, nhanh chóng rời doanh trại hòa vào trong đêm tối, rất nhanh biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Điều Kiện

Editor: Vệ Tử Y

Trước khi đám Viên Quân dẫn đại quân xuất phát, một mình nàng đã xâm nhập doanh trại của Đột Bát Hỏa, thứ nhất là vì có thể khống chế chiến cuộc, vì bọn họ tranh thủ thắng lợi. Thứ hai, nàng vô cùng muốn nhìn người đàn ông này còn có bản lĩnh gì, mặc dù nàng thắng không cần dùng võ, nhưng ở cái thế giới người lừa ta gạt này, thủ đoạn của nàng không tính là quang minh, nhưng cũng không xem là hèn hạ.

Hoàn Nhi đưa mắt nhìn nàng rời đi, trong lòng âm thầm lo lắng, vì nàng cầu nguyện, hi vọng lần này nàng có thể đại công cáo thành, mau sớm kết thúc chiến đấu và nhiệm vụ ở chỗ này.

Tiêu Tương Phi cũng không biết Hoàn Nhi đang suy nghĩ gì, chỉ là, nàng phát hiện Hoàn Nhi tựa hồ cái gì cũng biết cũng hiểu. Lúc nàng thâm nhập doanh trại địch thì đột nhiên nhớ lại, ngày đó ở trên chiến trường, đám người Hỉ Nhi một thân võ nghệ, tựa hồ đối với loại xung đột vũ trang này tuyệt không khiếm đảm.

Hỉ Nhi Hoàn Nhi Nộ Nhi Thảo Nhi, đến tột cùng là hạng người gì, Hiên Viên Vũ an bài ở bên cạnh nàng phục vụ nàng, là có mục đích gì sao? Hoặc là nói, hẳn cũng không biết bốn người lai lịch này? Nghĩ tới đây, nàng có

chút hồi hộp, bên cạnh ẩn giấu nhiều người thần bí như vậy, nàng buổi tối chắc ngủ không được mất.

Nghĩ đến đây thì đã đến ngoài quân doanh Đột Bát Hỏa, thận trọng tránh được binh lính tuần tra, nàng rất thuận lợi tới ngoài lều Đột Bát Hỏa.

Nàng ở ngoài lều lắng nghe một lúc lâu động tĩnh bên trong, phát hiện bên trong chỉ có một người, mà người kia xem tình hình là nằm ở trên giường. Nàng tin tưởng, lấy sự tự phụ của Đột Bát Hỏa, còn có suy nghĩ của hãn, hãn nhất định sẽ không đổi lều sau khi nàng thất thủ, cho nên nàng biết người bên trong nhất định là hãn.

Đánh lạc hướng thủ vệ trước lều, nàng lặc mình vào trong trướng bông, đề cao toàn thân cảnh giới, thân thể căng thẳng, tay nắm chặt chủy thủ, cùng với thân thủ nhẹ nhàng.

"Người yên tâm, nơi này ngoại trừ ta, không có những người khác." Đột nhiên, nam nhân vẫn nằm ở trên giường phát ra thanh âm như vậy, quả thực dọa người.

Nàng không tìm được chau mày, hãn làm sao biết mình sẽ đến? Tựa hồ tất cả đều trong dự liệu của hãn. Mặc dù nàng nghi ngờ, nhưng vẫn coi bỏ đề phòng, nhìn người trên giường một lúc lâu, lúc này mới từ từ đến gần.

"Ta hiểu rõ vì sao người đến, e rằng tối nay đại quân các người cũng sẽ tập kích quân ta." Nam nhân trên giường tiếp tục nói, hình như đã tính trước, liệu sự như thần.

"Người biết là tốt rồi." Nàng cũng không phủ nhận, đi tới trước giường, nhìn hãn.

Đột Bát Hỏa nhưng thật ra sớm đã dự liệu, cho nên hãn một mực chờ đợi, chờ đợi sự xuất hiện của nàng. Nàng quả nhiên không phụ kỳ vọng của hãn, rốt cuộc đã tới.

"Người có biết, các người không có cách nào thắng được chúng ta." Cho dù đã bệnh đến mơ hồ, hấn vẫn như cũ tràn đầy tự tin cùng tự phụ, bệnh tình một chút cũng không có ảnh hưởng sự tự đại của hấn.

Đôi mắt nàng rủ xuống, nói nhỏ: "Nhưng, các người cũng không có biện pháp tiến công, cuộc chiến tranh này chỉ tiêu hao song phương nhân lực, vật lực, tài lực, hao tài tổn của. Không biết đất đai căn cõi của các người, có thể trụ được bao lâu?"

Đột Bát Hỏa không nói gì, một lát sau, hấn đột nhiên cười ha ha, khó khăn từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn nàng.

Tiêu Tương Phi cũng mặc cho hấn nhìn, không nói gì, càng không tránh né.

Không biết đã trải qua bao lâu, bên ngoài truyền đến thanh âm binh hoang mã loạn, còn có rất nhiều tiếng gọi âm ỉ, cùng với thanh âm xung đột vũ trang. Bọn Viên Quân tấn công đến nơi.

"Chỉ cần hoàng thượng Hiên Viên Vũ các người đáp ứng ta một điều kiện, ta liền lui binh, không bao giờ xâm phạm Hiên Viên vương triều." Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, hấn lại có thể nói ra như vậy, dọa nàng giật mình.

Nàng kinh ngạc nhìn hấn, không biết hấn tại sao phải nói lên yêu cầu như thế, nếu như hấn kiên trì đánh giặc, thật ra thì bọn họ cũng không làm gì được hấn cả, chỉ có chiến tranh và những lần ám sát không ngừng nghỉ.

Điều kiện? Điều kiện thế nào? Nàng muốn hỏi, nhưng không hỏi ra miệng, bởi vì nàng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của đối phương, biểu lộ cuồng nhiệt .

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Đàm Phán

Editor: Vệ Tử Y

"Bất kể điều kiện của người như thế nào, ta cũng không làm chủ được, muốn nói, người nói với Hiên Viên Vũ, ta chỉ sắp đặt chiến trận thôi." Nàng nhú mày, lần đầu tiên nói nhiều lời như vậy.

Đột Bát Hỏa vẫn nhìn nàng chăm chăm, tựa hồ phải đem nàng nhìn thấu, nhưng trong lòng hắn không thể không thừa nhận, hắn nhìn không thấu nàng, đây là lần đầu tiên, hắn nhìn không thấu một người.

"Bởi vì ta muốn người." Hắn trầm thấp nói, thanh âm không lớn, có thể nói ra lời kinh thiên động địa, hù ngã người khác.

Tiêu Tương Phi không nhịn được hơi nhú mày, ánh mắt hiện đầy kinh ngạc, hắn muốn mình? Tại sao? Chẳng lẽ bởi vì mình năm lần bảy lượt muốn giết hắn, cho nên hắn muốn trả thù?

Đột Bát Hỏa rất rõ nàng đang suy nghĩ gì, chỉ trầm thấp cười cười, sau đó nói: "Ta sẽ phái người đi thương lượng cùng Hiên Viên Vũ, về phần những thứ khác, sẽ chờ kết quả thôi."

Mà bên ngoài, binh lính Hiên Viên đột kích bất ngờ đã cùng quân man di giao chiến, tiếng kêu dậy trời. Kỳ quái là không có ai xông tới bốn phía lều của hắn, không khí thật yên tĩnh.

Lúc này, nàng rút cuộc hiểu rõ "Người sớm có chuẩn bị rồi, đúng không?" Hắn cũng đã sớm lường trước bọn họ sẽ đánh bất ngờ, cho nên tuyệt không kinh hoảng, càng không rối loạn trận cước.

Hắn gật đầu, trong mắt như cũ có tán thưởng, thưởng thức. Không hổ là nữ nhân hắn coi trọng.

Lòng nàng lập tức rơi vào đáy cốc, bọn họ mắc lừa, lần này sợ rằng phí sức lại chẳng có kết quả tốt, hao binh tổn tướng không ít. Không được, nàng phải có hành động. Sợ rằng trước mắt chỉ có nam nhân này có năng lực thôi.

"Người muốn giết ta? Hay là muốn uy hiếp ta?" Hắn lại nhìn thấu tâm tư của nàng, biết nàng đang suy nghĩ bất lợi cho mình.

"Không sai." Nàng vừa dứt lời, không chút do dự nhanh chóng đánh về phía hắn.

Lúc nàng nhào tới hắn, Đột Bát Hỏa cũng trong nháy mắt hành động, chỉ thấy hắn tại trên giường lăn sang bên một phen, liền tránh thoát công kích của nàng.

Cũng chỉ trong chớp nhoáng này, nàng vồ hụt, lập tức lại lần nữa đánh tới, lúc này trong tay của nàng cầm một cây đao.

Thân thủ nhanh hơn trí não, thân thủ của nàng căn bản cũng không chịu đại não khống chế, hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, mỗi một bước đều là nhìn thân thủ của hắn biến hóa mà biến hóa.

Đột Bát Hỏa vẫn đối với công phu của nàng cảm thấy kỳ quái, bởi vì công phu của nàng thật sự là không theo bài bản, cũng may, nàng sử dụng cận chiến, mà mình, do lớn lên trong cảnh cạnh tranh thức ăn cùng trời đất trong thời tiết hàn lạnh, ngoài am hiểu cung tiễn, hãn cũng rất thành thạo cận chiến.

Sau mấy hiệp, Tiêu Tương Phi không nhịn được âm thầm kinh ngạc, dưới tình huống hãn hoàn toàn bị thương lại còn có thể ứng phó tự nhiên, nàng đối với hãn không nhịn được khâm phục .

Đánh một lúc lâu, cả lều đã bị bọn họ đánh nhau trở nên loạn xạ ngẫu, giống như có cướp tràn qua.

Kỳ quái là, binh lính phía ngoài rõ ràng nghe tiếng đánh nhau vang dội, mà lại không tiến vào tra xét. Như vậy, nàng hiểu thêm, Đột Bát Hỏa là có chuẩn bị đề phòng .

"Chúng ta còn phải đánh sao? Người đánh không thắng ta." Hãn rảnh rang nói, mặc dù bị thương, hãn như cũ có đầy đủ hơi sức ứng phó nàng.

Tiêu Tương Phi suy nghĩ thật nhanh, dừng tay lại, đứng tại chỗ nhìn hãn.

Hai người lẳng lẳng nhìn đối phương, thật lâu, thật lâu. Ai cũng không nói lời nào, trong không khí lại không có nửa điểm nặng nề, cho đến khi. nàng không nói tiếng nào xoay người rời đi.

Đột Bát Hỏa cũng không ngăn cản nàng, mặc cho nàng rời đi.

Mà binh sĩ vẫn canh giữ ở bên ngoài lều, lúc nhìn thấy nàng từ trong lều đi ra cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không ngăn cản, càng không có ý tấn công.

Tiêu Tương Phi cứ như vậy một đường đi xuyên qua trại địch, cho dù có binh lính man di thấy nàng, nhưng cũng không ngăn cản hay tấn công nàng.

Tiêu Tương Phi thuận lợi tiến về nơi giao chiến, chiến huống cực kỳ kịch liệt, bởi vì đánh lén gặp phải mai phục, cho nên quân đội Hiên Viên cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

"Dừng tay." Nàng đột nhiên hướng về phía hai đội nhân mã hét lớn một tiếng, thanh âm vô cùng to rõ.

Hai phe nhân mã nghe tiếng, quả nhiên ngưng giao chiến, mờ mịt nhìn nàng, nhưng bọn hãn cũng hơi tách ra, mỗi bên canh giữ một phương.

"Tiểu thư." Viên Quân giật mình, làm sao nàng lại xuất hiện tại nơi này?

Quân sĩ Hiên Viên cũng rất kinh ngạc, không ngờ người của mình lại cùng xuất hiện trong quân doanh quân địch.

"Rút lui." Nàng mặt không vẻ gì nói, sau đó đi thẳng, xuyên qua quân man di, đi tới trước quân của mình.

Đám người Viên Quân hai mặt nhìn nhau, không hiểu nàng tại sao phải như vậy, nhưng trong lúc chịu khổ mà không có phần thắng, bọn họ rất nghe lời rút lui.

Mãi cho đến trở về doanh trại, cũng không có người nào nói nửa câu gặng hỏi. Cho đến khi đã bình ổn dừng trước mặt bọn Hỷ Nhi thần sắc lo lắng, nàng mới không chút do dự xoay người, đối mặt với bọn họ.

"Ta ám sát hãn không được." Nàng lạnh lùng mở miệng, nhìn lướt qua các tướng sĩ biểu hiện không tin nàng. Sau đó lại nói: "Chúng ta trúng kế rồi, bọn họ sớm có phòng bị. Còn nữa..., Đột Bát Hỏa nói cho ta biết, hãn sẽ hướng Hiên. Hoàng thượng nghị hòa."

Mọi người trầm mặc như cũ, nhìn nàng không nói lời nào, đặc biệt là những tướng quân kia, bọn họ đối với nàng tràn đầy không tin tưởng, bọn

họ cảm thấy nàng xuất hiện ở trong quân địch rất khả nghi.

Lời của nàng nói xong rồi, nàng cũng sẽ không quản những người này có tin hay không, xoay người đi vào lều, nàng mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi thật tốt.

"Viên đại nhân." Chúng tướng quân thấy nàng đi, vội hỏi Viên Quân này giờ không nói gì, ánh mắt cũng hướng về hăn.

Viên Quân tự nhiên là tin tưởng nàng, nơi này trừ hăn ra cũng không có ai hiểu rõ nàng, cho nên hăn bất đắc dĩ đối với chúng tướng quân nói: "Đi về nghỉ, chăm sóc binh lính bị thương. Ta sẽ bám rõ với hoàng thượng, đợi hoàng thượng làm chủ." Nói xong, mình cũng rời đi.

Mọi người thấy vậy, cũng không thể không đi an bài trận thương vong mới rồi, không ai nhắc lại chuyện này.

Quả nhiên, Đột Bát Hỏa nói được là làm được, hăn không gây chiến nữa mà phái người vào kinh ra mắt Hiên Viên Vũ, hơn nữa đưa ra điều kiện, trong đó một điều là đem Tiêu Tương Phi ban cho mình, còn lại là cầu xin Hiên Viên Vũ trợ giúp cho bọn hăn sản xuất cùng các loại chính sách ưu đãi cùng đãi ngộ.

Hiên Viên Vũ trừ không đáp ứng đem Tiêu Tương Phi ban cho Đột Bát Hỏa ra, điều kiện khác đều nhất nhất đáp ứng. Tin tức này giống như mọc cánh, lập tức truyền khắp hai quân.

"Tiểu thư, làm thế nào?" đám người Hỉ Nhi nóng lòng, nghe tin tức này thì lo âu bất an nhìn nàng.

Mà nàng lão thần khắp nơi, tựa hồ tuyệt không để ý chuyện này, như cũ ăn uống ngủ, còn ngày ngày tản bộ trong quân doanh, hoặc là vào thành đi dạo.

Bọn Hỉ Nhi không biết trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, không thể làm gì khác hơn là thận trọng hầu hạ, đồng thời, trong lòng cũng đang vì nàng thở dài. Hồng nhan họa thủy, nữ nhân mệnh a.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Không Bao Giờ Thỏa Hiệp

Editor: Vệ Tử Y

Đột Bát Hỏa mê hoặc, không hiểu Tiêu Tương Phi ở trong lòng Hiên Viên Vũ sao lại có địa vị quan trọng như thế nên mới chết sống không chịu đem nàng tặng cho mình.

Nàng ngoại trừ là Tiêu gia đại tiểu thư, nàng còn là người nào? Từ mọi thông tin biết được, nàng là người Hiên Viên Vũ mang về, nhưng nghe nói nàng vẫn không thừa nhận mình là Tiêu gia đại tiểu thư. Nếu như, nàng không phải Tiêu gia đại tiểu thư, như vậy nàng là người nào? Nàng có công phu cổ quái, trong tay nàng nắm vật kỳ quái, tựa hồ cũng là bí ẩn. Hẳn cuối cùng nổi lên hứng thú, trong lòng đối với Tiêu Tương Phi xác định nhất định phải có.

Tạm thời không có chiến sự, hẳn để sứ giả đi thương lượng, chỉ định trừ Tiêu Tương Phi, người nào hẳn cũng không muốn. Cũng vì Hiên Viên Vũ quyết định ban thưởng một vị công chúa cho hẳn, kèm theo muôn vàn đồ cưới.

Hiên Viên Vũ nhìn thư tín trong tay, nội tâm tức giận, hẳn vạn vạn không ngờ tới, Đột Bát Hỏa này cứ nhiên coi trọng Phi Nhi, hơn nữa còn không phải là nàng thì không cần.

"Hoàng thượng, xin ngài mau sớm định đoạt, tiền phương quả thực đã chờ không kịp rồi ạ." Các đại thần biết được tin này, âm thầm cao hứng, loại điều kiện này căn bản là không lỗ vốn, ngược lại đối với bọn họ có lợi cực kỳ, không phải chỉ là một cái nữ nhân thôi sao, còn là một tội nữ, tuốt khỏi tay chính là ném đi một củ khoai bồng, mong còn không được.

Hiên Viên Vũ u ám nhìn đám đại thần đang vô cùng gấp gáp, trong lòng dị thường tức giận, hẳn biết Phi Nhi là ai, dĩ nhiên càng không buông tay nàng.

"Phi Nhi đã nhập chủ Hưởng Dương cung, dù chưa có phong hào, nhưng nàng đã là phi tử của trẫm, việc này không chỉ là sự thật, mà còn là sự thật không thể thay đổi." Hãn thâm trầm nói, nhưng mà trên mặt lại hết sức không vui, ai cũng có thể, nhưng Phi Nhi thì không thể cho.

Các đại thần hai mặt nhìn nhau, không ngờ hoàng thượng sẽ chấp nhất như vậy, không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao, còn là một nữ nhân không được hoan nghênh, thế mà hoàng thượng lại cứ đối với nàng lưu luyến.

"Hoàng thượng, yêu cầu của bọn man di kia làm thế nào? Nếu như chúng ta không tặng người, như vậy bọn họ nhất định sẽ kiếm cớ phát động chiến tranh. Chuyện liên quan đến thiên hạ lê dân bách tính, mong hoàng thượng nghĩ lại." Thừa tướng rất cuộc đứng ra, dùng giọng điệu thương xót chúng sinh mà nói, giống như Tiêu Tương Phi là đầu sỏ gây nên tội vậy.

"Đúng vậy, đúng vậy a, mong hoàng thượng nghĩ lại." Những đại thần khác rối rít phụ họa theo, làm như không ép uổng gì hẳn

Hiên Viên Vũ tức giận hai mắt trợn trừng, đôi tay nắm chặt long ý, gân xanh đã hiện cả ra, cuối cùng hẳn không nhịn được vỗ mạnh lên long bàn, làm mọi người kinh hãi.

"Trẫm đã nói, ai cũng được, Phi Nhi thì không thể đưa. Huống chi Phi Nhi là người, nàng sao có thể đồng ý xem mình như món hàng tặng tới tặng

lui. Coi như nàng đồng ý, trăm cũng không chịu. Các người đừng vội nhắc lại, nghĩ những biện pháp khác đi. Về phần đối xử thế nào, cứ đem ý của trăm nói cho hắn biết." Hắn khí phách mười phần lạnh lùng nói, đối với nhóm đại thần này cực kỳ bất mãn.

Các đại thần lúc này cũng không dám nói gì nữa, lặng lẽ người nhìn ta, ta nhìn người, đều không dám lên tiếng, chỉ sợ sẽ chọc giận hắn.

"Chúng thần lĩnh chỉ." Không có biện pháp, mọi người không thể làm gì khác hơn là quyết định lui xuống lại nghĩ biện pháp, bọn họ cũng không thể trở mắt nhìn vương triều xuất hiện nguy cơ.

Chờ tất cả đại thần rời đi, Hiên Viên Vũ rơi vào trầm tư, hắn không biết Tiêu Tương Phi ra tiền tuyến là sai hay là đúng, càng không ngờ Đột Bát Hỏa sẽ coi trọng nàng. Tất cả, đều ngoài dự liệu của hắn.

Làm thế nào? Làm thế nào?

Ba ngày sau, Hiên Viên Vũ xử lý xong quốc sự, xuất cung thị sát, lặng yên không tiếng động rời hoàng cung, cũng không ai biết hành tung của hắn.

Biên cương.

Mấy ngày nay, tất cả mọi người tâm tình không tốt, dĩ nhiên không bao gồm Tiêu Tương Phi, chỉ có Tiêu Tương Phi tự mình biết, vô luận là kết quả gì, nàng đều sẽ không bị người định đoạt.

Bọn Hỉ Nhi vẫn tận tâm tận lực hầu hạ nàng, nhưng lại không biết an ủi nàng như thế nào, không ngờ nàng lại bị một man di thủ lĩnh coi trọng.

Ngược lại Hoàn Nhi, hai ngày nay như có tâm sự, nhìn nàng mấy lần muốn nói lại thôi, tựa hồ có rất nhiều lời nói muốn nói, nhưng không biết nói ra như thế nào.

Hôm nay, nàng rớt cuộc tìm một cơ hội đơn độc cùng Tiêu Tương Phi ở chung, nhỏ giọng áy náy nói: "Tiểu thư, đều do Hoàn Nhi, Hoàn Nhi không nên khiến ngài đi trước mạo hiểm như vậy, bây giờ còn xảy ra loại chuyện như vậy. Hoàn Nhi, Hoàn Nhi hạo thật xin lỗi tiểu thư." Nàng cúi đầu, không dám nhìn nàng.

"Hoàn Nhi, không trách người, chuyện này đã định rồi, người cũng biết ta sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy." Nàng nhẹ giọng nói, không có để trong lòng.

Hoàn Nhi cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó mới kiên quyết nói: "Tiểu thư, Độc Lang muốn đích thân tới giết Đột Bát Hỏa, cho nên xin tiểu thư yên tâm, ngài nhất định không có việc gì." Tin tức này cũng là nàng mới vừa nhận được, vốn không muốn nói cho Tiêu Tương Phi biết, nhưng nàng thật sự không muốn Tiêu Tương Phi không vui, vì vậy mới nói ra.

Độc Lang? Hắn muốn đích thân đến? Nàng giật mình, nàng cũng không giết được Đột Bát Hỏa, chẳng lẽ Độc Lang có thể? Nàng có chút nghi vấn, nhưng rất nhanh liền quyết định mặc kệ.

Đêm đó, lúc nàng nặng nề vào giấc ngủ, đột nhiên bị một bàn tay đánh thức, nàng mê mông mở mắt, lúc này mới phát hiện thì ra là Hoàn Nhi đang gọi mình.

Chỉ thấy Hoàn Nhi để tay trên môi, ý bảo nàng dậy, sau đó đi cùng nàng.

Tiêu Tương Phi nghe lời Hoàn Nhi, từ trên giường ngồi dậy, lặng yên không tiếng động đi theo nàng ra khỏi lều. Sau đó, họ cũng không biết, sau khi các nàng rời đi, Hỉ Nhi Nộ Nhi Thảo Nhi liền đồng thời mở mắt, nhìn bóng lưng họ rời đi.

Hai người một trước một sau ra khỏi doanh trại, đi tới một ngọn núi nhỏ cạnh doanh trại, ở đó đã có một bóng dáng sừng sững đứng đó.

Họ nhẹ nhàng tiếp cận bóng người kia, người kia như cảm thấy hai người đi đến cũng đột nhiên xoay người đối diện các nàng.

Mặt nạ màu bạc, tóc dài bằng bành, một áo dài vải dưới ánh trăng chiếu rọi, có sự thần bí khác thường, người này chính là người nàng gặp lần thứ hai Độc Lang.

"Chúng ta lại gặp mặt." Độc Lang đột nhiên mở miệng nói, thanh âm trầm ổn, không nhanh không chậm.

Nàng gật đầu, vẫn chăm chú nhìn hắn.

Lúc này Hoàn Nhi đã sớm lui sang một bên, thủ vệ cho bọn họ.

"Nhiệm vụ của ta thất bại." Nàng bình tĩnh nói ra sự thật này, một chút cũng không có khổ sở, càng không cảm thấy khó chịu.

Độc Lang mang mặt nạ gật gật đầu, như đã nằm trong dự liệu "Ta biết, chuyện này cũng đã dự trước. Không trách người."

Vẻ mặt nàng không chút thay đổi, nếu đã biết kết quả còn phải tìm nàng ra tay, đây không phải là để cho nàng lãng phí thời giờ sao? Nội tâm của nàng rất không vui, nhưng không biểu hiện ra.

"Lần này ta tự mình đi, nhiệm vụ ấy người mặc dù thất bại, nhưng sẽ không tính toán, càng không ảnh hưởng yêu cầu lấy tin tình báo của người với tổ chức Độc Lang." Hắn cam kết.

"Đã như vậy, người có thể nói cho ta biết một chút tình huống Tiêu gia hay không?" Nàng nhìn mặt nạ màu bạc, lạnh nhạt nói.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Thuyết Phục

Editor: Vệ Tử Y

Ngân diện Độc Lang nhìn nàng, trầm mặc một lúc, rút cuộc mở kim khẩu: "Chờ ta giải quyết xong Đột Bát Hỏa, sẽ báo cho người."

Nàng chăm chú nhìn hắn, nếu hắn đã nói như vậy rồi, nàng cũng không thể làm người khác khó chịu, lại nói nếu hắn không nói, nàng cũng không có cách nào, hoặc là cùng hắn liều mạng, một điểm tốt cũng không có.

"Được, hi vọng người nói chuyện giữ lời, không để cho ta trở mặt."
Nàng lãnh nhược băng sương nói, cũng không liếc hắn một cái, xoay người đi về phía Hoàn Nhi.

Hoàn Nhi thấy nàng đi về phía mình, trong lòng buồn bực, không biết bọn họ nói chuyện như thế nào. Lúc này, nàng chỉ có đón nhận thôi.

"Tiểu thư." Nàng thở kêu một tiếng, sau đó mê man nhìn nàng.

"Ta đi về trước đây." Nàng chỉ lạnh nhạt nói với Hoàn Nhi, sau đó không để ý tới nàng, tự mình hướng về doanh trại trong bóng đêm đi tới.

Hoàn Nhi không biết làm sao, không biết có chuyện gì xảy ra, thấy nàng rời đi, cùng về không được mà ở cũng khôn xong. Do dự một hồi, nàng xoay người đi về phía Độc Lang.

"Thuộc hạ tham kiến thủ lĩnh." Nàng cung kính hành lễ với Độc Lang, sau đó mới đứng thẳng lên, nhưng không đứng trực diện với hắn.

"Người chăm sóc tốt nàng, có chuyện kịp thời hướng bẩm báo." Lời của Độc Lang nếu để cho Tiêu Tương Phi nghe được, chính xác thất kinh, tràn đầy nghi vấn. Nhưng, ở trong tai Hoàn Nhi, cũng là một đạo mệnh lệnh.

Hoàn Nhi thần tình nghiêm túc, cúi đầu, kiên định đáp: "Dạ, thủ lĩnh."

Độc Lang nhìn phương hướng Tiêu Tương Phi biến mất, cơ hồ dùng thanh âm không thể nghe thấy thở dài, sau đó bóng dáng lóe lên, người liền biến mất ở trên đỉnh núi.

Hoàn Nhi cũng biết hắn rời đi, lúc này mới dám ngẩng đầu lên, nhưng mà trên mặt lại như cũ mê man, nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người chạy về phía doanh trại.

Nàng phải bảo vệ tiểu thư, cho nên muốn thời khắc đi theo.

Tiêu Tương Phi cũng không đi đâu, lập tức quay trở về lều, rón rén cởi giày lên giường ngủ. Không có chuyện gì, so với ăn uống vệ sinh ngủ là quan trọng hơn, đối với nữ nhân mà nói càng thêm quan trọng.

Mà Độc Lang sau khi cùng Tiêu Tương Phi gặp mặt một lần, cũng không rời đi mà là trực tiếp đến doanh trại quân man di. Thân pháp của hắn vô cùng quý dị, ở trong quân doanh lặng yên không một tiếng động, hơn nữa người khác rất khó phát hiện hắn tồn tại. Hình như, hắn đã sớm cùng trời đất hòa làm một thể, không phân rõ rồi.

Hắn quen đường đi tới trước lều Đột Bát Hỏa, không chút do dự, ung dung đánh bất tỉnh binh sĩ thủ vệ, vén màn trướng lặc mình vào trong.

"Người rất cuộc xuất hiện." Bóng tối trong trướng bỗng, thanh âm Đột Bát Hỏa vang lên, không hề ngạc nhiên có người lúc này tới bái phỏng hắn.

Kỳ quái là, Độc Lang cũng không kinh ngạc, như cũ thông dong trấn định đi tới phương hướng phát ra âm thanh, nửa điểm tiếng thở cũng không có.

Trong ánh nến chỉ thấy Đột Bát Hỏa ngồi ngay ngắn phía sau cái bàn, ánh mắt thâm thúy nhìn hắn.

Độc Lang trong lúc ánh nến lóe sáng vẫn tiếp tục đi về phía trước, sau đó bình tĩnh ngồi trước mặt hắn, mặt nạ màu bạc chống lại ánh mắt Đột Bát Hỏa.

"Người tới, là vì chuyện của nàng." Đột Bát Hỏa vào thẳng vấn đề, không ngoài ý, không kinh hãi, giống như hắn đã sớm biết.

Độc Lang cũng không che giấu, gật đầu, không đáp lời.

Đột Bát Hỏa đột nhiên cười, đối với Tiêu Tương Phi càng ngày càng có hứng thú. "Người biết, ta sẽ không buông tay. Không chiếm được nàng, ta vẫn sẽ tiến công vương triều các người." Hắn không phải uy hiếp, mà là đang nói thực.

Độc Lang nhíu chặt hai hàng chân mày, hắn rất cuộc lần đầu tiên nói chuyện: "Nàng không phải vật phẩm, tất cả đều do chính nàng quyết định cùng làm chủ, dù là ai cũng không thể miễn cưỡng nàng."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Đạt Thành Hiệp Nghị

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Lời nói của Độc Lang khiến Đột Bát Hỏa rơi vào trầm tư, không sai, nàng không phải vật phẩm, không để cho người ta định đoạt gì đó, nàng nhất định sẽ không nguyện ý, lại càng không đồng ý. Miễn cưỡng, có lẽ chỉ là phá hủy nàng.

"Hiên Viên vương triều đáp ứng điều kiện sáng khoái như vậy, ta muốn Đột Bát Hỏa người cũng không cần quá cố chấp với nàng, có lúc vật tất kỳ phản, yêu cầu của như người vậy sẽ chỉ dẫn nàng đến đường cùng mà liều mạng. Thà làm ngọc nát còn hơn làm gói lành, ta tin tưởng người cũng không nguyện ý thấy kết cục như vậy." Độc Lang thản nhiên nói, lời như vậy, tin tưởng hẳn sẽ không thể bỏ ngoài tai.

Quả nhiên, Đột Bát Hỏa trầm mặc hồi lâu, trong nội tâm hiểu rõ ràng nếu như hẳn muốn ép buộc, sợ rằng nữ nhân kia thề sẽ liều mạng, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Thấy hẳn không nói gì, Độc Lang cũng ngồi ngay thẳng, mặc cho tiếng hít thở ở kia thay nhau vang lên. Thời gian lặng lẽ trôi qua, bên ngoài tiếng

bước chân chinh tề rõ ràng của binh lính tuần tra truyền vào trong tai hai người, tiếng ếch và côn trùng kêu vang, thậm chí có tiếng gió thổi qua rùng cây ào ào cũng có thể nghe rõ ràng.

Đột Bát Hỏa nghĩ thật lâu, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng hắn đã có quyết định. Sau đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía Độc Lang ngồi ở trước mặt.

Độc Lang cũng cảm nhận được quyết định của hắn, đồng thời cũng ngẩng đầu nhìn hắn, tựa hồ có loại cảm giác ngầm hiểu lẫn nhau.

"Ta đồng ý đề nghị của ngươi, nhưng ngươi không được ngăn cản chuyện giữa ta và nàng." Đột Bát Hỏa đưa ra điều kiện như vậy, cũng là hạ quyết tâm thật lớn.

"Được." Độc Lang rất sáng khoái, cơ hồ là đã tính trước là hắn sẽ đồng ý.

Đột Bát Hỏa thật sâu nhìn hắn "Hi vọng ngươi nói được làm được."

"Một lời đã định." Độc Lang nói xong, đứng lên đi ra ngoài.

Hắn mới vừa đi ra, ngoài cửa một hồi náo động, đám binh sĩ thủ vệ phát ra hắn, liền lập tức vây công nhưng cũng chính trong nháy mắt đó hắn đã lẩn mình biến mất ở trong đêm tối.

Lúc này, bởi vì động tĩnh quá lớn, không ít quân sĩ đã chạy tới bên này, cuối cùng mấy tướng lãnh chỉ sợ Đột Bát Hỏa sẽ xảy ra chuyện, nhắm mắt xông vào.

"Đại vương." Nhìn thấy Đột Bát Hỏa bình yên vô sự, các tướng lĩnh không kịp chờ đợi thở hắt ra, vội vàng cung kính hô.

"Ta không sao, không cần lo lắng, mới vừa rồi đi ra ngoài chỉ là một bằng hữu." Hắn lạnh nhạt nói, phất tay để cho bọn họ lui ra.

Các tướng lĩnh vội vàng lui xuống, phân phó bên ngoài tiếp tục tuần tra, tăng cường cảnh giới. Cả đêm, bọn họ cũng không dám khinh thường, chỉ sợ lần tới tới không phải cố nhân, mà là kẻ địch.

Độc Lang sau khi rời khỏi doanh trại quân Đột Bát Hỏa thì trực tiếp vào thành tìm nơi nghỉ ngơi. Mãi đến buổi tối, mới xuất hiện trong quân doanh Hiên Viên vương triều, tìm đến lều trưởng của Tiêu Tương Phi.

Nhìn qua lều thấy bóng người bên trong, biết là nàng và Hoàn Nhi đều ở trong, suy nghĩ một chút, hăn đột nhiên suýt sáo rồi lắc mình rời đi.

Trong trường bỗng Hoàn Nhi đột nhiên nghe được chim hót, thái độ liền thay đổi, mắt không tự chủ nhìn về phía Tiêu Tương Phi. Thấy không có ai chú ý đến mình, nàng mượn cớ bưng nước rửa chân để đến gần Tiêu Tương Phi.

"Tiểu thư, tối nay thủ lĩnh ở chỗ cũ chờ chúng ta." Hoàn Nhi ngồi xổm người xuống, thận trọng cầm chân ngọc của nàng, vừa rửa sạch cùng xoa bóp, vừa nhỏ giọng nói.

Tiêu Tương Phi nghe vậy, ở trong lòng thất kinh, nam nhân này sẽ không thật sự giết Đột Bát Hỏa chứ? Hăn cũng quá lợi hại. Trong lòng ngạc nhiên đồng thời cũng vì Đột Bát Hỏa tuổi trẻ yếu mệnh mà hơi có chút buồn bã.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Gặp Lại

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Đêm lạnh như nước, bên ngoài xôn xao tiếng côn trùng ếch nhái, lao xao tiếng gió thổi qua lá cây. Bên ngoài lều thỉnh thoảng có lính trinh sát tuần tra, đuốc khắp nơi làm cả doanh trại sáng trưng.

Trong lều tiếng hô hấp rất nhẹ rất vững vàng cho thấy mọi người đã ngủ say. Tiêu Tương Phi lẳng lẳng nhắm mắt nằm ở trên giường, lắng nghe giờ phút an bình này.

Cách đó không xa, trên chiếc giường lớn bốn nha hoàn mỗi người bày ra một tư thế nằm ngủ, Hỉ Nhi nằm ngoài rồi đến Nộ Nhi, Thảo Nhi, trong cùng là Hoàn Nhi, bởi vì Hoàn Nhi là người nhỏ tuổi nhất, không ngờ được rằng nàng lại có thân thủ cùng thân phận như thế. Người của tổ chức Độc Lang, vừa là cung nữ hoàng cung Hiên Viên.

Nàng nhắm mắt lại thở dài, thế gian này quá nhiều bí mật, nàng vốn không muốn trêu chọc, phiền toái lại cứ trêu chọc tới nàng, tránh cũng tránh không khỏi, muốn yên thân cũng không được.

Hoàn Nhi không ngủ nhưng cố ý giả bộ ngủ, chính là chờ thời cơ, một lát cùng Tiêu Tương Phi đi gặp Độc Lang. Nàng biết, Tiêu Tương Phi cũng sẽ không ngủ được.

Chỉ chốc lát sau, trong lòng tính toán đã tới giờ, vì vậy, Hoàn Nhi âm thầm từ trên giường rón rén bò dậy, thận trọng để không đụng ba người còn lại, đi giày vào đi lại phía giường Tiêu Tương Phi.

"Tiểu thư." Tay Hoàn Nhi nhẹ nhàng lay lay thân thể Tiêu Tương Phi, hạ thấp giọng kêu.

Tiêu Tương Phi biết là nàng, cho nên cũng không kinh ngạc phòng bị, lúc tay Hoàn Nhi chạm đến người mình thì cũng mở đôi mắt tròn to thâm thúy lại nàng, tựa hồ còn có một chút mê man.

"Tiểu thư, chúng ta đi thôi." Hoàn Nhi nhẹ nhàng đỡ nàng, phủ thêm áo choàng, sửa sang dung mạo một chút rồi đi giày. Tiêu Tương Phi tùy ý để cho Hoàn Nhi làm những việc này, an tĩnh như người gỗ, sau đó để Hoàn Nhi lặng yên không tiếng động dắt mình rời lều.

Sau khi các nàng rời đi, ba người nằm trên giường không hẹn mà cùng mở mắt nhưng các nàng cũng im lặng không lên tiếng, cứ duy trì tư thế như vậy, giống như đều chưa từng tỉnh dậy.

Hoàn Nhi dẫn nàng đến điểm hẹn ngày hôm qua. Đột nhiên Hoàn Nhi kéo mà nàng không nhúc nhích khiến nàng phải nghi hoặc quay lại nhìn, phát hiện hai mắt của Tiêu Tương Phi bắn ra thứ ánh sáng nào đó.

"Hoàn Nhi, người nói cho ta biết, người trung thành với ta, hay là trung thành với hoàng thượng, hay là trung thành với tổ chức của người?" Tiêu Tương Phi khẽ hỏi khiến Hoàn Nhi toàn thân chấn động.

Hoàn Nhi chú ý sắc mặt Tiêu Tương Phi, biết nàng đang hoài nghi mình, vội vàng nói: "Tiểu thư, Hoàn Nhi không có ác ý, tổ chức đối với tiểu thư

cũng không có ác ý, Hoàn Nhi sẽ không hại tiểu thư, Hoàn Nhi sẽ bảo vệ tiểu thư." Nàng vội vàng tỏ thái độ, chỉ sợ Tiêu Tương Phi không tin tưởng mình.

Tiêu Tương Phi lẳng lặng nhìn Hoàn Nhi, suy đoán tính chân thật trong lời nói của Hoàn Nhi, nàng tin tưởng Hoàn Nhi chắc sẽ không hại mình, nhưng tổ chức sau lưng Hoàn Nhi là bí mật.

"Hoàn Nhi, nếu người muốn bảo vệ ta, nếu người không hại ta, vậy người giúp ta với, nói cho ta biết chân tướng, người đã biết, ta không phải Tiêu gia đại tiểu thư Tiêu Tương Phi thực sự." Tiêu Tương Phi lần đầu tiên cao giọng, có chút tức giận nói, nàng không nên tức giận, nhưng là hiện tại nàng cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, nàng chỉ cầu đời này có một cuộc sống an tĩnh yên bình mà không phải giống như trước đây tràn đầy những ngày tháng kích thích nguy hiểm, nàng đã quá mệt mỏi.

"Tiểu thư, Hoàn Nhi sẽ ở thời điểm thích hợp trợ giúp tiểu thư." Hoàn Nhi nhìn Tiêu Tương Phi lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, không kìm được khổ sở nói, nàng làm sao không muốn giúp chủ nhân, nhưng nàng dù có tâm cũng vô lực, nàng chỉ là thay người khác làm việc và truyền lời, ngoài ra không còn gì khác.

Tiêu Tương Phi hít một hơi thật sâu, nỗ lực bình phục cơn sóng mãnh liệt trong lòng, lúc này mới khôi phục thần sắc trước kia, liếc mắt nhìn vẻ thành khẩn của Hoàn Nhi nói: "Chúng ta đi thôi, thời gian không sớm nữa. Đi sớm về sớm, sớm một chút nghỉ ngơi." Có lẽ, sống ở đâu thì yên ở đấy đi, chuyện cho tới bây giờ, nàng nghĩ quá nhiều cũng vô ích. Đi một bước tính một bước, cổ nhân đều có câu: thuyên tới đâu cầu tự nhiên thẳng.

Hoàn Nhi vội vàng đỡ nàng, thận trọng đưa nàng đến điểm hẹn đã chỉ định. Rất nhanh đã đến chỗ gặp mặt ngày hôm qua, nơi đó đã có một bóng người đứng sẵn, hảnh như cũ mang mặt nạ màu bạc, tựa hồ chưa bao giờ lấy xuống.

"Thủ lĩnh." Hoàn Nhi nhìn thấy hãn, cung kính vái chào, sau đó thối lui đến sau lưng Tiêu Tương Phi, lặng im đứng đó.

Tiêu Tương Phi nhìn nam nhân mang mặt nạ, cái gì cũng không nói.

Độc Lang cũng nhìn nàng, ánh trăng nhu hòa, nàng một bộ áo trắng, bên ngoài khoác một cái áo choàng màu trắng nạm vàng, giống như tiên tử từ trong ánh trăng đột nhiên đi ra. Thần bí, hấp dẫn, mê người, đồng thời phong tình vạn chủng, để cho ánh mắt hãn dứt không ra.

Hai người cứ như vậy đứng đối diện nhau, ai cũng không muốn phá vỡ không khí trầm tĩnh này, lẫn nhau đấu, tựa hồ cũng đang đợi đối phương mở miệng.

Hãn ở dưới mặt nạ thở dài, nàng vì sao phải như thế này? Dung nhan bình tĩnh an tường trước mặt làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của nàng, chỉ cảm thấy nàng giống như cái gì cũng không quan tâm, thế giới này không có ai có thể khiến tâm nàng gợn sóng, khiến nàng dung nhan thất sắc như các cô nương bình thường khác có thất tình lục dục, sẽ có tư thái tiểu nữ nhi khiến người ta có dục vọng muốn bao bọc bảo vệ.

Nàng, tựa hồ cái gì cũng đều không cần, không cần bảo vệ của người khác, không cần người khác thương hại, không cần người khác mến yêu. Nàng vĩnh viễn giống như cơn gió nhẹ, êm ái, lạnh nhạt, lại thổi qua lòng người ta. Có thể ở trong nháy mắt, lơ đãng bắt lấy tâm của người khác.

"Ta không giết Đột Bát Hỏa." Hãn thở dài, rốt cuộc thỏa hiệp mở miệng, nếu như hãn không mở miệng, nàng sẽ luôn luôn đứng như vậy, hãn biết.

Nàng không dấu vết chau mày, bởi vì những lời này của hãn, ánh mắt của nàng mới thoáng qua một ánh sáng nhưng ánh sáng đó rất nhanh biến mất, sau đó vẫn là bình tĩnh.

Dưới mặt nạ, Độc Lang với phản ứng của Tiêu Tương Phi rất kinh ngạc, như là nàng đã sớm đoán như vậy. "Nàng cho rằng ta không giết được Đột Bát Hỏa?"

Nàng lắc đầu, không đáp lời của hắn.

"Chúng ta đã đạt thành hiệp nghị." Hắn tiếp tục nói, giống như nói để cho nàng có chuẩn bị.

Lúc này, ánh mắt nàng vẫn luôn nhìn hắn rất cuộc có dao động "Cùng ta có liên quan? !" Câu này tựa hồ không phải nghi vấn mà là khẳng định, nàng chỉ nhíu mày một cái.

Độc Lang chần chờ một chút nhưng vẫn dùng sức gật đầu, vô cùng lo lắng nhìn nàng.

Nàng đột nhiên cười. Nụ cười yên ổn, điềm tĩnh, hiểu rõ, ngọt ngào. , nụ cười kia bao hàm tất cả, tựa hồ cái gì cũng có, tựa hồ không có gì cả.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Tình Báo

Đã tự: webtruyen.com

Editor: Vệ Tử Y

Nàng giận quá hóa cười, ngược lại làm Độc Lang kinh ngạc, không hiểu nàng sao lại có vẻ mặt như thế, là có ý gì đây?

"Ta không đáp ứng, chỉ là nói cho Đột Bát Hỏa nàng không phải là vật phẩm, tất cả đều do chính nàng quyết định." Hãn chần chờ một chút, vẫn đem nội dung nói cho nàng, hãn không biết tương lai có thể mất đi nàng, thậm chí để cho nàng hận mình, đây là chuyện cuộc đời này hãn không nguyện ý thấy nhất.

Nàng như cũ mỉm cười, cũng không bởi vì lời của hãn mà có chút biến hóa, nụ cười như cũ ở trên mặt, ánh mắt lại lạnh lùng nhìn hãn.

"Ta, không chịu sự cưỡng bách của bất luận kẻ nào, càng sẽ không nghe theo lệnh của bất kì kẻ nào." Bờ môi nàng thoát ra mấy chữ lạnh như băng mà cực kỳ kiên định, tính tình quật cường bất khuất. "Hiện tại, người nên nói cho ta biết, ta nên nhận được tin tình báo."

Độc Lang nhìn nàng, cảm thấy nàng lạnh lùng xa lánh, băng lãnh. Không biết vì sao, hẳn cảm giác, có lẽ đưa phần tình báo này cho nàng có lẽ chính là lần cuối cùng.

Tiêu Tương Phi thần thờ nhìn hẳn, lần nữa cường điệu nói: "Xin đưa tin tình báo cho ta." Nàng rất không vui, nam nhân này tại sao phải để nàng nói lần thứ hai? Chẳng lẽ hẳn không muốn cho?

"Được." Hẳn không nói hai lời, từ trong áo lấy ra một phong thư, yên lặng đưa cho nàng. Dưới mặt nạ có chút bất đắc dĩ, hẳn biết mình đã chọc giận nàng.

Tiêu Tương Phi cũng không nhìn đến hẳn, lực chú ý toàn bộ đặt ở phong thư trong tay hẳn, nhận lấy nắm thật chặt. Không nghĩ gì nữa, lui về phía sau ba bước, xoay người rời đi.

Hẳn không ngờ nàng sau khi lấy được đồ thì bỏ chạy như vậy mà không mở thư ra xem, càng không muốn hỏi gì mình.

Hoàn Nhi càng thêm kinh ngạc, hành động của tiểu thư vĩnh viễn ngoài dự đoán của người khác, làm cho người ta không biết nàng đang suy nghĩ gì, muốn làm gì.

"Tiểu thư." Nàng vội la lên, không biết làm sao nhìn Độc Lang vẫn còn đứng tại chỗ, lại nóng nảy nhìn Tiêu Tương Phi đang dần khuất bóng.

Độc Lang sửng sốt, cuối cùng vạn bất đắc dĩ hướng Hoàn Nhi gật đầu.

Hoàn Nhi thấy hẳn ý bảo mình đi cùng Tiêu Tương Phi thì ngay cả hành lễ cũng bỏ qua, vội vội vàng vàng đuổi theo Tiêu Tương Phi.

Nhìn bóng lưng hai người một trước một sau, hẳn đột nhiên cảm thấy vô lực, hẳn cũng là bất đắc dĩ, nàng không hiểu cũng là chuyện trong dự liệu

của hắn. Chỉ mong có một ngày, khi nàng biết rõ chân tướng còn có thể tha thứ cho mình.

Không biết đã đứng trên núi bao lâu, chỉ có bầu trời đầy ánh sao làm bạn cùng hắn, gió nhẹ thổi lất phất, trăng sáng chiếu rọi xuống, cũng không quá hắc ám.

Có lẽ, có một ngày, hắn sẽ hối hận về những việc đã làm. Tất cả đều là ý trời, hắn cũng không ngờ sẽ gặp phải nàng, yêu nàng.

Nếu biết có ngày này có lẽ hắn nhất định sẽ không làm như vậy, dù vứt bỏ tất cả, hắn cũng muốn cùng với nàng tiểu ngạo giang hồ, hoặc là tìm một nơi không ai biết đến ẩn cư, trải qua cuộc sống không tranh không đoạt.

Sẽ có một ngày như thế sao? Nàng sẽ nguyện ý ư? Nàng còn có thể đi theo hắn ư? Tất cả còn kịp không? Hắn không biết, hắn khẽ thở dài trong bóng tối, hồi lâu xoay người rời đi. Rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm.

Ngược lại Tiêu Tương Phi sau khi yên lặng rời khỏi, lúc này trong lòng cũng thật không dễ chịu. Khi nghe mình cũng là một điều kiện trong chiến tranh, thậm chí bị người bán đi, trong lòng nàng chỉ có tức giận, thống hận, bi ai.

Nhưng, nàng không phải là người khác, nàng là Tiêu Tương Phi, là cô gái đến từ hiện đại, không phải là nữ nhân của nơi này, muốn nói gì nghe nấy, không hề có chủ kiến, thậm chí là tuân thủ cái gì tam tòng tứ đức. Những thứ kia đối với nàng mà nói, toàn bộ đều là vớ vẩn, kiếm cơm sinh sự cả thôi.

Xuyên qua bóng đêm, Tiêu Tương Phi một mình đi trên đường không người, nói là đường chứ thật ra là do người đi nhiều thành lối mòn.

"Tiểu thư, tiểu thư, chờ ta với." Hoàn Nhi ở phía sau liều mạng đuổi theo nàng, nóng nảy kêu lên, giống như lo lắng nàng một giây kế tiếp sẽ biến mất, vĩnh viễn không thấy nữa.

Nàng không để ý tới người phía sau, trong đầu một mảnh trống không, nắm thật chặt phong thư trong tay, nhưng lại không có ý muốn mở ra xem.

"Tiểu thư." Hoàn Nhi thấy nàng không để ý tới mình, trong lòng bất ổn, càng gấp hơn cố đuổi theo thật nhanh.

Lát sau Hoàn Nhi đã đuổi kịp, giơ tay ra bắt lấy tay nàng, lo lắng nhìn vẻ mặt thờ ơ của nàng. Vẻ mặt này của tiểu thư là đáng sợ nhất. Lần này, Hoàn Nhi cũng không dám nói gì nữa, chỉ đổi cái nắm tay thành đỡ.

Mặc cho Hoàn Nhi đỡ mình đi về hướng quân doanh, chắc do tiếng động hai người gây ra tương đối lớn đã đánh động lính tuần tra.

"Ai?" Đội trưởng đội tuần tra hét lớn, vội vàng bảo bọn lính cảnh giới, lại còn bản tín hiệu.

Hoàn Nhi thấy kinh động binh lính, vội vàng lên tiếng nói: "Là chúng ta, là chúng ta." Nói xong, đỡ Tiêu Tương Phi đi tới chỗ có đuốc chiếu sáng, để cho bọn họ thấy rõ ràng.

Lúc này, tất cả binh sĩ đều nhìn rõ ràng người đến là các nàng, đặc biệt trong đó có Tiêu Tương Phi là người rất được tướng lĩnh kính ngưỡng, vì vậy vội vàng nhận lỗi. Mà cũng lúc đó, trong quân doanh nhận được tín hiệu cho là có người đột kích đã sớm kinh động mọi người, tất cả đều lục tục chạy về phía này, chuẩn bị nghênh chiến.

Viên Quân biết tin cũng giương kiếm kị mã lao về phía này. Nhưng, khi hẳn thấy kẻ địch được nói đến là Tiêu Tương Phi và Hoàn Nhi thì không khỏi sợ ngậy người.

"Tiểu thư, Hoàn Nhi? !" Hãn há to miệng, không dám tin nhìn hai người bọn họ, gương mặt tuần tú cũng bị làm cho kinh sợ, họ sao lại thành kẻ địch? Hãn không hiểu.

"Viên đại nhân, chúng ta không phải kẻ địch, chúng ta không ngủ được, cho nên Hoàn Nhi đưa tiểu thư ra ngoài đi dạo một chút. Đây tất cả đều là hiểu lầm." Hoàn Nhi liền vội vàng giải thích, thân thể theo sát Tiêu Tương Phi.

Viên Quân nghe vậy, nhìn về phía Tiêu Tương Phi vẫn trầm mặc không nói.

"Đúng vậy, ta không ngủ được cho nên ra ngoài tản bộ." Nàng gật đầu, thừa nhận lời nói của Hoàn Nhi.

Viên Quân thừa biết hai người họ không phải kẻ địch nên sau khi hiểu lầm giải trừ thì phân phó đội tuần tra cẩn thận lục soát, những người khác quay về nghỉ ngơi, vài người ở lại đợi lệnh.

"Thật xin lỗi." Chờ mọi người tản đi rồi Tiêu Tương Phi mới áy náy nói.

"Không có việc gì là tốt." Hãn chỉ nhẹ nhàng nói, nhìn vào ánh mắt nàng, cái nhìn bao hàm rất nhiều thứ.

Tiêu Tương Phi gật đầu, bảo Hoàn Nhi đỡ nàng về doanh. Hãn đi theo sau. Đám người Hỉ Nhi cũng đã theo tới, lúc nghe thấy mọi người náo loạn lại không thấy Tiêu Tương Phi trên giường nên vội vàng chạy đến tìm người. Vừa thấy họ, bước nhanh tiến lên đón, nửa mừng nửa lo.

"Tiểu thư."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Hòa Bình

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Tiêu Tương Phi gật đầu với họ rồi trực tiếp đi về lầu, giờ phút này, nàng không muốn nói gì cả, nội tâm tràn đầy khổ sở.

Chẳng lẽ đây chính là vận mệnh? Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống? Hay chính là nghề nghiệp của nàng kiếp trước mà giờ phải chịu trời phạt? Hay là bởi vì đôi tay nàng dính đầy máu tươi, cho dù không phải người xấu, ông trời đều muốn trừng phạt nàng? Để cho nàng vĩnh viễn bị vây hãm trong chốn hỗn loạn không thể thoát ra?

Tiêu Tương Phi vừa đi vừa hít một hơi thật sâu, trong lòng phức tạp, nhất thời cảm thấy bản thân vô lực, mê man không định hướng. Bước đi theo trực giác như cái xác không hồn.

Bọn Hi Nhi đi theo sau lưng thấy vẻ mặt như không có gì của Tiêu Tương Phi thì nghi hoặc nhìn Hoàn Nhi, không biết họ thế nào? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng lúc này các nàng không dám hỏi gì mà chỉ nhắm mắt theo sau, lo âu và bất an nhộn nhạo trong lòng các nàng.

Tiểu thư làm sao vậy? Tiểu thư có chỗ nào đó không đúng. Trong đầu mọi người có nghi ngờ và lo lắng. Người lo lắng bất an nhất là Hoàn Nhi, nàng đang tự trách cùng hối tiếc vì chính mình không giúp được Tiêu Tương Phi, hơn nữa cũng là nàng góp tay đẩy Tiêu Tương Phi đến con đường này, nếu như tiểu thư không đi ám sát Đột Bát Hỏa thì cũng sẽ không như bây giờ rồi.

Viên Quân nghi hoặc nhìn biểu hiện khác nhau của họ, nghi vấn trong lòng không ngừng lớn dần. Hãn đã sớm biết thủ lĩnh man di Đột Bát Hỏa đưa ra điều kiện ngưng chiến chính là muốn lấy được nàng, chuyện này hãn đã sớm phái người trở về tấu với hoàng thượng tỏ rõ điều kiện ấy vạn vạn không thể đáp ứng. Mà hoàng thượng cũng đã nói trừ điều kiện này không thể đáp ứng, những thứ khác đều có thể đồng ý.

Nhưng, nàng tại sao còn như vậy chứ? Hãn nghĩ không thông được.

Tiêu Tương Phi không biết sự lo lắng của mọi người bởi vì nàng đang đắm chìm trong chính tư tưởng của mình, đấu tranh tư tưởng kịch liệt đang không ngừng diễn ra.

Nàng nên làm gì? Mặc dù Hiên Viên Vũ không đồng ý, mặc dù Độc Lang nói tất cả do chính nàng quyết định. Nhưng tại sao, nàng lại có cảm giác đã bị bán đi? Nàng tại sao phải cảm thấy khổ sở? Nàng tại sao thấy bất an như thế?

Ôm tâm tư phức tạp như vậy trở về lều, trước khi tiến vào, nàng hơi dừng một chút nhẹ nhàng thở dài rồi mới chui vào.

Viên Quân ngưng bước chân, nhìn bóng lưng cô độc của nàng, trong lòng đắng chát nhìn nàng biến mất trước mặt mình.

Bọn Hỉ Nhi thận trọng theo nhau đi vào, người thì giúp nàng cởi áo choàng, người lo chỉnh lại giường, kẻ bưng trà, kẻ đem khăn đến. Tiêu Tương Phi không muốn nói gì, mặc kệ họ muốn làm sao thì làm. Trong lòng âm thầm chầm chọc nói, không biết tương lai của mình, có thể cũng như tượng gỗ cam tâm bị người định đoạt hay không. Cho đến khi nằm lên giường nàng vẫn không thể đè nén sóng lòng, không thể nào ngủ được.

Bọn Hỉ Nhi cũng không dám ngủ mà canh xung quanh giường nàng chờ đợi như vậy.

Tiêu Tương Phi kín đáo thở dài rồi cũng không mở mắt ra nói : "Các người đi nghỉ đi, ta không sao."

Bọn Hỉ Nhi hai mặt nhìn nhau sửng sốt, sau đó mới quay về giường của mình, dù có lo lắng thì họ cũng không có cách nào.

Thấy các cung nữ đã rời khỏi, thân thể căng thẳng của Tiêu Tương Phi nhất thời thả lỏng. Suy nghĩ lại ập tới, là thỏa hiệp? chấp nhận? hay là phản kháng?

Chẳng lẽ trời đất bao la không có chỗ cho nàng dung thân? Mình chính là một người trưởng thành lại phải mặc cho người khác định đoạt, nghe theo người khác ra lệnh?

Không, không, nàng tuyệt không chấp nhận. Nàng không phải là ai khác, nàng là Tiêu Tương Phi, đường đường một đặc công tài giỏi thế kỷ 21. Nàng là người hiện đại, không phải người cổ đại, nàng làm sao có thể dễ dàng nhận thua? Nàng làm sao có thể mặc cho số phận? Nàng nhất định phải đấu tranh với ông trời, nhất định phải đối nghịch với những kẻ muốn hại nàng? Bởi vì nàng không phải là ai khác, nàng là chính nàng, số mạng là nắm giữ ở trong tay mình, Tiêu Tương Phi muốn tự mình trải qua, dù là ai cũng không thể thay đổi, càng không thể hủy diệt.

Đã hạ quyết tâm, nội tâm đã trở nên bình ổn hơn, từ tình táo cũng không còn thấy nặng nề nữa, giống như lập tức được giải thoát.

Đúng vậy, chính là như vậy, nàng sẽ không khuất phục. Nhân định thắng thiên, nếu Đột Bát Hỏa muốn nàng, như vậy nàng sẽ tính toán cho tốt xem làm sao lợi dụng quan hệ hai bên lấy được vật mình muốn.

Sau khi nghĩ thông suốt cơn buồn ngủ liền kéo tới, nàng không bao giờ để tâm tình của mình sa sút quá lâu, bởi vì tất cả đều sẽ khá hơn, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng. Nghĩ như vậy, nàng lặng lẽ tiến vào mộng đẹp.

Thấy hô hấp của Tiêu Tương Phi trở nên đều đặn, bọn Hỉ Nhi cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, tiểu thư rốt cuộc đã ngủ.

Hôm sau, Đột Bát Hỏa lãnh đạo quân mình lui về vùng phụ cận, đồng thời, từ kinh thành Hiên Viên vương triều cũng truyền tới thông cáo toàn quân đồn trú không được hành động. Tất cả đều bởi vì bọn họ đã đạt thành hiệp nghị.

Hòa bình rồi ! Nhưng Tiêu Tương Phi lại không biết đi con đường nào. Trời đất bao la, nơi này cuối cùng cũng không phải là nhà mình, không thuộc về mình, không có nơi nào muốn đi, lại không có ý nghĩ muốn dừng lại.

Hít vào luồng không khí trong sạch, nàng nhìn binh sĩ kích động hoan hô, không ít binh lính vui vẻ nước mắt chảy ròng, một nhóm thì vui vẻ uống rượu đến say mèm. Niềm vui, tiếng cười tràn đầy vây quanh nàng.

"Tiểu thư, chúng ta rốt cuộc cũng có thể trở về." bọn Hỉ Nhi mừng rỡ, nhất thời không để ý bật thốt lên. Vừa mới nói xong, họ liền giật mình đã nói sai, sợ đến mức không dám hít thở.

Tiêu Tương Phi gật đầu, trở về? Nàng không biết, trước mắt, nàng cũng không muốn trở về, đợi đến khi nàng nghĩ ra nơi mình muốn đi thì sẽ ra đi.

Vừa đúng lúc này, Viên Quân cũng hào hứng chạy tới tìm nàng, nhìn thấy họ đang đứng trong đám người chúc mừng hòa bình, vội vàng bước nhanh tới.

"Tiểu thư." Hãn cung kính nói, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

"Viên đại nhân." Tiêu Tương Phi nghe tiếng, đón nhận ánh mắt sôi nổi của hãn, trong bụng cả kinh, ngoài mặt vẫn lạnh nhạt, thản nhiên nói.

Viên Quân thấy nàng không quá vui vẻ thì ngạc nhiên, sau đó liền bùng tỉnh hiểu ra, cho là nàng vẫn còn vì điều kiện kia mà canh cánh trong lòng.

Tiêu Tương Phi cũng không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước, những người vui mừng quá nhiều, nàng cảm thấy quá ồn náo, cho nên muốn tìm một nơi yên tĩnh, hít luồng không khí thanh sạch.

Phần tin tình báo kia Tiêu Tương Phi vẫn chưa xem, nhưng đã không còn hứng thú với nội dung bên trong. Nàng vẫn giữ nó bên người, có lẽ có một ngày nàng sẽ mở ra xem.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Thổ Lộ

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Viên Quân thấy nàng muốn đi ra ngoài doanh trại thì vội vàng đi theo.

Bọn Hỉ Nhi do dự một chút, cũng vội đi theo phía sau. Bảo vệ tiểu thư là trách nhiệm của các nàng, họ không thể rời nàng.

Biết có người đi theo Tiêu Tương Phi cũng không quan tâm mà cứ tiến về một chỗ ít người ở bên hồ nhỏ ven rừng.

Viên Quân si mê dõi theo bóng lưng nàng, lúc nàng ở hoàng cung họ rất ít khi gặp mặt. Nhưng không biết vì sao, từ khi nàng rơi xuống trước mắt hắn, hình bóng nàng luôn luôn bất tri bất giác hiện hữu trong đầu óc hắn.

Không quên được nàng hiên ngang mạnh mẽ, không quên được ánh mắt nàng kiên định, không quên được biểu tình kiên nghị, không quên được tính tình lạnh nhạt như nước. Tất cả của nàng đều khiến hắn không kìm được mà chú ý.

Không ai biết tâm tư của hắn, không ai biết hắn giờ khắc này đang nghĩ gì, không ai biết hắn đã yêu cô gái bị nhiều người nghị luận này.

Bọn Hỉ Nhi vẫn đi theo phía xa, nàng đứng lại, họ cũng đứng lại, nàng nhìn phía xa còn họ ngăm nhìn nàng.

Trời rất xanh, mây rất trắng, nước rất trong, cây xanh biếc, cỏ thật mềm, hoa thật đẹp, chim muông thật đáng yêu, không khí cực trong lành. Nơi đây là thế giới không có ô nhiễm, Tiêu Tương Phi chăm chú ngăm nhìn, hít thở thật sâu.

Nếu như, sự xuất hiện của nàng ở thế giới này là sứ mạng thì nàng quyết định nhận mệnh, thuận theo tim của mình, làm việc mình muốn làm. Nếu đã đến thì cứ hưởng thụ thôi.

Suy nghĩ càng tan đi thì tâm tình cũng thư thái theo, bất tri bất giác, khóe miệng lặng lẽ nâng lên, hai lúm đồng tiền xuất hiện. Mắt sáng ngời như sao sáng trong đêm tối, cả người toát lên một khí thế điềm tĩnh.

Ngồi xếp bằng trên thảm cỏ ngăm nhìn mặt hồ, hưởng thụ giờ phút thanh tĩnh khó có được, xa xa vẫn truyền đến tiếng hoan hô, trời đột nhiên trở nên sáng lạ, đất rộng mênh mông, tất cả đều hoàn mỹ.

Viên Quân đi tới phía sau nàng, do dự một chút rồi cũng theo sau ngồi xếp bằng mình viền má nàng, trong lòng thấp thỏm bất an, không biết mở miệng nói chuyện như thế nào.

Bọn Hỉ Nhi đứng cách đó không xa chờ sai bảo.

Một hồi lâu sau, hắn mới lấy dũng khí, cả khuôn mặt đỏ bừng ngượng ngập nói: "Tiểu thư, ngài chừng nào thì lên đường trở lại kinh thành?" Hắn muốn cùng nàng trở về nhưng lời này đã nuốt trở vào.

Trở về? Tiêu Tương Phi nghe vậy sửng sốt, nhìn về phía trước nghiêng đầu nghĩ rồi mới nói: "Ta tạm thời không trở về kinh thành." Đúng vậy, nàng không muốn trở về, có lẽ nên ở chỗ này nhìn ngắm một chút, phong thổ, các loại thức ăn ngon, nàng muốn chơi một chút.

Không về? Hẳn thất kinh, nàng không về chẳng lẽ muốn ở lại chỗ này? "Tiểu thư, tại sao không về? Không phải ngài muốn du ngoạn một phen rồi mới trở về chứ hả?" Hẳn vội vã hỏi.

"Ta không biết, cứ xem thế nào đã." Tiêu Tương Phi đưa một câu trả lời nước đôi bởi vì nàng cũng không biết, dù sao muốn đi đâu thì đi đó.

Viên Quân nghe thế thì không hỏi nữa, chỉ nhìn nàng sau đó nói : "Tiểu thư, ngài đi đâu, Viên Quân cùng theo đến đó." Dứt lời, ngay cả chính hắn cũng giật mình, không tin lời này là hắn bật thốt lên .

Tiêu Tương Phi còn kinh ngạc hơn, nàng xoay đầu lại nhìn hắn, kinh ngạc phát hiện, trên mặt hắn đỏ bừng, đăm đỗi nhìn mình.

Hắn? ! Tiêu Tương Phi không biết nói gì cho phải, nhìn biểu tình hàm súc của hắn, trong lòng nàng đã hiểu. Thì ra là hắn.

Nàng lắc đầu cự tuyệt: "Không cần, ta chỉ là muốn giải sầu, nhìn ngắm xung quanh. Người cũng biết, ta tới Hiên Viên vương triều lâu như vậy, vẫn chưa được nhìn ngắm quốc gia này."

Viên Quân không ngờ nàng sẽ cự tuyệt thẳng thừng như vậy, trong lòng có chút thất vọng. Nhưng hắn há lại là loại người chùn bước nhanh chóng như vậy, đường đường nam tử hán, làm sao chưa cố gắng đã bỏ cuộc?

"Tiểu thư, Viên Quân muốn ở bên cạnh ngài, bảo vệ ngài. Xin tiểu thư đáp ứng thỉnh cầu của Viên Quân." Hẳn kiên định nói, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng.

Tiêu Tương Phi quay đầu lại, thở dài. Nàng sao lại không hiểu, chỉ là, nàng hiện tại không muốn nghĩ gì cả, chỉ muốn ở chỗ này thanh tĩnh rồi đi gặp Đột Bát Hỏa.

"Ta có thể cự tuyệt không?" Tiêu Tương Phi thở dài nói, thanh âm nhẹ nhàng tiết lộ ra bất đắc dĩ, thế gian này chuyện không thể khiến cho người ta như ý nguyện quá nhiều.

Viên Quân không nói gì, hẳn tin tưởng nàng nhất định sẽ hiểu tâm nguyện của mình, cũng nhất định sẽ biết. "Viên Quân sẽ vĩnh viễn theo sau tiểu thư." Bảo vệ nàng, chăm sóc nàng, vĩnh viễn.

Bọn Hỉ Nhi cũng nghe được lời nói của Viên Quân mà thất kinh, không bao giờ ngờ tới Viên đại nhân sẽ có loại suy nghĩ này đối với tiểu thư, nhìn vào ánh mắt hẳn thì biết không phải là giả. Lần này, họ cũng không biết phải làm sao.

Không biết ngồi bao lâu, thời gian trôi qua thật nhanh đã đến giữa trưa. Ánh mặt trời chói chang làm cho thảm cỏ nóng lên, cũng đã đến giờ ăn trưa rồi.

"Tiểu thư, thời gian không còn sớm, chúng ta trở về đi thôi." Hỉ Nhi nhìn sắc trời, sợ nàng đói bụng, liền vội vàng tiến lên nhẹ giọng nói.

Tiêu Tương Phi rất nghe lời đứng lên, vỗ vỗ bụn đất cùng cỏ vụn trên người, xoay người nhìn Viên Quân rồi để Hỉ Nhi đỡ nàng về doanh.

Viên Quân vẫn đi theo phía sau nàng, trong lòng cảm thấy khoảng cách với nàng càng xa, giống như nàng đã đóng cửa tâm hồn, hoặc giả nói là càng ngày càng thần bí.

Hắn thổ lộ, không biết nàng có thể tiếp nhận hay không, bất kể như thế nào thì hẳn cũng định là nàng rồi. Bất kể chân trời góc biển, bất kể lên trời xuống đất, hẳn sẽ luôn luôn đuổi theo, cho đến vĩnh viễn.

Tiêu Tương Phi nếu mà biết được suy nghĩ này của hắn, sợ rằng đã bị dọa trốn đi thật xa, cách hắn thật xa, cũng may nàng không có thuật đọc tâm chứ không đã nghe hơi mà chạy rồi.

Đoàn người vừa trở về doanh trại thì thấy không khí có gì đó bất đồng. Không khí vui mừng đã bị hòa tan khiến họ có chút kinh ngạc, không biết có chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc có một nhóm người không biết đang tìm gì, thấy họ thì không khỏi mừng rỡ, vội vàng chạy tới trước mặt họ cung kính nói: "Viên đại nhân, tiểu thư, các người trở lại thì tốt rồi."

Tiêu Tương Phi nghe vậy hơi mơ hồ, nhưng trong lòng biết nhất định là có chuyện gì.

"Có chuyện gì không?" Viên Quân bình chân như vại hỏi, liếc nhìn sang Tiêu Tương Phi rồi mới nhìn đến đám quân sĩ.

Thủ lĩnh đám quân sĩ vẫn cung kính, tuy nhìn hắn nói chuyện nhưng ánh mắt không ngừng liếc sang Tiêu Tương Phi. "Viên đại nhân, người man di tới, nói là mời tiểu thư qua gặp mặt."

Lời này vừa nói ra, làm cho mọi người đều thất kinh. Người man di ngang nhiên mời tiểu thư? Không biết có mục đích ý đồ gì? Hoàng thượng không phải đã cự tuyệt thủ lĩnh của bọn họ rồi sao? Sao giờ đột nhiên hắn lại phái người mời tiểu thư? Biểu tình mọi người đều không chắc chắn, ngoài ý muốn. Gửi thanks

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Dự Tiệc

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Đột Bát Hỏa phái người tới mời nàng?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ngược lại Tiêu Tương Phi trấn định tự nhiên, nàng biết không phải hôm nay chính là ngày mai, Đột Bát Hỏa vì nàng mới ngưng cuộc chiến tranh này, mặc dù nàng cũng không tin sức quyến rũ của mình lớn như vậy, nhưng nàng thật sự không hiểu tâm tư những người này.

"Tiểu thư, làm thế nào?" Nộ Nhi nóng nảy, trong lòng thấp thỏm, nhìn nàng lo lắng.

Sắc mặt đám người Hỉ Nhi đương nhiên cũng không tốt, không biết đối phương muốn làm gì, tại sao phải mời tiểu thư đi. Nhưng, trong lòng mơ hồ cũng đã hiểu ra cái gì.

Viên Quân vừa giận vừa sợ, không biết Đột Bát Hỏa này muốn làm gì, hoàng thượng đã cự tuyệt hẳn rõ ràng, hơn nữa hẳn cũng đã đáp ứng, sao giờ lại có chuyện này.

"Các người trở về hồi báo, nói tiểu thư sẽ không đi." Hãn lạnh lùng nói, mắt sáng như đuốc, bắn ra tia sáng lạnh lẽo, cả người vô cùng tức giận.

Tiêu Tương Phi này giờ vẫn không nói gì đã lên tiếng : "Không cần, ta đi với các người, nếu hãn muốn mời, ta há lại không đi?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh sợ, vạn vạn không ngờ tới nàng có thể bình tĩnh đáp ứng như vậy, nhất thời mọi người hai mắt nhìn nhau, không biết làm sao cho phải.

Viên tướng đến mời cung kính nói với nàng: "Vậy thì mời tiểu thư cùng chúng ta trở về." Nói xong, đưa tay làm hiệu mời.

Tiêu Tương Phi gật đầu, nhắc chân đi về phía trước.

Sau lưng đám người Hỉ Nhi Viên Quân vội muốn chết, liếc mắt nhìn nhau, rồi rít đi theo cùng kêu lên: "Tiểu thư, chúng ta đi cùng ngài."

Nếu cùng đi thì có thể chiếu cố nhau, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng có thể ngăn trở, không thể để cho tiểu thư xảy ra chuyện gì.

Đội quân man di kia cũng không có ý kiến, cứ thẳng đường căn cứ doanh trại man di mà tiến. Sau lưng quân Hiên Viên lo lắng nhìn bọn họ từ biến mất trong tầm mắt, tất cả mọi người lo lắng đề phòng, âm thầm vì bọn họ cầu nguyện.

Hỉ Nhi đỡ Tiêu Tương Phi, mấy người còn lại tạo thành một vòng bảo vệ như sợ sẽ có gì ngoài ý muốn, Viên Quân tự nhiên cũng theo sát.

Đến doanh trại man di đã có một đội nhân mã chờ sẵn, dẫn đầu chính là Đột Bát Hỏa. Hãn lúc này đứng xa xa nhìn đám người Tiêu Tương Phi chậm rãi đi về phía mình, gương mặt tuấn tú không tự chủ lộ ra nụ cười.

Nàng tới.

Lúc Tiêu Tương Phi sắp tới nơi, hắn dẫn đầu tiến lên nghênh đón, mỉm cười nhìn nàng: "Nàng rốt cuộc đã tới." Nói xong, đón nàng vào quân doanh.

Tiêu Tương Phi bình tĩnh gật đầu theo hắn đi vào bên trong, nàng biết, hắn khẳng định đã mở yến trong trại.

Đám người Viên Quân lần đầu tiên tới, cảnh giác lại tò mò theo sát phía sau nàng, đám Hỉ Nhi đề cao cảnh giác đến cực độ.

Quả nhiên, Đột Bát Hỏa đúng là dẫn nàng tới lều trưởng của hắn, hơn nữa tự mình nhắc rềm mời nàng vào trong.

Tiêu Tương Phi lần thứ hai tới nơi này, tự nhiên không quen thuộc, sắc mặt như cũ không chút thay đổi chậm rãi đi vào.

Tiêu Tương Phi vừa bước vào, sau lưng liền vang lên một thanh âm nghiêm túc: "Các người không thể đi vào, ở bên ngoài chờ." Chỉ thấy đám người Hỉ Nhi Viên Quân bị viên tướng thủ vệ ngăn lại, không để cho họ đi theo nàng vào bên trong. Gửi thanks

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Dịch Ý

Đã tự: webtruyen.com

Editor: Vệ Tử Y

"Tại sao chúng ta không thể đi vào?" Viên Quân tức giận lạnh lùng nói, nhìn chăm chăm tên cản trở mình, không khí rất căng thẳng.

Bọn Hỉ Nhi cũng quắc mắt nhìn trừng trừng, họ làm sao có thể để tiểu thư đơn độc đi gặp người đàn ông này, không có các nàng bên cạnh tất nhiên không được.

"Chúng ta muốn đi theo tiểu thư, không thể không cho chúng ta vào." Hỉ Nhi lạnh lùng nói, lần đầu tiên có thái độ cường ngạnh này ở trước mặt người ngoài.

Bọn Thảo Nhi đám người cũng phụ họa theo, dàn thành hàng ngang làm động tác muốn xông vào.

Trong nhất thời không khí lạnh toát, ai ai cũng cảm thấy có thể sẽ động thủ, đã làm tốt việc chuẩn bị động thủ.

"Các nàng là người của ta, dĩ nhiên sẽ đi theo ta." Không ngờ Tiêu Tương Phi ngang nhiên mở miệng giúp họ, mắt mặc dù nhìn họ, lời nói lại hướng về nam nhân bên cạnh.

Đột Bát Hỏa đột nhiên cười, uy nghiêm phân phó: "Các người lui ra, các nàng là người bên cạnh tiểu thư, dĩ nhiên là ở bên hầu hạ tiểu thư, chẳng lẽ để cho bọn thô nhân các người tới phục vụ?"

Lời này vừa nói ra, quân sĩ man di lập tức thu hồi vũ khí, thối lui không ngăn trở nữa.

Hỉ Nhi lạnh lùng khế hừ, không hề nhìn bọn họ nữa mà bước nhanh đi tới bên người Tiêu Tương Phi đỡ nàng, ân cần nói: "Tiểu thư." Một tiếng này bao hàm bất mãn đối với đám người Đột Bát Hỏa.

Tiêu Tương Phi mỉm cười, không nói gì đi về cái bàn đã dọn xong ngồi xuống không cần đợi Đột Bát Hỏa mời, trên mặt bàn đã bày đầy các loại cao lương mỹ vị, còn có quả trái theo mùa. Đám Viên Quân Hỉ Nhi ngồi xuống theo, Hỉ Nhi bên phải, Viên Quân bên trái, những người khác ngồi ở sau lưng.

"Bàn này quá ít, chuẩn bị thêm một bàn, chúng ta đều đói rồi." Tiêu Tương Phi nhẹ nhàng nói, lúc này mắt nhìn về Đột Bát Hỏa. Sáng sớm ra ngoài, họ còn chưa ăn gì, nàng ăn cơm, những người khác cũng cần ăn.

Đột Bát Hỏa không đáp nàng mà quay sang nói với binh sĩ theo hầu: "Người đi, chuẩn bị thêm một bàn nữa."

Tên lính kia nghe xong, lập tức tuân lệnh nhanh chóng rời đi.

"Chắc là đói rồi, ăn đi." Đột Bát Hỏa nói với nàng, tự mình gấp vài món ăn đặt trong chén của nàng, mỉm cười nhìn nàng.

Mà Viên Quân đối với hành động của hắn rất bất mãn, căm tức nhìn, trong lòng đối với Đột Bát Hỏa tràn đầy địch ý.

Tiêu Tương Phi lắc đầu, vẫn không nhúc nhích.

Đột Bát Hỏa cũng hiểu ý của nàng, vì vậy thả đũa trong tay xuống. Đón nhận ánh mắt địch ý của Viên Quân, hắn cũng không để ý, chỉ cười.

Lát sau, binh sĩ mới ra ngoài đã chỉ huy vài người chuyển một cái bàn đi vào, trên bàn có cao lương mỹ vị và trái cây điểm tâm. Đồ ăn trên bàn không khác gì so với bàn của hai người, có thể thấy được Đột Bát Hỏa cũng không coi nhẹ bọn họ.

"Hoàn Nhi các người qua bên kia ăn cơm đi." Tiêu Tương Phi nhàn nhạt phân phó.

Bọn Hoàn Nhi nghe xong vội vàng đứng lên đi lại chiếc bàn mới dọn xong, cầm bát đũa lên ăn.

Thấy các nàng nghe lời, Tiêu Tương Phi cũng không nói thêm nữa, cũng bắt đầu ăn. Mà Hi Nhi ở một bên vội vàng chuyển món ăn, tự nhiên cũng không để ý tới Đột Bát Hỏa.

Mà chuyện này lại khiến Viên Quân cùng Đột Bát Hỏa hai người sững sốt, không nghĩ tới họ có thể như vậy.

Tiêu Tương Phi đói bụng, rất đói, cho nên cũng không muốn nói gì hết, tự nhiên càng sẽ không khách khí, nhìn thấy món ăn ngon như vậy, nàng đã sớm không nhịn được.

Sau một hồi sững sốt Đột Bát Hỏa đột nhiên cười lên, cũng cầm đũa, lặng lẽ ăn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Cầu Xin Nàng Ở Lại, Được Không?

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Một bữa cơm, mỗi người ăn tâm trạng đều không giống nhau. Bọn Hỉ Nhi không biết Tiêu Tương Phi trong bụng bán thuốc gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Mà Viên Quân thì một bụng thuốc súng, cả người vô cùng không thoải mái, hăn đối với Đột Bát Hỏa vẫn tồn tại địch ý, không chỉ vì họ đã từng là địch thủ trên chiến trường mà còn vì những dây dưa với nàng.

Đột Bát Hỏa tự nhiên biết nam nhân đối diện địch ý đối với mình rất sâu, đồng thời hăn cũng nhìn ra được, cái tên gọi là Viên Quân đó thích Tiêu Tương Phi, tình địch va chạm, dĩ nhiên là hết sức đỏ mắt .

Một bữa cơm Tiêu Tương Phi ăn vô cùng sáng khoái, không thêm quan tâm mấy kẻ bên cạnh tâm tư bách chuyển thiên hồi, nàng chỉ lo hưởng thụ thức ăn ngon.

Hỉ Nhi đã được Hoàn Nhi thay cho đi ăn cơm, Hoàn Nhi vừa hầu hạ nàng, vừa thận trọng chú ý phía Đột Bát Hỏa, chỉ sợ hăn lại đột nhiên tập

kích.

Rốt cuộc cũng ăn xong bữa cơm này, Tiêu Tương Phi hài lòng, giờ mà được ngủ một giấc nữa là nhất, buổi trưa ăn uống no đủ con sâu ngủ cũng đã rục rịch muốn bò ra.

Cổ nhin xuống cái ngáp bất nhã, nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân đối diện, nhạt như nước mà nói: "Thời gian không còn sớm, cảm ơn người chiêu đãi, chúng ta cũng nên đi về."

Đột Bát Hỏa nghe vậy cũng thả chiếc đũa trong tay ra, mắt sáng như đuốc nhìn nàng, ánh mắt nhiệt liệt, thần sắc kỳ dị, giống như vôi vã không kịp chờ bày tỏ với nàng "Phi Nhi, làm ơn ở lại, được không?" Lời nói to gan bật thốt lên, không có sự kích động, giống như đã chuẩn bị rất lâu.

Lời này vừa nói ra làm cho mọi người sửng sốt, thanh tỉnh nhanh nhất lại là Viên Quân, chỉ thấy hấn giận đến nhảy dựng lên, chỉ vào Đột Bát Hỏa mắng to: "Thúi lắm, tiểu thư sẽ không ở lại, tiểu thư muốn trở về hoàng cung, sẽ không ở nơi thế này, Đột Bát Hỏa người chết tâm đi."

Tức giận không chỉ có Viên Quân, sau đó bọn Hi Nhi cũng là vô cùng không vui, từ bên cạnh đứng lên, cảnh giác nhìn Đột Bát Hỏa cùng binh sĩ bên cạnh hấn.

Tiêu Tương Phi bình tĩnh tự nhiên vẫn không lên tiếng, giờ phút này nàng giống như việc không liên quan đến mình. Giống như bọn họ đang đàm luận chuyện cùng người không phải nàng, cùng với nàng dường như không quan hệ.

"Ta mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi." Nàng đột nhiên mệt mỏi nói, đứng lên, đi ra ngoài lều.

Mấy người đang giương cung bạt kiếm vừa nghe nàng nói như thế, đồng thời cùng sửng sốt, sau đó tỉnh ngộ, vội vội vàng vàng đi theo phía sau

nàng.

"Phi Nhi, bất kể nàng có nguyện ý hay không, người mà đời này Đột Bát Hỏa ta muốn nhất định là nàng. Hiện tại, ta thỉnh cầu nàng lưu lại, để cho ta bảo vệ nàng, quý trọng nàng, vĩnh viễn thủ hộ nàng. Xin ở lại, được không?" Đột Bát Hỏa cũng không vì thế mà buông tha, đang lúc mọi người đi ra ngoài lều, hắn chạy vội tới trước mặt nàng, thâm tình chân thành mà nói.

Mọi người không ngờ rằng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, nhiều lần nói ra lời như vậy, có lẽ lần đầu tiên nói ra như vậy sẽ làm bọn họ tức giận, nhưng lần thứ hai, trừ Viên Quân, những người khác đều trầm mặc.

"Người biến, ta nói rồi, tiểu thư là người của Hiên Viên vương triều, nàng là sẽ không lưu lại, nàng nhất định sẽ trở lại kinh thành, trở về hoàng cung." Viên Quân cả giận nói, nhìn chăm chăm Đột Bát Hỏa.

Mà Đột Bát Hỏa không để ý, như cũ nhìn cô gái trước mắt, thành tâm thành ý nói: "Hãy ở lại, được không?" Ánh mắt mong đợi nhìn nàng.

Hãy ở lại, được không? Những lời này hắn nói ước chừng đã ba lần rồi, đây là cực hạn mà một người đàn ông có thể thổ lộ, lúc này đám Hi Nhi đã bắt đầu bội phục hắn, không nghĩ tới man di thủ lĩnh này cư nhiên dụng tâm như thế.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Ở Lại

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Tiêu Tương Phi lạnh nhạt nhìn hắn như nhìn một đứa nhỏ cố tình gây sự, chỉ nhìn như vậy, không nói gì, không cam kết cũng không lộ ra điều gì.

"Mời lưu lại, nàng nhất định sẽ thích nơi này." Đột Bát Hỏa như cũ vô cùng chân thành nói, hắn hi vọng nàng lưu lại, sẽ phát hiện nơi này so với kinh thành còn đẹp còn vui hơn.

"Câm miệng, tiểu thư sẽ không lưu lại ." Viên Quân then quá thành giận, đối với Đột Bát Hỏa nói chuyện cũng càng ngày càng không khách khí, lúc này càng thêm trực tiếp chặn trước người nàng, chặn lại tầm mắt của hắn.

Bọn Hỉ Nhi đều không nói chuyện, chỉ có Hoàn Nhi mơ hồ cảm thấy Tiêu Tương Phi sẽ lưu lại, không phải là vì người nào, mà vì chính nàng.

Đột Bát Hỏa đối với sự ngăn trở lần nữa của Viên Quân cảm thấy căm tức, hắn và nàng nói chuyện, lúc nào thì đến phiên tên này chen miệng vào?

"Người câm miệng, chúng ta đang nói chuyện, nơi này không có chỗ để người chen miệng." Đột Bát Hỏa dù có thoải mái khí độ hơn thì lúc này cũng phát hỏa rồi, hăn căm tức chỉ vào Viên Quân quát.

Viên Quân há lại sẽ sợ hăn? Mặc dù nơi này là doanh trại của đối phương, nếu mà ở chỗ này giao chiến khẳng định nửa điểm tiện nghi cũng không chiếm được, nhưng hăn cũng không thể cứ thế không làm gì để cho người khác xem thường.

"Tiểu thư là người của Hiên Viên vương triều ta, là nữ nhân của hoàng thượng, người càng không có tư cách chen miệng." Vào giờ phút này, hăn cũng không để ý được nhiều, cả giận nói.

Lời này vừa nói ra, trừ Tiêu Tương Phi, tất cả mọi người sắc mặt khác nhau, mọi người đối với chuyện này, ở trong lòng vẫn mịt mờ, không dám nói ra.

"Nàng cũng là nữ nhân ta nhìn trúng, cuối cùng rơi vào nhà nào, bây giờ còn không biết đâu? !" Đột Bát Hỏa không quan tâm những thứ này, thích chính là thích, yêu chính là yêu, hăn yêu nàng, mới bất kể nàng là của người nào? Đây chính là đại mạo hào tình, đây chính là lòng dạ của người đại mạo.

Lần này, Viên Quân á khẩu không trả lời được, hăn sao không thích nàng được, nhưng bởi vì quan hệ với Hiên Viên Vũ, hăn chỉ có thể đem tâm sự giấu ở đáy lòng, vẫn không dám nói ra. Lúc này, hăn đột nhiên có chút hâm mộ Đột Bát Hỏa, hăn dám lớn tiếng thổ lộ như vậy, hăn dám mở miệng giữ lại nàng như vậy, mà Viên Quân hăn cái gì cũng không thể làm.

Tiêu Tương Phi vẫn không lên tiếng, lúc này trong lòng không biết đang nghĩ gì. Thấy hai người tranh luận, nàng cũng không khuyên giải, chờ bọn hăn vừa dừng lại, nàng liền nhàn nhạt nói: "Chúng ta trở về đi thôi." Nói xong, không để ý tới bọn họ, trực tiếp rời đi.

Lần này, Đột Bát Hỏa không ngăn trở, càng không cầu xin nàng lưu lại, chỉ là nhìn theo bóng lưng nàng, cho đến khi nàng hoàn toàn biến mất ở trước mắt.

Đoàn người không nói tiếng nào, im lặng quay về doanh trại quân Hiên Viên, người trong quân vốn đang lo lắng cho họ, lúc này thấy bọn họ trở lại, tảng đá trong lòng rơi xuống, cao hứng cực kỳ.

Đột Bát Hỏa không tới quấy rầy nữa, nàng được an tĩnh hai ngày, trừ đi đạo trong thành Lạc Nhạn, nàng chỉ đi loanh quanh doanh trại, tản bộ, suy nghĩ một chút tâm sự.

Hôm nay, Viên Quân đột nhiên nói với nàng: "Tiểu thư, đại chiến đã giải, không bằng ngày mai chúng ta lên đường trở lại kinh thành đi, chắc hoàng thượng nhất định chờ sốt ruột rồi." Thật ra thì hẳn là có lòng riêng, hẳn không muốn nàng ở lại chỗ này, chỉ sợ nàng và Đột Bát Hỏa sẽ có cái gì.

Tiêu Tương Phi nhìn thần sắc bất an của hẳn, thở dài, sau đó không khỏi nói: "Ta quyết định lưu lại."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi, đặc biệt là Viên Quân, trợn mắt há hốc mồm, không dám tin. Cũng không có ai ngờ, nàng lại lựa chọn lưu lại, đây tốt cùng là tại sao?

Đến tốt cùng là cái gì, để cho nàng ra quyết định như vậy? Đột Bát Hỏa? Hay là.

Bất kể là gì, nàng lúc này tâm ý đã quyết, tạm thời không muốn trở lại kinh thành, không muốn trở về hoàng cung, cũng không muốn trở về bên Hiên Viên Vũ.

"Tiểu thư, như vậy sao được, hoàng thượng còn đang chờ ngài trở về." Hỉ Nhi là người phản đối đầu tiên, trong bốn người nàng là người trung

nhất với Hiên Viên Vũ.

Hoàn Nhi không nói được lời nào, dù sao nàng đã biết tiểu thư quyết định, chỉ có đi theo thôi.

Thảo Nhi cùng Nộ Nhi liếc mắt nhìn nhau, quyết định không nói lời nào, một khi tiểu thư đã quyết định thì không thể thay đổi. Vì vậy, hai người bọn họ thông minh lựa chọn câm miệng.

"Ta đã quyết định." Lần này, nàng dùng thanh âm lạnh nhạt nói, làm cho người ta không khó nghe ra ý nàng kiên quyết, mà Viên Quân tốt nhất biết điều không nói thêm gì nữa, nếu không, nàng có thể sẽ rất tức giận.

Viên Quân đúng là nghe ra được trong lời nói của nàng không vui, cũng nhìn thấu nàng ân hận, tự nhiên cũng bất đắc dĩ lựa chọn câm miệng, hẳn không muốn chọc giận nàng.

"Viên Quân đi theo tiểu thư." Hẳn mặc dù không thể phản đối, nhưng bất kể như thế nào hẳn cũng muốn đi theo nàng, bảo vệ nàng.

Nàng nhìn hẳn thật sâu, biết mình không thể cự tuyệt, phần tâm ý này, nàng sao lại không hiểu? Chỉ là không thể nào chính là không thể nào.

Hôm sau, thu thập xong đồ, rời khỏi doanh trại đến khách điểm trong thành Lạc Nhạn ở trọ.

Đột Bát Hỏa vẫn chú ý chặt chẽ mọi động tĩnh của nàng, tất nhiên đã biết nàng ở trong thành Lạc Nhạn, tâm vui vẻ, ngày thứ hai các nàng đến trọ hẳn cũng cải trang tìm đến.

Tiên Tương Phi đã rất quen thuộc với thành Lạc Nhạn, nơi này cũng không vì trải qua chiến tranh mà điêu tàn, ngược lại sau khi chiến tranh sau khi kết thúc, vẫn phồn hoa như cũ, còn hơn cả trước kia. Hơn nữa cũng

không có bình dân thương vong, cho nên lúc này ngoài đường người đến người đi tấp nập.

Lúc này Tiêu Tương Phi đang cùng bọn Hỉ Nhi đi trên đường cái, cảm nhận sự hòa nhã yên vui, hòa bình có được không dễ. Tâm tình của nàng cuối cùng đã tốt một chút, trên mặt bởi vì cảnh sắc phồn hoa mà lộ vẻ tươi cười.

Nếu như có thể, nàng tình nguyện ban đầu không theo Hiên Viên Vũ vào cung, có lẽ hôm nay mình chính là một phần tử ở nơi này, trải qua cuộc sống bình thường yên tĩnh.

Cứ đi như thế, nàng dần dần phát hiện, mình giống như bị người theo dõi, như không có chuyện gì xảy ra nhìn quanh. Quả nhiên, phụ cận tựa hồ có thêm vài người vô tình hay cố ý nhìn sang phía này, ánh mắt cùng thái độ nói rõ tất cả.

Là ai phái người theo dõi nàng? Độc Lang? Ý niệm đầu tiên nàng nghĩ đến là người đã cùng nàng đoạn tuyệt Độc Lang, là hãn hay là người kia? Có lẽ là Đột Bát Hỏa, hãn không thể nào không tin nàng ở lại, nhưng hãn chưa tới tìm mình, điều này làm cho nàng rất kỳ quái.

Đi dạo mệt mỏi, nàng cũng không nghĩ nữa, vì vậy tùy ý chọn một gian tửu quán rượu mang theo đám người đi theo vào ngồi. Chọn một cái bàn sát đường, đoàn người theo nhau ngồi xuống.

Viên Quân gọi vài món ăn, đều là món ngon nổi danh Lạc Nhạn thành, bởi vì nơi này là biên ải, các món ăn dĩ nhiên hòa trộn cả hai miền Hiên Viên vương triều và man di, có phong vị khác biệt.

Món ăn đã được đưa lên đầy đủ, Tiêu Tương Phi hào hứng bưng bưng cầm đũa thưởng thức, đang lúc này hãn xuất hiện, theo sau có hai tùy tùng đang nhắm chỗ các nàng đi lại.

Đột Bát Hỏa, mọi người hai mặt nhìn nhau, không ngờ tới là hấn. Mà phương hướng của hấn cùng mục tiêu dĩ nhiên chính là họ, bởi vì bọn họ đã đi tới bên người các nàng, đứng ở một bên.

Đột Bát Hỏa mỉm cười nhìn nàng.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Man Di

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

"Sao người lại ở đây?" Sự xuất hiện của Đột Bát Hỏa khiến cho Viên Quân sắc mặt đại biến, rất không thiện ý đứng lên quát, cảnh giác nhìn hẳn.

Đột Bát Hỏa nghe tiếng Viên Quân, chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn hẳn, không đáp lời, như cũ dùng ánh mắt thâm tình khẩn thiết nhìn Tiêu Tương Phi.

Mà hai tùy tùng bên cạnh Đột Bát Hỏa cũng không làm gì, bọn họ đã sớm biết Viên Quân vẫn đối với thủ lĩnh của mình tràn đầy địch ý, nhưng hẳn đối với thủ lĩnh không tôn kính, bọn họ rất không vui. Vì vậy, hai người chia ra từ sau lưng Đột Bát Hỏa vọt đến bên người Viên Quân, địch ý nhìn hẳn, kích thích đao trong tay.

Thấy tình cảnh này, đám người Hi Nhi sắc mặt đại biến, không tự chủ nhích tới gần Tiêu Tương Phi.

"Các người muốn làm gì? Muốn ở trên địa bàn Hiên Viên vương triều giường oai?" sắc mặt Viên Quân thật không đẹp tí nào, không ngờ được bọn

họ sẽ động đao.

"Lớn mật, người dám đối với vương ta bất kính, chúng ta tự nhiên không thể bỏ qua cho người." Một người đàn ông quát lên, giơ đao, một thân khí thế liêu chết.

Một người đàn ông khác cũng tán đồng gật đầu, lạnh lùng nhìn Viên Quân.

Đột Bất Hỏa đối với cử động của bọn hăn cũng không quản chế, trong mắt hoàn toàn chỉ có Tiêu Tương Phi, tựa hồ bên cạnh không có chuyện gì xảy ra.

Viên Quân vừa tức vừa giận, cầm kiếm bên cạnh lên, hét lên với bọn Hỉ Nhi: "Bảo vệ tiểu thư." Nói xong, cũng giương kiếm xông lên.

Lúc này, người trong quán rượu thấy bọn họ lời không hợp liền động đao động kiếm, làm sợ tới mức sắc mặt đại biến, chẳng quan tâm gì nữa rồi rít tông cửa chạy.

"Đến đây đi." Viên Quân trầm mặt lạnh lẽo quát lên với hai người kia.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, dùng đao bảo vệ trước ngực, chuẩn bị cùng tiến lên.

Ầm.

Đột nhiên một tiếng vỗ bàn vang lên, cứng rắn dọa sợ mọi người, ánh mắt của mọi người không tự chủ được tìm người vỗ bàn.

"Được rồi, nào đủ chưa?" Chỉ thấy Tiêu Tương Phi sắc mặt hết sức không tốt, khẽ kêu, tức giận nhìn Viên Quân và ba người.

Ba người đều cả kinh, cùng thối lui một bước, nhưng cũng không dám càn rỡ.

"Các người lui ra." Lúc này, Đột Bát Hỏa mới lên tiếng, giống như chỉ chờ đợi lời nói của nàng.

Hai người đàn ông nghe vậy, thu hồi đao trong tay, không nói lời nào đứng ở bên cạnh họ.

Viên Quân rất tức giận, nhưng ở trước mặt nàng, hấn lại không dám làm trái ý nguyện của nàng, không thể làm gì khác hơn là nén lấy một bụng hỏa khí. Đột Bát Hỏa này thật là âm hồn bất tán, bọn họ xuất hiện ở đâu liền đi theo đến đó. Thật là tức chết hấn.

"Các người có để cho ta ăn cơm hay không?" Nàng lạnh lùng lướt nhìn mọi người, ánh mắt trước sau rơi vào trên người Viên Quân cùng Đột Bát Hỏa, hết sức không vui.

"Tiểu thư, là Viên Quân không đúng." Viên Quân nghe vậy, thấy sắc mặt nàng không vui, lập tức biết nàng nhẫn nại có hạn, càng sợ nàng tức giận đuổi mình đi.

Đột Bát Hỏa thấy vậy, liền cũng mở miệng nói: "Phi Nhi, là ta quản giáo không nghiêm, xin nhận lỗi với nàng." Nói xong, bảo hai vị tướng sau lưng nhất nhất tiến lên nhận tội với nàng.

Như thế, sắc mặt của nàng lúc này mới khá hơn một chút, nhưng đối với sự xuất hiện của hấn, cũng không có gì tức giận: "Người tới đây làm gì?" Nói xong, cầm lên chiếc đĩa ăn của mình.

"Ta muốn mời nàng đến tộc ta chơi, ở ít ngày, ngắm nhìn phong thổ của chúng ta." Đột Bát Hỏa vội vàng nói ra suy tính, sau đó không mời tự ngồi.

Lời của hấn vừa ra, Viên Quân lại nhẫn không được, lạnh lùng quát lên: "Người mơ đi, tiểu thư sẽ không đi." Hấn tức chết, người đàn ông này da mặt thật dày.

Hai người sau lưng Đột Bát Hỏa nghe vậy, cũng rất tức giận, không ngừng sử dụng ánh mắt cảnh cáo hăn.

Mà chiếc đĩa trên tay Tiêu Tương Phi cũng dừng lại, nghẹo đầu suy tư một chút. Ánh mắt của nàng, khiến mọi người không khỏi lo lắng đề phòng, không biết nàng có thể đáp ứng hay không.

Qua một lúc lâu, nàng gắp lên một miếng gà đặt trong chén, gật đầu: "Được, ta đến chỗ các người xem xem." Nói xong, tự nhiên ăn thịt trong chén mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người biểu tình khác nhau. Viên Quân tức giận không chịu nổi, bốn người Hỉ Nhi lại là gương mặt kinh ngạc, Đột Bát Hỏa cười hưng phấn.

"Tiểu thư." Năm trăm miệng một lời kêu lên, không rõ chân tướng nhìn nàng.

"Ta quyết định." Nàng nói, cái gì cũng không muốn nhiều lời, tự nhiên cũng ngăn lại ý muốn phản đối của bọn họ.

Viên Quân nản lòng nản chí ngồi xuống, cái gì cũng không muốn nói, nhìn bàn ăn ngẩn người.

Hỉ Nhi thở dài đi qua, vội vàng gắp thức ăn giúp nàng, những người khác thì tới cùng ăn.

Đột Bát Hỏa mừng rỡ, đứng lên lớn tiếng nói: "Sáng sớm ngày mai, ta tự mình tới đón tiểu thư." Nói xong, thị uy nhìn Viên Quân đang ủ rũ cúi đầu, cao hứng rời đi.

Sáng hôm sau, quả nhiên Đột Bát Hỏa cầm đầu đám người đến khách điểm của họ trọ, hăn không sợ quân đội Hiên Viên, nghênh ngang vào thành.

Bọn Hỉ Nhi đã thu dọn xong đầu đấy, đỡ nàng đi xuống lầu, Viên Quân hết sức miễn cưỡng cùng đi phía sau, hẳn thật là hận chết Đột Bát Hỏa.

Ngồi lên cỗ kiệu Đột Bát Hỏa chuẩn bị sẵn, một đội nhân mã vội vàng đi về ngoại thành. Đi một lát, đã thấy một đội nhân mã chờ ở ven đường, nhìn thấy bọn họ lập tức tiến lên đón, hành lễ với Đột Bát Hỏa: "Đại vương, chúng ta tới đón ngài."

Đột Bát Hỏa gật đầu, liếc mắt nhìn cỗ kiệu sau lưng, sau đó nói: "Xe ngựa chuẩn bị chưa?"

Viên tướng cầm đầu cung kính nói: "Đại vương, đã chuẩn bị tốt." Nói xong sai người kéo qua, thay xe ngựa cho đám người Tiêu Tương Phi.

Thay xe ngựa, đoàn người lại đi thật lâu, rời khỏi phạm vi của Hiên Viên vương triều, đi về phía địa vực man di. Một đường không có núi xanh nước biếc, mà là núi cao hoang vu, không có một ngọn cỏ, xa xa nhìn lại, trừ núi chính là đất, hoang vu vô cùng.

Nàng biết đây chính là Mạc Bắc, tựa như Trung Quốc đại địa khu Tây Bắc, trải qua cuộc sống trôi giạt gập ghềnh này, chẳng trách được bọn họ sẽ nhìn chăm chăm Hiên Viên vương triều, nếu là đổi lại là nàng, nàng cũng có thể như vậy .

Đi thêm một quãng đường rất xa nữa, mới nhìn thấy được một tòa thành cách đó không xa, cứ đột ngột xuất hiện ở tầm mắt của mọi người như vậy, đây chính là thành trì của người man di.

"Tiểu thư, chúng ta đã đến rồi sao?" Bọn Hỉ Nhi thấy thành trì cách đó không xa, kinh ngạc hỏi, không ngờ nơi này sẽ có thành thị.

Nàng gật đầu nhẹ giọng nói: "Chắc thế."

Quả nhiên, Đột Bát Hỏa giục ngựa đi tới bên cạnh xe ngựa của các nàng, vẻ mặt tươi cười nói: "Phi Nhi, chúng ta đã đến, nơi này là thành trì của chúng ta." Nói xong chỉ về phía trước.

Tiêu Tương Phi cười lại với hắn.

Mà ở trong tòa thành kia đã sớm nhận được tin tức, biết được bọn họ trở về, đã sớm có không ít người ra ngoài thành nghênh đón.

Chúng kiến tới bọn họ càng ngày càng tiếp cận, đột nhiên bộc phát một loạt tiếng hoan hô: "Đại vương vạn tuế, Đại vương vạn tuế." mọi người phủ phục, tiếng hô rung trời.

Đột Bát Hỏa thỏa mãn cười, tràn đầy tình cảm nhìn con dân của hắn, mặc dù cuộc sống không bằng Hiên Viên vương triều, nhưng tình cảm của họ cũng rất tốt.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Tây Vực Hoàng Cung

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Bọn Hỉ Nhi đối với việc tiến vào vùng đất man di vô cùng bất an cảnh giác, nhưng khi đến nơi rồi lại thấy cũng không đến mức đáng lo như vậy. Người nơi này cũng như ở Hiên Viên vương triều, không khí an bình, có điều cuộc sống thì khổ cực hơn, không tốt như ở Hiên Viên vương triều.

Ngồi trên xe ngựa vào thành, bọn họ kinh ngạc phát hiện, quy hoạch của tòa thành cũng giống với thành Lạc Nhạn, cái khác là nhà cửa đều đắp bằng bùn, những gian nhà nhỏ nhỏ, cũng có vài gian lớn hơn một chút.

Bọn Hỉ Nhi không nhịn được tò mò vén màn xe lên nhìn người dân man di đang hoan nghênh họ vào thành.

"Tiểu thư, bọn họ hình như rất thân thiện." Thảo Nhi thụt đầu vào, do dự nói.

Nàng xông họ cười cười, họ không đắc tội người nơi này, cũng không phải là người Đại Gian Đại Ác gì, người man di dĩ nhiên sẽ không làm khó họ.

"Nơi này tựa như Tây Vực, nồng đậm phong tình di quốc." Nàng cũng nhìn cảnh sắc bên ngoài, cảm thán nói, Tây Vực ở hiện đại, là nơi rất thần bí khiến ai cũng muốn đến.

Hỉ Nhi che miệng cười, nói: "Tiểu thư, nơi này chính là Tây Vực a."

À? ! Nàng sửng sốt, cũng hiểu được, nơi này thật ra thì cùng cổ đại Trung Quốc một dạng, cơ hồ không có gì phân biệt, nàng cho là sẽ có bất đồng, nhưng thật ra là giống nhau.

"Nhìn a, đến hoàng cung rồi." Nộ Nhi chỉ tay về phía tòa kiến trúc hùng vĩ cao lớn khí, không kìm hãm được hô lớn.

Bọn Hoàn Nhi liền vội vàng thò đầu ra xem, quả nhiên thấy phía trước một tòa tường thành rất cao lớn. Ngoài tường thành đã sớm có không ít người đang đợi, nhìn thấy đoàn xe của bọn họ, lại tung hô vạn tuế.

Nghe nói người Tây Vực rất nhiệt tình, hôm nay vừa thấy, nàng cuối cùng đã hiểu, mở mang kiến thức. Tại trước hoàng cung huy hoàng hùng vĩ, thấy người phía trước rối rít xuống ngựa, nàng suy nghĩ một chút cũng nổi lên hăng hái, bảo Hỉ Nhi đỡ nàng xuống xe.

Lúc này mặt trời đã ngả về tây, thời tiết sa mạc nóng bức lại chuyển đổi, ánh mặt trời chiếu rọi tường thành hoàng cung và các nóc lầu các hiện lên vẻ vô cùng thần bí.

Những người man di thấy nàng và đám người Hỉ Nhi cùng xuống xe thì không khỏi sửng sốt. Bởi vì tất cả mọi người nhìn ra được, họ không phải người man di, mà là người của Hiên Viên vương triều. Tất cả mọi người đang suy đoán thân phận của các nàng, là tù binh? Hay là.

Đột Bất Hỏa thấy nàng ra ngoài, cư nhiên ở trước công chúng, dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, mang theo mỉm cười, chậm rãi đi về phía nàng.

Tiêu Tương Phi sau khi xuống xe, ánh mắt liền bị hoàng cung hùng vĩ thần bí kia hấp dẫn, trong lòng đột nhiên có một cỗ kích động, suy nghĩ, nếu như mấy ngàn năm sau, khi người đứng trên gò sa mạc Tây Vực, ai sẽ nghĩ tới, nơi này đã từng có một hoàng cung huy hoàng hùng vĩ như thế, nơi này đã từng là tòa thành thị, lại vô tình bị chôn vùi trong cát bụi thời gian và lịch sử. Nơi này vô số vàng bạc châu báu, bảo vật giá trị liên thành, cũng theo đó mất tích, làm người ta cảm thấy đáng tiếc cỡ nào.

Tiêu Tương Phi nghĩ đến nhập thần, ngay cả Đột Bát Hỏa đi tới bên cạnh mình cũng không phát hiện, cho đến khi hấn dắt tay mình, đưa nàng đi về phía hoàng cung.

Lúc này tất cả mọi người yên lặng như tờ, khiếp sợ nhìn một màn này, rối rít ở trong lòng suy đoán, nữ tử này là ai? Vương sao lại dìu nàng? Điều này đại biểu cái gì?

Tiêu Tương Phi cũng mê man, không biết làm vậy có đúng hay không?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Ái Mộ

Editor: Vệ Tử Y

Đã tự: webtruyen.com

Từ lúc Đột Bát Hỏa dìu nàng kia, bao nhiêu đổ ky, hâm mộ, không dám tin, còn có càng nhiều ánh mắt không hiểu nhìn chăm chăm hai bàn tay đang nắm nhau kia của họ.

Tiêu Tương Phi không biết mình không hất bàn tay đang nắm kia ra là đúng hay sai? Chỉ là hiện tại nàng phát hiện mình không cự tuyệt được, giờ khắc này, nàng ngẫm cho phép.

Hai người tay nắm tay qua tầng người trùng trùng điệp điệp, đi vào trong hoàng cung. Sau lưng, đám Hỉ Nhi Viên Quân vẫn theo sát gót.

Cũng không ai biết, số mạng sẽ như thế nào khi họ đã lựa chọn, trừ Hiên Viên Vũ, Viên Quân, Đột Bát Hỏa, kế tiếp còn ai xuất hiện nữa? Cũng không ai biết.

Tiêu Tương Phi tựa như một nữ hoàng cao quý, trên người mặc váy của Hiên Viên vương triều dài chấm đất, tự nhiên mà bước vào thành.

Nàng tựa như một đóa phồn hoa thịnh thế, trang nhã, thanh lệ, cao quý. Dung nhan điểm trang nhạt, vật trang sức vừa phải, vóc người thon dài như ma quý, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn. Một bộ cung trang trắng ngà càng làm nàng nổi bật giống như tiên nữ hạ phàm, tản mát ra khí chất đặc biệt, hấp dẫn vô số ánh mắt, lại cướp đi không ít hô hấp.

Điều này, nàng cũng không phát giác, có thể do khi còn ở hiện đại nàng đã nhiều lần mặc lễ phục nên mới có thể quyến rũ, hào phóng, xuất chúng như vậy.

Xuyên qua lớp tường cung thật dày, nàng rốt cuộc thấy được hoàng cung Tây Vực kiến trúc đặc sắc, toàn bộ là dùng bùn cát tạo thành. Mà vườn hoa mặc dù không coi như là trăm hoa đua nở, cũng không phải cái gì cũng có, nhưng mấy loại cây cỏ thích hợp sinh tồn nơi Tây Vực đều đủ hết.

Rung động. Không có sự khéo léo tuyệt vời như Hiên Viên vương triều, cũng không có xanh vàng rực rỡ, xa hoa, quý khí. Nhưng, nơi này có thể tùy ý thấy được hào hùng, đại khí, cởi mở, tuyệt không kém so với Hiên Viên Vương Cung.

Trên đường đi sẽ có nô lệ hành lễ với họ, còn có hàng tùy tùng hùng dũng sau lưng, cho thấy sự yêu mến và bảo vệ của Đột Bát Hỏa đối với nàng.

Xuyên qua tầng tầng kiến trúc trùng điệp, nàng tò mò nhìn ngắm, nơi này cũng có cầu nhỏ nước chảy, chỉ là, nước ở chỗ này có vẻ rất trân quý.

Không lâu, nàng được Đột Bát Hỏa mang tới một tòa cung điện thoạt nhìn rất hùng vĩ, vừa vào cung điện đã có rất nhiều nữ nô ụa ra, cung kính hành lễ.

"Phi Nhi, nàng sẽ ở đây, không biết nàng có thích không, nếu như không thích, ta sẽ đổi, hoặc là nàng thích ở đâu thì cứ chọn nơi đó." Đột Bát Hỏa cười nói, lời nói này tỏ rõ sự coi trọng.

Tiêu Tương Phi mỉm cười, nhìn đám nữ nô còn quỳ trên đất nói: "Nơi này là được rồi, cứ ở đây thôi." Nói xong, nàng mang theo bọn Hỉ Nhi đi vào.

Trong cung điện, khăn lụa màu trắng nhẹ tung bay trong gió, tràn ngập cảm giác thần bí. Bài biện rất đơn giản, nhưng vật phẩm lại tinh xảo, đặc biệt là những bích họa kia, khí tức cổ xưa đập vào mắt. Mỗi một món mỗi một đồ vật đều được điêu khắc rất nhiều phong tục, vừa nhìn đã cảm thấy có bề dày lịch sử văn hóa.

Nhưng lúc các nàng thấy cái giường lớn kỳ quái trong nội thất thì mặt đều đỏ lên. Trời ạ, giường này có điểm đặc sắc, trừ việc có thể để cho mười người ở phía trên lẫn lộn, phía trên còn vẽ, điêu khắc rất nhiều Hợp Hoan Đồ, cô gái cùng nam tử, thậm chí còn có đồ hình trẻ con.

Người Tây Vực cũng quá cởi mở chứ? Ngay cả người hiện đại như nàng, trước mắt bao người, cũng không kìm được mặt ửng hồng, hết sức lúng túng

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Dịch Ý

Editor: Vệ Tử Y

Đang lúc mọi người đối với chiếc giường lớn cảm thấy đỏ mặt tim đập, vẫn là nàng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, như không có chuyện gì xảy ra suất lĩnh mọi người rời khỏi nội thất.

"Nàng thích không? Hay là ta bảo người đối thành trang hoàng như ở Hiên Viên vương triều?" Đột Bát Hỏa chỉ sợ nàng không thích, không hài lòng, vội vàng nói.

Nàng lắc đầu, ý bảo hẳn không cần đổi.

Lần này, Đột Bát Hỏa mới yên lòng, dịu dàng nói: "Nàng mệt mỏi, nghỉ ngơi trước một chút, buổi tối ta sẽ làm tiệc tẩy trần cho nàng."

Nàng gật đầu, quả thật rất mệt mỏi, nghĩ bọn Hỉ Nhi cũng vậy.

Đang lúc này, bên ngoài cung điện truyền đến tiếng kêu vui mừng: "Ca ca trở về?" Nói xong, một nữ tử tuổi trẻ cao lớn cường tráng liền nhào tới trong ngực của hắn, thân mật ôm hắn.

Mọi người lại được một phen kinh ngạc, bị sự phóng khoáng to gan của người man di dọa sợ.

Cô gái trẻ tuổi cũng không ngại, như cũ vùi ở trong ngực Đột Bát Hỏa làm nũng, không ngừng cọ vào lồng ngực hắn. "Ca ca, huynh rốt cuộc cũng về, Hồng Nhi rất nhớ huynh." Nàng nũng nịu nói, con người lại nhanh như chớp chuyển sang những người khác.

"Hồng Nhi, đừng không có phép tắc như thế, bao nhiêu khách nhân đang ở đây đây." Đột Bát Hỏa nàng đẩy ra, sắc mặt cũng không khó coi, chẳng qua là giọng điệu có chút không vui.

Cô gái tên gọi Hồng Nhi kia không thể làm gì khác hơn là nghe lời từ trên thân hắn nhu thuận đứng sang một bên, nhưng nàng vẫn không buông tha, cười như hoa nở hỏi: "Hồng Nhi nghe nói ca ca từ Hiên Viên vương triều tự mình dẫn khách nhân đến, là vị nào a, có thể để ca ca hao tâm như vậy?" Nói xong, nhìn quanh mọi người, cuối cùng ánh mắt của nàng rơi vào trên người của Tiêu Tương Phi.

Nữ nhân này cho nàng cảm giác sâu sắc, bề ngoài xuất chúng, khí chất cao quý, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân như nàng cũng cảm thấy có một loại cảm giác nguy cơ, không tìm được bị nàng hấp dẫn.

"Ca ca, nàng là ai?" Không đợi Đột Bát Hỏa trả lời vấn đề vừa rồi, nàng đã chỉ vào Tiêu Tương Phi hỏi, nàng đối với Tiêu Tương Phi rất bài xích. Nữ tử này có thể sẽ mang đến cho nàng bất an rất lớn, nàng hẳn không phải là khách nhân ca ca đặc biệt mang về đây chứ.

Quả nhiên, Đột Bát Hỏa trả lời xác nhận phán đoán của nàng "Hồng Nhi, đây là khách ca ca mời về, nàng gọi Tiêu Tương Phi, về sau nàng chính là khách nhân tôn quý nhất Tây Vực chúng ta, muội phải đối đãi nàng cho tốt." Đột Bát Hỏa nhìn Tiêu Tương Phi, thâm tình khẩn thiết nói.

Giác quan thứ sáu của nữ nhân quả nhiên không sai, nàng lần đầu tiên cảm thấy sâu sắc biến hóa của Đột Bát Hỏa, hẳn hiển nhiên đối cô gái trước mắt tràn đầy yêu thích.

"Nhưng, ca ca, nàng là người của Hiên Viên vương triều, là kẻ địch của chúng ta." Tư Cầm Hồng không vui nói, thay đổi bộ dạng như chim sơn ca vừa nãy, hung dữ nói.

"Chúng ta đã cùng Hiên Viên vương triều giảng hòa rồi, không còn là kẻ địch nữa. Hồng Nhi, không cho người đối đãi Phi Nhi như vậy." Hãn quát lên, đối với biểu hiện của nàng thật bất mãn.

Hồng Nhi tức giận, hận hận trợn mắt nhìn đám người Tiêu Tương Phi một cái, nàng chính là không thích người của Hiên Viên vương triều, hơn nữa nữ nhân trước mắt rõ ràng tới tranh ca ca cùng mình, nàng sao có thể mặc cho nàng đoạt ca ca mình thích như vậy.

"Ta không thèm. Ta không thích nàng, ta ghét nàng." Nàng tức giận gào lên, xoay người thật nhanh chạy ra ngoài, căn bản cũng không chú ý cảm thụ của người khác.

Đột Bát Hỏa ngạc nhiên, bởi vì hẳn không ngờ Hồng Nhi sẽ có phản ứng như thế, đây là chuyện chưa từng có, trước kia bất kể hẳn mang bao nhiêu nữ nhân trở lại, nàng đều không như vậy. Hôm nay nàng là thế nào?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Dạ Tiệc

Editor: Vệ Tử Y

Tiêu Tương Phi đã nhìn ra, cô gái Hồng Nhi này đối với mình tâm tồn địch ý, nhìn thái độ cùng ý tứ của nàng, cho nàng thấy Hồng Nhi cùng người ca ca Đột Bát Hỏa này sợ rằng quan hệ không đơn giản. Đây là giác quan thứ sáu của nữ nhân, nhưng nàng cũng không cảm thấy kỳ quái, muội muội yêu ca ca, chuyện như vậy ở hiện đại chỗ nào cũng có.

Bọn Hỉ Nhi cũng rất mất hứng, vừa tới liền nghe đã có người ngay mặt nói không thích chủ tử nhà mình, trong lòng tự nhiên cảm thấy rất mất mặt. Dù sao, cũng không phải các nàng muốn tới, là người ta nhất định mời họ tới. Nhưng, các nàng là người dưới, tự nhiên hiểu được đúng mực, nếu không, đã sớm cãi lại rồi.

"Thật xin lỗi." sau hồi kinh ngạc Đột Bát Hỏa lập tức hồi thần tràn đầy áy náy nói với nàng, trong lòng tâm thần bất an, sợ nàng không cao hứng.

"Không sao, nàng chỉ là một hài tử." Nàng cũng không ngại, vô luận là đứng ở góc độ nào, nàng đều có thể hiểu được tâm tình của cô gái Hồng Nhi này .

Đối với khí độ đại lượng của nàng, trong mắt Đột Bát Hỏa lại thêm mấy phần thần thái cùng thường thức, hần vội vã gật đầu nói: "Đúng vậy, Hồng Nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, xin thứ lỗi."

Nàng mỉm cười gật đầu.

"Vậy nàng nghỉ ngơi trước, buổi tối ta sẽ tự mình tới đây vì nàng đón gió tẩy trần." Thấy thời gian cũng không còn sớm, sợ quấy rầy đến nàng nghỉ ngơi, hần vội vã nói. Khi được nàng đáp ứng rồi, hần lưu luyến không rời rời đi.

Hần vừa đi, Tiêu Tương Phi liền phát tay để mọi người nghỉ ngơi, "Các người mệt thì nghỉ ngơi, đói bụng thì bảo họ tìm đồ ăn." Nàng chỉ chỉ một đám nữ nô cung kính canh giữ ở một bên này giờ, nói với Hỉ Nhi. Nàng tựa hồ thích ứng cuộc sống ở nơi này, hoàn toàn tự cho mình là chủ nhân.

"Tiểu thư, Hỉ Nhi không mệt, huống chi tất cả của tiểu thư đều là do chúng ta chuẩn bị, nếu để người ngoài tới chuẩn bị, ta sợ họ làm không được." Hỉ Nhi vội vàng nói, nàng cũng không yên tâm giao công việc vào trong tay người khác.

Nàng ngăn Hỉ Nhi, cười nói: "Nếu như người không để họ làm việc, sợ rằng họ cũng không tiện giao phó, ở chỗ này, người cứ để cho họ phục vụ chúng ta đi, dù sao cũng sẽ không ở chỗ này ngây ngô thật lâu."

Lời này vừa nói ra, mọi người không thể làm gì khác hơn là đồng ý, mà có một người cao hứng nhất, đó chính là Viên Quân, vốn là vô cùng mất hứng, hiện tại vừa nghe đến những lời này, hần cao hứng.

"Đúng vậy a, Hỉ Nhi, tiểu thư nói đúng, các người cũng khổ cực quá lâu, nếu tới nơi này, hãy để cho họ phục vụ các người, để cho các người cũng nghỉ ngơi một chút." Hần cao hứng, tán đồng nói.

Vừa nói như thế, bọn Hỉ Nhi liền thả lỏng, cũng không còn ý kiến gì nữa. Mặc cho nàng sai sử những nữ nô man di kia bưng trà rót nước, lấy điểm tâm trái cây.

Tiêu Tương Phi dưới sự hướng dẫn và trợ giúp của đám nữ nô, đổ đầy một thùng tắm nước nóng, tắm xong thì đi ngủ một giấc ngắn, bởi vì màn đêm đã buông xuống, mà Đột Bát Hỏa đã chờ bên ngoài đón nàng.

Đi theo Đột Bát Hỏa hướng dẫn, bảy queo tám rẽ, xuyên qua cung điện trùng điệp, lúc này mới tới nơi tổ chức dạ tiệc. Độ chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở đây lớn, cho nên trước khi ra cửa đã sớm mặc một bộ y phục tương đối dày, dạ tiệc tự nhiên thiết lập trong cung điện.

Lúc họ xuất hiện, các bàn tiệc đã sớm ngồi đầy người, nam nữ phân biệt, nam nhân đều là tướng lĩnh hoặc quan văn, mà nữ tử là cầm y hoa phục, ăn mặc vô cùng cao quý hoa lệ, không cần phải nói dĩ nhiên là nữ nhân của Đột Bát Hỏa. Mà Tư Cầm Hồng đã gặp ban ngày dĩ nhiên cũng ở đó, chỉ là nàng tựa hồ nhìn thấy họ xuất hiện thì sắc mặt hết sức khó coi, còn vô cùng bất thiện nhìn chằm chằm họ. Gửi thanks

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Nổi Giận

Editor: Vệ Tử Y

Sự xuất hiện của bọn họ, quả nhiên tựa như minh châu trong đêm tối, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, trong lòng mọi người ở đây đều rối rít suy đoán, nàng là ai?

Sớm có người linh thông biết, người hôm nay được Đại vương đưa về chính là Hiên Viên vương triều Tiêu thị nhất tộc đại tiểu thư, Tiêu Tương Phi.

Mà người không biết, lại đổ kỵ cộng thêm hâm mộ nhìn nàng, đỏ mắt vô cùng. Trong lòng cũng đang suy đoán, đối phương là địch là bạn, hay là sau này có thể thành địch hay thành bạn.

Chỉ có Tư Cầm Hồng trong lòng rõ nhất, nàng cùng nữ nhân Tiêu Tương Phi kia, vĩnh viễn không thể trở thành bằng hữu, chỉ có thể thành kẻ địch, ai bảo nàng đoạt ca ca mình thích nhất.

"Thần tham kiến Đại vương." Chúng thần tử cung kính đứng lên, hành lễ đón tiếp hần.

"Thiếp thân tham kiến Đại vương." Hầu như tất cả các nữ tử ở đây cũng đứng lên, cung kính hành lễ với hần.

Đột Bát Hỏa gạt đầu, lần nữa dặt tay nàng, từng bước một đi qua trước mặt mọi người, nhận lấy ánh nhìn chăm chú. Sau đó an bài nàng tại bên người ngồi xuống, mà đám người Hi Nhi Viên Quân ngồi ở bên cạnh.

"Hôm nay, dạ tiệc này là đặc biệt vì Phi Nhi thiết yến, hoan nghênh nàng đến man di chúng ta, hi vọng nàng sẽ thích nơi này." Nói xong, hần nâng ly rượu trong tay, hướng về phía mọi người, sau đó hướng về phía nàng.

Lúc này trước mặt nàng đã sớm rót một ly rượu, trông thấy tất cả mọi người nâng ly lên, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là nâng lên, hướng hần nhất cử, thận trọng uống một hớp.

Đắng, cay, khô rát bắt đầu lan tỏa đầu lưỡi nàng, sau đó ào ạt tràn vào trong đầu, khiến đại não ngưng trệ một thoáng, một mảnh trống không.

Cũng may, loại cảm giác đó rất nhanh trôi qua, cảm giác không tốt vừa qua, trên mặt của nàng liền giống bị nóng, nóng hừng hực. Hai đóa đỏ ửng liền bay lên gương mặt của nàng, ở dưới đèn dạ minh châu cung đình cùng chiếu rọi xuống, càng lộ vẻ phong tình vạn chủng, xinh đẹp động lòng người .

Đột Bát Hỏa nhìn ngậy người.

Viên Quân nhìn ngu.

Mà ánh mắt của những người khác thì quán quýt tại trên người Đột Bát Hỏa và Tiêu Tương Phi, có hâm mộ, đổ kỵ, bất an, khổ sở, tức giận, còn có không vui.

"Ca ca, tại sao nàng có thể ngồi ở bên cạnh huynh? Nàng không phải Vương Hậu, không thể ngồi ở bên cạnh ca ca." Tư Cầm Hồng là người thứ

nhất giận đến chịu không nổi, thở hỗn hển nói, tay chỉ Tiêu Tương Phi, cặp mắt phun ra lửa.

Những người khác có vẻ tán đồng, không hề thốt một lời, có quan sát, có xem kịch vui, còn có bỏ đá xuống giếng, ánh mắt của mọi người đồng loạt nhìn ba người bọn họ.

Tiêu Tương Phi không nói gì, bởi vì nàng biết theo quy củ, nàng không nên ngồi ở vị trí này, chỉ là, nàng ngược lại thấy chẳng sao, đối với nàng mà nói, ngồi ở đâu chẳng giống nhau, cho nên không thấy bất an, cũng không tức giận. Chỉ là lạnh nhạt nhìn nghe, biểu tình gì cũng không có.

Ngược lại Đột Bát Hỏa nghe Tư Cầm Hồng hỏi, nội tâm hết sức không vui, hôm nay ban ngày mới vừa náo loạn, bây giờ đang ở trước mặt mọi người lại vô phép. "Hồng Nhi, đủ rồi, Phi Nhi ngồi ở đâu do ta quyết định, ta để cho nàng ngồi ở đâu, nàng sẽ ngồi ở đó." Hãn không vui nói, ánh mắt giận Hồng Nhi không biết điều.

Hồng Nhi tức chết, không ngờ Đột Bát Hỏa sẽ ở trước mặt nhiều người như vậy nói nàng không đúng, giận đến nước mắt bắt đầu rơi xuống, cuối cùng nàng thấy mặt mũi mất hết, lật đật hết bàn ăn trước mặt, sau đó tông cửa xông ra.

Mọi người giật mình nhìn một màn, không ít người vui sướng khi người gặp họa, Tiêu Tương Phi này vừa tới lại khiến mọi người không vui, khó trách ở Hiên Viên hoàng cung, nàng là nữ nhân không được chào đón.

Viên Quân rất tức giận, thấy Tiêu Tương Phi ở chỗ này chịu nhục, giận đến hãn thiếu chút nữa muốn vỗ bàn, chỉ là một bên đám người Hi Nhi thấy hãn sắc mặt không tốt, vội vàng kéo hãn, lúc này mới không cho chuyện này lửa cháy đổ thêm dầu.

Tiêu Tương Phi trên mặt cũng không cảm thấy lúng túng, nàng như cũ bình tĩnh tự nhiên ăn cơm của nàng, uống nước canh dinh dưỡng thượng

đăng, giống như tất cả trước mắt đều cùng nàng không liên quan, nàng chỉ là một người ngoài râu ria.

Mọi người đối với phản ứng của nàng cảm thấy kỳ quái, không biết hành động của nàng bây giờ là có ý gì. Chỉ có đám người Hi Nhi biết, đây chính là thiên tính của nàng, cho nên đám người Hi Nhi cũng không cảm thấy bất an hoặc là tức giận, bởi vì chủ tử không phải không vui, họ cũng không tự nhiên tự mình chuốc lấy cực khổ.

Đột Bát Hỏa vốn đang cực kỳ lo lắng nàng không cao hứng, thấy nàng như người vô sự, tảng đá lớn trong lòng cũng liền để xuống. "Phi Nhi, Hồng Nhi tuổi còn nhỏ, mong nàng có thể tha lỗi." Tuy rằng là như thế, hẳn còn vì Tư Cầm Hồng nói vài lời.

"Ta không để ý, tại sao tha lỗi? !" Nàng vừa ăn, vừa trả lời, cảm thấy lời của hẳn buồn cười. Dù sao cô gái kia không phải muội muội nàng, mà xấu cũng không phải là nàng, người tức giận cũng không phải là nàng, nàng không có nửa điểm tổn thất.

Cứ như vậy, mọi người không biết là cảm thấy nàng đại độ, hay cảm thấy nàng đang làm bộ làm tịch. Nhưng, thấy Đột Bát Hỏa bảo vệ nàng như thế, lần này ai cũng không dám có ý tưởng làm khó, quy củ ăn cơm.

Yến tiệc là nơi mọi người a dua nịnh hót, hoặc lấy lòng, ca múa mừng cảnh thái bình, vui vẻ hòa thuận. Mỗi người tạm thời quên mất Tư Cầm Hồng vì tức giận bỏ đi.

Mà Tiêu Tương Phi lại biết, lần này cuộc sống ở đây nhất định sẽ không tốt hơn rồi, nhất định là tràn đầy muôn màu muôn vẻ. Trái ngược với loại tính kế ở Hiên Viên vương triều... người nơi này mà nói tương đối yêu ghét rõ ràng, hi vọng ái ố hoặc là biểu đạt tâm tình có vẻ trực tiếp, tin tưởng ngày mai nhất định sẽ có kịch hay liên tràng.

Lúc này ngoài ngàn dặm, kinh thành Hiên Viên vương triều, Hiên Viên Vũ rời cung đã sớm bí mật từ bên ngoài trở lại, giờ phút này đang ngồi trên long vị, chân mày nhíu thật chặt.

Tiêu Tương Phi không trở lại sau khi nghị hòa, đã là việc hẳn dự đoán, nhưng nàng đi man di lại không nằm trong dự liệu của hẳn. Đột Bát Hỏa thích Tiêu Tương Phi, kì thực khiến hẳn đau đầu không dứt, hẳn không thể buông nàng, càng không thể nào đem nàng chấp tay nhường người ta, mà bây giờ nàng lại đang ở trong cung của đối phương, hẳn hết sức lo lắng.

Nàng sẽ trở về ư? Nàng nguyện ý trở lại ư? Nơi này nguy cơ tứ phía, người người đều muốn tính kế nàng, mà hẳn lại không thể thời khắc ở bên người nàng bảo vệ, khiến hẳn cảm giác vô lực.

Hẳn không biết đã ngồi ngây ngô trên long ý bao lâu, đêm dần dần khuya, bên cạnh thái giám cận thân đã vài lần khuyên, hẳn mới quyết định nghỉ ngơi.

Thái giám biết được tâm sự của hẳn, không dám nói nhiều, lại dẫn hẳn đi tới Hưởng Dương cung. Hẳn đứng ở trước Hưởng Dương cung ngần ngại, chủ nhân của nơi này đã ở nơi xa xôi khác, hẳn chỉ có thể thấy vật nhớ người thôi.

Chậm rãi đi vào Hưởng Dương cung, người hầu trong Hưởng Dương cung đã sớm quỳ đầy đất, nội tâm đều kinh ngạc hẳn lại đến đây. Tiêu thư đã không có ở đây, hoàng thượng lại đến, điều này nói lên cái gì đây?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Gây Hấn

Editor: Vệ Tử Y

Tiêu Tương Phi biết, mình lại thành tiêu điểm bị chỉ trích trong vương cung này rồi, có lẽ vô luận nàng đi tới chỗ nào, cũng chạy không thoát kết quả như thế, nàng cứ làm cho người ta sinh ra cảm giác nguy cơ như vậy? Sẽ khiến người ta cảm giác mình là tiểu tam?

Một buổi dạ yến, trừ nàng thì mọi người khác chẳng ai cảm nhận được mùi vị gì, suy đoán, âm mưu, đổ ky, cùng với không ít người có mưu đồ riêng. Cho đến khi trở về tẩm cung được sắp xếp cho mình nàng mới tạm thời cách xa những ánh mắt cùng xét nét của mấy người đó.

"Tiểu thư, những người đó thật ghê tởm." Nộ Nhi không vui bĩu môi, lúc phục vụ nàng lên giường nghỉ ngơi rồi cuộc không nhịn được mà ai oán.

"Đúng vậy tiểu thư, những người này cũng không có ý tốt." Hoàn Nhi cũng chen miệng nói thêm, dầu gì họ cũng là từ Hiên Viên hoàng cung mà ra, đã sớm nhìn quen rồi.

Tiêu Tương Phi không nói lời nào, cứ để họ chải tóc thay áo ngủ cho nàng rồi nằm xuống cái giường to kia.

Hỉ Nhi thấy nàng không tức giận, không nhin được phụ họa nói: "Đúng vậy a, những người này cho là tiểu thư dễ khi dễ, nếu là như vậy, sợ họ sau này sẽ không tìm tới cửa thị uy."

Thảo Nhi cũng vội vàng gật đầu đồng ý.

"Tốt lắm, chúng ta cũng sẽ không ở chỗ này cả đời, các người cho là chúng ta là người dễ dàng bị người bắt nạt sao?" Nàng biết mấy người các nàng đang suy nghĩ gì, không nhin được thờ dài nói, mấy quý nha đầu này.

Quả nhiên, đám Hỉ Nhi nghe vậy, vui sướng hiện cả lên mặt, trăm miệng một lời: "Tiểu thư nói rất đúng, chúng ta sẽ không ở chỗ này cả đời."

Tiêu Tương Phi cười cười không lên tiếng, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Bọn Hỉ Nhi cũng không rời đi, mà nằm ở bên cạnh giường lớn của nàng.

Hôm sau, Tiêu Tương Phi còn chưa dậy đã nghe bên ngoài truyền đến tiếng cãi vã âm ỉ, giống như có người nghênh ngang xông vào cung làm ồn phía ngoài nội thất.

Khi nàng bị những âm thanh kia làm cho tỉnh dậy thì bọn Hỉ Nhi đã không còn ở bên cạnh, chỉ còn lại Hoàn Nhi đang ngồi bên giường của nàng.

"Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Tiêu Tương Phi nhẹ giọng hỏi, không nguyện ý tỉnh lại, như cũ nhắm mắt.

Hoàn Nhi nghiêng tai lắng nghe, sau đó cau mày mất hứng nói: "Tiểu thư, hình như là cái người tên Hồng Nhi hôm qua đến đây giờ lại đến ồn ào." Đúng là tiếng của nữ nhân cậy mình là muội muội của Đột Bát Hỏa nên muốn làm gì thì làm.

Nghe vậy, Tiêu Tương Phi mở mắt, cảm thấy mờ mịt không hiểu "Nàng tới làm gì?" Sáng sớm, nàng cũng không biết mình lại đắc tội nàng ta chỗ nào.

Đang nghĩ như vậy, phía ngoài bọn Hỉ Nhi đã không ngăn được Tư Cầm Hồng xông vào nội thất, đúng lúc nghe được Hoàn Nhi cùng nàng đối thoại.

"Ta tới làm gì? Hỏi rất hay." Khuôn mặt xinh đẹp của Tư Cầm Hồng lạnh xuống, căm thù nhìn nàng. "Nơi này là vương cung của chúng ta, không phải là hoàng cung Hiên Viên vương triều của các người, người không hiểu quy củ như thế, có phải dựa vào ca ca đối với người tạm thời sủng ái liền vô pháp vô thiên như vậy hay không, có còn đem chúng ta để vào trong mắt hay không?"

Tiêu Tương Phi cảm thấy chẳng hiểu gì cả, ngủ một giấc dậy, sáng sớm liền bị người tìm tới cửa tra hỏi, nói thật, tâm tình của nàng hết sức khó chịu.

"Người có ý tứ gì?" Nàng lãnh nhược băng sương hỏi, cơn buồn ngủ đã sớm bay biến, từ trên giường bò dậy, dưới sự trợ giúp của Hoàn Nhi ngồi dậy đối diện với Tư Cầm Hồng.

Tư Cầm Hồng bị nàng hỏi ngược lại như vậy, trong lòng càng tức, nàng cư nhiên không sợ mình, lập tức sắc mặt hết sức khó coi. "Người vào cung dám can đảm ngủ thẳng mặt trời lên cao, để mọi người ở ngoài chờ người tới bá kiến, người chẳng qua chỉ là một người mới mà thôi. Ngay cả phong hào cũng không có liền dám lớn lối như vậy, ngày sau làm sao."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Cảnh Cáo

Editor: Vệ Tử Y

Sắc mặt Tiêu Tương Phi thật khó coi, sáng sớm liền bị người đánh thức, vận đen lại còn tìm đến cửa, tâm tình của nàng làm sao mà tốt cho được? Còn chưa động thủ đánh người đã là may lắm rồi.

"Người nói hay lắm, cũng bởi vì ta không có phong hào, cũng bởi vì ta không phải là người của các người, cho nên ta mới dám ngủ thẳng đến mặt trời lên cao, cho nên ta mới không cần đi bái kiến người nào. Mà người, lại có tư cách gì tới nơi này nói ta? Đại biểu cho người nào? Đột Bát Hỏa cho người đến sao? Nếu là vậy, ta nhất định muốn hảo hảo hỏi hấn một chút." Nàng lạnh như băng nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tư Cầm Hồng.

Bọn Hi Nhi bên cạnh cũng gật đầu đồng ý, đúng lý hợp tình không vui vẻ gì nhìn thẳng Tư Cầm Hồng, cảm thấy nàng quả thật là một người đàn bà chanh chua.

Tư Cầm Hồng nghe vậy, sắc mặt càng thêm khó coi, giận đến nói không ra lời, câu nói đầu tiên của Tiêu Tương Phi nàng ta không phản bác được. Tối hôm qua sau khi tức giận bỏ đi, Đột Bát Hỏa không chỉ không tới an ủi nàng, ngược lại còn cho người tới nhắc nhở nàng ta phải có phong phạm hoàng gia. Nàng ta giận đến mức ném toàn bộ đồ đạc trong tầm cung cho hả giận,

náo loạn một buổi tối. Sáng hôm sau càng nghĩ càng giận, đặc biệt là khi biết Tiêu Tương Phi kia chưa thức dậy đến các cung thỉnh an, nàng rất cuộc không thể nhịn được nữa. Kích động liền chạy đi tìm người gây phiền toái, không ngờ, Tiêu Tương Phi còn chưa dậy.

"Coi như người là khách nơi này, cũng phải tuân thủ quy củ của nơi này. Chỉ là, người giống như loại bình dân xuất thân thấp kém, đúng là không có giáo dưỡng lễ nghĩa gì cả." Bí thế hồi lâu cuối cùng Tư Cầm Hồng cũng tìm được một lý do, tỏ vẻ như thật.

Bọn Hỉ Nhi nghe vậy, sắc mặt đại biến, đều tức giận không thôi nhìn chăm chăm nàng ta, nữ nhân ngang tàng này cứ nhiên nói chủ tử nhà mình như vậy, họ cũng không nhịn được.

"Quy củ là các người lập thành, nhưng nghe nói, Đại vương các người tối hôm qua từng dặn dò qua tiểu thư nhà ta, không cần tuân thủ quy củ của nơi này, muốn làm sao đều được." Hỉ Nhi tức giận nói, tuyệt không sợ nàng.

Hỉ Nhi vừa mở miệng, Hoàn Nhi tự nhiên cũng theo như nhịn không được: "Nếu hoàng gia các người có giáo dưỡng như vậy, cũng sẽ không chạy đến chỗ người ta giận giữ trách mắng. Nếu như đây chính là phong phạm hoàng gia, giáo dưỡng của bình dân chúng ta như vậy cũng đáng được tha thứ."

Hoàn Nhi vừa nói xong, sắc mặt Tư Cầm Hồng càng khó nhìn, tựa hồ không ngờ rằng những cung nữ này lại nhanh mồm nhanh miệng, lại còn dám đối đãi nàng như vậy.

"Đúng vậy, ta xem bất quá cũng chỉ có thể, lươn ngẩn chê trạch dài." Thảo Nhi cũng không cam chịu yếu thế, lạnh lùng nói, tỷ muội các nàng đồng tâm, đứng cùng một trận tuyến.

Nộ Nhi cũng chen miệng nói: "Đây là loại vương cung gì, người không hiểu quy củ nhiều như vậy." Nói xong, nhìn về nơi khác, trong lòng sớm cười đến lật trời.

Tư Cầm Hồng tức giận cắn răng nghiêng lợi, nghe tứ đại cung nữ châm chọc xong, nàng ta cũng không khống chế nổi nữa rồi, giơ tay vỗ một bạt tai lên Thảo Nhi đứng gần nhất.

Đáng tiếc, nàng không thể như ý, bị Tiêu Tương Phi bắt được cái tay muốn đánh người. Bởi vì Tiêu Tương Phi đã sớm nhìn chăm chăm nàng, thấy lời vừa ra khỏi miệng đám Hi Nhi liền biết Tư Cầm Hồng chắc chắn sẽ không tha các nàng.

"Người, người buông ta ra." Tư Cầm Hồng Lệ lạnh giọng ra lệnh, phản hận nhìn nàng, nàng ta vạn vạn không ngờ, mấy nữ nhân này lợi hại như vậy.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng âm hiểm nhìn nàng ta, buông ra, chuyện cười. "Buông? Nếu ta không buông? Người có thể làm gì ta?" Lạnh lùng nói, thấy phải đối phương trong lòng sợ hãi. "Đừng cho là ta dễ khi dễ, trước khi vào cửa cũng nên hỏi trước xem ta là người như thế nào? Tự chui đầu vào lưới, hôm nay đáng đời người."

Tiếng nói vừa dứt, nàng liền không khách khí làm nhiều việc cùng lúc, dùng sức ở trên mặt Tư Cầm Hồng hung hăng hạ mấy cái bạt tai.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Dọa Lui

Tư Cầm Hồng từ đầu đến đuôi bị làm cho sững sờ, ngay cả mình bị đánh đau đến mắt nổ đom đóm cũng không phục hồi tinh thần lại. Nàng ta chết cũng không ngờ, lại có người dám động thủ đánh mình.

Tiêu Tương Phi đánh nàng ta 6 cái bạt tai, rất chuẩn xác, đánh xong thì lạnh lùng lui lại nhìn nàng.

Bọn Hỉ Nhi càng thêm bị sợ tới mức sững sốt, tiểu thư đánh người, tiểu thư lại động thủ đánh người rồi, đây chính là chuyện chưa từng có, họ cũng chưa từng chứng kiến tiểu thư tức giận như vậy, đánh người như vậy. Có thể thấy được, Tư Cầm Hồng này đã chọc giận tiểu thư cỡ nào.

Yên lặng, yên lặng, tất cả mọi người có thể nghe được tiếng hít thở của nhau, mỗi người đều nhìn Tư Cầm Hồng, chờ đợi nàng tỉnh ngộ bộc phát.

Một lúc lâu, Tư Cầm Hồng trong đầu trống tuếch, chỉ có Tiêu Tương Phi trước mắt, còn có đốm sao lóe lên và cảm giác nóng rát trên mặt.

Đợi nàng xâu chuỗi lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra mới biết, Tiêu Tương Phi động thủ đánh mình, hơn nữa còn ở trước mặt mọi người.

"Người, người." Nàng tức giận phải nói không thốt nên lời, vuốt hai bên mặt, nơi đó đã đỏ rùng rục, vừa sưng vừa đau, nước mắt lập tức tràn vào hốc mắt.

Tiêu Tương Phi lạnh lùng nhìn nàng, nữ nhân trước mắt gương mặt bị mình đánh cho thiếu chút nữa biến hình, có vẻ xấu xí. Nàng biết kế tiếp sẽ có rất nhiều phiền toái, nhưng nàng nếu dám động thủ đánh người, cũng đã tiếp nhận chuyện sẽ xảy ra. Ai sợ ai?

Thấy Tiêu Tương Phi không lên tiếng, chỉ nhìn mình, tâm lý Tư Cầm Hồng sợ hãi, sợ, đột nhiên tỉnh ngộ ra nữ nhân trước mắt không dễ chọc.

"Người, người chờ đó, ta muốn nói cho ca ca, người dám đánh ta, ca ca nhất định sẽ không bỏ qua người." Nàng che mặt, hung thần ác sát ghen ngào nói.

"Xin cứ tự nhiên." Tiêu Tương Phi sợ nàng mới là lạ, nếu để cho nàng biết mình đã từng ba lần hai lượt ám sát Đột Bát Hỏa, sợ rằng những lời này, nàng vô luận như thế nào cũng không dám nói ra.

Tư Cầm Hồng tức chết rồi, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng mất thể diện, tới thị uy cảnh cáo không thành, ngược lại bị người khác đả thương, chính mình lại không dám chống trả, nàng vừa bực vừa hối hận.

"Còn không mau cút đi." Thấy nàng không đi, Tiêu Tương Phi không nhịn được quát lên, nàng còn phải rửa mặt ăn cơm đó, nói không chừng một lát còn phải ứng phó một đám người chạy tới phê phán nàng. Nàng còn phải có khí lực đấu tiếp cùng mấy người khó hiểu này.

Tư Cầm Hồng Nhất vừa nghe đã biết mình ở chỗ này không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào, càng không thể nào hòa nhau, vì vậy trong tiếng ra lệnh của Tiêu Tương Phi, rốt cuộc ảo não ôm mặt mình chạy đi.

Đợi nàng ta đi rồi, bọn Hỉ Nhi dĩ nhiên là lo lắng, đỡ nàng ngồi trở lại trên giường. "Tiểu thư, chúng ta đắc tội nàng, sợ rằng ngày sau ở chỗ này sẽ không được dễ chịu." Hỉ Nhi chỉ sợ sẽ bị trị tội.

Tiêu Tương Phi nhìn họ thật lâu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, mọi người thấy bộ dáng này của nàng, lập tức biết chuyện có thể làm to, không kìm được cũng trở nên nặng nề.

"Các người chuẩn bị chạy trốn xong chưa?" Chẳng ai nghĩ tới, Tiêu Tương Phi lại đột nhiên thốt ra lời như vậy, làm bốn người sống sờ sờ giật mình.

"Tiểu thư." Họ nhìn nàng nghiêm túc lại biến thành vẻ mặt cười híp mắt, lập tức hiểu họ đều bị gạt, nếu thật là như vậy, không phải cũng theo tâm nguyện của các nàng rồi sao? Không cần phải lo lắng nàng không trở về Hiên Viên vương triều nữa. Vì thế, họ vừa mừng vừa sợ.

"Ha ha ha."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Uất Ức

Lại nói Tiêu Tương Phi hung hăng cho Tư Cầm Hồng sáu bạt tai, nhưng cũng không lo lắng nàng sẽ tố cáo, càng không lo lắng nàng sẽ trả thù. Mà Tư Cầm Hồng tự nhiên sẽ không như vậy coi như xong, từ tấm cung của Tiêu Tương Phi ra ngoài, lập tức chạy thẳng tới chỗ Đột Bát Hỏa, dĩ nhiên là muốn đi tố cáo.

"Ca ca, ca ca." Người nàng chưa tới, thanh âm liền tới trước, một bộ dáng đáng thương hoa lê dầm mưa, uất ức đến khiến cung nhân cũng phải kinh ngạc, nhìn gương mặt sưng đỏ lại càng thêm sợ, người nào to gan như vậy dám động thủ với Tư Cầm Hồng.

Đột Bát Hỏa giờ này đã sớm rời giường dùng xong đồ ăn sáng, đang trong thư phòng đọc sách, chuẩn bị chốc lát nữa đi tìm Tiêu Tương Phi dùng cơm trưa, đột nhiên nghe được thanh âm của nàng, cau mày nhìn về phía có thanh âm. Khi hẳn thấy mặt của Tư Cầm Hồng thì tự nhiên cũng không thiếu được ngạc nhiên, không biết nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tư Cầm Hồng vừa thấy Đột Bát Hỏa, nước mắt tí tách rơi xuống, lúc này uất ức tới cực điểm, cũng không cố nhin nữa, nữa ghen ngào kêu một tiếng ca ca rồi cắm đầu ngã vào trong ngực hẳn, lớn tiếng khóc.

"Hồng Nhi, người làm sao vậy? Ai dám ra tay đánh người?" Đột Bát Hỏa chấn kinh, bởi vì hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nàng uất ức như vậy, cùng với bộ dáng này.

"Ca ca, ca ca, người phải vì muội làm chủ." Tư Cầm Hồng vùi ở trong ngực hắn, khóc đến uất ức cực kỳ, vừa không quên yêu cầu.

Đột Bát Hỏa gật đầu, đây là tự nhiên, ai dám khi dễ nàng, dĩ nhiên là không đem hắn để ở trong mắt. "Là ai làm? Mau nói cho ca ca."

Tư Cầm Hồng nghe được hắn gấp gáp như vậy, trong lòng vừa vui mừng vừa cao hứng, dù sao hắn còn khẩn trương vì mình. Vì vậy, liền thu hồi nước mắt, hờn hển nũng nịu mà nói: "Ca ca, dĩ nhiên là Tiêu Tương Phi mới nhập cung hôm qua, là nàng động thủ đánh muội, nàng rất hung ác, không phân tốt xấu, một câu không hợp liền động thủ. Huynh xem, huynh xem, mặt của muội thành ra như vậy đều là nàng đánh." Tư Cầm Hồng căn bản là điên đảo thị phi, mình chạy đến chỗ người ta tìm phiền toái, nhưng bây giờ nói ngược lại.

Đột Bát Hỏa vừa nghe, lại trầm tư, lời nói của Tư Cầm Hồng, hắn nghe nhưng lại không tin. Lấy hiểu biết của hắn đối với Tiêu Tương Phi, nàng quyết không phải là người như thế, nhất định là Tư Cầm Hồng đi mạo phạm nàng, nếu không làm sao sẽ lấy được kết quả như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn đẩy nàng ra, mặt không vẻ gì nhìn nàng, nhìn thẳng Tư Cầm Hồng đang lo sợ, không biết vì sao ca ca lại chuyển biến nhanh như vậy, khiến nàng ta mơ mơ hồ hồ.

"Ca ca." Nàng khiếp đảm hô, mắt không dám nhìn hắn.

"Người hãy thành thật nói, có phải người đi trêu chọc Phi Nhi hay không, Phi Nhi mới động thủ đánh người?" Hắn lãnh nhược băng sương nói, đối với muội muội này, hắn mặc dù thương yêu, nhưng cũng hiểu biết

tính tình của nàng, đối với hành động việc làm thường ngày của nàng, hẳn chỉ mắt nhắm mắt mở, không muốn so đo thôi.

Tư Cầm Hồng đột nhiên nghe được hẳn nói như thế, trong lòng vừa hận vừa sợ, ủy khuất hơn, nước mắt càng thêm không ngừng rơi xuống.

"Ca ca, huynh không thương muội nữa, cái gì cũng tại muội, đều là do muội không tốt, được chưa, tất cả đều là muội không đúng. Ô ô ô, phụ vương mẫu hậu chính là để huynh chăm sóc muội như vậy đây." Nàng rời khỏi ngực hẳn, không ngừng lui về phía sau, vừa lui vừa kêu gào.

Đột Bất Hòa nhất thời cứng họng, ngay sau đó bất đắc dĩ nhìn nàng, hẳn vẫn quá dung túng nàng, để cho nàng tùy hứng muốn làm gì thì làm, ngang ngược không nói đạo lý.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Kết Thù

"Hồng Nhi, cũng không phải ca ca không đau người, không thương người, mà là người không nên không có lễ phép như vậy, Phi Nhi nàng là khách, không cần lấy lễ nghĩa của chúng ta tới yêu cầu nàng, hơn nữa nàng cũng không làm ra chuyện gì không thỏa đáng. Hồng Nhi, ca ca đối với người tốt, nhưng không thể dung túng người." Đột Bát Hỏa tận tình khuyên nhủ, hần hết sức đề ý muốn nổi bão trong lòng, như cũ cố gắng để vẻ mặt ôn hòa.

Mà Tư Cầm Hồng lại lầm tưởng bởi vì nhắc đến phụ vương mẫu hậu khiến hần không dám tức giận mình, vì vậy càng thêm làm quá, được lý không buông tha người.

"Không được, ca ca, nàng nhất định phải nhận lỗi với ta, ở hoàng cung của ta dĩ nhiên là phải tuân thủ cung quy chúng ta, sao có thể để cho nàng vô pháp vô thiên." Nàng không chịu, chu môi, nhất quyết không tha. Tự hồ chỉ cần hần không đáp ứng, nàng sẽ cãi lại.

Đột Bát Hỏa đột nhiên cảm thấy mình không thể nhịn nữa, hần trước kia mắt nhắm mắt mở không tính toán hành vi của nàng, nhưng hôm nay, nàng sao lại không biết cân nhắc như vậy.

"Đủ rồi, hoàng cung này là ta làm chủ, ta định đoạt, Hồng Nhi, từ hôm nay trở đi, người ở trong cung của người nghiêm túc cho ta, không cho phép ra ngoài, lại càng không cho phép gây chuyện thị phi. Có nghe thấy không?" Hãn chưa bao giờ phát hỏa với muội muội, hôm nay là lần đầu tiên, hãn lần đầu tiên đổi sắc mặt, lần đầu tiên quát mắng nàng.

Tư Cầm Hồng sợ ngây người, nàng không dám tin nhìn sắc mặt tái xanh của Đột Bát Hỏa, ngoài ý muốn, thương tâm, khổ sở, thậm chí là tức giận chỉ trong khoảng thời gian ngắn tràn đầy nội tâm của nàng ta.

"Ô ô ô, huynh dám đối với muội như vậy, muội đi mách phụ vương." Nàng đột nhiên oa một cái liền khóc lớn lên, sau đó đẩy hãn ra, xông ra ngoài.

Một đám tỳ nữ vội vàng cùng đi theo ra ngoài, nóng nảy kêu to: "Công chúa, công chúa."

Đột Bát Hỏa lắc đầu, vô lực ngã ngồi ở trên ghế, hãn sai lầm rồi, không nên đối với nàng như vậy.

Tư Cầm Hồng vừa khóc vừa xông về phía trước, trong lòng nàng vừa ghét vừa giận vừa hận, cũng bởi vì một Tiêu Tương Phi, quậy đến hoàng cung không được an bình, quậy đến nàng mất đi sủng ái.

Tiêu Tương Phi, ta hận người, ta hận người. Nàng ở trong lòng gào thét không biết bao nhiêu lần. Mãi cho đến khi về cung điện của mình, ngã lên giường gào khóc lớn lên, nàng muốn trả thù, nàng sẽ không để cho Tiêu Tương Phi được như nguyện, càng sẽ không để cho nàng tốt hơn.

Mà Tiêu Tương Phi cũng không biết đã tạo nên thù hận, nàng luôn luôn là sống ở đâu thì yên ở đấy, binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn. Đối với Tư Cầm Hồng cá tính ngang ngược bốc đồng này, nàng cũng không có cảm giác chiến thắng gì, mắng nhiếc quá đáng cũng đều là nàng tự tìm.

Ngủ không được, vì vậy bọn Hi Nhi giúp nàng rửa mặt dọn đồ ăn, thông thả ăn xong lại kỳ quái phát hiện không có người tới cửa tìm phiền toái, trong bụng thầm giật mình.

Nhưng lát sau Đột Bát Hỏa liền xuất hiện, hăn mặc dù trên mặt nở nụ cười, nhưng vẫn nhìn ra hăn lúng túng: "Phi Nhi, Hồng Nhi nó còn trẻ con không hiểu chuyện, đắc tội nàng, hi vọng nàng đừng để trong lòng. Tha thứ cho nó." Hăn thành khẩn nhìn nàng, sợ nàng không cao hứng.

"Không sao, ta cũng đã dạy dỗ nàng, người biết, ta sẽ không mặc cho người khác khi dễ ." Nàng ám chỉ, cũng không muốn nói chuyện phải quá rõ, chẳng lẽ nói cho hăn biết, chỉ cần có người dám trêu nàng, nàng cũng không khách khí, sẽ động thủ đánh người? Không, không, không, nàng cảm thấy còn chưa tới loại tình trạng này.

Đột Bát Hỏa nghe nửa câu đầu vốn cực kỳ cao hứng, nhưng nửa câu sau hăn cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại, hăn biết nàng không phải người mềm yếu, sẽ không mặc người ức hiếp.

"Ta đã dạy dỗ nàng, tin tưởng nàng sau này sẽ không như vậy nữa." Hăn vội vã bảo đảm.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Quyết Định

Editor: Vệ Tử Y

Đột Bát Hỏa cảm giác mình phải nghiêm hơn với những người trong vương cung này mới được, nếu không lỡ đắc tội nàng, hẳn không thể xuống nước làm mềm mà nàng sẽ càng cách xa hẳn hơn.

Tiêu Tương Phi đột nhiên cảm thấy mình sống ở chỗ này cũng không phải là lựa chọn sáng suốt, bởi vì dù nàng đi tới đâu thì cũng có tranh đấu, không được an bình.

Cũng phải về giải quyết tất cả vấn đề, nàng không thể sống trong mơ hồ như thế, khiến cho bản thân không biết được tình cảnh mình đang lâm vào là như thế nào.

Hạ quyết tâm, trong lòng Tiêu Tương Phi đột nhiên thoải mái hơn, trốn tránh không phải biện pháp, nàng tới nơi này, cũng là tìm kiếm trợ giúp, không phải là khiến cho mình càng khó khăn hơn. Đắc tội người nơi này, tương lai cũng không tốt, hơn nữa, nếu như mọi người nơi này mà biết mục đích của nàng sẽ chẳng cần phải đối với nàng tràn đầy địch ý như vậy.

Nghĩ như thế, Tiêu Tương Phi đuổi mấy người xung quanh lui xuống, ngay cả bọn Hỉ Nhi cũng không lưu lại, thân nhiên nói có chuyện muốn

thương lượng cùng Đột Bát Hỏa.

Đột Bát Hỏa thấy kỳ quái, không biết nàng muốn làm gì, càng không biết nàng là có ý gì, nhưng chỉ cần hai người có thể ở riêng cùng nhau thì hẳn đã rất vui rồi.

Chờ tất cả mọi người lui xuống, Tiêu Tương Phi mới mời hẳn ngồi xuống ghế chủ vị, thu hồi mỉm cười, nghiêm túc nói: " Đột Bát Hỏa, ta là ai, chắc hẳn ngươi cũng đã thăm dò được không ít rồi."

"Ta biết, ngươi là Tiêu gia đại tiểu thư, Tiêu gia nhất tộc bị diệt môn, ngươi sau đó bị dẫn vào hoàng cung." Đột Bát Hỏa trong lòng mặc dù cảm thấy vấn đề nàng hỏi kỳ quái, nhưng vẫn thành thật đáp.

Nàng gật đầu, lại lắc đầu. Thở dài nói: "Ngươi chỉ biết một không biết hai. Ta xác thực là họ Tiêu, cũng gọi là Tiêu Tương Phi, nhưng ta không phải là Tiêu thị nhất tộc đại tiểu thư."

Lời này vừa nói ra, Đột Bát Hỏa sửng sốt, ngay sau đó nhíu mày thật chặt, khó trách có bí mật mà hẳn không biết? Hẳn cũng không nhận được tin tức như thế.

Thấy Đột Bát Hỏa trầm tư không nói lời nào, biết hẳn đã nghe vào, vì vậy, nàng tiếp tục nói: "Ta không phải là Tiêu Tương Phi mà các ngươi biết, ta là." Tiêu Tương Phi đem chuyện mình đến đây như thế nào nhất nhất kể ra, kể cả chuyện mình đang tìm hiểu về Tiêu gia cũng nói ra.

"Ta vốn không muốn cuốn vào trong đó, nhưng chuyện này cũng không nằm trong khả năng lựa chọn của ta, đầu tiên là bị thiết kế, sau đó liên tiếp bị dồn ép, ta không thể không quyết định tìm kiếm chân tướng, không để cho mình sống trong sự không minh bạch." Nàng chậm rãi nói, trong lòng rất nặng nề.

Đột Bát Hỏa nghe xong, trong lòng vừa tức giận vừa cao hứng, tức giận vì trên đời lại có chuyện vu oan giá họa như vậy, cao hứng là vì nàng không phải người của Hiên Viên vương triều, nàng tự do, nàng cũng không thuộc về bất luận kẻ nào.

"Phi Nhi, nàng yên tâm, nàng cứ ở lại đây để cho ta chăm sóc nàng, Hiên Viên vương triều cũng không cản trở về, ta sẽ không để cho nàng chịu nửa điểm ủy khuất." Hãn vội vã nói, an ủi nàng, đồng thời cũng cảm thấy đây là ý trời, cả trời cũng giúp mình.

Tiên Tương Phi lắc đầu, nàng không phải là con rùa đen rút đầu, biết rõ có nhiều người đối với mình bất lợi như vậy, cho dù là chạy tới chân trời góc bể, chỉ sợ cũng không được buông tha.

"Đột Bát Hỏa, ta muốn nhờ người giúp một chuyện. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ báo đáp người." Nàng nói lên yêu cầu của mình, đây cũng là mục đích của chuyến đi này.

Tiên Tương Phi vừa nói như thế, Đột Bát Hỏa hoàn toàn hiểu, nàng tại sao phải tới nơi này, nguyện ý cùng hãn đến Tây Vực, tất cả đều bởi vì nàng muốn có được sự giúp đỡ của hãn.

Hãn an tĩnh nhìn nàng. Trước mắt nữ tử này, từ đầu đến giờ, vẫn làm cho mình nóng ruột nóng gan, động lòng không dứt. Hãn có thể cự tuyệt nàng sao? Nàng muốn báo đáp mình như thế nào?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đồng Ý

Editor: Vệ Tử Y

Nhìn biểu tình trầm tư và bị tổn thương của Đột Bát Hỏa, Tiêu Tương Phi đột nhiên cảm thấy mình có phải rất quá đáng đã đi lợi dụng người khác hay không.

"Nếu người không muốn giúp cũng không sao." Nàng không muốn miễn cưỡng người khác nên vội vàng nói, đặc biệt là sau khi biết tâm ý của hã, nàng thấy làm như vậy lại càng không tốt.

Đột Bát Hỏa thấy nàng nói như vậy, biết nàng nhất định đã hiểu lầm, liền ngăn lại: "Phi Nhi, chuyện của nàng chính là chuyện của ta, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn nàng, nàng yên tâm, nàng bảo ta làm gì ta sẽ làm cái đó." Khi hã biết có người muốn thương tổn nàng thì hã liền có một cỗ kích động muốn giết tất cả những kẻ muốn rập tâm hại nàng.

Tiêu Tương Phi không biết nói gì cho phải, tâm ý của hã đối với mình, nàng biết tất cả, nhưng trừ cảm động không còn cái khác.

"Cám ơn người, Đột Bát Hỏa, cám ơn." Nàng cảm kích thở phào nhẹ nhõm nói, như vậy nàng là có thể yên tâm trở về Hiên Viên vương triều rồi.

"Ta nên làm như thế nào?" Hãn chỉ muốn giúp nàng, chỉ cần nàng vui vẻ là được, về phần người của nàng cùng tâm, hãn nhất định sẽ lấy được.

Tiêu Tương Phi suy nghĩ một chút, trầm ngâm nói: "Người cho ta một ít nhân thủ, ta muốn họ giúp ta dò thăm tin tức, mặt khác, nhờ người giúp ta chiêu binh mãi mã, hoặc là ra tay hạ thủ trong lúc ta không tiện ra mặt, giúp ta loại trừ vài kẻ."

Đột Bát Hỏa gật đầu, những điều nàng nói đều không có vấn đề, đều là chuyện hãn có thể làm tốt. "Phi Nhi, không thành vấn đề, mặt khác ta sẽ phái người bảo vệ nàng, nếu như thực sự không thành công, ta hi vọng nàng sẽ đến chỗ ta." Hãn chân thành nói, nhìn nàng sâu lắng.

Tiêu Tương Phi chần chờ một chút rồi cũng gật đầu, nếu như có một ngày như vậy, nàng nhất định sẽ bỏ xuống tất cả, lưu lạc chân trời, sáng khoái giang hồ.

Nghe nàng đảm bảo, Đột Bát Hỏa thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười: "Một lời đã định, được rồi, chúng ta đi ra ngoài dạo một chút, nàng đến Tây Vực này vẫn chưa đi đâu thăm thú cả." Nói xong, đứng lên nhìn nàng.

Tiêu Tương Phi cũng lộ ra nụ cười, vừa định đứng lên, ngoài cửa lại truyền đến tiếng động rất lớn, khiến cho nàng không nhận được cau mày, tại sao mỗi lần nàng đều bị người ta phá đám.

"Tiểu thư." Chỉ là, lúc này người xông tới không phải ai khác mà là Viên Quân, thấy hãn rất lo lắng tiến vào thấy hai người lại càng không vui.

Bọn Hỉ Nhi không ngăn được hãn cũng theo vào, bất an không dám nhìn Tiêu Tương Phi. "Tiểu thư, nô tỳ làm việc bất lực để Viên đại nhân tự tiện xông vào." Nói xong, bốn người quỳ xuống không dám đứng dậy.

"Chuyện gì?" Nàng bình tĩnh hỏi, ý bảo bốn người đứng dậy, sau đó mới nhìn Viên Quân.

Viên Quân không vui nhìn Đột Bát Hỏa, khi hắn biết được bọn họ đơn độc ở bên trong thì gấp gáp vô cùng, chỉ sợ Đột Bát Hỏa không biết muốn làm gì nàng, vì vậy bất chấp tất cả vọt vào.

"Tiểu thư, ngài làm sao có thể cùng hắn đơn độc ở chung một chỗ được? Như vậy. Với lễ giáo không hợp." Viên Quân cực kỳ tức giận nói, thật sự là tức giận không chịu nổi, không lựa lời mà nói.

Tiêu Tương Phi nghe vậy không nhịn được hơi nhú mày, vốn định tức giận, nhưng ngay sau đó nghĩ đến hắn là bởi vì lo lắng cho mình mới như thế, liền nhịn xuống không vui trong lòng.

"Viên đại nhân, ta tìm hắn thương lượng chút chuyện, người không cần phải phải chuyện bé xé ra to, hắn muốn làm gì chúng ta thì hiện tại mình đang ở dưới mái hiên cũng không thể không cúi đầu, đúng không? Hơn nữa, là ta mời hắn tới." Rất không vừa lòng, Tiêu Tương Phi đem thái độ của mình thể hiện rõ ra ngoài, đối với nam nhân đối với mình chung tình cũng không thể quá nghiêm nghị.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Đồng Bệnh Tương Liên

Editor: Vệ Tử Y

Viên Quân lần đầu tiên thấy nàng bảo vệ người ngoài, trong lòng càng thêm tức giận, hậm hực trợn mắt nhìn Đột Bát Hỏa, bi thương nhìn nàng một lúc lâu, ngoài dự liệu của mọi người quay đầu bỏ đi.

"Viên đại nhân." bọn Hỉ Nhi thấy tình cảnh này, kinh ngạc gọi với theo không biết hẳn bị làm sao, đuổi theo không được mà không theo cũng không xong, sừng sốt nhìn hẳn ùng ùng bỏ đi như vậy.

Tiêu Tương Phi bất đắc dĩ nhìn theo, có một số việc, nàng không phải không muốn nói, mà là không thể nói.

"Thật xin lỗi, hẳn không phải cố ý." Xoay người, áy náy nói với Đột Bát Hỏa, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Đột Bát Hỏa lắc đầu, hẳn đã nhìn ra, cái tên Viên Quân này thích nàng, nếu không cũng sẽ không đi theo như vậy, càng sẽ không khẩn trương như thế. Tâm tư của nam nhân, chỉ có nam nhân là rõ nhất.

"Không sao, hẳn cũng là muốn bảo vệ người." Hẳn mỉm cười nói, không để ý chút nào, cũng không có ý trách cứ.

Tiêu Tương Phi thấy Đột Bát Hỏa như thế, lúc này mới hơi yên lòng, đồng thời cũng cảm thấy, mình cũng nên tìm lúc nào thích hợp nói chuyện với Viên Quân, nếu hắn vẫn tiếp tục ở bên cạnh mình.

"Bây giờ có phải chúng ta ra ngoài dạo một chút hay không, để nàng có thể tìm hiểu Tây Vực của chúng ta?" Đột Bát Hỏa cười nói, hắn buông tha cơ hội cùng nàng thân cận, càng hy vọng mình có thể có cơ hội.

"Được." Nàng đáp ứng, đã đến rồi thì không thể bỏ lỡ, dĩ nhiên phải tìm hiểu cảnh vật nơi này, cho nên rất mau mắn đồng ý.

Đột Bát Hỏa mang nàng và bọn Hỉ Nhi cùng một đội thị vệ, nữ nô khởi hành thăm thú trong hoàng cung.

Mà Viên Quân sau khi tức giận bỏ đi, một mình đi lung tung, tâm tình vô cùng khổ sở, hắn biết mình không nên như vậy, nhưng hắn không khống chế được.

Đi tới đi lui, đột nhiên nghe được tiếng khóc truyền đến từ một tòa cung điện lộng lẫy, ngoài cửa còn có binh sĩ thị vệ.

Tiếng khóc vẫn kéo dài, hắn vốn không muốn để ý tới, bởi vì chính mình cũng đang tâm phiền ý loạn, nào có tâm tình để ý tới người khác. Nhưng, hôm nay không biết hắn đột nhiên nổi lên một loại cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng muốn khóc như người trong kia.

Nam nhân không dễ dàng rơi lệ, cho nên, hắn cũng chỉ suy nghĩ thôi. Tiếng nỉ non khiến hắn động tâm, bước chân vô thức hướng về phía tiếng khóc.

Viên Quân vốn định trực tiếp đi vào cửa cung, nhưng đám thị vệ khiến hắn do dự, quy củ trong cung hắn đều hiểu, vì không muốn làm cho càng nhiều người phát hiện, vì vậy hắn đi tới góc tường không người, bay vọt quá vào cung.

Tòa cung điện này đúng là rất hoa lệ, đủ thấy chủ nhân là một người thân phận hiển quý, không biết là Vương Hậu hay phi tử? Hãn nghĩ như thế, cứ theo tiếng khóc tìm tới.

"Hỏa ca ca, Hỏa ca ca. Ô ô ô." Tư Cầm Hồng ghé ở góc tường, sau khi chạy khỏi cung của Đột Bát Hỏa, đôi mắt đẫm lệ mông lung đi tới nơi này, không để ý nhiều, lại thất thanh khóc lớn.

Viên Quân vạn vạn không ngờ, người khóc lại là cô công chúa ngang ngược bốc đồng Tư Cầm Hồng, trước mắt hoa lê đẫm mưa, nằm trên cỏ khóc đỏ cả mắt, không để ý hình tượng nữ nhân, khác biệt một trời một vực với nữa nhân vênh váo tự đắc kia.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng đã đánh động người đang khóc, nàng cảnh giác nhanh chóng ngẩng đầu lên, phòng bị nhìn người tới, đồng thời cũng rất tức giận, lại có người không sợ chết dám chọc giận nàng.

"Là người."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Công Chúa

Editor: Vệ Tử Y

Là hửn? !

Tư Cầm Hồng kinh ngạc nhìn người tới, hửn không phải người bên cạnh nữ nhân kia sao? Hửn không đi coi chừng nữ nhân kia, sao lại xuất hiện ở trong cung của mình?

"Người tới nơi này làm gì? Chẳng lẽ tới trộm?" Tư Cầm Hồng lau nước mắt lạnh lùng nói, bày ra bộ dạng thần thánh không thể xâm phạm.

Viên Quân nghe vậy không nhin được hơi nhú mảy, thương hại lúc đầu lập tức biến thành bất đắc dĩ, hửn vốn cực kỳ ghét nữ nhân này, nhưng bây giờ, hửn đã không còn cảm giác ghét, chỉ là bất đắc dĩ.

"Ta là trong lúc vô tình đi ngang qua, nghe có tiếng khóc nên tới đây xem một chút, không ngờ là người." Viên Quân thành thật nói, đối với việc nàng ta bảo mình là kẻ trộm cũng không giận. Có thể do nữ nhân này cho hửn thấy được nàng giống như đứa bé, tùy hứng điêu ngoa nhưng không có tâm địa xấu.

Tư Cầm Hồng không ngờ tiếng khóc của mình dẫn người ta đến, nhất thời tức giận lại xấu hổ, mặt đỏ bừng, phản bác: "Ta khóc lúc nào, ta không khóc, là người nghe lầm. Người xông loạn vào đây lại còn ăn nói hồ đồ, cần thận ta sai người lôi người ra ngoài chém." Giả bộ tức giận, Tư Cầm Hồng cố che giấu sự bối rối.

Viên Quân dĩ nhiên hiểu, hăn liền làm ra vẻ bưng bình nói: "Chắc là ta nghe nhầm rồi, thật xin lỗi." Biết nàng sĩ diện, tự nhiên cho nàng cái bậc thang để leo xuống.

Mấy lời này của Viên Quân lập tức lấy lại mặt mũi cho Tư Cầm Hồng, khiến cho nàng đối với hăn tăng thêm hảo cảm, nên cũng không cảm thấy hăn đáng ghét. "Làm sao người ở đây? Sao không đi canh chừng chủ tử của người?" Nàng nhớ đến Tiêu Tương Phi, liền bĩu môi, không vui nói.

"Nàng có cung nữ thân cận theo hầu, không có chuyện gì cần ta, ta liền đi chung quanh một chút." Hăn không muốn nói cho người khác biết, là do hăn giận Tiêu Tương Phi nên mới chạy đi.

Tư Cầm Hồng bưng bình hiểu ra, dờn bước đến bên trong đình, chậm rãi ngồi xuống, nhắc tới Tiêu Tương Phi không khỏi tức giận: "Chủ tử của người quyến rũ ca ca ta, còn đánh ta, mắng ta." Nhớ tới liền phẫn hận không dứt, cắn răng nghiến lợi.

"Nàng không phải như thế, không có người phạm nàng, nàng sẽ không phạm người. Người không nên nghĩ nàng như vậy, con người nàng rất tốt, không phải như người nghĩ." Vừa nhắc tới Tiêu Tương Phi, hăn liền không nhìn được bảo vệ, mặc dù đang giận nàng, nhưng hăn sẽ không để cho người nói xấu nàng như vậy.

"Ta cứ nói, nàng chính là muốn leo cao, muốn phát lên làm Phượng Hoàng. Ta không thích nàng, ta ghét nàng." Tư Cầm Hồng giống như bị ong

mặt trich nhảy dựng lên, không vui gào thét. Tiếng kêu của nàng đánh động không ít cung nữ thị vệ.

"Công chúa, công chúa." Một đám người vội vàng chạy tới, cuống quýt kêu lên, chỉ sợ nàng đã xảy ra chuyện gì. Cho đến khi thấy Viên Quân cùng Tư Cầm Hồng ở chung một chỗ, kinh ngạc há to miệng, không biết có chuyện gì xảy ra.

Công chúa? ! Viên Quân nhìn Tư Cầm Hồng, trong lòng cũng đã lường trước nên không quá kinh ngạc. Từ Đột Bát Hỏa hẳn cũng có thể thấy được Tư Cầm Hồng đã được hãn dung tủng thế nào, dù có tức giận cũng không trách cứ nặng lời.

"Các người lui xuống hết cho bản công chúa." Nàng không vui quát lên với đám nô tài, bị người phá đám, thái độ cũng rất ác liệt.

Cung nữ thị vệ thấy vậy bị dọa sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, thối lui đến cách đó không xa mới ngừng lại, nửa bước cũng không dám rời đi, chỉ sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, cho nên chỉ có thể bất an đợi chờ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Thuyết Phục

Editor: Vệ Tử Y

"Thì ra người là công chúa." Khó trách ngang ngược kiêu ngạo, Viên Quân trong lòng nói thầm, hăn cũng không nói ra, chỉ sợ chọc giận vị chủ tử khó dây dưa này.

Quả nhiên, Tư Cầm Hồng nghe Viên Quân nhận ra mình là công chúa thì không nhịn được cao ngạo hơi ngẩng đầu, khinh miệt nói: "Chính là bản công chúa."

Viên Quân thiếu chút nữa muốn cười váng lên, hăn phát hiện, cô gái này cũng chỉ là bị làm hư thôi, căn bản là tâm tính đứa bé. "Viên Quân bái kiến công chúa." Hăn làm như thật hành lễ.

Tư Cầm Hồng hài lòng gật đầu, phát hiện mình không hề ghét nam nhân trước mắt, ngược lại cảm thấy hăn tao nhã lễ độ, hảo cảm tăng lên gấp bội.

"Miễn lễ." Nàng hướng hăn ngoắc ngoắc tay, ý bảo hăn không cần đa lễ, sắc mặt không còn tức giận, tâm tình từ từ chuyển biến tốt.

"Cám ơn." Hăn cũng không phải thật sự muốn hành lễ, tóm lại chính tự nhiên ung dung.

Giờ lại đến phiên Tư Cầm Hồng thăm dò : "Theo người nói nàng tốt như vậy, mà ta lại cảm giác người rất không vui là thế nào?" Trực giác của nữ nhân luôn rất kỳ quái, Tư Cầm Hồng cảm thấy nam nhân trước mắt đối với Tiêu Tương Phi kia không phải như y nói.

Viên Quân nghe vậy, thầm giật mình, không ngờ nàng nhạy cảm như vậy, đã nhìn ra. "Đúng, ta là mất hứng. Bởi vì ta không hy vọng nàng đến chỗ các người nhưng nàng lại đến, ta không biết tại sao, nhưng nàng nhất định không phải là vì ca ca người mà đến." Hãn nói thật, thật ra thì cũng không muốn làm cho Tiêu Tương Phi nhiều kẻ địch.

Quả nhiên, lần này đến phiên Tư Cầm Hồng thất kinh, nói như vậy, Tiêu Tương Phi vô ý với Tây Vực hoàng cung này? Vô ý với những thứ vinh hoa phú quý này? Vô ý với danh vị hả ?

"Người không biết tại sao nàng đến?" Tư Cầm Hồng không nghĩ ra, nhưng vẫn tin tưởng nam nhân trước mắt, hãn sẽ không lừa gạt mình.

Viên Quân gật đầu nói: "Hôm nay, nàng mời ca ca người đi là để bàn công việc, nhưng ta lúc ấy rất không vui, cho nên liền giận bỏ đi." Hãn cảm thấy việc này không có gì mất mặt , cũng thoải mái nói ra.

"Hoá ra là như vậy." Tư Cầm Hồng rốt cuộc yên tâm, cũng bắt đầu buông xuống thành kiến đối với Tiêu Tương Phi, nếu sự thật là như vậy, nàng ta cũng không cần thù hận nàng. "Vậy bọn họ bây giờ đang ở nơi nào?" Nàng hỏi tới, cảm thấy mình có cơ hội thì phải tìm hiểu nữ nhân này.

"Ta không biết." Hãn lắc đầu, tức giận bỏ đi nào ai lo lắng nhiều như vậy.

Thế là, Tư Cầm Hồng ngoắc tay về phía người hầu, lập tức có mấy cung nữ thị vệ run run rẩy rẩy chạy đến, cung kính thưa: "Công chúa."

"Đại vương cùng Tiêu Tương Phi đi nơi nào?" Nàng cúi kính hỏi, không làm màu.

Những cung nữ thị vệ này sắc mặt ngay lập tức biến đổi, đầu cũng không dám ngẩng lên, một thủ lĩnh thị vệ cung kính bẩm: "Công chúa, Đại vương cùng Tiêu tiểu thư đi chơi ạ." Nói xong, bọn họ đều sợ hãi Tư Cầm Hồng sẽ tức giận nổi đóa.

Sắc mặt Tư Cầm Hồng quả nhiên thay đổi, chỉ là rất nhanh đã bình tĩnh lại, biết Đột Bát Hỏa đưa Tiêu Tương Phi đi chơi cũng là chuyện hợp lý, chỉ cần Tiêu Tương Phi đúng như lời Viên Quân, tới đây vì mục đích khác, nàng có thể không so đo.

Viên Quân trong lòng cũng rất khổ sở, nghe được bọn họ đi chơi, mà không để ý tới mình, nội tâm chán nản không dứt.

"Chúng ta cũng đi." Tư Cầm Hồng đột nhiên nói như vậy, đứng lên nhìn hăn, nói.

Sửng sốt một chút, Viên Quân cũng vội vàng đứng lên đồng ý, không sai, bọn họ cũng muốn đi, không để ý Tiêu Tương Phi tới đây là mục đích gì, hăn nên hiểu, nàng không phải loại người như vậy. Nếu như nàng có khó khăn, như vậy hăn nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn. Gửi thanks

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Gặp Nhau

Editor: Vệ Tử Y

Theo các cung nữ thị vệ chỉ điểm, Viên Quân và Tư Cầm Hồng cuối cùng cũng đến được nơi Đột Bát Hỏa và Tiêu Tương Phi du ngoạn.

"Hồng Nhi? !" Đột nhiên thấy Tư Cầm Hồng và Viên Quân cùng xuất hiện Đột Bát Hỏa vô cùng kinh ngạc, muội muội mình sao lại đi cùng Viên Quân?

Tư Cầm Hồng chậm rãi tiến về phía hai người, kính cẩn hành lễ : "Hồng Nhi tham kiến ca ca, Phi tỷ tỷ." Nói xong, lễ phép lui tới bên cạnh.

Sự thay đổi của nàng làm cho mọi người rất không quen, không biết nàng lại đang diễn tuồng gì, trong lòng hết sức cảnh giác. Chỉ có Viên Quân biết, nàng thật sự đã thay đổi cách nhìn.

"Hồng Nhi, sao muội tới đây?" Đột Bát Hỏa thu hồi kinh ngạc, vội vàng hỏi, không biết nàng đột nhiên tới làm gì.

Mấy người Tiêu Tương Phi bên này đứng im không lên tiếng, xem xem nàng muốn làm gì.

"Ca ca, Hồng Nhi tới bồi ca ca cùng Phi tử tử du ngoạn, Hồng Nhi cũng là một nửa chủ nhân, Phi tử tử ngàn dặm xa xôi đến Tây Vực, Hồng Nhi làm sao có thể làm người chủ không tận trách nhiệm đây?" Nàng mỉm cười nói, tuyệt không giống nữ nhân nào loạn không ngừng trước đó.

Đột Bát Hỏa gật đầu, nàng nói đúng, nhưng không biết điều gì khiến cho nàng biến chuyển lớn như thế, trong bụng rất hoài nghi.

"Cám ơn. Tiêu Tương Phi tới đây khiến mọi người thêm phiền toái, ta ở đây cảm tạ mọi người." Tiêu Tương Phi lúc này mới cười nhạt mà nói, nàng không thèm để ý Tư Cầm Hồng này tại sao đột nhiên thay đổi lớn như thế, chỉ cần nàng không đối với mình bất lợi nữa, nàng muốn thế nào, đều không liên quan đến mình.

Tư Cầm Hồng thấy nàng nói như thế, lập tức cao hứng, vốn là bởi vì lời nói của Viên Quân mà thay đổi cái nhìn với nàng, lúc này nghe được lời nàng nói càng cảm thấy nàng có thể không phải là nữ nhân như mình đã nghĩ.

"Phi tử tử đừng khách khí, cũng không có gì phiền toái hay không. Hồng Nhi cùng người đi dạo một chút." Nàng chủ động tiến lên khoác tay Tiêu Tương Phi, cao hứng nói.

Tiêu Tương Phi trong bụng mặc dù kinh ngạc, nhưng ngoài mặt vẫn bất lộ thanh sắc, chỉ gật đầu thuận theo nàng.

Bọn Hỉ Nhi vẫn không yên tâm, đầy cảnh giác, không biết nữ nhân này lại muốn làm gì, vì vậy cũng đi theo sát gót.

Đột Bát Hỏa cũng ngờ ngác nhìn Tư Cầm Hồng, lại nhìn Viên Quân bên kia, không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, nhưng hấn lại không thể hỏi, không thể làm gì khác hơn là đuổi theo.

Viên Quân sau khi nghe lời nói vừa rồi của Tiêu Tương Phi thì càng tin vào suy nghĩ của mình, nàng cũng không phải là thích đến chỗ này, nhất định là có nỗi khổ tâm không thể nói cho người khác.

"Phi tỷ tỷ, người thấy Tây Vực chúng ta có đẹp không?" Tư Cầm Hồng không biết mọi người trong lòng nghĩ như thế nào, nàng chỉ muốn biết suy nghĩ của cô gái bên cạnh.

Tiêu Tương Phi nhìn nàng, vẫn lạnh nhạt nói: "Mỗi địa phương đều có phong cảnh đặc sắc, nơi nào cũng đẹp." Nha đầu này khi nào thì thay đổi thành thế này? Có âm mưu gì sao? Vốn còn đang đối đầu gay gắt với mình, giờ lại quay sang lấy lòng, không biết có ý gì đây.

"Tỷ tỷ chắc là ở lại Tây Vực của chúng ta một thời gian dài chứ hả?" Tư Cầm Hồng kiên trì, không thêm để ý ý nghĩ của người khác, liền đường hoàng nói ra.

Đột Bất Hỏa ở phía sau nghe vậy, hết sức không vui, trong lòng nhận định nàng là tới quấy rối, vừa định xuất khẩu dạy dỗ, Tiêu Tương Phi đã trả lời trước.

"Ta không có ý định ở lâu, chắc mấy ngày nữa sẽ trở về Hiên Viên vương triều, ra ngoài cũng đã lâu, nên trở về rồi." Mặc dù không để ý tâm tư của nha đầu này nhưng Tiêu Tương Phi cũng không ngại đem tính toán của mình nói ra.

"A."

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Trở Về

Editor: Vệ Tử Y

"A! ?" Mọi người nghe thấy cũng không nhịn được kêu lên, rồi rít nhìn Tiêu Tương Phi, bị câu nói này làm cho kinh ngạc.

Cái gì? Đột Bát Hỏa nghe vậy, dị thường khiếp sợ, vạn vạn không ngờ, nàng mới tới mấy ngày, nhanh như vậy đã rời đi, làm hấn ứng phó không kịp.

Trừ Đột Bát Hỏa, đám người Viên Quân Hỉ Nhi Tư Cầm Hồng là cao hứng nhất rồi, nghe nàng nói muốn trở về Hiên Viên vương triều thì vui đến không biết làm sao.

"Tiểu thư, thật sao?" Hỉ Nhi mừng rỡ bật thốt lên, nhất thời quên mất có nhiều người tại đó, cứ như vậy đường đột hỏi.

Tư Cầm Hồng cũng là hai mắt tỏa sáng, nghe Tiêu Tương Phi chính miệng thừa nhận, nàng ta hiện tại rất cuộc hoàn toàn tin, Tiêu Tương Phi không phải tới để tranh đoạt, ít nhất, Tư Cầm Hồng tin tưởng nàng không muốn lấy bất cứ thứ gì.

"Phi tử tử, sao lại đi sớm như vậy? Ít nhiều cũng phải ở lại mấy ngày ngắm nhìn hết núi non phong thổ của chúng ta chứ." Tư Cầm Hồng mặc dù chỉ ước gì người đi ngay nhưng vẫn lễ phép nói vài câu khách sáo có lệ.

Tiêu Tương Phi làm sao không biết suy nghĩ trong lòng mọi người, chẳng qua cảm thấy bọn họ thật buồn cười, người người chỉ ước gì nàng rời đi, nhưng lại không thể không hư tình giả ý để giữ nàng lại.

"Không cần, ra ngoài lâu như vậy, chắc Hiên Viên Vũ cũng đang sốt ruột chờ đợi, ta cần phải trở về." Nàng nhớ đến Hiên Viên Vũ, không biết vì sao, gần đây ở bên ngoài, nàng rất ít nghĩ đến hắn, bây giờ trở về nói thế cũng chỉ là viện cớ thôi.

Vừa nghe nhắc Hiên Viên Vũ, sắc mặt Đột Bát Hỏa và Viên Quân không được tự nhiên, tựa như đã thật lâu không nghĩ đến cái tên này rồi. Nhưng, bọn họ đều biết, nàng có quan hệ với hắn.

"Đúng vậy a, tiểu thư, hoàng thượng nhất định rất nhớ tiểu thư, nếu hoàng thượng biết tiểu thư muốn về, khẳng định vô cùng cao hứng." Hi Nhi nhanh miệng, hưng phấn vô cùng.

Bọn Hoàn Nhi cũng rất vui vẻ, họ không chỉ một lần được hoàng thượng phân phó, mau sớm thúc giục tiểu thư hồi triều, chỉ sợ nàng ở mãi Tây Vực không chịu về.

Hiên Viên Vũ! Nàng nhắc thầm cái tên này, sau khi đến Tây Vực, nàng quả thực rất ít nhớ tới hắn, ở nơi này thật yên tĩnh, không có ai bởi vì nàng là người của Tiêu gia mà quấy rầy nàng, càng không để cho nàng cảm thấy ưu phiền, nhưng tránh được nhất thời, không tránh được một đời. Nàng cuối cùng vẫn phải đối mặt.

"Phi tử tử, thì ra người có phu quân rồi." Tư Cầm Hồng chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười ngọt ngào nói, cũng không có địch ý nữa, lúc này nàng thật lòng hỏi.

Lời nói này đã chọc giận Đột Bát Hỏa, chẳng lẽ hãn kém Hiên Viên Vũ? Chẳng lẽ nàng không thể lưu lại vì hãn? Hãn từng nói, hãn nhất định sẽ lấy được nàng.

"Hồng Nhi, câm miệng." không khống chế được tâm tình, hãn giận dữ hét lên, tức giận nhìn chăm chăm Tư Cầm Hồng.

Tư Cầm Hồng nhìn thần sắc cùng giọng nói của hãn, trong lòng hiểu hãn đã tức giận, nhưng người ta quả thật đối với hãn vô ý, nàng cũng chỉ là nói thật, nhất thời trong lòng uất ức không thôi.

Tiêu Tương Phi nhìn bọn họ như vậy, biết lại làm họ mất hứng, vội vàng hoà giải: "Lời nàng cũng không phải không đúng, ta vẫn phải trở về."

Đột Bát Hỏa thấy nàng giúp Tư Cầm Hồng nói chuyện, giận đến phẩy tay áo bỏ đi, để một nhóm người ở lại đó hai mặt nhìn nhau.

"Ca ca." Tư Cầm Hồng vội vàng kêu lên, nhưng không giữ được người.

Tiêu Tương Phi cũng không để bụng, chỉ cần hãn đáp ứng chuyện của mình không nuốt lời là được.

Viên Quân thật là cao hứng, hãn tin tưởng nàng.

Chơi không được, ngoạn không thành nhưng đoàn người lại không thấy thất vọng không vui, ngược lại còn rất hưng phấn, vây quanh Tiêu Tương Phi trở về chỗ ở.

Tư Cầm Hồng cũng cùng đi theo một lúc, sau khi xua tan địch ý, đối với Tiêu Tương Phi hảo cảm tăng lên gấp bội, tự nhiên cũng đối với chuyện của nàng nổi lên lòng hiếu kỳ.

Trở lại chỗ ở, hầu hạ nàng cùng Tư Cầm Hồng ngồi xuống chủ vị, lập tức bưng nước trà điểm tâm cho các nàng thưởng thức.

"Tỷ tỷ, người thật muốn trở về?" Tư Cầm Hồng không phải là không tin tưởng, mà là có chút không nỡ.

Tiêu Tương Phi gật đầu, biết tiểu nha đầu này trong lòng đang suy nghĩ gì, nàng cũng không ngại, dù sao nàng vốn là vô ý, hiện tại khiến tiểu nha đầu không còn địch ý cũng là chuyện tốt.

"Đúng vậy a, chúng ta ra ngoài đã lâu, hoàng thượng tưởng niệm tiểu thư, nhưng vẫn không dám thúc giục tiểu thư trở về, chính là muốn cho tiểu thư ở bên ngoài chơi thêm mấy ngày. Hiện tại, tiểu thư nhất định là chơi đủ nên muốn trở về đây." Lúc này không phải Hỉ Nhi nói chuyện mà là Thảo Nhi xưa nay hiếm khi mở miệng.

Chúng cung nữ vội vàng tán đồng gật đầu, nghĩ đến có thể trở về rồi, họ so với ai khác càng cao hứng.

"Thì ra phu quân tỷ tỷ nhớ nhung tỷ, mà tỷ tỷ cũng nhớ phu quân của mình rồi, tỷ tỷ thật hạnh phúc, Hồng Nhi rất hâm mộ." Lần đầu tiên Tư Cầm Hồng cảm thấy nữ nhân trước mắt thật hạnh phúc, thật may mắn. Có Hiên Viên Vũ, lại có Đột Bát Hỏa nhớ thương, mà mình đây? Không có gì cả.

Tiêu Tương Phi cười nhạt, nàng nhớ Hiên Viên Vũ ư? Cả nàng cũng không biết đấy.

Tư Cầm Hồng cùng Tiêu Tương Phi nói chuyện một lát cũng không ở lại quấy rầy nữa. Nàng vừa đi, bọn Hỉ Nhi liền vui vẻ múa may lung tung, rồi rít vây quanh nàng, mồm năm miệng mười nói: "Tiểu thư, chúng ta rất cuộc có thể trở về."

Nộ Nhi cũng mỉm cười: "Đúng vậy a, tiểu thư, thật muốn hồi cung a."

Thảo Nhi che miệng nói: "Bên ngoài dù có tốt thế nào cũng không bằng Hiên Viên vương triều chúng ta, cũng không bằng hoàng cung của chúng ta, trở về là tốt."

"Thật hay quá, chúng ta trở về." Hoàn Nhi trực tiếp nhất, nàng vẫn không quen cuộc sống tại nơi man di này.

Viên Quân tự nhiên không lên tiếng, nội tâm hẫng so với ai khác càng vui.

Qua hai ngày, nàng báo Viên Quân chuẩn bị xe ngựa, thông báo với Đột Bát Hỏa và Tư Cầm Hồng, liền quyết định lên đường trở về Hiên Viên vương triều.

Đột Bát Hỏa trong lòng biết không giữ được, trong lòng buồn bực nhưng cũng không thể không nghe theo nàng phân phó, lại chuẩn bị rất nhiều đặc sản trân bảo thượng đẳng đưa cho nàng.

Dù thế nào đi nữa hẫng cũng quyết định, đợi xử lý xong chuyện chính sự, hẫng nhất định đến Hiên Viên vương triều, không những muốn giúp nàng mà còn hy vọng có thể đưa nàng trở về Tây Vực.

Lần này, người lưu luyến không rời lại là Tư Cầm Hồng, trong hai ngày cuối cùng Tiêu Tương Phi ở Tây Vực, nàng ngày ngày chạy đến chỗ Tiêu Tương Phi, tự nhiên cũng biết tính tình của nàng, đối với nàng yêu thích sùng bái. Trước khi họ lên đường, Tư Cầm Hồng cũng chạy đến tiễn đưa.

"Cám ơn mọi người đã chiếu cố." Tiêu Tương Phi mỉm cười, chân thành nói. Những ngày này, Đột Bát Hỏa đã hứa hẹn sẽ giúp nàng, nàng không biết nên cảm kích hẫng như thế nào.

Bọn Hỉ Nhi cũng cung kính hành lễ với Đột Bát Hỏa.

Đột Bát Hỏa mắt sáng như đuốc nhìn nàng, ngắm nhìn dung nhan của nàng, ánh mắt của nàng, dường như muốn đem nàng khắc tại đáy lòng. "Ta sẽ tới tìm nàng." Hãn cam kết.

Tiêu Tương Phi sửng sốt, ngay sau đó hiểu ý tứ của hãn, trong bụng bất đắc dĩ không thôi.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 146: Hồi Cung

Editor: Vệ Tử Y

Hiên Viên vương triều, hoàng cung Hiên Viên, trong Ngự Thư Phòng.

"Người nói gì, Phi Nhi muốn trở về rồi hả?" Hiên Viên Vũ nghe được tin này vô cùng kích động, cũng không nhận được bật dậy khỏi long ỷ hét lên với kẻ báo tin.

Người kia chỉ biết cung kính cúi đầu, không dám dòm ngó mặt rồng, khom mình giữ lễ thưa: "Hoàng thượng, quả thật như thế, thuộc hạ nhận được tin tức, tiểu thư đã trên đường về rồi."

Hiên Viên Vũ thật cao hứng, những buồn bực lo lắng trong lòng bấy lâu hôm nay lại được giải quyết dễ dàng, nàng muốn quay về rồi, nàng rất cuộc trở lại. Có trời biết, hẳn đã lo lắng thế nào, sợ nàng sẽ một đi không trở lại, sợ nàng sẽ cùng Đột Bát Hỏa ở chung một chỗ, hiện tại tâm tình rất cuộc đã có thể thả lỏng.

"Tốt, tốt, thật tốt quá. Lui xuống lãnh thưởng đi." Một khi vui vẻ, hẳn trở thành người vô cùng dễ tính, vội vàng ban thưởng cho người báo tin.

Kẻ báo tin cũng vui mừng không kém, đã sớm nhìn ra được hoàng thượng đối với Tiêu Tương Phi chung tình sủng ái, tin tức này mà không được tưởng thưởng thì không còn gì đáng thưởng hơn nữa.

"Tạ hoàng thượng, tạ hoàng thượng." Sau khi liên tục khấu tạ, hành lễ, người báo tin mới theo thái giám đi xuống nhận thưởng.

Hiên Viên Vũ không quan tâm gì nữa, lần nữa ngồi trở lại long ỷ, tinh thần sáng láng, nụ cười treo trên mặt, tâm tình hết sức thoải mái thay cho vẻ buồn bực trước đó.

"Chúc mừng hoàng thượng, tiểu thư rốt cuộc hồi cung rồi, trận chiến của hai nước cũng từ can qua biến thành tốt đẹp, thật là thật đáng mừng a." Thái giám thân cận hẳn cũng vui vẻ dâng lên đầu mày ca ngợi.

"Đúng vậy a, chờ Phi Nhi trở lại, trăm nhất định phải thiết đại yến ăn mừng một phen." Hẳn không nhịn được cười ha ha, tâm tình vui vẻ.

Thái giám gật đầu liên tục đồng ý, trong bụng cũng thở phào nhẹ nhõm, người trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi, hi vọng ái ố của hoàng thượng cũng đã có người gánh vác.

Mà lúc này, Tiêu Tương Phi đang cùng Đột Bát Hỏa và Tư Cầm Hồng cáo biệt, mỗi người mang một tâm tình khác nhau, hưng phấn, vui vẻ, mất mát, thậm chí là khổ sở .

Lòng Tư Cầm Hồng là phức tạp nhất, nàng vừa cao hứng lại mất mát, vừa mới quen thì Tiêu Tương Phi đã muốn đi, vẫn còn chưa tìm hiểu được con người nàng còn không có hảo hảo hiểu rõ người này đây. Người đi, nàng ta vừa vui lại vừa không nỡ.

"Phi tỷ tỷ, rảnh rồi thì quay lại Tây Vực , đến lúc đó ta nhất định bồi tỷ chơi thật vui vẻ." Mấy lời này của Tư Cầm Hồng đều xuất phát từ thật tâm.

Tiêu Tương Phi gật đầu, mỉm cười, cũng không nói thêm gì.

Đột Bát Hỏa cũng tiến lên, hãnh tự mình dẫn một đội quân hộ tống họ đến biên cảnh, sau đó họ sẽ được quân đội Hiên Viên vương triều hộ vệ, an bài trên đường đi như thế hẳn cũng yên lòng.

"Phi Nhi, nàng trở về trước, ta nhất định sẽ đi tìm nàng." Đột Bát Hỏa kiên định nói, mắt sáng như đuốc nhìn nàng, trong lòng đã quyết định.

Tiêu Tương Phi không nói gì chỉ yên lặng nhìn hẳn, có lẽ cuộc đời này e là nàng sẽ phải cô phụ hẳn, chỉ vì nàng đối với hẳn không có cảm giác.

Lời từ biệt cũng đã nói hết, Hỉ Nhi cùng Hoàn Nhi mỗi người đỡ một bên Tiêu Tương Phi chậm rãi lên xe ngựa. Trở về, là mong muốn duy nhất của họ lúc này. Họ hi vọng có thể nhanh chóng rời đi, sớm ngày trở lại nơi họ quen thuộc, các nàng đã sớm nôn nóng rồi. Lên xe, Tiêu Tương Phi mặc cho Thảo Nhi lót đệm sửa sang chỗ ngồi, thoải mái ngả lên đệm.

"Lên đường." Viên Quân hô to một tiếng, chỉ huy xe ngựa, hướng về phía Hiên Viên vương triều thẳng tiến. Ánh mắt mọi người vẫn dõi theo đoàn xe dần dần xa "Phi Nhi, ta nhất định sẽ đi tìm nàng, chờ ta." Đột nhiên, Đột Bát Hỏa hét lớn về phía đoàn xe phía xa.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 147: Gặp Lại

Dù có muốn hay không thì Tiêu Tương Phi cũng phải trở về, trốn tránh không phải là biện pháp, mặc dù nàng có thể mặc kệ những người đó sẽ bỏ qua cho nàng ư? Từ khi nàng bị gắn cái mác Tiêu gia đại tiểu thư thì nàng đã không thể trốn thoát khỏi cái mớ hỗn độn này rồi.

Đối mặt, chỉ có đối mặt, mới là đường thoát duy nhất. Sinh tồn trong thời không xa lạ này, đối mặt là biện pháp duy nhất, cho nên nàng lợi dụng mấy ngày rảnh rỗi nghỉ ngơi dưỡng sức đủ rồi lại xuất hiện.

"Tiểu thư, chúng ta sắp đến Hoàng Thành rồi, cuối cùng cũng về nhà." Trải qua một đoạn đường ngựa xe mệt nhọc, ra khỏi Tây Vực, trở về lãnh thổ Hiên Viên vương triều, từng bước tiếp cận kinh thành, thời gian dường như kéo dài đằng đẵng, lúc này mới dần dần tới mục đích. Cũng khó trách bốn người Hỉ Nhi lại vui mừng như vậy.

Tiêu Tương Phi cũng biết đã sắp đến kinh thành, nàng cũng không biết mình đang nghĩ gì, có lẽ lần này trở về cũng nên buông lỏng chân tay làm lớn một phen chứ cứ thế này cũng không phải là cách hay.

"Tiểu thư, hoàng thượng biết tin chúng ta trở về, người rất vui, nghe nói hoàng thượng sẽ ở ngoài thành nghênh đón chúng ta đó." Hỉ Nhi vui rạo rức đem tin tức này nói cho nàng biết.

Hắn muốn đến đón mình? Tiêu Tương Phi sửng sốt, nàng vẫn không hiểu rõ hẳn lắm, mặc dù cùng ở trong hoàng cung, nhưng nàng tuyệt không hiểu tại sao hẳn đối với mình tốt như vậy, không hiểu tại sao hẳn giữ mình không buông.

Càng gần kinh thành, suy nghĩ càng rối rắm, trong lòng bỗng bất an, đây là chuyện chưa từng có, nàng có vẻ như sợ Hiên Viên Vũ, lại có vẻ mong đợi đến gần hẳn, loại tâm tình này, nàng không hiểu, cũng không thể giải thích tại sao lại như vậy.

Kinh thành, hoàng cung.

"Hoàng thượng, đoàn xe của tiểu thư đã sắp đến kinh thành, còn khoảng 20 dặm nữa." Tin tức về Tiêu Tương Phi vẫn luôn được thông báo cặn kẽ.

Trên mặt Hiên Viên Vũ mừng rỡ, hẳn đợi đã nhiều ngày, rốt cuộc cũng chờ được đến lúc nàng trở về "Thật tốt quá, người đâu, lập tức theo trẫm ra thành nghênh đón tiểu thư." Hắn gọi người khoác thêm long bào, chuẩn bị xuất cung đi nghênh đón nàng.

Trong khoảng thời gian ngắn, tin tức Tiêu Tương Phi trở về đã lan truyền khắp trong ngoài hoàng cung, trên triều từ trên xuống dưới rất nhiều người đều cho là nàng sẽ không trở lại nữa, vạn vạn không ngờ nàng vẫn quay về. Rất nhiều người trong lòng đều đang suy đoán, tại sao nàng phải trở lại, mà có vài người đã bắt đầu chuẩn bị làm sao đối phó nàng, để cho nàng vĩnh viễn biến mất.

Hiên Viên Vũ tự mình ra thành nghênh đón Tiêu Tương Phi, đồng thời cũng dẫn theo một đám quan viên tiền hô hậu ủng. Đến Hoàng thượng cũng tự thân nghênh đón, bọn họ sao dám không theo đây.

Đứng ở ngoài thành, tâm tình Hiên Viên Vũ vô cùng kích động, không biết lúc gặp lại nàng thì nên nói những gì, không biết nàng mập hay là gầy, nàng có biết mình nhớ nhung lo lắng cho nàng hay không?

Trong lúc hăn bất an thì đoàn xe chở Tiêu Tương Phi đã xuất hiện trong tầm mắt. Viên Quân ngồi chễm trệ trên lưng ngựa là người đầu tiên nhìn thấy Hiên Viên Vũ, vẻ mặt phức tạp liếc mắt nhìn về xe ngựa sau lưng, hăn đã đưa nàng quay về nhưng hăn vẫn không có được nàng.

"Tiểu thư, hoàng thượng, là hoàng thượng tới đón chúng ta kìa." Bọn Hi Nhi vén màn xe, trông thấy cờ xí hoàng gia xa xa, hưng phấn kích động báo lại cho Tiêu Tương Phi. Tiêu Tương Phi nghe vậy, tay gắt gao nắm chặt ly trà trong tay, tâm tình phức tạp.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 148: Cầu Hôn

Editor: Vệ Tử Y

"Nàng đã trở về? !" Hiên Viên Vũ cố nhịn xuống tâm tình kích động, nhưng bước chân vẫn nhanh tiến lại, con mắt chăm chú khóa trên người của nàng, nhẹ giọng nói.

Tiêu Tương Phi nhìn nam nhân trước mắt, không biết nói gì cho phải, tí mỉ nhìn hẩn, phát hiện hẩn đã gầy đi nhiều, giữa lông mày tựa hồ có nhiều thêm một chút sầu lo.

"Uhm, ta đã trở về." Nàng nhẹ nhàng gật đầu, nhìn thẳng ánh mắt của hẩn, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Hiên Viên Vũ nhẹ nhàng nắm hai tay nàng, đi về phía liễn giá của mình. Bọn Hỉ Nhi theo sát phía sau, đối với cảnh này họ nhìn mà vui lây, thậm chí so với vị chủ nhân Tiêu Tương Phi này còn cao hứng hơn, chỉ cần nàng chấp nhận hưởng ân sung, họ tự nhiên cũng được thuận nước đẩy thuyền theo.

Lên liễn giá, nàng cùng hẩn cùng ngồi trên ghế nhỏ, Hiên Viên Vũ vẫn nắm tay nàng không buông mà Tiêu Tương Phi cũng mặc hẩn cầm tay mình.

Xe ngựa ổn trọng khởi giá quay về kinh thành. Hồi lâu, hai người cũng không nói chuyện, Hiên Viên Vũ như cũ không chớp mắt nhìn nàng chăm chăm, tựa hồ sợ nàng sẽ biến mất.

Tiêu Tương Phi bị hắt nhìn đến phát ngượng nhưng vẫn giả vờ làm bộ điềm nhiên như không, bình tĩnh lạnh nhạt.

Cho đến tận khi đã vào đến hoàng cung, xuống liền giá Hiên Viên Vũ vẫn ở trước mặt mọi người dắt tay nàng, từng bước đi về Hường Dương cung.

Mọi người vẫn nhìn họ, không dám có ý kiến, lại càng không dám nói ra, nhưng trong mắt đã tiết lộ tất cả, không biết là mừng hay lo, hay lại có mưu kế gì.

Hường Dương cung, trừ người thuộc cung nội, những người khác đã sớm lui xuống, chỉ còn tứ cung nữ ở lại hầu hạ. Hường Dương cung vẫn như cũ, giống như chủ nhân chưa bao giờ rời đi, nàng cùng hắt ngồi ở chủ vị.

"Phi Nhi, gần đây nàng vẫn tốt chứ?" Trầm mặc hồi lâu, Hiên Viên Vũ cũng đem sự quan tâm nói thành lời, cũng là gián tiếp thổ lộ.

Tiêu Tương Phi gật đầu, tránh tầm mắt của hắt, bưng ly trà trong tay, từ từ nhấp miệng.

"Nàng biết không? Ta rất lo nàng sẽ không trở lại, ta thật muốn đi tìm nàng, rất muốn dẫn nàng quay về." Hắt rốt cuộc không nhịn được bộc phát, kích động không thôi nói ra. "Đột Bát Hỏa muốn tranh nàng với ta, điều này sao có thể? Ta cái gì cũng có thể nhường, chỉ có nàng là không thể."

Tiêu Tương Phi ngẩn ra, bị giọng nói nóng bỏng, ánh mắt mãnh liệt đâm tới làm cho đứng ngồi không yên, nàng không biết nên trả lời như thế nào, càng không biết phản ứng như thế nào.

"Phi Nhi, nàng là của ta, nàng vĩnh viễn là của ta, ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp nàng đi, trừ phi ta chết." Đột nhiên, Hiên Viên Vũ nóng nảy khẩn trương nắm tay nàng, lo lắng sợ hãi không thể tiếp tục che giấu.

Lần này, Tiêu Tương Phi không thể làm mặt lạnh, không thể làm ngơ nữa "Ta rất tốt, chỉ là thuận tiện đi giải sầu, không phải đã trở về rồi sao?" Nàng cố ý vòng vo để lái chủ đề đi.

Hiên Viên Vũ giờ phút này không thể chịu đựng thêm nữa, nỗi sợ hãi mất đi cùng bất an đã khiến hắn cảm nhận sâu sắc, hắn sợ nếu như mất nàng thì mình sẽ biến thành như thế nào? Hắn không dám nghĩ, hắn càng không thể mất nàng.

"Phi Nhi, ta muốn lập nàng làm hậu, ta muốn nàng là hoàng hậu duy nhất của ta, có được không? Ta muốn lập tức cưới nàng." Lòng hắn nóng như lửa đốt không thể chờ đợi, nhất định vĩnh viễn đem nàng buộc chặt bên người, chỉ sợ người khác đoạt đi.

À? ! Tiêu Tương Phi kinh ngạc, nhất thời không biết trả lời như thế nào, không biết cự tuyệt thì tốt hay là nên gật đầu, lần đầu tiên nhất thời không có chủ ý.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ngoài Ý Muốn

Editor: Vệ Tử Y

Tiêu Tương Phi không ngờ được rằng Hiên Viên Vũ nói được làm được, xế chiều hôm đó liền triệu quần thần, thương nghị chuyện muốn lập nàng làm hậu, bởi vậy mà dẫn đến chuyện kinh thiên động địa khiến người bất ngờ này.

"Cô, làm sao bây giờ? Biểu ca muốn lập nàng làm hậu, ngài mau nghĩ biện pháp đi." Lúc này ở cung Vị Ương của Thái hậu, đứng bên cạnh Thái hậu đang nhàn nhã uống trà kia lại chính là người bị cho là đã chết Tiêu Tương Uyển, nàng đang gấp gáp thúc giục Thái hậu.

Thái hậu ung dung đặt ly trà xuống, liếc nàng, sau đó kéo tay ngọc của nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ rồi chậm chạp nói: "Uyển Nhi, người gấp cái gì, có cô ở đây, còn sợ đồ giả mạo đó sẽ lên làm hoàng hậu sao, yên tâm đi, cô đã tính toán sẵn mọi việc cho người rồi."

Tiêu Tương Uyển vừa nghe, lập tức nửa mừng nửa lo, chỉ cần lời nói này của Thái hậu thì nàng có thể yên lòng một chút, mưu tính lâu như vậy cũng không thể thất bại trong gang tấc được.

"Cô, vậy chúng ta bây giờ phải làm thế nào? Biểu ca đang để các đại thần lo liệu rồi." Nàng sợ mình không cản nổi, sẽ mất đi cơ hội. Tiêu Tương Phi này xuất chinh không chết trận, cũng không bị những kẻ man di kia bắt đi, Tiêu Tương Uyển đã giận đến căn răng nghiến lợi. Mạng của Tiêu Tương Phi thật là tốt.

Thái hậu kéo Tiêu Tương Uyển lại ngồi gần bên cạnh, thân thiết vô cùng, vuốt tóc nàng yêu thương mà nói: "Uyển Nhi, người yên tâm, cô chỉ có mình người là người thân, trừ người ra, cô sẽ không để cho bất luận kẻ nào trở thành hoàng hậu."

Tiêu Tương Uyển nghe vậy, cực kỳ cao hứng, hưng phấn nhào vào trong ngực bà làm nũng, Thái hậu đối với mình tốt như vậy, trong bụng vui mừng.

"Tiêu Tương Phi kia làm thế nào?" Tiêu Tương Uyển không khỏi nhớ đến người mà nàng gọi là tỷ tỷ kia, ai mà ngờ nàng trùng tên trùng họ với tỷ tỷ mình, chỉ có điều người tỷ tỷ yếu đuối nhu nhược đó đã chết sớm rồi.

"Dĩ nhiên là để cho nàng biến mất." Thái hậu lơ đãng nói, vẫn ôm Tiêu Tương Uyển trong lòng, vuốt lưng nàng tựa như. hai mẹ con.

Tiêu Tương Uyển cả kinh, làm cho Tiêu Tương Phi biến mất? ! Nàng không khỏi có chút sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới Hương Dương cung, nghĩ đến hậu vị, nghĩ tới Hiên Viên Vũ, Tiêu Tương Uyển liền cắn răng, biến mất thì biến mất đi, ai bảo nàng số mệnh không tốt, cứ lao đầu vào.

Thái hậu cùng Tiêu Tương Uyển ở nơi này mưu đồ bí mật, ở một nơi khác Hiên Viên Vũ đang ở trong ngự thư phòng cùng các đại thần thương nghị muốn lập Tiêu Tương Phi làm hoàng hậu, nhưng không ngờ bị các đại thần phản đối.

"Hoàng thượng, chúng thần không đồng ý một tội nữ trở thành hoàng hậu triều ta, nàng không có tư cách cùng phẩm đức này." Thừa tướng nhắm

mắt nói, sắc mặt của hắn thật không đẹp, mà sắc mặt của Hiên Viên Vũ càng không dễ nhìn.

"Trẫm tìm các người tới, không phải muốn các người đồng ý, mà là xác thực cho các người biết, hoàng hậu của trẫm chính là Tiêu Tương Phi, trẫm truyền các người đến là để cho các người lập tức đi chuẩn bị, trẫm muốn ba ngày sau lập hậu, đại diện lập hậu các người hãy chuẩn bị đi." Hiên Viên Vũ ẩn nhẫn, hắn đối với bọn lão ngoan cố này vô cùng tức giận.

Các đại thần không khỏi hai mặt nhìn nhau, sau đó lại đem mọi ánh mắt hướng tới kẻ đại diện Thừa tướng đại nhân.

Thừa tướng thấy ý Hiên Viên Vũ đã quyết, không khỏi lắc đầu, thật là hồng nhan họa thủy a, hoàng thượng khư khư cố chấp không nghe ý kiến của bọn họ nữa. "Chúng thần tuân mệnh." Không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Hiên Viên Vũ rất hài lòng, hắn lấy vợ đương nhiên là muốn cưới người mình thích, hậu cung ba ngàn, chẳng lẽ hắn làm hoàng thượng mà lại không có một chút quyền tự chủ? Vậy hắn đang làm hoàng thượng gì? Làm thế nào mà làm nhất quốc chi quân?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 150: Âm Mưu

Editor: Vệ Tử Y

Từ Ngự Thư Phòng ra ngoài, Thừa tướng vội vã chạy tới Vị Ương Cung, đem chuyện Hiên Viên Vũ cùng các đại thần thương nghị nhất nhất báo cho Thái hậu.

"Thái hậu, chuyện này nên làm sao?" Thừa tướng lòng nóng như lửa đốt, thúc giục Thái hậu nghĩ biện pháp.

Thái hậu nhàn nhã nâng chung trà lên uống vài ngụm, lúc này mới thông thả ung dung nhìn Thừa tướng nói: "Không cần gấp gáp, hãn muốn lập hậu cứ để cho hãn lập, ai gia lúc ấy cũng đồng ý, không phải vừa hợp ý ai gia rồi sao?"

Thừa tướng bị lời nói này làm cho hồ đồ, Thái hậu làm sao có thể đồng ý chuyện này? Thái hậu ghét nhất là người Tiêu gia, làm sao có thể để Tiêu Tương Phi kia trở thành hoàng hậu?

"Này., thần ngu muội, xin Thái hậu chỉ điểm." Thừa tướng không nghĩ ra, cho nên không thể làm gì khác hơn là thành thật hỏi, không biết Thái hậu muốn chơi trò gì?

Thái hậu lạnh lùng cười, cực kỳ thần bí. Nàng chỉ điếm? Nàng sẽ không chỉ điếm, nàng sẽ ám hiệu, và cũng âm thầm làm. "Được rồi, ai gia tự có chừng mực, người cứ làm tốt chuyện của mình đi." Thái hậu nhàn nhạt nói.

"Vâng" Thừa tướng cung kính vâng dạ, chuẩn bị lui ra.

Lúc này, một giọng nữ nũng nịu ngăn hẳn lại: "Cô, con không muốn Tiêu Tương Phi làm hoàng hậu, nàng phải chết, nếu không, con phải làm sao?" Người kia chính là Tiêu Tương Uyển, chỉ thấy nàng lệ rơi đầy mặt nhào vào trong ngực Thái hậu oán thán.

Thái hậu dịu dàng vuốt ve tóc nàng, sủng ái mà nói: "Uyển Nhi, không cần phải lo lắng, cô cô còn một ngày thì người nhất định là đương kim hoàng hậu, không ai có thể ngồi lên vị trí này."

"Có thật không?" Tiêu Tương Uyển ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt, nghi ngờ hỏi, nàng có chút không dám tin, không biết vì sao cô lại đối với nàng tốt như vậy, sao lại yêu quý bảo vệ nàng như thế, thậm chí còn hứa hẹn cho nàng làm hoàng hậu.

"Đứa nhỏ ngốc, đương nhiên là thật, cô gạt người lúc nào chưa? Cô cô sẽ thành toàn tâm nguyện của người, yên tâm đi." Thái hậu thân thiết vỗ vỗ tay nàng, an ủi.

Tiêu Tương Uyển lúc này mới nín khóc mỉm cười, làm nũng trong lòng Thái hậu.

"Người cứ trở về trước đi, phải làm thế nào ai gia sẽ cho người báo tin sau." Thái hậu phất tay với Thừa tướng, ý bảo hẳn có thể đi.

Thừa tướng vội vàng cung kính vái chào, nhanh chóng rút lui.

Tiêu Tương Uyển không biết, nhưng hẳn biết. Hai nữ nhân một già một trẻ này, quan hệ cũng không đơn giản, người tham vọng đã tâm như Thái

hậu sao có thể vì một người Tiêu gia đã nhà tan cửa nát mà tận tâm tận lực? Tuy nói bà cũng là người Tiêu gia, nhưng chỉ là bề ngoài, kì thực.

Chờ Thừa tướng cáo từ lui xuống, Thái hậu kéo Tiêu Tương Uyển trong ngực mình ra, nghiêm túc nói: "Uyển Nhi, từ hôm nay trở đi, tên của người không phải là Tiêu Tương Uyển nữa, người tên là Tô Uyển Ngữ, nhớ, người tên là Tô Uyển Ngữ." Giọng nói hết sức trịnh trọng, sắc mặt nghiêm nghị.

"Cô, Uyển Ngữ biết, về sau ta gọi Tô Uyển Ngữ." Tiêu Tương Uyển vội vàng sửa miệng theo, bộ dạng Thái hậu dọa nàng sợ, khiến nàng cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc.

Thái hậu thoả mãn gật gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, lại dặn dò: "Từ nay về sau, tư thái cử chỉ của người nhất định phải ung dung quý phái, khí độ nhất định phải hào phóng thỏa đáng, nói năng phải có tri thức lễ nghĩa, bởi vì người chính là hoàng hậu tương lai, hiểu không?" Thái hậu kiên nhẫn dạy nàng, không hy vọng tương lai nàng có sai sót gì.

"Cô, Uyển Ngữ hiểu." Nàng vui vẻ đáp lời, chỉ cần có thể làm hoàng hậu, cái gì nàng cũng nguyện ý hy sinh trả giá.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 151: Kế Độc

"Tiểu thư, ngài sắp làm hoàng hậu, chúng ta thật vì ngài cao hứng." Bọn Hi Nhi vô cùng vui vẻ, thân phận của các nàng cũng nước lên thì thuyền lên rồi. Các nàng về sau chính là người hầu hạ hoàng hậu, thân phận so với các cung nữ khác cao hơn rất nhiều.

Tiêu Tương Phi không thèm để ý cười cười, nàng không thiết tha danh phận gì cho lắm, trước mắt nàng chỉ muốn làm sao mới có thể phá giải bàn cục này, chân tướng đến tột cùng là gì.

Bọn Hi Nhi thấy nàng không có vẻ gì là vui mừng cả, cũng không để tâm thì không dám quấy rầy nàng, an tĩnh phục vụ một bên, không nói gì nữa.

Đang lúc nàng nghĩ đến nhập thần ngoài cửa truyền đến tin Viên Quân xin cầu kiến, nàng gật đầu với Hi Nhi, Thảo Nhi vội vàng ra ngoài mời Viên Quân vào.

"Viên Quân tham kiến tiểu thư." Mới cách có một ngày, khi nghe được tin lập hậu, hăn lập tức chạy tới, biết rõ kết quả nhưng hăn vẫn không nhận được.

Tiêu Tương Phi khoát khoát tay, ý bảo hần ngồi xuống hãy nói. "Cám ơn Viên đại nhân một đường bảo hộ, nên thỉnh hoàng thượng ngự khen Viên đại nhân mới đúng." Nàng biết mục đích hần tới đây, cho nên cũng không do dự nói ra lời nói này .

Viên Quân nghe vậy, ngây ngẩn cả người. Hần tới, không phải tới tranh công lĩnh thưởng, hần là vì nàng mà đến, chẳng lẽ nàng thật không biết sao? "Tiểu thư, ta." Đột nhiên nổi lên dũng khí muốn nói với nàng vài lời.

"Cám ơn Viên đại nhân, Tương Phi vô cùng cảm kích, Tương Phi biết mình cần gì, sống cuộc sống ra sao. Cho nên, đối với Viên đại nhân, Tương Phi rất cảm kích." Nhưng không phải yêu, cũng không phải là cái loại thích đó. Nàng nuốt câu nói này lại trong lòng, không muốn để bọn Hỉ Nhi biết tâm ý của Viên Quân đối với mình, càng không muốn Viên Quân nói nhiều hơn, nếu không ngay cả làm bằng hữu cũng khó.

Viên Quân hiểu, nhìn ánh mắt nàng kiên định, hần rốt cuộc tình ngộ thì ra là hần tự mình đa tình, tự lừa mình dối người, hần yêu nàng, nhưng nàng lại không thương hần, nàng đối với mình chỉ có cảm kích, chỉ là bằng hữu.

"Ta hiểu, cám ơn nàng." Hiểu, nhưng hần vẫn chán chường, cả người như bị hút hết sức lực, tất cả hi vọng không còn, muốn đến để thổ lộ, muốn mang nàng rời khỏi nơi đây nhưng căn bản nàng không muốn đi, nàng là của Hiên Viên Vũ , thuộc về Hiên Viên Vũ .

Tiêu Tương Phi biết, việc đã đến nước này, chỉ có hần tự nghĩ thông nếu không cũng không có cách nào, có lẽ một ngày kia còn cần sự giúp đỡ của hần.

"Viên đại nhân, là ta nên cám ơn người mới phải, ta ở chỗ này cuộc sống chưa quen, nếu không nhờ người chăm sóc, chỉ sợ ta đã sớm sống không yên rồi." Nàng mỉm cười nói, chỉ mong gặp lại vẫn là bằng hữu.

"Ta hiểu." Viên Quân có chút thất hồn lạc phách, hấn đứng lên, cũng cáo từ mà thần thờ như cái xác không hồn đi ra khỏi Hương Dương cung.

Bộ dáng của hấn, khiến bọn Hỉ Nhi rất lo lắng, thật ra dù hấn không nói rõ, trong lòng họ cũng hiểu, chỉ là làm bộ như không biết thôi.

"Viên đại nhân." Hoàn Nhi thận trọng kêu Viên Quân, nhưng hấn cũng không quay đầu lại mà đi thẳng.

"Tiểu thư, Viên đại nhân. . . ." Thảo Nhi có chút bất an thử dò xét, không biết nên làm sao.

Tiêu Tương Phi cúi đầu bưng ly trà, trong lòng thở dài, có lẽ sẽ phải mất đi một người bạn tốt, thật sự rất đáng tiếc. Hi vọng, tương lai hấn vẫn muốn làm bạn với mình.

Thấy nàng không nói lời nào, bọn Hỉ Nhi cũng không dám lên tiếng, ở một bên trầm mặc chờ đợi.

Gần tối, Hiên Viên Vũ đưa nàng đến chỗ Thái hậu dùng bữa, thuận tiện đem chuyện lập hậu nhất nhất bẩm báo.

"Hai người các người muốn thành thân, đây vẫn là tâm nguyện của ai gia, như thế là tốt rồi. Phi Nhi, người nhất định phải giúp vương triều chúng ta khai chi tán diệt, sinh hạ long mạch đấy." Thái hậu thân thiết dặn dò, mặt mày vui mừng hơn hở.

Trên mặt Tiêu Tương Phi là hai đóa mây hồng cúi đầu thẹn thùng, yên lặng ăn cơm của mình.

"Mẫu hậu, hài nhi cùng Phi Nhi nhất định tuân chỉ ý của ngài, vì vương triều chúng ta khai chi tán diệt." Hiên Viên Vũ vui vẻ cười to, liên tiếp cung kính nói.

Thái hậu rất hài lòng, phân phó bọn họ ăn nhiều một chút, lại lôi kéo họ nói chuyện một lúc lâu, lúc này mới thả họ về.

Bước chân hai người vừa đi khỏi thì Tô Uyển Ngữ đã nhào ra, hậm hặn nhìn chăm chăm bóng lưng đã đi xa của Tiêu Tương Phi. "Bác, ngài không phải đã đáp ứng Uyển Nhi để cho Uyển Nhi làm hoàng hậu sao? Ngài sao lại, sao lại." Tô Uyển Ngữ không thốt nên lời, gấp đến độ thẳng dậm chân, vành mắt ửng đỏ.

"Đứa ngốc, nàng ta có thể sống được qua tối nay hay không còn chưa biết." Thái hậu cười lạnh, thông thả ung dung nói.

À? ! Lúc này Tô Uyển Ngữ nói không ra lời, Tiêu Tương Phi sống không quá tối nay, như vậy không phải là."Cô, có thật không?" Nàng vô cùng cao hứng, biến buồn thành vui.

Thái hậu lạnh lùng gật đầu, bà muốn đối phương chết thì không có một người còn sống, Tiêu Tương Phi cũng sẽ không là ngoại lệ.

Hiên Viên Vũ cùng nàng tản bộ trở lại Hướng Dương cung, mới vừa vào Hướng Dương cung, hai người lại cảm thấy trong bụng không bình thường, đau đớn từng đợt.

"Phi Nhi, nàng sao rồi?" Hiên Viên Vũ bởi vì biết võ công nên biểu hiện chưa rõ ràng nhưng Tiêu Tương Phi thì khác, nàng vốn là người giỏi chịu đựng mà lúc này đã đau đến mặt mũi biến dạng, cắn chặt môi.

"Ta rất đau." Nàng ôm bụng, nhịn đau không được kêu lên.

Bọn Hỉ Nhi kinh hãi, lập tức đỡ nàng cùng Hiên Viên Vũ đi vào, những người còn lại hốt hoảng đi tìm thái y, cũng có người đi bẩm báo Thái hậu.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả hoàng cung náo loạn, người người cũng lo lắng không dứt, mà Tiêu Tương Phi là tình huống xấu nhất, nàng trúng

độc nặng, lại không biết võ công, hãn thì đang tự vận công bức độc.

Ngự y vừa vào cửa, mồ hôi trên mặt còn chưa tới kịp lau, liền nghe Hiên Viên Vũ thúc giục: "Mau tới xem nàng, nàng trúng độc, nếu nàng có chuyện gì bất trắc trăm sẽ đòi mạng chó của các người."

"Vâng, vâng, thần tuân chỉ." Ngự y không dám nhìn long nhan, vội vàng chạy lại bắt mạch cho Tiêu Tương Phi, giải độc. Nhưng đã dùng hết mọi biện pháp mà vẫn không giải được loại độc này, thái y đưa mắt nhìn nhau bó tay hết cách.

Hiên Viên Vũ vốn muốn vừa vận công bức độc vừa nghe ngóng kết quả bên phía Tiêu Tương Phi, nhưng hãn vận công rồi mới phát hiện nếu không chuyên tâm toàn lực vận công thì sẽ không trục được độc ra ngoài. Cho nên hãn không thể ngừng, không thể làm gì khác hơn là tập trung toàn bộ tinh thần vào việc bức độc.

Mà Tiêu Tương Phi sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, sắc mặt càng lúc càng xanh, hô hấp càng ngày càng suy yếu, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ.

"Tiểu thư, tiểu thư, ngài sao rồi?" bọn Hỉ Nhi bị dọa sợ, mới vừa rồi còn thật tốt, sao giờ lại biến thành thế này.

Đang lúc mọi người sợ đến mức không biết làm gì, bên phía Thái hậu cũng truyền đến tin tức khiến người ta càng khiếp sợ, làm cho cả hoàng cung loạn càng thêm loạn.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 152: Trở Về [1]

Editor: Vệ Tử Y

Thái hậu cũng trúng độc.

Tin tức này làm mọi người kinh hãi, hoàng thượng trúng độc, tiểu thư trúng độc, lần này ngay cả Thái hậu cũng trúng độc. Trong nhất thời, hoàng cung đại loạn, người người cũng cảm thấy bất an.

Bận rộn nhất là ngự y, bởi vì ba người đồng thời trúng độc, hơn nữa chỗ trúng độc đều không giống nhau, Thái hậu nhẹ nhất, tiếp theo là hoàng thượng, còn bị độc nặng và khó giải nhất là Tiêu Tương Phi, không có thuốc nào giải được.

Chuyện lớn như vậy nếu truyền ra ngoài thì biết phải làm sao? Nếu hoàng thượng hoặc Thái hậu có việc gì không hay xảy ra, đầu của bọn họ cũng không giữ được rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hoàng cung đại loạn, thật may là lúc này, người đầu tiên chạy tới là Viên Quân, Lâm Vân cũng suất lĩnh cấm vệ quân khống chế cục diện, rất nhanh cục diện đã yên ổn trở lại.

"Thái y, hoàng thượng cùng Thái hậu như thế nào?" Lâm Vân lo lắng nhất là hai người vội vàng hỏi tới.

Bởi vì Thái hậu và hoàng thượng trúng độc không sâu, cũng dễ dàng giải độc nên có thể thở phào nhẹ nhõm : "Lâm đại nhân, hoàng thượng cùng Thái hậu không có gì đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng. Nhưng, nhưng Tiêu tiểu thư thì." Bọn thái y hai mặt nhìn nhau, không biết nói như thế nào.

Lâm Vân vốn đã yên tâm, nghe bọn họ nói như thế thì quát lên: "Nói mau, Tiêu tiểu thư như thế nào?" Thiếu chút nữa đã tiến lên nắm lấy y phục của bọn họ.

Bên kia Viên Quân cũng đã nghe thấy, biết hoàng thượng không sao thì hẳn hoàn toàn yên tâm, nhưng lại lo lắng cho tình trạng của Tiêu Tương Phi. "Nói mau, tiểu thư như thế nào?" Ba bước gộp làm hai xông lên, níu lấy một thái y gắng hỏi.

"Nàng, nàng tình huống không tốt lắm, độc này không có giải được, chúng lão thần cũng thúc thủ chịu thua, không thể ra sức a." Một thái y bất an nói, kì thực có thể cứu sống hoàng thượng và Thái hậu, họ đã cố hết sức rồi.

Viên Quân vừa nghe, ngu người, nàng trúng độc không thể giải? Là ai ác tâm như vậy muốn mạng của nàng đây? Tại sao cùng nhau trúng độc mà lại khác nhau như vậy?

"Lập tức phái người đi mời cao thủ giải độc trên giang hồ tới, nhất định phải giữ được tính mạng tiểu thư. Nơi này để ta xử lý, người mau mau đi." Viên Quân lập tức buông thái y ra, xoay người hét lên với Lâm Vân.

Lâm Vân lập tức gật đầu, theo như phân phó để lại cấm vệ quân cho Viên Quân điều động còn mình đi tìm cao thủ giang hồ.

Sắp đặt người bảo hộ hoàng thượng và Thái hậu, Viên Quân liền tới trước giường Tiêu Tương Phi, nhìn khuôn mặt nàng tái nhợt xanh xao, nhất thời có thể nhìn ra khổ sở của hân.

Nếu như không cứu được nàng thì sao đây? Nếu nàng cứ như vậy mà đi? Hân phải làm sao? Bọn họ phải làm sao? Ô ô ô, nàng không thể chết được, nàng không thể chết như vậy.

Hai chân Viên Quân quỳ sụp xuống trước giường nàng, bên cạnh bọn Hỉ Nhi thương tâm rơi lệ, trong lòng ai cũng hết sức nặng nề, chỉ sợ có tin xấu.

Tiêu Tương Phi lúc này ý thức càng ngày càng yếu, nếu không phải do tố chất thân thể tốt so với người thường sức chịu đựng dẻo dai, cho nên vẫn gắng gượng chịu đựng đau đớn mới không bị độc tính phát tác đoạt đi tính mạng ngay. Nhưng không hề dễ chịu chút nào, độc tính hoành hành toàn thân, xâm thực thần kinh khiến lực chống cự của nàng càng ngày càng yếu, hô hấp ngày càng khó khăn suy yếu.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 153: Trở Về [2]

Editor: Vệ Tử Y

Bảy ngày sau.

"Nàng đâu? Nàng đâu rồi?" Hiên Viên Vũ khàn cả giọng la hét với đám người Hướng Dương cung, Hướng Dương cung đã không còn chủ nhân của nó, chỉ còn lại một đám cung nữ thái giám cùng thị vệ.

Tất cả nội thị Hướng Dương cung run sợ, không tìm được lui về phía sau, Tiêu Tương Phi ở đâu, bọn họ làm sao biết? Chuyện này chỉ có Viên đại nhân và Lâm đại nhân mới biết.

"Hoàng, hoàng thượng, chuyện này, Viên đại nhân cùng Lâm đại nhân mang tiểu thư ra ngoài rồi, chúng nô tài quả thật không biết tiểu thư ở nơi nào." Một thái giám run run rẩy rẩy nói, sợ tới mức mắt cũng nhắm lại, hai chân run giống như gió rung cây vậy.

Viên Quân? Lâm Vân? Hiên Viên Vũ vừa nghe tên hai người này, lập tức lạnh giọng phân phó nói: "Lập tức truyền Viên đại nhân và Lâm đại nhân tới gặp trẫm, lập tức, lập tức."

Hắn đã mệt mỏi không chịu nổi, kiệt sức ngã xuống ghế, từ ngày trúng độc đến giờ hắn đã nhiều ngày không được gặp Phi Nhi rồi, hắn không biết nàng thế nào. Khi hắn hoàn toàn đem độc tống ra ngoài mới biết trên người nàng trúng độc không có thuốc giải, một khắc kia hắn thiếu chút nữa phát điên, hắn thật muốn giết người, hắn không thể tin được. Cho đến khi đến cung điện đã không còn chủ nhân này, thấy bọn Hi Nhi khóc thành một đoàn, hắn thiếu chút nữa ngất đi.

"Hoàng thượng, Viên đại nhân cùng Lâm đại nhân đã mang tiểu thư đi tìm giang hồ thánh y, từ đó đến nay cũng chưa trở lại, không có bất kỳ tin tức gì." Hi Nhi vừa lau nước mắt, vừa nghẹn ngào nói.

Thảo Nhi các nàng lệ rơi không dứt, hối hận mình ban đầu nên cùng đi theo, không nên để Viên Quân bỏ các nàng lại, bây giờ không biết tiểu thư sống chết ra sao.

Hiên Viên Vũ lập tức như già đi, hắn vốn muốn lập nàng làm hậu, trải qua cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, cùng cai trị vương triều này, hắn vẫn tin tưởng hai bọn họ cùng chung tay thì Hiên Viên vương triều sẽ có bao nhiêu thành tựu, bao nhiêu cường đại. Nhưng giờ không có nàng, chỉ còn lại một mình hắn.

Đang suy nghĩ lung tung thì bên ngoài cung truyền đến thông báo, Viên Quân cùng Lâm Vân đến. Chỉ chốc lát sau, hai người đã cung kính đứng trước mặt hắn.

"Nói cho trẫm biết, nàng ở nơi nào? Nàng còn sống không? Mang trẫm đi gặp nàng." Vừa thấy hai người, Hiên Viên Vũ không kiềm chế được kích động, bỗng chốc đứng lên lớn tiếng hỏi.

Viên Quân, Lâm Vân thấy dáng vẻ hắn nóng nảy như thế, không khỏi hai mặt nhìn nhau, vô cùng lo lắng, hai người cũng trầm mặc không nói.

Hiên Viên Vũ thấy vậy trái tim lập tức cảm thấy không ổn, đập thành thịch trong lồng ngực, cơ thể vốn còn đang suy yếu càng thêm vẻ đơn độc bạc nhược lão đảo muốn ngã.

"Hoàng thượng, xin hoàng thượng bảo trọng long thể." Lâm Vân hoảng hốt vội nói, hẳn không hiểu sao hoàng thượng phải vì một nữ nhân mà gấp gáp, thương tâm như vậy. Hậu cung hoàng thượng có nhiều phi tần như vậy, thêm một người không coi là nhiều, thiếu một kẻ không tính là ít.

"Mau nói cho trẫm, nàng ở đâu?" Hãn nổi giận, bọn họ tại sao có thể đổi đãi hẳn như vậy, tại sao không để ý cảm thụ của hẳn.

Lúc này, Viên Quân vẫn an tĩnh lên tiếng "Hoàng thượng, thần cho là trước tiên người nên truy tìm hung thủ hạ độc, nếu không có thể còn sẽ có lần sau." Bọn họ tra tới tra lui cũng không tra được cái gì, người nào lại dám hạ độc hại hoàng thượng Thái hậu? Hãn vẫn nghĩ không ra, tìm không được hung thủ.

"Trẫm để các người đến làm gì? Tróc nã hung thủ, bảo vệ nàng, hiện tại thế nào? Hung thủ không tìm được, nàng lại không thấy. Các người nói đi, các người đưa nàng đi đâu rồi?" Hiên Viên Vũ gào thét như sấm, ngón tay vẫn chỉ vào hai người, nếu không phải là bạn tốt, hẳn sớm đã kêu người lôi ra chém.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 154: Trở Về [3]

Editor: Vệ Tử Y

Lâm Vân nhìn Viên Quân vẫn đang im lặng này giờ lại nhìn Hiên Viên Vũ đang giận dữ, rớt cuộc hạ quyết tâm, nói: "Hoàng thượng, thần đã đưa Tiêu tiểu thư đến chỗ của giang hồ Quái Y, Quái Y mặc dù không thể giải loại kỳ độc này, nhưng tạm thời đã đề lại không cho phát tác."

Mới nói dứt đã thấy Hiên Viên Vũ mừng rỡ, nàng còn sống, nàng chưa chết, thật tốt quá. "Nàng giờ đang ở đâu? Trẫm muốn gặp nàng, trẫm muốn tìm danh y thiên hạ cứu nàng tỉnh lại." Hắn vô cùng kích động lay lay bả vai Lâm Vân.

Viên Quân nhìn Hiên Viên Vũ đang kích động tiếp lời Lâm Vân chưa nói hết: "Hoàng thượng, mặc dù nàng chưa chết, nhưng cũng không khác mấy. Sau đó đột nhiên có một tăng nhân quái dị, mang tiểu thư đi, đến nay tung tích không rõ." Viên Quân rất gian nan mới nói hết được lời này, hắn không muốn Hiên Viên Vũ trách tội Lâm Vân, bởi tất cả đều là chủ ý của hắn.

Cái gì? Hiên Viên Vũ sững sốt, ngơ ngác nhìn Viên Quân, vẻ mặt không dám tin, hắn nói cái gì, nàng tung tích không rõ? Không thấy nàng? Hiên

Viên Vũ vô lực xoay người, nhìn thẳng Viên Quân bộ dạng thất hồn lạc phách.

"Người nói gì? Người nói cái gì?" Hiên Viên Vũ nín lấy y phục của Viên Quân, vừa gào vừa thét, tâm trống rỗng, khó chịu vô cùng khó chịu, khóc không ra nước mắt.

Viên Quân cũng rất thống khổ, khi hắn biết Quái Y đem Tiêu Tương Phi giao cho Quái Tăng không rõ lai lịch đó thì hắn đã gấp đến độ nổi điên, nhưng Quái Tăng kia lúc gần đi lưu lại một đoạn văn làm cho hắn không thể nói gì.

"Thần nói, không rõ tung tích của nàng." Hắn khổ sở cực kỳ, không biết nàng còn có thể trở lại hay không, hay là vĩnh viễn không trở lại nữa, hắn khổ sở tuyệt không kém Hiên Viên Vũ.

"Làm sao có thể? Làm sao có thể? Dù có phải lật từng tấc đất trăm cũng phải tìm được nàng." Hiên Viên Vũ trịnh trọng thề, nàng là của hắn, ai cũng không thể cướp đi, ông trời cũng không thể.

Viên Quân yên lặng nhìn Hiên Viên Vũ thật lâu, mới chua xót nói: "Coi như người có đào từng tấc đất lên thì cũng không thể tìm được nàng." Hắn cũng từng nghĩ như vậy, nhưng lời nói của Quái Tăng....

Hiên Viên Vũ nhìn Viên Quân chăm chăm, hắn có ý gì, hắn là ý tứ gì? "Người đem nàng giấu đi?" Cắn răng nghiêng lợi thốt ra một câu, Hiên Viên Vũ hận không được giết hắn, người này coi như là huynh đệ bằng hữu tốt nhất của hắn.

Lúc này, Lâm Vân mờ mịt không biết làm sao nói với Hiên Viên Vũ đang giận dữ: "Hoàng thượng, không ai có thể giấu nàng đi, trừ phi là ông trời, nếu không không ai có khả năng."

"Nàng trở về." Viên Quân thần thờ tiếp lời, hăn cũng không thể tiếp nhận chuyện này.

Về? Hiên Viên Vũ vẫn không hiểu, trở về? Về đâu? Sao lại về? "Nàng không phải đã nói ở chỗ này không có nhà sao? Nàng không phải." Hăn không nói được nữa, đối với nàng, hăn không biết gì cả, không rõ lai lịch nàng.

Hăn nhớ, nàng từng nói, nàng từ trên trời tới, lúc ấy nàng chính là rơi xuống trước mặt mình, từ trên trời giáng xuống. Mà bây giờ nàng thật sự trở về sao? Nơi đó là chỗ nào?

" Quái Tăng kia nói, nàng vốn không thuộc về nơi này, hôm nay đã đến thời điểm nàng phải trở về, nếu không về chỉ có một con đường chết, cho nên hăn đưa nàng đi." Viên Quân lặp lại lời Quái Tăng kia, câu này khó khăn lắm mới nói được trọn vẹn.

Là thế này sao? Là thế này ư? Hiên Viên Vũ ngã bệt xuống đất, mờ mịt không biết làm sao, đi về, nàng đã đi về. Như vậy còn hăn thì sao? Hăn phải làm sao?

"Hoàng thượng." mọi người kinh hô khi Hiên Viên Vũ ngã xuống, lo lắng nhìn hăn giống như cái xác không hồn.

Còn Hiên Viên Vũ đang tự lẩm bẫm gì đó, người như lập tức già đi rất nhiều, trên mặt cũng lạnh lẽo.

"Hoàng thượng, hiện tại chuyện ngài nên làm nhất chính là tìm ra hung thủ, vì tiểu thư báo thù." tâm tình Viên Quân cũng giống Hiên Viên Vũ, nghĩ đến người hạ độc hại Tiêu Tương Phi liền hận đến cắn răng nghiền lợi.

Đúng , đúng, đúng. Tất cả mọi người không kìm được gật đầu, nếu tiểu thư không về được, nhưng hung thủ nhất định phải bắt được, nếu không sợ rằng còn có thể lại có lần tiếp theo.

"Đi cùng trẫm." dưới sự giúp đỡ của bọn Hi Nhi đứng dậy, vỗ vỗ bụi đất trên người, bất động thanh sắc nói với Viên Quân cùng Lâm Vân.

"Dạ, hoàng thượng." hai người nửa mừng nửa lo liếc mắt nhìn nhau, vội vàng theo sau Hiên Viên Vũ, đi về phía Ngự Thư Phòng.

Hiện đại, đảo Bali, bệnh viện.

"Đây là đâu?" Tiêu Tương Phi vừa mở mắt liền phát hiện mình đang ở trong một căn phòng trắng toát, bất giác thốt lên.

Y tá đang thay thuốc cho cô cười híp mắt nói: "Cô muốn nói gì?" Cô ấy dùng tiếng Anh lưu loát hỏi, vô cùng hòa ái dễ gần nhìn cô.

"Ah, làm phiền, tôi muốn hỏi tôi đang ở đâu vậy? Tôi bị làm sao?" cử động thân thể thấy thật đau đớn, cau mày dùng Anh ngữ hỏi lại.

Cô y tá kia vội đề cô lại mỉm cười nói: "Đừng cử động, cô trúng độc không nhẹ, hơn nữa đã kéo dài mấy ngày, cho nên chúng tôi giúp cô làm phẫu thuật, cũng may giải phẫu vô cùng thành công, chất độc trên người cô đã loại bỏ."

Hoá ra là như vậy, Tiêu Tương Phi bừng tỉnh hiểu ra, đầu nặng trĩch lại rơi vào trên gối đầu mềm mại, điều chỉnh hô hấp, mỉm cười với cô y tá: "Cám ơn cô, tiểu thư. Thay tôi chuyển lời cảm ơn bác sĩ."

"Được, cô cứ nghỉ ngơi cho tốt đi." Cô y tá giúp cô đắp kín mền, mỉm cười đi ra ngoài.

Tiêu Tương Phi nhắm mắt nhớ lại cô trúng độc, thật đau thật đau, thật khó chịu, khổ sở chống đỡ thật lâu. Bị người đổ rất nhiều thuốc, lại bị ghim rất nhiều châm, cuối cùng cô chỉ cảm thấy mình không ngừng lay động,

giống như bị người di chuyển . Sau đó, cô nghe được một thanh âm hòa ái dễ gần nói với mình, người có thể trở về. Sau đó, cô trôi vào bóng tối vô biên.

Bây giờ xem ra cô đã trở về hiện đại, trở lại nơi cô quen thuộc, đó là thế kỷ của cô, nhà của cô, cuộc sống của cô.

Thở phào nhẹ nhõm, thể lực còn chưa khôi phục bao nhiêu, bởi vì làm phẫu thuật nên nguyên khí tổn thương nặng nề, hơn nữa trước đó đã chịu không ít khổ, cô quả thực rất mệt mỏi.

Từ từ thiếp đi, không biết rằng khi cô ngủ say thì cấp trên của cô Tiểu Cương và Lam Lan đẩy cửa đi vào. Thấy cô ngủ say, hai người chỉ nhìn nhau không nói gì.

Không biết đã bao lâu, tầm nhìn của Lam Lan mới từ trên mặt Tiêu Tương Phi chuyển đến Tiểu Cương bất an hỏi: "Tiêu đại ca, chị ấy từ đâu trở về? Làm sao lại trúng độc?"

Tiểu Cương cũng mờ mịt không biết làm sao, lắc đầu "Anh cũng không biết, trong thời gian một năm cô ấy mất tích, cô ấy đã đi đâu, làm gì, sao lại trúng độc?"

Lam Lan nhẹ nhàng đi tới trước giường Tiêu Tương Phi ngồi xuống, nhìn khuôn mặt cô muôn phần cảm thán.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 155: Hung Thủ [1]

"Cô, chuyện gì xảy ra? Sao cả cô cũng trúng độc? Biểu ca cũng thế." Tô Uyển Ngữ ghen ngào nói với Thái hậu đang nằm trên giường, nét mặt bi thương.

Khí sắc Thái hậu cũng không kém lắm, bởi vì trúng độc không nặng, giải độc rồi chỉ cần điều dưỡng một chút liền khôi phục.

"Uyển Ngữ, đừng khóc, cô làm mọi chuyện đều vì người." Thái hậu một câu hai nghĩa nói, thân thiết kéo tay nàng, nhẹ nhàng rung.

Tô Uyển Ngữ kinh ngạc, tại sao Thái hậu nói tất cả là vì nàng như vậy? Nàng không hiểu, chỉ là thông minh không hỏi tiếp.

"Cô, Uyển Ngữ thật lo lắng cho ngài, nếu không có ngài, Uyển Ngữ làm sao mà tốt được, ngay cả một người thân cũng không có." Nàng lo lắng nhất là cái này, nàng còn chưa được làm hoàng hậu, Thái hậu mà về trời thì không phải mọi việc nàng ta làm đều là công dã tràng sao?

Thái hậu đương nhiên biết nàng đang nghĩ gì, vội vàng vỗ vỗ tay an ủi nàng: "Uyển Nhi đừng lo lắng, cô đã sớm chuẩn bị đường lui cho người, tương lai của người không cần phải lo lắng. Người coi như không phải hoàng hậu, thì cũng sẽ là nữ nhân tôn quý nhất vương triều này." lời Thái

hậu tựa hồ có hàm ý khác, nhưng nàng cũng không làm rõ, chỉ là nhìn nàng thật sâu. Lời của thái hậu đã trấn an được nàng ta, không còn lo lắng nữa. Vì vậy nàng lại nghĩ tới một chuyện .

"Cô, nghe nói nữ nhân kia không sống nổi, nàng trúng độc không có thuốc giải, chỉ là sau đó nghe nói đã được Lâm Vân cùng Viên Quân đưa ra khỏi cung tìm giang hồ Quái Y." Nàng đem tin tức hai ngày nay nghe ngóng được vội vàng nói ra, nghe tin Tiêu Tương Phi trúng độc không có thuốc giải, nàng ta rốt cuộc không cần lo lắng hậu vị của mình rồi.

Thái hậu cũng không ngạc nhiên, nét mặt vẫn bình tĩnh, không có gì giống với một người cô thân thiết của Tiêu Tương Phi cả. Bà lạnh lùng nói: "Nàng trúng độc, thiên hạ vốn không có thuốc giải, coi như nàng không chết được thì cũng chỉ chống đỡ không qua được một năm. Nếu chịu đựng một năm, tư vị sống không bằng chết, còn không bằng chết sớm một chút, dù sao sớm muộn gì cũng là chết."

"Cô cô người cũng biết ư, Uyển Nhi còn tưởng rằng cô không biết?" Tô Uyển Ngữ quái lạ hỏi, hơn nữa không hiểu bà làm sao lại hiểu cặn kẽ như vậy.

"Thiên hạ này có chuyện gì mà ai gia không biết?" Thái hậu khinh thị nói, bà cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, bao gồm chuyện trúng độc này.

Tô Uyển Ngữ gật đầu, nịnh bợ: "Thiên hạ này quả thật không có chuyện gì cô không biết, người là mẫu nghi thiên hạ bậc tôn quý nhất, ai dám gạt Thái hậu được." Nàng vuốt mông ngựa, tuyệt không cảm thấy ngượng ngùng.

Thái hậu liếc nàng, biết nàng đang nịnh mình nhưng không tức giận, lại càng không có gì không vui bởi đây là bà ta thiếu nàng, bởi vì Tô Uyển Ngữ là.

"Uyển Nhi, người đi thăm biểu ca đi, nên ở bên hẳn nhiều một chút, như vậy hẳn có ấn tượng tốt với người, biết người tốt thì khi trở thành hoàng hậu cũng thuận lợi hơn." Thái hậu nhắm mắt lại phân phó, bà mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, đã làm được bước này xem như thành công một nửa rồi.

"Dạ, cô cô, Uyển Nhi đi thăm biểu ca." Tô Uyển Ngữ liền vội vàng đứng lên, hành lễ với nàng, sau đó vội vàng lui ra đi tìm Hiên Viên Vũ.

Chờ Tô Uyển Ngữ đi rồi, Thái hậu lại mở mắt nhìn theo, như có điều suy nghĩ.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hung Thủ [2]

Editor: Vệ Tử Y

Tô Uyển Ngữ một thân cầm y hoa phục chạy tới chỗ Hiên Viên Vũ nhưng lại bị chặn ngoài cửa.

"Nô tài to gan, dám không cho bản tiểu thư vào thăm hoàng thượng, người có đảm đương nổi tội không?" Tô Uyển Ngữ phách lối, khinh miệt nhìn chăm chăm thị vệ canh gác tầm cung.

Chúng thị vệ hai mặt nhìn nhau, bọn họ cũng biết nàng là người bên cạnh Thái hậu, hơn nữa hình như là nữ nhi Thừa tướng sủng ái, mấy năm nay vẫn được Thái hậu giữ bên người, là đại hồng nhân bên cạnh thái hậu, cũng được thái hậu yêu mến nhất. Lúc ấy người người đều cho rằng nàng là ứng cử viên hoàng hậu, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Tiêu Tương Phi.

"Tiểu thư, không phải chúng tôi không cho ngài vào, mà là tướng quân và Viên đại nhân đã phân phó, không cho phép bất luận kẻ nào đi vào, hoàng thượng vẫn còn đang điều dưỡng, không muốn tiếp kiến ai." Thị vệ cũng không cố ý muốn làm khó mà là cấp trên phân phó, bọn họ không thể không thi hành.

Tô Uyển Ngữ tức chết, hấp ta hấp tấp chạy tới thăm hoàng thượng lại bị đuổi ra, làm sao có thể không tức được. "Là Thái hậu bảo ta tới, các người còn dám ngăn cản sao?" Nàng tức giận mang Thái hậu ra, xem bọn hãn còn dám ngăn cản hay không.

Lúc thị vệ còn đang do dự không quyết, Viên Quân cùng Lâm Vân vừa đúng từ trong tâm cung đi ra, thấy tình cảnh này, không nhịn được tiến lên nói với Tô Uyển Ngữ: "Tiểu thư, hoàng thượng cần nghỉ ngơi, không thể gặp ai, mong tiểu thư tha lỗi, mời ngày khác trở lại."

"Được, được, các người được lắm, bản tiểu thư đi bẩm báo Thái hậu." Tô Uyển Ngữ dậm chân tức giận, bỏ lại một câu rồi vội vàng chạy đi.

Nhìn nàng tức giận rời đi, Viên Quân như có điều suy nghĩ, sau đó vừa đi vừa nói với Lâm Vân: "Người có phát hiện Tô tiểu thư này rất giống Tiêu Tương Uyển hay không? Chỉ là Tô tiểu thư này có khí chất hơn một chút, nhưng tính khí lại không tốt." Hãn chỉ gặp Tiêu Tương Uyển một lần, ấn tượng không sâu.

Lâm Vân lại càng chưa gặp, vì Tô Uyển Ngữ vẫn chỉ ở bên cạnh Thái hậu, rất ít xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Cái này ta cũng không biết." Lâm Vân lắc lắc đầu.

Qua mấy ngày thân thể Hiên Viên Vũ đã khôi phục hơn trước, sau khi biết Tiêu Tương Phi không rõ tung tích, nghe theo lời khuyên của Viên Quân, Lâm Vân tỉ mỉ tra tìm hung thủ. Tiêu ๕๗Khang – Diễn *đàn Lê๕๗Quý Đôn

Hiên Viên Vũ ngồi trên Long vị, suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện phát hiện tên hung thủ này giống như tuyệt không lo lắng mình sẽ bị phát hiện. Làm như vậy, là mục đích gì?

"Người đâu, bả giá Vị Ương Cung." Hả nghĩ tới nghĩ lui, cảm giác mình nên đi thăm Thái hậu một chút, về tình về lý, hả muốn đi xét xét nhân tiện an ủi người.

Vị Ương Cung.

"Cô, biểu ca đến thăm ngài." Tô Uyển Ngữ khi biết tin Hiên Viên Vũ tới đã sớm ăn mặc trang điểm xinh đẹp.

Thái hậu lại không hưng phấn như nàng, nàng cảm thấy Hiên Viên Vũ có thể đã phát giác ra cái gì, bây giờ đến thăm có lẽ là muốn tìm kiếm chân tướng.

Thái hậu đang trầm tư thì Hiên Viên Vũ đã đi tới bên ngoài, đang chờ người thông báo rồi nhanh chóng đi đến trước mặt bà.

"Mẫu hậu, ngài sao rồi? Là nhi thần bất hiếu, không thể bảo vệ mẫu hậu." Hả ngồi ở bên giường Thái hậu, nắm tay bà nói. Tiêu ๓ZKhang – Diên ๓đàn Lê ๓ZQuý Đôn

Thái hậu vội vàng nhắc mình hiền lành mỉm cười với hả nói: "Mẫu hậu sao có thể trách người, các người đều ở chỗ mẫu hậu mà trúng độc, là người bên cạnh mẫu hậu không sạch sẽ, mẫu hậu thực xin lỗi người, cả Phi Nhi nữa." Nói xong, đột nhiên rơi lệ .

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 157: Chân Tướng [1]

Editor: Vệ Tử Y

Vừa nhắc tới Tiêu Tương Phi, sắc mặt Hiên Viên Vũ liền ảm đạm, hồi lâu không nói nên lời.

"Phi Nhi rốt cuộc như thế nào? Ai gia nghe nói nàng mất tích?" Thái hậu đã sớm biết được tin tức, nhưng vẫn làm ra vẻ quan tâm.

Hiên Viên Vũ gật đầu, thu lại tâm tình: "Mẫu hậu, nhi thần nhất định sẽ tìm Phi Nhi trở về. Lần này Nhi thần tới là muốn hỏi mẫu hậu, có biết hung thủ chưa? Vị Ương Cung có phải có người nào đó chúng ta không biết hay không?" Hắn rất nghi ngờ.

Thái hậu cũng nghiêm túc gật đầu, lời nói ra làm hắn kinh hãi: "Hoàng thượng không cần lo lắng nữa, ai gia đã hạ lệnh xử tử tất cả cung nữ Vị Ương Cung. Mặt khác, tổng quản đã phái người mới tới."

"Chuyện này sao trẫm không biết?" Hiên Viên Vũ giật mình, hơn nữa cảm thấy hành động lần này quá kinh khủng, coi như hắn là nhất quốc chi quân, cũng sẽ không dễ dàng hạ lệnh giết nhiều người như vậy.

"Ai gia cũng là không muốn làm cho người quá lo lắng, sợ người lo lắng an nguy của ai gia, cho nên ai gia liền tự chủ trương." Thái hậu một chút cũng không cảm thấy không ổn, nói rõ là sợ hấn lo lắng, kì thực.

Hiên Viên Vũ trầm mặc, hấn tin tưởng chuyện tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, Thái hậu làm như vậy thật là quá khả nghi rồi. Nhưng, bây giờ hấn nói gì cũng đã muộn, người đã giết, hấn còn có thể hỏi ra cái gì?

Ở một một lát, Hiên Viên Vũ vội vã rời đi, hấn còn muốn đến chỗ khác, trừ nơi đó còn có thể tra được cái gì.

Đợi hấn đi rồi, Thái hậu liền từ trên giường ngồi dậy, nhìn theo hướng hấn đi thật lâu, lâu đến mức Tô Uyển Ngữ cũng cảm thấy kỳ quái. Tiêu
**Khang*Diễn∞ đàn ☆Lê Quý Đôn

"Cô, thế nào?" Nàng tò mò hỏi.

Thái hậu lặng yên thở dài, bà không biết có nên nói cho nàng biết hay không, nhưng mà chuyện này sớm muộn nàng cũng sẽ biết. "Uyển Nhi, cô nói cho người biết." vỗ vỗ bên cạnh giường, ý bảo Tô Uyển Ngữ ngồi xuống, sau đó đuổi tất cả cung nữ ra ngoài tầm cung.

Tô Uyển Ngữ rất kỳ quái, nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Thái hậu ngơ ngác nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng vòng tay ôm lấy nàng nhỏ giọng khóc ò lên. Nhất thời Tô Uyển Ngữ bị dọa không biết làm sao, không biết nên an ủi như thế nào.

Bên kia, Hiên Viên Vũ không thể tiếp tục chờ đợi, hấn nhất định phải tìm ra hung thủ, nhất định phải hung thủ giết chết kia, như vậy mới có thể không phụ lòng Phi Nhi.

Đêm đến, thay long bào bằng một thân thường phục len lén ra khỏi hoàng cung, đi tới một tòa biệt viện, trước khi vào nhân lúc bốn bề vắng

lặng, hẩn từ trong ngực lấy ra một thứ đồ, đeo lên mặt. Nếu Tiêu Tương Phi giờ phút này nhìn thấy mặt nạ kia, nàng nhất định có thể nhận ra, Hiên Viên Vũ lại chính là Độc Lang.

Chỉ thấy Độc Lang vào biệt viện, lập tức có không ít người đi theo, bao gồm Hoàn Nhi. Tất cả mọi người cung kính đi tới đại sảnh, nhìn Độc Lang đã ngồi lên ghế chủ vị.

"Thủ lĩnh, có gì phân phó thuộc hạ?" địa vị Hoàn Nhi ở trong tổ chức cũng cao, lúc này cung kính hỏi.

Độc Lang liếc mắt nhìn người phía dưới nói: "Gần đây trong hoàng cung hoàng thượng, Thái hậu cùng Tiêu Tương Phi trúng độc, mọi người có biết chuyện gì xảy ra hay không?" Tiêu **Khang*Diễn∞ đàn ☆Lê Quý Đôn

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chuyện này quả thật có nghe thấy, chỉ là cũng giới hạn trong nội bộ, dân chúng bên ngoài căn bản không biết, nếu không thiên hạ sẽ đại loạn.

"Thủ lĩnh, thuộc hạ lấy được một tin, Tây Vực Đột Bát Hỏa hôm nay đến kinh thành, hẳn là đến tìm Tiêu Tương Phi ." Đột nhiên một nam tử cao giọng nói.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 158: Chân Tướng [2]

Editor: Vệ Tử Y

Đột Bát Hỏa sao lại tới? Độc Lang có chút ngạc nhiên, vậy mà câu tiếp theo càng làm cho hắn kinh ngạc: "Hắn sẽ tìm đến thủ lĩnh." Người nọ đem câu trọng điểm nói ra sau cùng.

Hắn muốn đến tìm mình? Tại sao? Bởi vì hắn hiểu rõ thân phận chân chính của mình? Hay bởi vì tổ chức tình báo Độc Lang này? Độc Lang rơi vào trầm tư. Tiêu ♥Khang – Diễn ☆đàn Lê ♡Quý Đ♣ôn

Lúc này, Hoàn Nhi lại đứng dậy cung kính thưa: "Thủ lĩnh, thuộc hạ đã điều tra, việc Thái hậu, hoàng thượng và Tiêu Tương Phi trúng độc cũng không phải từ bên ngoài truyền vào, càng không phải là người ngoài gây nên. Thuộc hạ nghe nói Thái hậu sau khi giải độc lập tức hạ lệnh đem tất cả người của Vị Ương Cung xử tử, cho nên thuộc hạ lớn mật cho là, Thái hậu có khả năng là hung thủ, bởi vì hành động của bà ta đã quá lộ liễu."

Hoàn Nhi vừa nói xong, lập tức không khí bùng nổ, không ngờ Thái hậu âm độc như thế, sau khi hạ độc thì không lưu một người sống, chỉ sợ tra ra mình .

"Chỉ là, kỳ quái ở chỗ, nếu Thái hậu làm như vậy kì thực tự làm lộ mình, trừ phi đã nắm chắc hoàng thượng sẽ không giết bà ta, hoặc bà ta biết làm như vậy hoàng thượng không làm gì được mình." Hoàn Nhi ngay sau đó phân tích.

Độc Lang vừa nghe, chậm rãi gật đầu, hẳn hoàn toàn đồng ý ý kiến của Hoàn Nhi, bởi vì ban đầu hẳn cũng là nghĩ như vậy, với lại có một chuyện liên quan đến Tiêu gia mà hẳn vẫn không tra được. Thảm án Tiêu gia diệt môn, cũng không phải hoàng thượng hạ chỉ, mà là Thái hậu hạ chỉ, lúc ấy hẳn còn cảm thấy kỳ quái, cũng chỉ là một thương nhân giàu có một phương, hơn nữa còn là thân thích của Thái hậu, sao đột nhiên trở mặt, lại còn tru di cả tộc. Vì vậy, hẳn liền âm thầm điều tra, nhưng chỉ tìm được chút dấu vết, cũng không thể xác định, xem ra tất cả bí mật đều ở trên người Thái hậu.

Trong lúc hẳn đang suy nghĩ mông lung thì bên ngoài thông báo, Đột Bát Hỏa tới.

"Mời hẳn đến thư phòng." Độc Lang hạ lệnh để mọi người đi tra xét còn mình thì mang theo Hoàn Nhi đi tới thư phòng. Tiêu ♥Khang – Diễm ☆đàn Lê ♡Quý Đ♣ôn

Một lát sau, Đột Bát Hỏa xuất hiện trong thư phòng. Không khách khí quan sát căn phòng một chút, Đột Bát Hỏa đi thẳng vào vấn đề: "Độc Lang huynh, đã không phải là lần đầu tiên gặp mặt, lần này ta tới cũng không nói nhảm, ta muốn chỗ của Tiêu Tương Phi."

Độc Lang trầm mặc hồi lâu, phát tay bảo Hoàn Nhi đi ra ngoài, sau đó từ từ quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ bình tĩnh nói: "Tin tức này có thể đưa cho người miễn phí, bởi vì ta trừ cái này ra, cũng không biết đi đâu tìm nàng."

"Người nói đi." Không ngờ Độc Lang không thu tiền, điều này làm Đột Bát Hỏa cảm thấy kinh ngạc, nhưng kinh ngạc chỉ là tạm thời, hắn rất nhanh liền hỏi tới.

"Sau khi nàng trúng độc, thái y trong cung kết luận không có thuốc giải, vì vậy Viên đại nhân cùng Lâm đại nhân đưa nàng đến chỗ Quái Y, được Quái Y tạm thời áp độc nhưng không thể giải độc. Cuối cùng, một quái tăng đã mang nàng đi từ chỗ Quái Y. Quái Tăng kia để lại một câu, nàng không phải người nơi này, cần phải trở về, hữu duyên tự nhiên sẽ trở lại." Độc Lang nói đến đây thì tâm tình vô cùng nặng nề. Tiêu ♥Khang – Diễn ☆đàn Lê ♣Quý Đ♣ôn

Đột Bát Hỏa nghe vậy, trầm mặc không nói, hồi lâu, đứng lên đi ra ngoài. "Vô luận là chân trời góc biển, ta nhất định sẽ tìm được nàng." Trong gió truyền đến lời của hắn.

Dưới mặt nạ Độc Lang đột nhiên cười khổ không thôi, đúng vậy, vô luận chân trời góc biển, hắn cũng sẽ tìm được nàng, chỉ có nàng mới là người duy nhất mình yêu.

Phân phó công việc cho người dưới đâu đấy, hắn vội vàng chạy về hoàng cung, hắn đã biết phải đi tìm ai để có đáp án, trước kia hắn vẫn không muốn cùng người đó xung đột bởi vì hắn cảm ơn, bởi vì không muốn thương tâm, nhưng hôm nay thì khác, tại sao bà ta có thể đối với mình như vậy?

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 159: Ly Miêu Tráo Thái Tử [1]

Editor: Vệ Tử Y

Hiên Viên Vũ vội vàng chạy về hoàng cung thì trời còn chưa sáng, hăn cũng không buồn ngủ, ngồi trên long ỷ nhìn hoàng cung to lớn đến phát ngốc.

Đi, hay là không đi? Trong lòng hăn âm thầm giằng co, không biết mình có muốn quyết liệt với bà hay không. Nhưng chuyện đến ngày hôm nay, chỉ e bà ta cũng biết rõ sớm muộn cũng xảy ra, chắc đã sớm có chuẩn bị rồi.

Khi hăn đang không ngừng đấu tranh tư tưởng, trời dần dần sáng, khi Viên Quân Lâm Vân đứng trước mặt hăn thì hăn chợt cảm thấy giống như đã qua rất nhiều năm.

"Hoàng thượng." hai người kinh ngạc khi hoàng thượng không ngủ, gương mặt mệt mỏi nặng nề.

Hiên Viên Vũ gật đầu, cho cung nữ thị vệ thái giám lui cả xuống, ngừng trọng nói: "Trẫm rất nghi hoặc, không biết nên làm sao đây?"

Hai người cả kinh, họ chưa từng thấy qua hoàng thượng âm đạm như vậy. "Hoàng thượng, thần vĩnh viễn ủng hộ hoàng thượng, vĩnh viễn đứng ở

phía trước hoàng thượng, vì hoàng thượng phân ưu." Viên Quân cùng Lâm Vân song song cung kính nói, hết sức trịnh trọng.

"Được, có những lời này của các người, trăm an tâm." Hiên Viên Vũ rất cảm động, quả nhiên là hảo huynh đệ, vì vậy hắn liền đem suy đoán của mình cùng những chứng cứ thu thập được nói cho họ.

Hai người càng nghe càng kinh ngạc, càng nghe càng cảm phần. Cuối cùng, hai người nhất trí quyết định, để Lâm Vân nắm giữ binh quyền trong tay người khác còn Viên Quân khống chế đại thần trong triều, sau đó mới ngã bài với Thái hậu.

Ba người mưu đồ thật lâu, bắt đầu chia ra hành động, mặc dù chỉ là khống chế một phần nhỏ, nhưng không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Rất thuận lợi, bảy ngày sau, Viên Quân Lâm Vân đã bí mật thu hẹp binh quyền và an bài khống chế một số người, sẽ chờ cùng nhau vấn trách Thái hậu.

"Hoàng thượng, chúng ta đi thôi." Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, hai người ở trong ngự thư phòng cung kính nói với Hiên Viên Vũ, Lâm Vân đã sớm âm thầm nắm giữ hoàng cung.

Hiên Viên Vũ gật đầu, rốt cuộc đợi được ngày hôm nay, nội tâm hắn có chút khổ sở, bởi vì không biết chân tướng sẽ là cái gì, có thể khiến hắn cả đời hối hận hay không.

Vị Ương Cung, Thái hậu cùng Tô Uyển Ngữ an tĩnh ngồi ở chủ vị, nàng mơ hồ cảm thấy mưa gió muốn tới, nhưng lại vô cùng an tĩnh. Nên tới cuối cùng cũng tới, trốn cũng trốn không thoát, bà đã trốn hơn hai mươi năm, lúc này cũng nên dừng lại thôi.

Lúc này Hiên Viên Vũ mang theo Viên Quân cùng Lâm Vân, lặng lẽ đi vào tẩm cung, bất ngờ xuất hiện trước mặt Thái hậu và Tô Uyển Ngữ.

"Hoàng thượng." Tô Uyển Ngữ kinh ngạc, che cái miệng nhỏ nhắn, không thể tin được. Nàng cảm giác hôm nay không đúng, vô cùng không đúng, giống như có chuyện gì muốn xảy ra.

Thái hậu lại bình tĩnh như cũ, chỉ nhìn Hiên Viên Vũ : "Người rốt cuộc đã tới, ai gia còn đang suy nghĩ, người sẽ nhện tới khi nào mới đến hỏi ai gia."

"Thái hậu biết trăm muốn biết cái gì." Hiên Viên Vũ đi tới bên cạnh nàng, ngồi xuống, Lâm Vân Viên Quân mỗi người hộ vệ một bên.

Thái hậu không nhìn họ chỉ chăm chú nhìn Hiên Viên Vũ, nhi tử bà dưỡng dục hơn hai mươi năm, không, là thay người khác dưỡng dục hơn hai mươi năm.

"Người muốn biết, ai gia đều nói cho người biết." Thái hậu quá bình tĩnh, bình tĩnh đến làm cho người ta sợ, tuyệt không giống một nữ nhân.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 160: Ly Miêu Tráo Thái Tử [2]

Editor: Vệ Tử Y

Tim Hiên Viên Vũ đập thành thịch, từ khi đấng cơ đến nay hẳn chưa từng kích động khẩn trương như vậy.

"Xin Thái hậu nói cho trẫm." Hẳn nỗ lực đè xuống nhịp tim, trấn định nói.

Thái hậu nhìn hẳn thật kỹ, bí mật giấu kỹ nhiều năm hôm nay rốt cuộc phải mở ra. Nàng biết sớm muộn có ngày này, chỉ là nó đến quá nhanh.

"Người không phải là con trai ruột của ta." Thái hậu bật một câu nói như vậy, làm mọi người có mặt kinh hãi, chỉ có Hiên Viên Vũ tương đối trấn định, nhưng quả đấm nắm chặt đã làm hẳn bại lộ. Câu tiếp theo lại càng làm mọi người kinh hãi : "Tô Uyển Ngữ mới là nữ nhi ruột thịt của ta, nàng là công chúa Hiên Viên vương triều."

Tô Uyển Ngữ muốn hôn mê, nàng chấn kinh đến không biết phản ứng như thế nào, đầu tiên người nàng thích lại không phải hoàng thượng chân chính, sau đó lại biết người mình luôn miệng gọi bằng cô chính là thân sinh mẫu thân, mình mới chính là người thừa kế vương triều này, công chúa chân chính.

"Ta, cô, không, mẫu hậu, chuyện này, đây là thật sao?" Tô Uyển Ngữ run rẩy nhìn Thái hậu, nước mắt tí tách rơi xuống.

Thái hậu thương tiếc nắm tay nàng, lòng chua xót không dứt, trịnh trọng gật đầu, con gái của bà, nữ nhi ruột thịt. Hốc mắt bà không khỏi ướm, không phải bà độc ác, mà là hoàng cung ăn thịt người này ép bà không thể không làm như vậy.

"Ta thật sự là công chúa, như vậy cha mẹ ta? Người Tiêu gia có quan hệ gì với ta?" Tô Uyển Ngữ, không, phải là Hiên Viên Uyển Ngữ hỏi, tại sao nàng cùng họ ở cùng nhau?

Thật ra đây cũng là điều Hiên Viên Vũ muốn hỏi, như vậy chuyện Tiêu gia là sao? Nếu thay Thái hậu dưỡng dục công chúa, tại sao lại muốn giết cả nhà người ta? Chẳng lẽ vì diệt khẩu? hay là. , hắn không dám nghĩ tới, sợ còn có nguyên nhân tệ hơn.

Thái hậu xoay đầu nhìn Hiên Viên Vũ, lạnh lùng nhìn hắn, bà xem như không nuôi hắn, vốn tưởng rằng chung đụng nhiều năm như vậy rồi, hắn nhất định sẽ cùng mình rất thân, nhưng là vạn vạn không ngờ, không phải máu mủ chính là không thân thuộc.

"Tiêu gia, thay ai gia dưỡng dục công chúa, ai gia cũng thay Tiêu gia dưỡng dục con của bọn họ, còn để con trai họ thành đương kim hoàng thượng, ai gia đã đối với họ rất tốt rồi." Lời của Thái hậu khiến mọi người trợn mắt há miệng, đặc biệt là Hiên Viên Vũ, hắn đã vụt đứng lên, vẻ mặt khiếp sợ.

"Năm đó, ai gia vì vị trí hoàng hậu, mới đem vừa tiêu công chúa sanh hạ lên lên tìm một gia đình tráo đổi con trai, lại cho gia đình kia thật nhiều vàng bạc châu báu, rốt cuộc khiến họ trở thành cự phú một phương."

Thái hậu làm bộ bố thí nói ra.

"Sau đó, bà liền giết họ, sợ họ làm lộ bí mật cho thiên hạ biết?" Hiên Viên Vũ lạnh lùng nói, hắc hiện tại đã rõ, Tiêu gia là thân nhân của hắc, thì ra hắc họ Tiêu, thân nhân của hắc đều bị vì nữ nhân tư lợi này giết, thế mà hắc lại không biết gì cả. Hắc hận, hắc giận.

Thái hậu cũng lạnh lùng nhìn hắc, cũng không bởi vì đã giết thân nhân của hắc mà hối hận, hay sợ hãi. "Không sai, ai gia cho họ cầm y ngọc thực, lại cho họ vinh hoa phú quý nhiều năm như vậy, bọn họ cũng nên thỏa mãn. Bọn họ nuôi hài nhi của ai gia, ai gia cũng nuôi con của họ, hơn nữa giúp con của họ ngồi lên Long vị, kết quả như thế, dùng mạng của họ trả là đáng giá." Thái hậu làm như mình bị thua thiệt, giọng điệu vô cùng cuồng ngạo.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đại Kết Cục 1

Editor: Vệ Tử Y

"Vậy bọn họ đáng chết sao? Nếu như không phải là bà, bọn họ tình nguyện mang theo con trai của mình, dù sống khổ cực cũng tốt hơn việc cốt nhục phân ly. Bọn họ thành toàn cho bà, giữ gìn bí mật này, để cho nữ nhi của bà hưởng cẩm hoa ngọc thực, một chút cũng không thua thiệt. Là bà, là bà, là bà mắc nợ họ, chính bà mới phải trả món nợ này, chính bà mới là người đáng chết nhất." Hiên Viên Vũ tức giận không nhịn được, chỉ vào Thái hậu tức giận quát.

Cha mẹ ruột của hắn, tất cả thân nhân của hắn, tất cả đều bị tư tâm của bà ta mà chết, hắn thậm chí ngay cả bọn họ trông như thế nào cũng không biết, thậm chí không biết đến sự hiện hữu của họ, không biết họ cùng hắn có quan hệ máu mủ.

Bà ta sao có thể. , tại sao có thể như vậy, bà ta quả thật không phải là người, nữ nhân ghê tởm này, hắn hận chết bà ta. Còn nhớ hắn từ nhỏ đã được dạy làm sao để đoạt ngôi vị hoàng đế, cuối cùng để bà ta như nguyện trở thành hoàng hậu, Thái hậu.

"Ha ha ha, ta đáng chết, ta thật sự đáng chết, nhưng không có ta, người sẽ trở thành hoàng đế sao? Người sẽ cao cao tại thượng? Người sẽ có được

vương triều này? Hừ, đừng lật mặt không nhận người." Thái hậu vừa cười lạnh, vừa vô liêm sỉ mà nói. Tiêu ơ Khang – Diễn ❀đàn Lê ❀Quý ❀Đôn

"Bà cho rằng ta muốn làm hoàng đế chó má này? Ta còn không bằng sáng khoái tiêu dao đi. Nếu bà muốn ngôi vị hoàng đế này, hiện tại ta liền đem nó tặng cho mẹ con các người, để cho các người làm đi." Hả kéo long bào trên người xuống, ném tới trước mặt hai mẹ con họ.

Thái hậu cùng Tô Uyển Ngữ nhất thời ngậy người, hai mẹ con họ không có năng lực nắm giữ vương triều này, càng không thể dùng diện mạo này lên đài.

"Hoàng thượng, vạn vạn không thể, ngài không thể bỏ mặc bách tính không lo, càng không thể tiện nghi cho hai nữ nhân này, hơn nữa hai nữ nhân này cũng không xứng lãnh đạo Hiên Viên vương triều chúng ta, ngày sau bọn ta chắc chắn sẽ công bố thiên hạ việc ác của họ để cho vạn dân phỉ nhổ. Mong hoàng thượng nghĩ lại." bọn Viên Quân vội vàng quỳ xuống, cao giọng thỉnh cầu.

Kết quả này ai cũng không ngờ nhưng thái hậu lại đã nghĩ tới, bà ta biết sẽ có một ngày như thế, bà chưa bao giờ có ý nghĩ may mắn như thế, chỉ là vẫn nghĩ kết quả phải tốt hơn kết cục này. Tiêu ơ Khang – Diễn ❀đàn Lê ❀Quý ❀Đôn

Hiên Viên Vũ tức giận không chịu nổi, trong ngực hẳn có một ngọn lửa phẫn nộ, nhưng vẫn còn nhớ một vấn đề quan trọng : "Người, ta, Phi Nhi trúng độc, chỉ sợ cũng là người gây nên. Người đối với chính mình cũng xuống tay ác độc là muốn cho ta không nghi ngờ người mà thôi."

Thái hậu gật đầu, nhất thời như già thêm nhưng như cũ duy trì uy nghiêm của mình: "Nàng chỉ cũng chỉ là con dê thế tội, ai bảo nàng họ Tiêu, ai cho người yêu nàng, hơn nữa muốn lập nàng làm hậu." Tất cả đều là do số mệnh Tiêu Tương Phi không tốt, không nên xuất hiện.

"Coi như không có nàng, ta cũng sẽ không lập nữ nhi của người làm hậu, người vĩnh viễn chết tâm đi." Hãn oán hận nói, tính tình mẹ như vậy thì con làm sao mà tốt được? Hãn nói xong lại đột nhiên nhớ tới cái gì, tà tà cười. "Hôm nay, trẫm vẫn là hoàng thượng, trẫm có thể phong nàng làm công chúa, Thái hậu nên biết, trẫm có quyền làm chủ chuyện lớn hôn nhân của công chúa."

Thái hậu cùng Tô Uyển Ngữ vừa nghe, sắc mặt lập tức đại biến, tức giận nhìn hãn, đặc biệt là Thái hậu lập tức muốn nhào lên. Nhưng nàng không thể như nguyện, bị Lâm Vân ngăn cản.

Hừ, các người cứ chờ ta trả thù đi. Hiên Viên Vũ nhìn thoáng qua các nàng, phân phó Lâm Vân Viên Quân bên cạnh: "Từ hôm nay trở đi, Thái hậu và công chúa không được bước ra tẩm cung này nửa bước, chờ trẫm tìm được phò mã cho công chúa mới có thể rời cung."

Lần này, sắc mặt Thái hậu tái nhợt, ngã ngồi ở trên ghế, thật lâu không nói được.

PHI THƯỜNG QUÂN CƠ: NỮ ĐẶC CÔNG HOÀNG PHI TUYỆT SẮC

Hải Phiêu Thiêu lượng
www.dtv-ebook.com

Chương 162: Đại Kết Cục [2]

Editor: Vệ Tử Y

"Chị Phi, hơn một năm qua chị ở đâu ?" Lam Lan rốt cuộc không nhịn được hỏi, một năm trước, cô cùng chị Phi ở đảo Bali du lịch, nhưng mới chỉ một ngày đã không thấy đâu, ngay cả Tiểu Cương tìm mọi quan hệ mà cô vẫn như bốc hơi không tăm tích.

Tiêu Tương Phi mỉm cười nhìn Lam Lan, trầm mặc không nói , cô không thể nói ra mình đã ở đâu, đây là chuyện người hiện đại không cách nào tiếp nhận.

"Lan Lan, đừng hỏi, nếu có thể nói cô ấy tự nhiên sẽ nói." Tiểu Cương vỗ vỗ bả vai Lam Lan, ý bảo cô không nên ép hỏi.

Lam Lan nghe vậy, không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, cô cũng là quan tâm chị, Tiêu Tương Phi sau khi mình mất tích Lam Lan thật sự rất khổ sở, không biết làm sao, thật may là có Tiểu Cương chăm sóc.

Tiêu Tương Phi vẫn mỉm cười, trong lòng rất cảm kích Tiểu Cương.

"Chị Phi, chị biết không? Giờ em cũng là đặc công rồi, chẳng qua là đang trong thời gian học tập, Tiêu đại ca nói, chị là đặc công giỏi nhất, cho

nên chị nhất định phải đem toàn bộ những gì mình biết dạy em đây." Lam Lan rất hưng phấn, dõng dạc chú ý.

"Được, chị dạy em." Tiêu Tương Phi đáp ứng. Sau đó cô đem toàn bộ kỹ năng dạy cho Lam Lan, sinh tồn, bảo vệ tánh mạng, giết người, vô luận là cái gì cô biết thì sẽ dạy cái đó. Tiêu ❀Khang – Diễm❀ đàn Lê Quý❀ Đôn

Chỉ là, trong lúc yên tĩnh cô sẽ tưởng niệm triều đại kia, có lẽ vĩnh viễn sẽ không có cơ hội quay lại. Đột nhiên rất nhớ nam nhân kia, rất nhớ rất nhớ, đặc biệt là trong đêm khuya tĩnh lặng, cô phát hiện mình quen an tĩnh, cũng không thích hiện đại nhiệt náo.

Ba năm sau, ở một sân bay.

"Chị, có chị đi theo thật sự là quá tốt." Lam Lan hưng phấn, ríu rít nói chuyện không ngừng, đây là nhiệm vụ của cô, Tiêu Tương Phi không yên lòng nên đi cùng, nếu có gì nguy hiểm sẽ kịp thời giải vây.

Tiêu Tương Phi cười cười, sờ sờ đầu Lam Lan, nha đầu này vẫn không lớn lên.

Lam Lan không để ý nhiều như vậy, mỗi lần đều có chị đi cùng cô rất an tâm, tuyệt không sợ, nhiệm vụ đều vô cùng thuận lợi. Dĩ nhiên lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Mới vừa lên máy bay, Lam Lan phát hiện di động của mình rơi ở quầy phục vụ, vội vàng nói với Tiêu Tương Phi rồi xuống phi cơ đi tìm. Đi được vài phút chỉ nghe từ sau lưng truyền đến tiếng nổ mạnh, mấy tiếng nổ liên tiếp không ngừng. Lam Lan thân thủ nhanh nhẹn nhào trên mặt đất, sau đó mới nghi ngờ nhìn lại liền cả kinh thất sắc, nước mắt điên cuồng rơi xuống.

"Chị Phi, chị." Máy bay sớm thành biển lửa, không người nào còn sống.

Hiên Viên vương triều.

"Phi Nhi, nàng đã tỉnh?" Hiên Viên Vũ cao hứng nhìn cô gái từ từ mở mắt, thiếu chút nữa kích động đến rơi nước mắt. Tiêu ❀Khang – Diễn+ đàn Lê Quý+ Đôn

Cô gái trên giường mờ mịt nhìn hẩn thật lâu, mới dần dần tỉnh táo, nàng giùng giảng muốn ngồi dậy: "Ta, tại sao ta lại ở chỗ này? Ta không phải ở trên máy bay sao?" Nàng nhớ mình ở trên máy bay, sau đó đột nhiên một luồng nhiệt lưu vọt tới, hai mắt tối sầm cái gì cũng không biết nữa.

"Ta phát hiện ra nàng ở vườn hoa Hương Dương cung, lúc ấy nàng nằm trong bụi hoa, ta còn tưởng rằng nàng là tiên tử đấy, thật tốt quá, nàng rất cuộc trở lại, nàng rất cuộc đã trở lại." Hẩn không nhịn được thất thanh khóc rống, vui ở trên vai nàng.

Sau một hồi bình tĩnh lại, Tiêu Tương Phi rất cuộc hiểu rõ mình lại xuyên không rồi, không chết ở trên máy bay. "Ta đã trở về?" Nàng nhìn bốn phía, đúng là Hương Dương cung, không thay đổi chút nào.

Hiên Viên Vũ kích động lắc đầu, hẩn cũng không dám tin tưởng, ba năm, hẩn cho là nàng cũng sẽ không trở lại nữa. Ngay sau đó, hẩn liền vô cùng kích động kể lại chuyện đã xảy ra ba năm qua, bao gồm Thái hậu hạ độc, còn có Tô Uyển Ngữ gả đến nước khác, cùng với.

"Nói như vậy, người chính là Độc Lang, Ngân diện nhân kia hả ?" Nàng híp mắt nguy hiểm, xem ra người đàn ông này có rất nhiều bí mật a. Tiêu ❀Khang – Diễn+ đàn Lê Quý+ Đôn

Hẩn gật đầu, sau đó mới phát hiện, nàng không có ý tốt. "Hắc hắc. . . .
."

"Dám gạt ta, người tự đâm đầu vào chỗ chết a." Tiện tay thưởng hấn một cái cốc đầu.

Hiên Viên Vũ vội vã tránh né, vừa cầu xin tha thứ vừa thâm tình khẩn thiết mà nói: "Phi Nhi, nàng đừng đi, có được hay không? Vĩnh viễn lưu lại, làm hoàng hậu duy nhất của ta, được không?"

"Duy nhất?" Nàng giảo hoạt cười nói.

Hiên Viên Vũ ngây ngốc gạt đầu, đương nhiên là duy nhất.

"Vậy được, để ta suy nghĩ cẩn thận đã." Nàng nói xong câu đó, liền nằm xuống lần nữa.

Lần này, hấn trọn tròn mắt.

Nghe nói, ba tháng sau, Hường Dương trong cung có thêm một người đàn ông, mỗi đêm lười biếng không đi. Nghe nói, một năm sau, hoàng tử đầu tiên của Hiên Viên vương triều ra đời. Nghe nói.

[HẾT TRUYỆN]